DAMEN TANGO

Weina Dai Randel

Povestea concubinei
care a ajuns
pe tronul Chinei

Luna din palat

NEMIRA

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

WEINA DAI RANDEL s-a născut și a crescut în China. Engleza este a doua ei limbă. La douăzeci și patru de ani s-a mutat în SUA și a început să scrie literatură, studiind la Texas Woman's University în Denton, Texas, unde locuiește acum împreună cu soțul și cei doi copii. Romanul *Luna din palat* s-a bucurat de un real succes și a fost recompensat cu mai multe distincții, printre care RWA RITA® Award în 2017. A fost, de asemenea, nominalizat la Goodreads Choice Awards pentru Cel mai bun roman de ficțiune și la RT Book Reviewers Choice Award, la aceeași categorie. Împreună cu romanul care i-a urmat, *The Empress of Bright Moon*, dedicat tot singurei femei-împărat din istoria Chinei, a fost tradus în șapte limbi, cele două volume fiind considerate printre cele mai reușite romane istorice din ultimii ani.

Weina Dai Randel

Luna din palat

Traducere din limba engleză
FLORENTIN ANDRONESCU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RANDEL, WEINA DAI
Luna din palat / Weina Dai Randel; trad. din lb. engleză: Florentin Andronescu - București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN print: 978-606-43-0432-2
ISBN epub: 978-606-43-0499-5
ISBN mobi: 978-606-43-0500-8

I. Andronescu, Florentin (trad.)

821.111

Weina Dai Randel
THE MOON IN THE PALACE
Copyright©2016 by Weina Dai Randel
Originally published in the United State by Sourcebooks Landmark, an imprint of Sourcebooks Inc. www.sourcebooks.com

© Nemira 2019
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Cristina CRĂCIUN
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Despre autor

Dinastia Tang, anul 631 d.Hr. al Cincilea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

1

2

Anul 639 d.Hr. al Treisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

3

Anul 640 d.Hr. al Paisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

4

5

6

7

Anul 640 d.Hr. al Paisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

8

9

Anul 641 d.Hr. al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

10

Anul 641 d.Hr. al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

11

Anul 641 D.Hr. al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

12

Anul 642 d.hr. al Șaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

13

14

15

16

Anul 642 D.hr. al Șaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

17

18

Anul 642 D.hr. al Șaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

19

20

Anul 642 d.hr. al Șaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

21

22

23

24

25

Anul 642 d.hr. al Șaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

26

27
Anul 643 d.hr. al Șaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
28
29
Anul 643 d.hr. al Șaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
30
Anul 643 d.hr. al Șaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
31
Anul 644 d.hr. al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
32
33
Anul 644 d.hr. al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
34
35
36
Anul 644 d.hr. al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
37
38
39
40
Anul 648 d.hr. al Douăzeci și Doilea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

41
Nota autoarei
Mulțumiri
Note

Pentru Mark, a cărui dragoste mi-a dăruit o nouă viață

DINASTIA TANG,
ANUL 631 D.HR.

AL CINCILEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

VARĂ

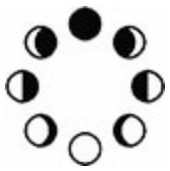

1

Aveam doar cinci ani în ziua în care mi s-a prezis viitorul.

Făceam exerciții de caligrafie în grădină, acolo unde Tata își ținea una dintre întâlnirile lui la care participau nobili, cărturari și alte notabilități. Era o după-amiază de vară strălucitoare. Nu purta pălăria de guvernator, iar soarele se cernea prin labirintul de crengi ale stejarului și-i făcea părul cărunt să semene cu o coroană de argint.

Un călugăr, pe care nu-l mai văzusem niciodată, a cerut permisiunea să-mi citească pe chip.

– Extraordinar!

S-a aplecat puțin ca să se poată uita în ochii mei.

– N-am văzut niciodată un chip de o asemenea desăvârșire, un asemenea desen lipsit de orice cusur și atât de plin de inspirație. Priviți tâmplele acestui băiat, priviți forma nasului și a ochilor! Chipul lui poartă în el o misiune din Cer.

Mi-a venit să zâmbesc. Îl păcălisem. Eram cea de-a doua fiică a Tatălui meu și favorita lui. De multe ori se întâmpla să mă îmbrace în

tunică de băiat și să mă trateze ca pe fiul pe care nu l-a avut. Jocul nu prea îi era pe plac mamei, dar eu îl consideram o mare onoare.

– Ce păcat că e băiat! a continuat călugărul, în timp ce toți ceilalți s-au apropiat și ne-au înconjurat.

– E păcat? a întrebat Tata, iar în vocea lui s-a simțit o vagă și neobișnuită nedumerire. Și de ce spui asta, Tripitaka?

Și eu eram curioasă să aud răspunsul. Cum să fie o fată mai valoroasă decât un băiat?

– Dacă ar fi fată, cu chipul ăsta ar umbri soarele de pe cer și ar străluci mai puternic decât luna, a spus călugărul Tripitaka, privindu-mă intens. Ar domni peste împărăția condusă de mulți bărbați. Ar putea să devină mamă de împărați, dar și să fie ea însăși împărat în numele propriu. Ar putea să dărâme tot edificiul de minciuni și să clădească în loc templul divinității. Ar putea să distrugă regatul de stafii și să instaureze în loc o dinastie a sufletelor vii. Ar putea fi nemuritoare!

– O femeie împărat? a întrebat Tata cu gura căscată a mirare. Cum ar fi posibil?

– E greu de explicat, Guvernatorule, dar e adevărat. Ar fi unică, nimeni înaintea ei și nimeni după ea…

– Dar acest copil nu provine din familia imperială.

– Ar fi propriul ei destin.

– Înțeleg, a zis Tata, pe gânduri. Dar cum ar putea o femeie să conducă un regat?

I s-a adresat călugărului, dar s-a uitat la mine cu o privire în care a strălucit o lumină ciudată:

– Va avea de îndurat.

– Ce?

– Morțile.

– Ale cui?

Dar Tripitaka n-a răspuns. În schimb, s-a întors să se uite spre salon, prin intrarea în grădină în formă de lună, unde fresce superbe și lambriuri din lemn antic, cu incrustații de perle și jad acopereau fiecare perete. Cupe și boluri din ceramică scumpă, un os al lui Buddha – cea mai mare comoară a Mamei – și un volum rar de poeme, vechi de patru sute de ani stăteau sprijinite de zid. În centrul salonului trona obiectul pe care toți oaspeții Tatei îl invidiau – o statuie din aur pur, care înfățișa un cal în mărime naturală, un dar primit de la Împăratul Gaozu, întemeietorul Dinastiei Tang, care-și datora regatul Tatălui meu.

Tripitaka s-a uitat din nou la Tata. Parcă se uita la un om care se înecă într-un râu, dar nu poate face nimic să-l ajute.

– Și-acum o să-mi iau rămas-bun, onorate Guvernator. Fie ca soarta să te apere totdeauna! E un privilegiu să-ți ofer serviciile mele.

Și-a apropiat mâinile și a făcut o plecăciune.

N-aș putea să explic niciodată gestul meu de atunci. Am alergat spre el și am început să-l trag de veșminte. Poate că am vrut doar să-mi iau rămas-bun, dar cuvintele care mi-au alunecat de pe buze au fost: *Wo men xia ci chong feng*. *Noi doi o să ne mai întâlnim.*

Surprins, Tripitaka a făcut ochii mari. Apoi, ca și cum tocmai ar fi înțeles ceva, a dat din cap, cu o plecăciune adâncă, și a spus:

– Atunci, așa va fi!

Orice alt copil de vârsta mea s-ar fi simțit confuz sau împovărat, cumva. Dar n-a fost cazul meu. Am zâmbit, m-am dat înapoi și l-am luat de mână pe Tata.

După acea zi, n-am mai purtat haine de băiat, iar Tata a început să elaboreze scrisori și să i le trimită Împăratului Taizong, fiul Împăratului Gaozu, care moștenise tronul și îl mutase într-un măreț palat din Chang'an. Când l-am întrebat ce urmărește cu scrisorile, mi-

a răspuns că există un obicei ca în fiecare an conducătorul regatului să aleagă un număr de fecioare care să-l slujească. Fecioarele trebuie să provină din familii nobile și să aibă mai mult de treisprezece ani. Era o mare onoare pentru ele, căci, odată ce erau alese de Împărat și deveneau doamne de rang înalt, le aduceau familiilor lor faimă și cinste pe veci.

Tata mi-a spus că și-ar dori ca eu să merg la palat.

M-a învățat poeme clasice, istorie, caligrafie și matematică, iar în fiecare seară, înainte să mă culc, mă punea să-i recit din *Arta războiului* de Sun Tzu. De multe ori am mers la culcare murmurând „Orice război se naște dintr-o minciună…“

Și zilele au trecut, apoi anotimpurile și anii… Când am împlinit doisprezece ani, cu un an înainte ca Împăratul Taizong să mă cheme, Tata m-a dus la mormintele familiei noastre. Părea nespus de entuziasmat, urmele pașilor lui parcă străluceau, iar capul și-l ținea mândru. Mi-a spus povești vechi despre vremurile când el, cel mai bogat bărbat din Shanxi, a finanțat războiul Împăratului Gaozu, când acesta a hotărât să se revolte împotriva Dinastiei Sui, cum, atunci când Împăratul a fost trădat și forțat să se retragă, el, Tata, i-a deschis porțile proprietății lui uriașe și i-a găzduit armata și cum, după ce au câștigat războiul, Împăratul Gaozu i-a propus căsătoria dintre Tata și Mama, verișoara unei împărătese, fiica unui cunoscut nobil, credincios imperiului care pierise.

Cu mânecile largi fluturând, Tata mi-a arătat pământul care se unduia, întinzându-se până la capătul soarelui – pământul lui, pământul familiei noastre.

– Promiți să păzești onoarea și averea familiei noastre? m-a întrebat cu ochi strălucitori.

Strângând pumnii, eu am aprobat solemn, iar el a râs. Vocea i s-a topit în aerul cald și ecoul s-a auzit până în vârful chiparoșilor din

depărtare.

Plăcerea de a-l mulțumi m-a învăluit și chiar atunci am văzut o pereche de ochi galbeni și bulbucați pândindu-ne din tufișuri. Pădurea a rămas dintr-odată împietrită și toate ciripiturile și foșnetul au dispărut. O ploaie de frunze, blană și picături roșii au început să cadă din cer și un strigăt mi-a străpuns auzul. Poate că era de la mine sau poate de la Tata, nu sunt sigură, pentru că totul s-a răsturnat și, când mi-am venit în simțiri, eram la masă cu Mama și cele două surori ale mele, mâncând terci de orez cu carne de porc.

Unul dintre servitorii noștri a dat buzna în salon, cu pieptul tresărindu-i și cu fața udă de transpirație. Un accident, a spus. Tata a căzut de pe o stâncă și a murit.

În ziua în care a avut loc înmormântarea, un soare palid lucea prin ceața dimineții, care învăluia cărările din munți. Am mers către mormântul lui încet. Pe degetul mare de la picior mi s-a spart o bășică, dar nici n-am simțit. În fața mea, un preot cu o mască pătrată, pe care erau pictați patru ochi țopăia și dansa, iar lângă el, purtătorii de clopoței sunau întruna. Clinchetul se pierdea în înalturile cerului, dar dăinuia în inima mea. Mi-am stors mintea cu disperare să găsesc în natură un semn legat de moartea Tatei, dar, oricât am încercat, n-am reușit să-mi amintesc detaliile zilei în care a murit. Am îngenuncheat, cu fața înghețată și mâinile reci, în timp ce purtătorii sicriului l-au pus pe Tata în mormânt și l-au îngropat.

Am crezut atunci că viața mea s-a sfârșit. Nu știam că, de fapt, ea de-abia începea.

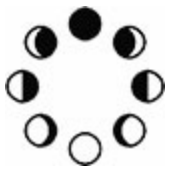

2

Când ne-am întors, un grup de bărbați aștepta în fața casei, cu torțele arzând în noapte ca niște copaci în flăcări, în timp ce fumul negru se întindea spre cer ca o pânză uriașă, țesută de un păianjen monstruos.

L-am recunoscut pe judecător, purtând pălăria tatălui meu. Mi s-a întunecat sufletul. Preluase funcția Tatei. Cunoșteam prea bine legea. Indiferent cât de mult mă iubise Tata pe mine, nu eram fiul lui și nu-i puteam moșteni funcția de guvernator. Dar trebuia să fie un alt motiv pentru care judecătorul era acolo. Le-am oprit pe Mama și pe cele două surori, ținându-le strâns lângă mine.

– Bătrâno, i s-a adresat judecătorul Mamei, cu mâinile în șolduri, ia-ți fetele, că nu fac nici cât o ceapă degerată, și plecați!

Am simțit că-l urăsc pentru lipsa lui de respect la adresa Mamei. M-am oprit în fața lui.

– Să nu îndrăznești să-i vorbești așa mamei! Dacă trebuie să plece cineva de-aici, acela ești tu. Asta e casa mea!

– Nu mai e! a râs el batjocoritor. E a mea de-acum. Totul îmi aparține mie: casa, averea și tot aurul. Și acum, dispăreți!

A făcut un semn cu mâna și oamenii lui au venit spre noi și ne-au împins spre drum.

– Cum îndrăznești? m-am luptat eu, încercând să mă eliberez din brațele care mă cuprinseseră pe după umeri. Ticălosule!

Judecătorul m-a lovit cu pumnul în burtă și am simțit o durere ascuțită. Eram uluită. Nimeni nu mă lovise niciodată. M-am aruncat spre el și l-am izbit cu toată puterea. Dar o altă lovitură a venit direct în spate, m-am prăbușit la pământ și totul s-a întunecat de durere. O clipă n-am auzit decât ecoul unor palme și strigătele înfricoșate ale surorilor mele. Mi-am scuturat capul și am încercat să mă ridic, pentru că în acel moment am văzut-o pe Mama, cu o mână pe față, cum cade la pământ icnind. Instinctiv, m-am întins și am prins-o în brațe, ocrotind-o, în timp ce asupra mea se abătea o ploaie de lovituri.

Într-un sfârșit, toate loviturile și agitația au încetat, iar porțile casei mele mi s-au închis în față. Dinăuntru s-au auzit râsete puternice și urale.

Toți cei o sută de servitori ai noștri au venit spre noi, purtând saci pe umeri. M-au ajutat să mă ridic și apoi, unul după altul, au făcut o plecăciune, plângând cu amar. Pe când se întorceau să plece, i-am privit cu un nod în gât. Îi știam de când mă născusem și le spuneam „unchi“ și „mătușă“, dar acum trebuia să plece. Era exact așa cum zicea proverbul: „Când un copac se prăbușește, sărmanele maimuțe n-au altceva de făcut decât să se risipească.“

Înfrânându-mi lacrimile, m-am întors spre mama și spre surorile

mele, care suspinau alături. Le-am îmbrățișat, încercând să le consolez, și am jurat că le voi apăra și că voi avea grijă de ele, dar știam că nu pot să le aduc casa înapoi. Puteam să-i implor pe nobilii care îl slujiseră pe Tata să mă ajute, dar judecătorul cel lacom și ale cărui cuvinte erau lege le era superior și nimeni n-ar fi îndrăznit să i se opună.

N-aveam nici cea mai vagă idee unde ne-am putea duce. Toată familia din partea Mamei murise în război, iar Tata n-avea rude în Wenshui. I-aș fi putut ruga pe vecini să ne primească, dar am fi fost ca niște cerșetori care trăiesc din mila celorlalți. În cele din urmă, Mama a spus că ar trebui să mergem la Qing, fratele meu vitreg, care locuia în Chang'an, orașul unde se afla marele palat al Împăratului Taizong. Fiul cel mare al Tatei din prima căsătorie, Qing, era un ticălos lacom, care mă ura, și era ultima persoană căreia m-aș fi dus să-i cer ajutorul.

Dar am hotărât s-o ascult pe Mama. Aveam să mergem în Chang'an și, odată ajunsă acolo, aveam să caut orice ocazie să-l văd pe Împărat și să-l implor să ne restituie casa și bunurile care ne aparțineau.

Noaptea se lăsa din ce în ce mai rece. Ne-am înghesuit sub un copac, încercând să ne încălzim unul pe altul. Mi-era foame, mă simțeam sleită și mă durea tot corpul de la lovituri, dar n-am putut să închid un ochi. Și în tot acest timp vântul nopții îmi biciuia fața.

În zori Mama a găsit o caravană care trecea pe la noi, prin oraș, și le-a plătit cu brățara mea de jad. Împreună cu surorile mele, m-am târât spre caretă și ne-am urcat în ea.

Cu bărbia lipită de rama ferestrei, am privit cum casa mea se topește în depărtare. Băusem apă din Wenshui, mersesem pe drumurile noroioase din Wenshui, crescusem și respirasem aerul din Wenshui. Iar acum trebuia să plec.

Tata spunea că Chang'an e cel mai grozav loc de pe fața pământului și că mulți oameni s-au îngrămădit spre orașul Împăratului ca fluturii la flacăra lumânării. Cu toții – negustori, poeți sau femei ușoare – merseseră într-acolo ca să-și împlinească visele de îmbogățire și decadență. Tot aceea era și destinația Drumului Mătăsii, unde negustori din locuri îndepărtate precum Persia, Kucha, Kashgar și Samarkand aduceau parfumuri rare și obiecte de lux greu de găsit ca să le vândă.

Dar când ne-am apropiat de zidul orașului de lângă Poarta Jinguang, peisajul care mi s-a deschis în față nu reflecta nimic din descrierile Tatălui meu. Meterezele cenușii, ca dinții crestați ai unui demon, se desfășurau la infinit în depărtare. În jurul meu, o mulțime de negustori cu fețele încrețite de riduri și buzele pârlite de sete se clătinau pe drum de oboseală, iar frunzele dintr-o pădurice de curmali de pe malul unui lac erau zbârcite și păreau pe moarte.

Odată intrați pe poartă, priveliștea orașului m-a surprins. Poduri de piatră albă se arcuiau în formă de semilună, sălcii verzi umbreau marginea unor canale adânci, canoe vopsite în roșu-stacojiu și bărci cu cap de dragon, indigo pluteau pe canale liniștite, iar clădirile cu ziduri enorme – cartiere rezidențiale, mi-a spus Mama – se înălțau una lângă alta ca niște fortărețe.

Am mijit ochii ca să mă apăr de soarele strălucitor reflectat de apa din canal. Nu voiam nici să clipesc, de teamă să nu-mi scape ceva. Străzile erau la fel de largi ca cerul, iar arțari, ulmi, stejari și ienuperi creșteau aranjați frumos pe margini. Totul părea organizat și ordonat. Până și caii se opreau din nechezat, parcă sub imperiul unui cod nerostit al supunerii.

Două străzi mergeau paralel în stânga mea. În depărtare, oamenii pășeau domol spre ieșirea din oraș, în timp ce partea din mijloc rămânea liberă. În curând, și-a făcut apariția un grup de călăreți, cu

pălării și cizme, mergând la trap de-a lungul străzii. Prima dată am crezut că erau gărzile Împăratului, dar când au ajuns mai aproape mi-am dat seama că erau nobili. Erau mai bine îmbrăcați decât oricine din orașul meu, cu pălăriile lor cu dungi de blană, cu mânecile lor de mătase, care le ajungeau până jos, la ghete. În Wenshui, toată lumea mă saluta pe stradă, dar acești oameni treceau pe lângă noi de parcă n-am fi existat.

– Unde e palatul? am întrebat-o pe Mama.

– Uită-te! Vezi zidul acela roșu? E zidul palatului, mi-a răspuns ea cu mâinile în jurul surorilor mele.

Sora mai mare dormea, dar cea micuță, care se născuse cu o inimă bolnavă, gemea delirând. Se îmbolnăvise în timpul călătoriei.

Am mângâiat-o pe umăr ca s-o alin și, când s-a liniștit, m-am dat mai aproape de fereastră. Porțile stacojii, bătute cu ținte de bronz, erau înalte și late, dar nu mă impresionau. Arătau cam ca poarta noastră principală, dar, pe măsură ce careta înainta, mi-am dat seama cât de enormă era intrarea în palat și încă nu era una singură, ci existau trei intrări – cea din stânga, cea din mijloc și cea din dreapta. Intrarea din mijloc, rezervată doar Împăratului și defunctei Împărătese – mi-am amintit ce-mi spusese Tata – era cea mai grandioasă. În față avea un pod arcuit; doi chilini de piatră care se hârjoneau, unicornul mitic; și două turnuri de observație, aflate în vârful zidului, ca niște pavilioane care pluteau în aer.

Tata îmi spusese că palatul are 9999 de încăperi, un număr norocos, care să sugereze longevitatea regatului. Fiecare cameră era îmbrăcată în marmură și fiecare stâlp era sprijinit de dragoni și incrustat cu jad și rubine. Zi și noapte, încăperile răsunau de sunete de lăute și țitere, iar femeile de la palat se plimbau adesea în văluri subțiri în toate culorile curcubeului, împodobite cu brâuri parfumate.

Și Împăratul Taizong era cel pentru care se cântau toate cântecele,

pentru care se ridicau toate clădirile… Mă întrebam dacă primise scrisorile Tatălui meu. Avea să mă cheme, oare? Dacă voia, mă putea găsi cu ușurință, de vreme ce orașul păstra înregistrări stricte cu cine intra și cu cine locuia la rude.

Am ajuns în cele din urmă la casa lui Qing, o clădire micuță, din chirpici, cu acoperiș de paie. În momentul în care ne-a văzut i-a cerut Mamei punga cu bani și bijuteriile noastre. Acesta – știam prea bine – era singurul motiv pentru care ne primise.

În noaptea aceea, am împărțit o saltea de bambus într-o încăpere micuță, cu cele două concubine ale lui Qing și cu cei opt copii ai lor. Abia dacă am dormit. Înainte de zori, un semnal dat de o bătaie de tobe s-a ridicat în aer – vestea că se deschidea Piața de Apus din apropiere. M-am îmbrăcat și am ieșit din casa lui Qing în liniște. Voiam să văd palatul. N-aveam cum să intru, dar poate cu puțin noroc aveam să-l văd pe Împăratul Taizong și, dat fiind ajutorul pe care i-l dăduse Tata Împăratului Gaozu și dinastiei lui, el îmi va îndeplini dorința și ne va da înapoi casa.

În afara locuinței lui Qing, zgomotul de la piață se auzea prin ceața groasă a dimineții ca un tunet. M-am oprit, șocată să văd atât de mulți oameni în jur. Vânzătorii îi vânau pe clienți cu prepelițe slăbănoage, iepuri și capcane de vipere, atârnându-le pe umeri ca niște aripi. Negustorii își înfigeau picioarele în pământul bătătorit și împingeau cărucioarele pline cu baloți de mătase. Clarvăzătorii care ghiceau viitorul se învârteau peste tot, cu niște cărți de bambus în mâini și nori de praf de aramă la călcâie.

Am străbătut mulțimea și am ajuns la Strada Divină, care mergea până la porțile din față ale palatului. Acolo se afla o armată de gărzi, verificând o mulțime de slujitori care purtau o emblemă în formă de pește: semnul care-ți permitea accesul în palat. Numai cei care-l aveau puteau să intre. Dar nicăieri nici urmă de Împărat.

Dezamăgită, m-am întors la casa lui Qing. Locuind în Chang'an, auzeam zvonuri despre palat tot timpul. Oamenii spuneau că Împăratul va chema la el cincisprezece fecioare, Cele Alese, ca să-l servească în Curtea Interioară în acel an, iar prioritate vor avea fiicele nobililor de rang înalt. Tatăl meu, care fusese guvernator, avusese un rang înalt.

Speram că voi fi și eu printre fecioarele convocate de Împărat. Era singura cale să-l întâlnesc. Iar viața în gospodăria lui Qing era mizerabilă. Era mai sărac decât oricare dintre servitorii tatălui meu. Treceau multe zile în care nu aveam nimic de mâncare și, dacă eram norocoasă, mâncam orezul ars răzuit de pe fundul oalei. Sora mai mare a fost obligată să se mărite cu un negustor de rând, undeva în sud, așa că scăpaserăm de o gură de hrănit, iar sora cea mică era tot mai bolnavă. Am făcut rost de niște căpățâni de varză murată și le-am vândut la piață ca să capăt bani de medicamente pentru ea.

Și apoi, într-o bună zi, soarta mi s-a schimbat. Gonguri au sunat în fața casei lui Qing. Un bărbat care purta un drapel a intrat pe poartă. În spatele lui se aflau o trăsură și un alt bărbat, care arăta ca un dovleac uriaș, burtos, gras și cu un cap mic.

– Toată lumea în genunchi! a poruncit el, în timp ce vecinii, Mama și Qing se strânseseră în fața lui.

Fără să fiu sigură de ce avea să urmeze, am îngenuncheat lângă Mama, ținând-o în brațe pe surioara cea mică. Omul ca un dovleac a desfășurat un pergament cu marginile aurite – semn că era un edict.

În cadența unei melodii, a citit: „În a opta lună a celui de-al treisprezecelea an de pace al Regatului, Eu, Împăratul Taizong, Împăratul Chinei și cel Atotputernic, Cuceritor al Nordului și al Sudului, stăpân peste pământ și peste cele șapte mări, decretez prin prezenta că cea de-a doua fiică a lui Wu Shihuo, fostul Guvernator al provinciei Shanxi, bărbat care a slujit Regatul nostru, este aleasă să fie

una dintre cele cincisprezece fecioare care vor intra în Curtea Interioară. Iată, aici, decretul meu!“

Mulțimea a rămas fără răsuflare și oamenii m-au înconjurat, strigându-mi felicitări. Am dat din cap fericită, pentru că misivele Tatei nu fuseseră în zadar, iar eu aveam să merg la palat, așa cum își dorise el. Totuși, nu mi-a venit deloc să zâmbesc când m-am uitat la Mama și la surioara mea. Trebuia să le părăsesc. La asta nu mă gândisem. Iar sora mea era atât de bolnavă! Cine va avea grijă de ele când eu voi fi la palat?

Mai târziu, după ce toată lumea a plecat, surioara mea a ațipit puțin, iar eu am stat cu Mama pe o bancă. Și-a șters ochii.

– Sunt lacrimi de fericire, mi-a spus.

Părea mulțumită, dar eu îi simțeam durerea din glas.

Nici eu nu voiam s-o părăsesc. În palat n-aveam să-i mai văd chipul când mă trezeam dimineața sau să-i aud vocea înainte să adorm. N-aveam s-o mai pot lua în brațe și nici să-i ascult respirația.

– Nu trebuie neapărat să plec, am zis eu, chiar dacă știam că n-am nicio șansă.

Nimeni nu îndrăznea să i se opună Împăratului.

– Trebuie să te duci. E spre binele tuturor, a clătinat ea din cap.

Cu inima grea, m-am dus în spatele ei și i-am masat umerii. O dureau în acele zile și eu învățasem să-i mai ușurez durerea. I-am prins umerii cu toată puterea pe care o aveam și am masat cu toată amărăciunea și neputința care îmi sleiau inima. Cu degetele mari făceam cercuri în jurul umerilor, pe oasele de sus și apoi pe spate. Sub degete îi simțeam pielea moale și oasele tari – solide, hotărâte, încurajatoare. Ca dragostea.

Și atunci am știut. Nimic nu avea să ne despartă vreodată, nici palatul și nici mormântul.

Am slăbit presiunea și i-am bătut ușor spatele cu pumnii. S-a relaxat

și a oftat eliberată, ca de obicei.

– Escorta de la palat o să te ia într-o lună. Și o să începi o viață nouă, a zis Mama.

– O viață nouă.

Am dat din cap și m-am uitat în jur prin curte, la zidurile scorojite care împrejmuiau micuțul spațiu. În fața mea, o baltă de zoaie se scurgea sub o găleată, iar lângă poartă se aflau un trunchi spart și o groapă unde să aprinzi focul pentru gătit, acum plină de noroi. Acest loc nu era casa mea, dar îmi aducea aminte că aveam niște lucruri de făcut pentru familia mea – trebuia să le ajut pe mama și pe sora mea să scape din acest loc cumplit și să am grijă de ele. Și totul era posibil, de vreme ce fusesem chemată să-l slujesc pe împărat. Căci, dacă aveam să-i intru în grații, puteam apoi să-i cer să redea familiei mele casa și averea. Și poate că aveam să împlinesc și visul Tatei – să devin cel mai puternic conducător al Chinei.

M-am dus în fața ei și am îngenuncheat, în așa fel încât s-o pot vedea mai bine – acel chip care întotdeauna arătase netulburat, dar care în ultima vreme era brăzdat de frică și durere, chipul care însemna acasă, chipul pentru care mi-aș fi dat viața ca să-l apăr.

– O să ai grijă de tine, Mamă?

– Da, o să am, mi-a răspuns, citindu-mi în suflet cu ochii ei calmi, iar apoi, cu blândețe, m-a tras mai aproape de ea. Mei! Ești singură, n-ai pe nimeni care să te ajute, iar în inimă ai prea mult metal și prea puțină apă. Înțelegi tu oare ce fel de loc e Curtea?

Știam că vorbele mele n-o vor liniști, așa că i-am răspuns:

– Mamă, ții minte că Tata mă învăța din Sun Tzu? Mi-a explicat o dată diferența dintre un luptător obișnuit și un luptător bun. Mi-a citat din cuvintele maestrului și m-a pus să le învăț pe dinafară: „Să ridici o pană nu e semn de mare forță; să vezi soarele și luna nu e semn de vedere ascuțită; să auzi un tunet nu e semn de auz fin.“

– Aha! a dat ea din cap. Deci vei învăța să fii un bun luptător.

– Nu, Mamă! am zâmbit eu. Voi fi un luptător inteligent, care nu doar că va câștiga, ci va câștiga ușor.

Și, cu asta, am îmbrățișat-o.

ANUL 639 D.HR.

AL TREISPREZECELEA AN DE PACE
AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

TOAMNĂ

3

Două escorte de la palat, cu pelerine maronii, au venit să mă ia în cea de-a cincisprezecea zi a celei de-a noua luni. Îmbrăcată în ținuta cu însemnele regale, o fustă de culoarea bujorului, pantaloni albi și un acoperământ verde, am intrat într-o trăsură cu acoperiș albastru. Lângă ea, Mama își ștergea fața. De-acum rămânea singură. Surioara cea mică murise. Caii au luat-o ușor la trap, iar Mama m-a strigat încetișor, venind după mine. Eram din ce în ce mai departe, iar silueta ei, ca o statuie aflată de cealaltă parte a unui paravan opac, de mătase verde, s-a făcut tot mai mică și s-a topit încet, numai vocea ei, firavă, dar clară, răsunându-mi încă în urechi.

M-am aplecat în spate. O s-o revăd și, când se va întâmpla, o să mă asigur că o să fie în siguranță, fericită, și n-o să se mai teamă de nimic și n-o să-și mai facă griji pentru nimic. Și am plâns. Înăuntru, trăsura era întunecată. Bărbatul care mă escorta și care avea un semn mare și roșiatic pe față, din naștere, cunoscut drept Căpitanul, închisese fereastra.

Drumul a părut să dureze la nesfârșit. Am traversat mahalaua lui Qing, unde câinii lătrau și găinile cotcodăceau. Apoi, am intrat pe bulevard și ne-am apropiat de pereții exteriori ai Pieței de Apus, cu gălăgia ei, unde oamenii se tocmeau și vânzătorii strigau „Tăiței, tăiței! Un bănuț castronul! Ia tăiței proaspeți!“ Pe urmă am ajuns la aleile liniștite, unde se înălțau în văzduh imnuri taoiste. Nu știam ce înseamnă și nici nu mă interesa. Taoismul era religia oficială la noi în regat, iar Împăratul susținea că fusese întemeiată de strămoșul lui, Lao Tzu. Dar în Wenshui nu văzusem nici măcar un singur templu taoist. În schimb, în capitală erau peste tot.

Vocile celor două Escorte ajungeau până la mine prin deschizăturile trăsurii. Am ascultat cu atenție. Voiam să știu despre ce discutau, dar nu auzeam clar din cauza huruitului roților. Aș fi vrut să-i întreb dacă le luaseră pe toate celelalte paisprezece fecioare alese de Împărat. Sau să le spun ceva memorabil, ca să-și facă o impresie bună despre mine? Mi-ar fi plăcut să mă țină minte. Trebuie să fie folositor să-ți faci prieteni în palat.

Când trăsura s-a înclinat, mi-a alunecat fundul pe pernele roșii. Urcam un pod. M-am prins de rama de la fereastră ca să nu cad. Trăsura a încetinit, apoi a luat-o la goană. M-am dezechilibrat din nou. Se auzea tropotul mai multor cai. După sunet, ne apropiam de bulevardul de lângă Strada Divină. În curând aveam să intru pe porțile palatului. Mi-au transpirat mâinile.

Gândește-te la Tata! mi-am spus. *Gândește-te la visele lui și la felul cum te-a crescut!* N-o să-l dezamăgesc, iar, când o să câștig inima Împăratului, o să-l fac pe tata mândru de mine, o să restitui familiei toate bunurile pierdute și o să am grijă de Mama.

Am respirat adânc, iar trăsura s-a oprit. Eram probabil în fața porții principale, acolo unde sunt animalele de piatră. Căpitanul mi-a anunțat sosirea. Un zgomot puternic făcut de mulți pași s-a auzit

imediat. Un bărbat a răspuns, iar porțile s-au deschis. M-am aplecat în față, pregătită să cobor.

Dar trăsura și-a continuat drumul și o mulțime de glasuri s-au auzit de partea cealaltă a ferestrei – bărbați care se întrebau unul pe altul de sănătate, strigau la scribi să se grăbească, schimbau păreri despre biruri. M-am așezat la loc. Deci acesta era Palatul Exterior, unde se făcea marele negoț. În cele din urmă, am ajuns într-o zonă liniștită, unde, din depărtare, se auzea ciripitul păsărelelor.

Ne-am oprit din nou.

– Afară! s-a auzit o voce aspră de femeie.

Mi-am prins fusta cu o mână, am deschis ușa cu cealaltă și am coborât.

Lumina puternică a după-amiezii m-a orbit. Am clipit de mai multe ori, în mijlocul unei alei de pietricele. În fața mea se aflau rânduri de case cu acoperișuri albastre și arcade roșii. Arcadele, rotunde și înalte, arătau maiestuos, iar acoperișurile, elegante, avea colțurile îndoite în sus, dar când m-am uitat mai atent am observat că suprafața unora dintre arcade era crăpată și se vedea lemnul întunecat de dedesubt.

Și era liniște.

Niciun chicotit vesel, niciun sunet de țiteră în aer. În spatele ușilor cu gratii s-a strecurat o umbră și a tras cu ochiul afară, privindu-mă.

– Pe aici! mi-a vorbit din nou glasul aspru, făcându-mă să tresar.

Femeia era singură.

– O să te duc în camera ta.

Bătrâna servitoare a mers șchiopătând pe lângă case și m-a condus pe o cărare îngustă, printre niște ulmi. Așa cum mergea, cu umerii urcând și coborând, semăna cu o barcă gata să se răstoarne și-mi amintea de Mama, cu spatele ei bățos. I-am oferit o mână, dar mi-a aruncat o privire încruntată și m-a îndepărtat.

La umbră era mai răcoare. O baltă de lumină lucea dinspre canal,

printre frunzele rare. În depărtare, un foișor gri stătea părăsit, ca o umbrelă decolorată. Am încercat să reținamănunte, ca să pot explora locul mai târziu, dar cărarea se tot răsucea, de parcă ar fi vrut să-mi pună la încercare memoria. În curând, mi-era greu să-mi mai dau seama cât de departe eram de intrare. Înaintam printre straturi pentru flori goale, un elește verzui, cu lotuși care se ofileau și două poduri de lemn, care mergeau în zigzag, până la o pădurice de plopi. În spatele ei, ziduri înalte se ridicau ca o cortină cenușie. Am ezitat, simțindu-mă deodată tristă. Dincolo de zid se întindea pădurea, iar dincolo de pădure era casa mea și tot acolo erau cei pe care-i numeam familia mea.

Mi-am venit în fire și m-am grăbit s-o ajung din urmă pe servitoare, care luase deja distanță. Ne-am oprit în fața unui complex mare, cu ziduri și apoi am intrat. Traversând curtea, femeia m-a condus spre o încăpere din partea dreaptă și a împins ușa. Înăuntru, un grup de fete stăteau pe podea. Păreau de vârsta mea, treisprezece sau paisprezece ani. Hainele lor erau în culori țipătoare, la fel și fardul de pe obraji.

După atitudine, erau cam ca sora mea mai mare, care întotdeauna se purtase ca o domniță delicată când era acasă. Deseori îmi amintea să pun mâna la gură când râd și mă învăța să pășesc ca și când aș fi purtat o tavă cu fructe pe cap. Era destul de plictisitoare și una singură, dar acum se pare că aveam de-a face cu paisprezece ca ea.

Una dintre fete, cu ochii ca alunele, s-a ridicat și m-a studiat. Privirea ei a întârziat pe chipul meu, pe straie, apoi s-a oprit pe încălțăminte. Mi-am strâns degetele de la picioare jenată. Pantofii ei erau din brocart roșu, gros și brodați cu motive complicate, de flori galbene, pe când ai mei erau din cârpă. Dar înainte de moartea Tatei purtasem și eu pantofi împodobiți cu frunze de aur și inele de jad, fiecare costând mai mult decât oricare dintre obiectele pe care le purta fata.

Mi-am adus aminte de politețe. *Wu an.* Ziua bună. Și am făcut o plecăciune.

Ea doar a înclinat puțin capul, ca și cum s-ar fi simțit superioară mie.

– Iertare că întreb, ești una dintre noile Alese? am spus eu, încercând să vorbesc cât mai plăcut.

– Toate suntem noile Alese, cele pe care Împăratul le-a chemat în acest an, mi-a răspuns, îndreptându-și bărbia. Numai că eu am sosit aici prima, acum trei zile, înaintea tuturor.

Am vrut s-o întreb dacă l-a întâlnit deja pe Împărat, dar ea s-a dus spre o altă fată, și-a pus mâna pâlnie la urechea ei și a început să șușotească, aruncând priviri spre pantofii mei. Deși nu puteam s-o aud – și nici n-aveam nevoie –, știam exact ce-i zicea. Mi-am simțit spatele încordat, iar obrajii mi s-au aprins de umilință.

M-am întors să studiez puțin locul. Dormitorul era îngrozitor de mic și de sobru. Singura mobilă din încăpere era măsuța joasă unde stăteau celelalte Alese. Pereții erau goi, fără niciun tablou și nicio pictură. Faimosul palat părea mai auster decât camerele servitorilor de la mine de-acasă.

Doi servitori au venit cu boluri și tăvi pentru cină: câțiva muguri de bambus, niște boabe de soia, o bucată de dovleac și două chifle din porumb. Niciun fel de mâncare. Eram dezamăgită și surprinsă în același timp. În Wenshui, mâncam carne și ouă la fiecare masă.

Când s-a înnoptat, încăperea a devenit atât de întunecoasă, încât celelalte fete s-au transformat în umbre. S-au întins pe podea, pe niște saltelușe de bambus. M-am uitat în jur. Mai rămăsese una singură, într-un colț, așa că am luat-o, am desfăcut-o și m-am așezat pe ea.

– V-ați întrebat vreodată cum arată Împăratul? a zis fata cu ochii ca migdalele, despre care mai târziu am aflat că era fiica familiei Xu din capitală.

Așadar încă nu-l întâlnise pe Împărat. Dar părea un fel de șefă, care vorbea autoritar, iar celelalte fete se lingușeau pe lângă ea și o numeau Sora Mai Mare Xu, deși ea nu era nici mai mare decât ele și nici n-avea vreo atitudine de soră.

– Se spune că pielea lui strălucește ca aurul, i-a răspuns Aleasa cu nas turtit de lângă mine. Și se mai spune că are minte de înțelept, putere de armăsar și…

– Inimă de leu, a adăugat alta.

Au urmat valuri de chicoteli.

N-am înțeles gluma, dar tonurile lor mi-au confirmat ceva ce bănuiam deja: nu eram singura care venise acolo cu ambiția de a câștiga inima Împăratului.

Am dormit superficial și m-am trezit înainte de zori. Le-am văzut pe fete că-și rulau salteluța și am făcut și eu la fel, apoi am pus-o într-un colț. S-au așezat toate în fața oglinzii de bronz și s-au apucat să-și întindă tincturi roșii pe față, să-și smulgă sprâncenele, să-și aranjeze coafura în stilul Chignon, pe care eu îl găseam ridicol, cu tot părul îngrămădit în mijlocul capului, ca niște nori negri. M-am îmbrăcat, m-am spălat pe față și… eram gata.

– O să-l cunoaștem azi pe Împărat? am întrebat-o pe o fată de lângă mine, încercând să încep o conversație banală, dar era prea ocupată ca să-mi răspundă.

Cum n-aveam altceva de făcut, am stat pur și simplu și m-am uitat la ele. Una a scos un țipăt, arătând spre un coș de pe față. Celelalte s-au grăbit într-acolo, icnind și văitându-se de parcă i-ar fi crescut o tumoare pe nas.

Soarele a răsărit, revărsând o mare de lumină aurie prin ușile deschise. Deja îmi pierdusem răbdarea, când am primit ordin să mergem în curte, unde erau o femeie cu părul pieptănat în formă de cochilie și un grup de eunuci. Femeia urma să ne predea lecția de

dimineață din Codul de Bună Purtare de la Curte, ne-a spus.

– Conduita, politețea și supunerea – a zis ea, iar vârful cochiliei s-a clătinat periculos când a pășit în fața noastră – sună asemănător, dar, în fond, au un singur nume: virtutea. Purtați-le ca pe propriile voastre veșminte, aveți grijă de ele ca de un lingou de aur, pictați-le pe chipurile voastre în cea mai luminoasă culoare, pentru că valoarea voastră după curtoazie va fi judecată, iar onoarea voastră, după supunere. Și acum, repetați după mine!

N-auzisem până atunci aceste cuvinte, dar i-am urmat îndemnul și le-am repetat. Apoi femeia ne-a instruit în ceea ce privește detaliile ritualului zilnic de la Curte, protocol, etichetă și tabuuri. După ce a terminat, mai-marele eunucilor, un bărbat chel, a pășit în față și a anunțat:

– Dacă nu vă veți supune Curții și veți face dezordine, veți primi o pedeapsă, douăzeci de lovituri de bici sau, chiar mai rău, veți fi trimise să vă ispășiți pedeapsa la Palatul de Gheață.

Tata îmi povestise despre Palatul de Gheață. Acesta era „închisoarea“ Curții, ultimul loc unde o doamnă de la palat și-ar fi dorit să meargă, unde eunucii foloseau bice și instrumente de tortură. Și, din câte mi-aminteam, avea și o cameră cu reptile, unde cei mai răi dintre păcătoși le erau festin.

Soarele îmi ardea creștetul capului la momentul la care mai-marele eunucilor și-a terminat de rostit discursul, iar un alt grup de eunuci a venit cu niște coșuri cu ață și ace și munți de batiste: Trebuiau brodate în cinci zile, ne-a spus femeia cu cochilia și ne-a lăsat să plecăm. Nimeni n-a scos niciun cuvânt despre vreo întâlnire cu Împăratul.

– Asta e tot? O să brodăm cinci zile?

Le-am urmat pe fete și ne-am întors în dormitor, cu brațele pline de batiste.

Din câte știam eu, broderia era un meșteșug unde femeile aveau o

scuză pentru a exersa arta de a străpunge – nu doar materialul, ci și oamenii. Cunoșteam niște tehnici de broderie de la sora mea, dar nu mă interesaseră, iar Mama nu mă obligase deloc.

Fata Xu, cu ochii migdalați, se uita la mine.

– Hai, Aleselor, să aruncăm o privire la tehnica broderiei de pe batista pe care ne-au dat-o model. Iat-o!

Ne-a strâns pe toate în jurul ei, iar eu am rămas în fața ei, în afara cercului.

– O să începem cu potârnichea. Uitați-vă la firul de satin folosit pentru pene! Nu-i așa că e fabulos?

Aprobând-o din cap, fetele au mângâiat coada potârnichii.

– Uitați-vă cât de fine sunt cusăturile!

– Și firul e atât de strălucitor!

– Deci să ne-apucăm să brodăm, a poruncit fata Xu și ne-a îndesat munți de batiste în mâini.

M-am holbat la forma aceea vagă de pasăre de pe material. În mâna dreaptă țineam un ac, dar îl simțeam ca și cum ar fi fost un țipar alunecos. Aplecându-mă cu grijă, l-am prins între degetul mare și arătător, am ridicat brațul drept în aer și am trasat capătul unui model vag.

În curând mă dureau ochii, mi se înțepenise gâtul și mă înjunghiau mâinile, în timp ce mintea îmi era încurcată ca un ghem de ață. Când aveam să-l văd pe Împărat?

Și mi-era foame. Voiam prânzul.

– Am aflat de la eunucul-șef acum câteva zile, când am venit. Spunea că, dacă vrei să-l vezi pe Împărat, trebuie să te cheme el, a zis fata Xu.

Am ridicat capul surprinsă. Eu mă gândisem că, din moment ce eram în Palat, aveam să-l văd imediat. Poate că avea să ne strângă pe

toate în curte, iar el avea să păşească prin faţa noastră şi să ne pună întrebări, aşa cum făcea Tata când discuta cu un grup de scribi. Dar s-ar putea ca fata Xu să aibă dreptate. Atotputernicul, stăpânul vântului şi al nisipului, conducătorul a tot ce zboară şi a tot ce merge, trebuie să se ferească de ochii celorlalţi.

– Oare pe cine va convoca prima dată? a întrebat fata cu coşul de pe nas, uitându-se la noi toate. Suntem cincisprezece.

– Presupun că ne va chema în ordinea vârstei, a originii sau a familiei din care provenim, a răspuns fata Xu.

A urmat o explozie de voci.

– Atunci, pe tine ar trebui să te cheme prima, spunea una arătând la alta.

– Ba nu, cred că pe tine...

Erau pline de curtoazie, dar un soi de stânjeneală le lucea în ochi, ceea ce-mi arăta că nu erau cu adevărat prietene, ci rivale.

– Dacă o să ne cheme în ordinea rangului, n-are trebui să fie primele doamnele cu titlu nobiliar? am întrebat eu, învârtind acul între degetul mare şi arătător. Toată lumea din regat ştia că Împăratul avea multe doamne nobile care-l slujeau.

– Adică Cele Patru Doamne şi Doamnele de Onoare? fata Xu m-a concediat cu o mişcare de braţ. Poate că o să le cheme pe ele prima dată, dar apoi va trebui să ne vadă pe noi.

– Dar sunt multe, dacă includem toate doamnele până la rangul nouă.

I-a displăcut faptul c-am întrerupt-o, dar nu părea să ştie câte doamne cu titlu nobiliar existau.

S-a uitat la mine, apoi a coborât privirea la batista din mână.

– Nouă ranguri?

– Da.

Cel mai înalt rang dintre toate îl avea Împărăteasa, soția principală, dar ea murise în urmă cu un an, așa că Împăratul își avea doamnele consoarte, doamnele de rangul doi, pe care le numea Cele Patru Doamne; apoi veneau doamnele de rangul trei, cunoscute ca Doamnele de Onoare, urmate de doamnele de rangul patru, Frumusețile, de doamnele de rangul cinci, Grațiile, de doamnele de rangul șase, Talentatele, de doamnele de rangul șapte, Artistele, de doamnele de rangul opt, numite Yunu, și cele de rangul nouă, numite Cainu.

– De unde ai învățat toate astea? m-a întrebat fata Xu, fără să-și ridice capul.

– Din cartea Sui.

– Ce carte?

Îmi dădeam seama că pe fata Xu, la fel ca pe Sora mea mai mare, nu o interesa cititul sau poate că nu știa deloc să citească. Până una-alta, cititul era de obicei rezervat băieților nobili. Multe femei, inclusiv cele nobile, nu aveau acest privilegiu. Dar mie Tata îmi dăduse tot felul de cărți: cărți de istorie, *Analectele* lui Confucius, poezii și rapsodii, și *Arta războiului* de Sun Tzu. Îmi făcuse mare plăcere să le citesc.

– O carte despre istoria Dinastiei Sui. Acolo scrie că femeile de la palat sunt împărțite în nouă ordine, la fel ca slujitorii din Palatul Exterior. Împăratul Gaozu a adoptat același sistem când a întemeiat dinastia.

Și-a fluturat mâna, încruntându-se:

– Foarte bine. Nouă ranguri! Bine că știm. Doar o mână de femei.

– Nu, nu tocmai. Fiecare rang are un alt număr de femei. Primele ranguri sunt Cele Patru Doamne și Doamnele de Onoare, care sunt șase. Rangurile de mijloc – al patrulea, al cincilea și al șaselea – sunt următoarele și au câte nouă doamne. Iar apoi vin rangurile de jos – al șaptelea, al optulea și a nouălea – și în fiecare dintre ele sunt câte

douăzeci și șapte.

Alesele s-au uitat la mine cu ochii mari și gura căscată, înmărmurite, iar fata Xu a tras tare de fir, părând frustrată.

– Câte douăzeci și șapte în rangurile de jos? Și atunci, care e numărul total al doamnelor de viță nobilă?

Am făcut repede socoteala.

– O sută optsprezece.

A rămas fără cuvinte. O alta a scăpat acul.

– Ești sigură? a întrebat fata Xu în cele din urmă. O sută optsprezece doamne de rang nobiliar?

– Da, i-am răspuns. O armată formată din femeile Împăratului. Stomacul mi s-a chircit când mi-am dat seama ce sens are acest număr.

Dacă Împăratul avea să-și petreacă o noapte cu fiecare dintre doamnele nobile, avea să-i ia mai mult de trei luni. În jur de șapte luni, dacă le mai lua o dată la rând, iar dacă era mulțumit de tovarășele de pat putea să treacă cel puțin un an până să cheme pe una dintre noi.

– Asta nu mi-a spus nimeni. Cu siguranță tu știi cel mai mult dintre noi, a zis fata cu coșul pe nas, oftând.

– Eu n-am vrut să vă spun toate astea…

Fata Xu și-a întins batista și a atins cusăturile. Era supărată că le atrăsesem atenția celorlalte Alese.

– Marele eunuc mi-a mai spus că…

Le-a strâns pe celelalte în jurul ei și a început să șușotească.

Vedeam clar zidul pe care îl construia ca să mă izoleze pe mine. M-am încruntat și am tras un fir prin material. Nu-mi păsa dacă mă place, dar voiam cu disperare să aud ce zice.

– Serios? Trei sute de femei? a vorbit cu răsuflarea tăiată fata cu coșul pe nas.

– Care trei sute de femei? am întrebat.

Apoi am înțeles. Era vorba de Alesele dinaintea noastră.

– Au așteptat ani întregi. Unele sunt aici de zece ani. Și n-au fost chemate niciodată.

Fata Xu s-a uitat spre mine și a clipit. Arăta triumfătoare că știuse.

– Nu l-au întâlnit niciodată pe Împărat? a întrebat cineva.

– Nu. Marele eunuc povestea că unora le-a albit părul și fețele li s-au umplut de riduri și nici măcar n-au apucat să zărească chipul Împăratului.

În noaptea aceea am stat pe salteluța mea, cu ochii larg deschiși în întuneric. Aveam să aștept aici, în dormitor, până când o să-mi albească părul ca acelor Alese care acum erau bătrâne? Așa ceva nu puteam să accept. Nu puteam să las visul Tatei să se transforme într-o pânză de păianjen plină de praf. Și apoi, trebuia să recuperez casa și să-i ofer Mamei o viață bună.

Dacă Împăratul n-avea să mă cheme, aveam să-l găsesc eu singură.

Eram deja în interiorul palatului. Trebuia doar să mă familiarizez cu locul și să descopăr camera lui, iar apoi să mă prezint. Nimeni n-avea cum să mă oprească.

Am așteptat până când am auzit respirația ritmică a fetelor. Apoi am alunecat ușor de pe salteluța mea, am scos zăvorul din lemn de stejar care stătea pe cele două brațe și am tras. Ușa s-a deschis. Un val de aer rece a pătruns înăuntru, iar ochii mei au lăcrimat. Una dintre fete s-a răsucit pe salteaua ei de bambus și atunci am înghețat. Când am fost sigură că încă dormea, m-am strecurat afară, am închis ușa și am pășit pe coridor.

În fața mea, solul neted din curte, acoperit cu o pojghiță subțire de gheață, lucea în lumina lunii ca o tapiserie de damasc, țesută cu fire de argint. În fața dormitorului, doi stâlpi vegheau tăcuți, ca doi giganți puși de pază, în timp ce capetele de la cornișe pluteau parcă sub cerul fără stele.

Dincolo de curte se auzeau pași. Clădirea era păzită și era imposibil să ieși.

ANUL 640 D.HR.

AL PAISPREZECELEA AN DE PACE
AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

PRIMĂVARĂ

4

Și lunile au trecut. Iar din partea Împăratului n-a venit nicio convocare.

Între timp am aflat că locuiam în zona laterală a Curții, în Curtea Concubinelor, care se afla în partea de apus a Curții Interioare. Strict păzită de gardieni-femei, de două ori cât mine, era locul unde trăiau Alesele noi și cele vechi, doamnele surghiunite, sclavele și multe femei nefericite. În nord, când m-am încumetat să merg suficient de departe, am văzut copacii care străjuiau Grădina Interzisă, de partea cealaltă a zidului înalt. În partea de sud a Curții, lângă deal, se aflau Palatul de Gheață și construcțiile din cărămidă cenușie unde locuiau eunucii. Zona aceea nu avea nici grădini, nici pavilioane. Era foarte liniște acolo, un teritoriu unde și păsările păreau că se tem să intre.

Doamnele cu titluri nobiliare locuiau într-o clădire situată de partea cealaltă a zidului, în adevărata Curte Interioară. Împăratul, desigur, locuia acolo cu ele. Zidurile erau atât de înalte între noi, încât, chiar dacă mă înălțam în vârfurile picioarelor, chiar dacă mă cățăram în

copacul de lângă zid, tot nu puteam zări chipul omului care ar fi putut schimba viitorul familiei mele.

M-am afundat în rutina plictisitoare de la Curte ca o piatră care cade în râu și se duce la fund. Mă trezeam înainte de răsăritul soarelui, îmi luam micul dejun și lucram la broderia mea. Teancuri nesfârșite de pânză mă așteptau: mantii, tunici, șaluri, fuste, pantofi, mâneci, mantale țesute și pantaloni. Toate erau pentru doamnele nobile din Curtea Interioară, mi s-a spus. Când terminam una, o alta îmi era îndesată în mâini. Nu era permis să iei vreo pauză, iar, dacă încetineam ritmul, eunucii care ne supravegheau mă mustrau aspru. În timp, mi-am îmbunătățit simțitor stilul de a broda, așa încât acum, când eunucii comparau lucrul meu cu al altor fete, nu mai băgau de seamă nicio deosebire.

Adesea mă alăturam discuțiilor dintre fete, cele mai multe despre creme de față, despre cum să-ți faci măști pentru ten frumos, iar fata Xu a început să manifeste un interes anume pentru accentul meu. Când comentam ceva, strâmba din nas și mă imita. Iar celelalte chicoteau. Născute în capitală, ele vorbeau cu un accent Chang tipic, care era rigid și presupunea un ușor sunet nazal, însă eu încă vorbeam cu acel sunet nazal puternic, specific zonei Wenshui. Eram hotărâtă să-l schimb. Și, ori de câte ori aveam ocazia, exersam încet mandarina. Nu peste mult timp, am ajuns să vorbesc la fel de bine ca ele și au fost nevoite să se oprească, nu mai aveau de ce să mă necăjească. Și totuși, ori de câte ori stăteam retrasă într-un colț, mă simțeam ca un cerb în mijlocul unei herghelii, unde diferențele dintre noi erau la fel de evidente ca niște coarne de cerb.

Mi-era dor de familia mea. Și-mi făceam griji pentru Mama în fiecare zi. Și dacă Qing nu voia să-i mai dea de mâncare? Și dacă o bătea? Cine avea s-o apere? Și Tata. Cât de înaltă trebuie să fi crescut iarba de la mormântul lui! Oare era dezamăgit de mine? Când mă

gândeam la ei, când mă gândeam câtă nevoie are Mama de mine, de-abia puteam să dorm. Și disperarea îmi creștea cu fiecare zi.

Era musai să mă convoace Împăratul.

Într-o dimineață m-am dus să aduc apă să mă spăl pe față. O femeie care se afla în foișor m-a strigat:

– Ești nouă pe-aici.

O observasem mai de mult. Ca și mine, era mai tot timpul singură și stătea la o măsuță joasă de scris, în foișor. Deși nu arăta bătrână, avea părul alb și-i atârna până la mijloc. Când s-a aplecat peste masă, arăta de parcă ar fi fost ninsă.

– Ți-au cam dat de furcă, nu?

Și când a întrebat s-a uitat la fata Xu, care a trecut pe lângă mine urmată de celelalte Alese.

– De ce spui asta?

M-am dus spre foișor. Poate că femeia îmi văzuse nefericirea sau poate că le auzise pe celelalte făcând diverse comentarii despre mine.

A zâmbit, mototolind o batistă în buzunar.

– Nimănui nu-i e ușor să trăiască aici. Și e cu atât mai greu dacă ai colege de cameră dificile.

M-am așezat pe pervaz.

– Așa e.

– Știi prea bine că nu te plac pentru că ești mult mai inteligentă decât ele, nu-i așa?

Desena ceva pe masă, iar lângă picioarele ei zăcea un coș cu pânzeturi care așteptau să fie brodate.

– Cum ți-ai dat seama?

Mă simțeam flatată.

– E secretul meu. Și văd că ești și mult mai frumoasă decât zic ele.

Se vede că știa să aleagă cuvintele cele mai potrivite.

– Ești foarte amabilă, i-am răspuns.

Când eram acasă nu acordam prea mare atenție înfățișării mele, dar, după toate lunile petrecute alături de Alese, am înțeles că frumusețea e foarte importantă la o femeie. Doar că încă mi se părea plictisitor să-mi petrec ore întregi ca să-mi acopăr fața cu o cremă albă.

Femeia din fața mea era ea însăși de o frumusețe uluitoare. Avea sprâncene delicate și o gură mică și roșie ca o cireașă. Bucle albe îi umbreau fruntea, iar alte două movilițe de păr îi încadrau chipul, ca niște urechi de felină ascuțite.

– Câți ani ai? Cincisprezece?

A desfăcut și a netezit un sul de hârtie pe masă, apoi i-a prins capetele cu piatra pentru cerneală, cu batoanele de cerneală și cu o greutate pentru hârtie, pe care erau pictați nori albi și bujori roșii.

– Treisprezece.

Cele mai multe dintre Alese aveau paisprezece ani – încă un motiv pentru care nu mă potriveam cu ele. Prima sângerare o avusesem în luna dinainte să fiu chemată la palat. Mi se schimba corpul și mă dureau sânii. Dar încă aveam trupul zvelt de fetiță.

– Atât de tânără! a zis ea. Mi se spune Jewel.

– Și eu sunt Mei.

– Din familia Wu?

– Îmi cunoști familia?

Nici c-aș fi putut să fiu mai mândră.

– I-am auzit pe eunuci vorbind despre tine când discutau ordinele de convocare ale Împăratului.

– Ordinele de convocare? L-ai cunoscut pe Împărat?

A dat din cap și m-a fixat cu privirea. Avea ochii ca de pisică, misterioși și de nepătruns, ea cercetându-mă în liniște, dar refuzând să fie cercetată, la rândul ei. Mă întrebam ce gândește.

– De cât timp ești aici? am întrebat-o.

– De suficient timp, a zis și a luat o pensulă de pe masă.

– Din ce se spune aici, pare că am putea să așteptăm la nesfârșit. Și nu-mi place deloc să stau aici să aștept și să pierd timp.

– Există niște căi prin care poți ajunge să fii convocată.

– Serios? Care anume?

Și-a afundat pensula în cerneală, ținându-și cu mâna stângă mâneca dreaptă.

– Dacă ai o rudă care are putere la Curte.

A scuturat apoi pensula de surplusul de cerneală și a trasat câteva linii pe hârtie. Avea mâna sigură, iar liniile erau drepte și subțiri. În curând, s-au unit și au format o floare mare. N-aveam motive să-i critic stilul. Picta frumos.

– Cineva cu adevărat puternic, un dregător de rangul unu sau doi, care să aibă posibilitatea să-i vorbească Împăratului despre frumusețea ta. Când o să audă, sigur o să fie nerăbdător să te cunoască.

– O, da, cunoștințele…

Așa e lumea, desigur… Oamenii care au cunoștințe au mai multe posibilități. Cei care n-au, au mai puține…

– Și care sunt celelalte căi?

S-a uitat la mine.

– Să-l cumperi pe eunucul care se ocupă de concubina din fiecare noapte a Împăratului. El îi va șopti la ureche câteva vorbe despre frumusețea ta când va putea. Iar când va deveni curios, Împăratul te va chema.

Îmi venea să urlu. Nu aveam nimic atât de valoros ca să poată cumpăra pe cineva, nici un pandantiv de jad sau măcar o brățară de argint.

– N-am vrut să te supăr, prietena mea. Dă-mi voie să-ți mai spun ceva! În fiecare an, de ziua lui, Împăratul primește daruri de la concubinele lui, inclusiv de la noi, cele din Curtea Concubinelor. Dacă-i faci un dar de neuitat, s-ar putea să te onoreze chemându-te să te vadă.

– Serios? Eram cuprinsă de emoție. Și ce fel de dar?

– Ceva unic.

– Îmi dau seama.

Primea probabil mii de daruri de la toți dregătorii, de la doamnele nobile și apoi de la toate celelalte femei. Cum era posibil, oare, ca un dar să iasă în evidență și să-i atragă privirea?

– Și ce i-au dăruit doamnele în trecut?

– Aur sau jucării scumpe, bijuterii, mantii de mătase, chiar lapislazuli. Eu i-am oferit odată un cal.

Un cal! Unul dintre cele mai valoroase animale din regat. Revolta împotriva Dinastiei Sui costase mulți armăsari prețioși. Pe timp de pace, caii erau prețuiți și doriți de orice bărbat. Un cuceritor precum Împăratul cu siguranță le înțelegea valoarea.

– Și nu te-a chemat?

Jewel a negat din cap.

– Dacă nu-l interesează să ne cunoască, m-am încruntat eu, atunci, de ce mai cheamă fecioare la palat în fiecare an?

A oftat.

– Tot ce-ți pot răspunde este că Împăratul nostru e un colecționar.

– Un colecționar?

– Un general nu e general dacă n-are soldați. Și ce fel de împărat ar

fi acela care n-ar putea avea la palat orice femeie din regat pe care și-o dorește?

Aș fi preferat să nu mă gândesc la mine ca la un obiect dintr-o colecție, ca la relicvele pe care le îngrijea Mama.

– Deci o va chema pe oricare dintre noi, dacă-i place darul?

– Da.

A dat din cap, uitându-se la grupul de femei care coborau pe poteca șerpuitoare ca să ia apă din canal.

– Dar trebuie să-ți spun… de șapte ani nimeni din Curtea Concubinelor n-a reușit să-l impresioneze.

Femeile s-au apropiat. Nu le-am recunoscut. Erau probabil celelalte Alese, venite în anii dinainte. Mantiile lor albe fluturau în vânt. M-au privit și s-au încruntat.

– Ele știu despre daruri? am întrebat-o.

– Trăiesc doar pentru ziua Împăratului și pentru șansa de a-l impresiona. De fapt, noi toate pentru asta trăim. Odată ce Împăratul ne convoacă și ne onorează cu un titlu, ne vom muta în adevărata Curte Interioară, vom primi indemnizație lunară, haine frumoase și mâncare bună. Și nu va mai trebui să brodăm sau să spălăm. Poate chiar vom avea tinere care să ne servească. Cine nu și-ar dori așa ceva?

Nu puteam să nu fiu de acord. Brodatul era o muncă pentru sclave.

– Și ce ai de gând să-i dăruiești anul ăsta?

A dat din cap:

– Încă nu știu.

Aveam sentimentul că nu vrea să-și dezvăluie gândul. Și nu puteam s-o acuz. Probabil că voia cu disperare să-l impresioneze și să se mute în Curtea Interioară.

Am urmărit-o cum termina de pictat floarea. Un bujor negru. Era ciudat de fermecător. Când să plec, mi-am luat vasul și i-am mulțumit

că mi-a spus despre ziua Împăratului.

M-am întors la foișor de multe ori după acea zi. Jewel nu semăna cu Alesele din dormitorul meu. Nu era foarte vorbăreață. Părea întotdeauna tăcută și de multe ori cădea într-un fel de repaus senin, care-mi amintea de un chip dintr-o pictură. Doar ochii ei de pisică, adânci și de nepătruns ca o baltă de vară, mă făceau să mă întreb dacă, la fel ca mine, și ea trecuse printr-o mare suferință în viață. N-am întrebat-o, pentru că mi-am amintit sfatul lui Confucius: „Prietenia dintre gentlemeni e limpede ca apa.“ Mi se părea că ar trebui să li se aplice în aceeași măsură și femeilor.

5

În curând, Alesele au aflat și ele despre ziua Împăratului. Erau atât de emoționate și vorbeau toată ziua și toată noaptea despre ce daruri i-ar putea face. Discuțiile deveneau mai aprinse pe măsură ce ziua Împăratului se apropia. Într-o noapte, una dintre Alese a spus că s-a sfătuit cu familia. A doua noapte, alta a zis că familia ei îi va trimite aur și argint ca să le dăruiască Împăratului. Părea că nu există limită pentru ce aveau de oferit.

Câteva lucrau la broderii cu mare râvnă. Se băteau pe culori și încercau să-și ascundă desenele elaborate, de teamă să nu le fure celelalte inspirația. Adeseori mă trezeam în toiul nopții și vedeam umbre care se ghemuiau deasupra fitilului de la lampă, cu firele zburându-le printre degete.

Stând în fața oglinzii mele de bronz, mă uitam la imaginea mea. Era probabil singura mea șansă de a fi remarcată și trebuia să aleg un dar potrivit, ceva de neuitat.

Ce puteam să-i dau eu Împăratului?

Nu existau plante exotice pe care el să nu le fi văzut, nici podoabă pe care să n-o fi atins, nici vreun premiu pe care să nu-l fi câștigat. Putea să aibă orice își dorea și nu-i păsa ce comori primește sau cine i le dăruiește. Și, dacă nu mă înșelam în privința protocolului, singurii care aveau să vadă darurile erau registratorii de la Curte, care puteau să neglijeze sau să nu-i raporteze toate obiectele, iar Împăratul putea să nu afle niciodată sau să nu-i pese cine ce obiect i-a dat.

Poate că ar trebui să mă gândesc la el nu ca la Împăratul, cel care stăpânea întregul regat, ci ca la un simplu bărbat.

Și ce și-ar putea dori un bărbat?

Multe lucruri: mici sau mari, scumpe sau ieftine. Dar nu era nimic ce eu să-mi permit.

M-am gândit la Sun Tzu. Oare ce m-ar fi sfătuit maestrul meu să fac, dacă ar fi fost în locul meu? „Toate războaiele se nasc dintr-o minciună“, spunea el. Dar asta nu mă ajuta acum. Aveam nevoie doar de o idee de cadou. Să faci daruri nu avea de-a face cu războiul, iar strategiile lui de atac nu-mi erau de folos acum. Dar stai puțin… nu zicea el, oare, că înainte de atac trebuie să arăți momeala ca să ispitești dușmanul?

Momeala…

Aveam o idee.

Cu o săptămână înainte de ziua Împăratului, eunucii au venit să strângă darurile. Batiste cusute cu fir de argint, centuri incrustate cu jad, săculeți parfumați, brodați cu flori și rățuște, veste cu imagini cu dragoni și păsări phoenix. Fata Xu i-a trimis cel mai prețios cadou – o pereche de coarne de rinocer cu capete de aur. Le-a învelit într-o bucată de mătase roșie pe care o brodase ea însăși și le-a înmânat pachetul eunucilor cu mare grijă. Eu l-am strecurat pe-al meu la fundul grămezii.

Și apoi am așteptat.

– Ce i-ai dăruit Împăratului? am întrebat-o pe Jewel în după-amiaza aceea în foișor.

S-a aplecat peste masă ca să picteze.

– Pe mine însămi.

M-am holbat la ea.

– I-ai trimis un portret.

Cât de inteligent! Era o femeie frumoasă și îmi imaginam ce atrăgător trebuie să-și fi pictat chipul.

A dat din cap.

– Tu ce i-ai trimis?

– Eu nu știu să pictez și nu am nimic de valoare.

Dar nu bogăție și comori trebuie să fi căutat Împăratul la noi, asta în cazul în care căuta ceva.

– Dar i-ai trimis ceva, nu?

– Da.

Mi-am dres glasul și i-am recitat:

N-am nici început, nici sfârșit,
N-am nici prieteni, nici mamă.
Adesea îți trimit temeri sau semne,
Iar tu, când te gândești la mine, verși o lacrimă.

Atât de curată și de dreaptă sunt – se știe,
Precum vântul și aerul pe care nu le poți stăpâni,
Mereu și mereu eu o să merg mai departe,
În timp ce inima ta se întărește ca piatra.

Jewel a arcuit sprâncenele pe care le picta.

– Ce e asta?

– O ghicitoare.

A tăcut un moment.

– I-ai trimis Împăratului o ghicitoare de ziua lui?

Fusese o alegere bună, vedeam în ochii ei, pentru că a părut surprinsă și apoi aproape mâhnită, de parcă i-ar fi părut rău că nu s-a gândit ea la asta.

– Crezi c-o să-i placă?

– Mie îmi place. Mi se pare o idee ingenioasă. Dar n-am auzit niciodată versurile astea. Unde ai găsit-o?

– Eu am scris-o.

A tăcut din nou.

– Nu m-aș fi așteptat ca o fată de vârsta ta să aibă o asemenea inspirație – o ghicitoare pentru Împărat! – și s-o exprime atât de poetic. Dar, mă întreb, nu te temi că s-ar putea să-l ofensezi? Gestul e destul de îndrăzneț.

Era riscant într-adevăr. Împăratul era stăpân peste toate, iar ceea ce scrisesem eu în ghicitoare cu siguranță putea fi citit ca o provocare.

– Mi-am încercat norocul.

– Și care e răspunsul?

I l-am spus.

– Dulcea mea prietenă, a zis ea, sper că asta o să-ți aducă acea convocare mult așteptată.

Dacă o deranja cumva posibilitatea ca eu să fiu chemată în locul ei, nu s-a trădat.

A venit ziua Împăratului și a început sărbătoarea.

Au fost trupe de muzicanți, parade plutitoare, serbări cu capete de dragon pe bărci, dar niciuna dintre noi, cele din Curtea Concubinelor, nu am avut onoarea de a lua parte la ele. Împăratul n-a chemat-o nici pe fata Xu, nici pe Jewel, nici pe mine. Jewel era dezamăgită.

– Ar fi trebuit să știu, a zis ea. Împăratul e înconjurat de frumuseți. Desenul meu n-avea cum să-l atragă.

Îi împărtășeam suferința. Părea că eforturile mele nu însemnaseră nimic mai mult decât un desen pe o apă.

Săptămânile treceau mai departe. Într-o zi, a venit un eunuc să mă conducă la intrarea în Curtea Concubinelor, unde se aflau doi dregători – unul tânăr și unul bătrân – care purtau pălării negre. Au verificat că eu sunt cea care trimisese ghicitoarea și apoi mi-au explicat de ce m-au chemat. Când au notat darurile, mi-au spus, câțiva dintre scribi au fost intrigați de ghicitoarea mea. S-au uitat prin catastife, au consultat cărți și cântece, dar n-au știut s-o descifreze. Cei doi voiau să afle răspunsul.

– Timpul. Răspunsul este „timpul“, am spus.

Era un semn bun. Dregătorii mă remarcaseră, poate că și Împăratul.

– Unde ai găsit ghicitoarea asta? m-a întrebat cel mai în vârstă.

Când i-am explicat că eu o scrisesem, a părut șocat.

– Și de unde ți-a venit ideea să compui o asemenea ghicitoare?

Trebuia să fiu atentă. Orice răspudeam putea lucra în defavoarea mea.

– Am uriașa onoare de a-l sluji pe Împărat în acest palat, i-am răspuns. În fiecare dimineață mă ridic din pat și îmi cercetez chipul în oglinda mea de bronz. Arăt altfel decât arătam acasă. M-am gândit la ce minuni face timpul și la măreața lui putere de a transforma ceea ce suntem și ceea ce vedem. De-aici mi-a venit inspirația.

Cei doi dregători s-au uitat unul la altul. Cel în vârstă s-a încruntat, în vreme ce fața celui tânăr a rămas de necitit, ca o curte de-abia

măturată. Apoi au plecat.

Mi-am răsucit mâinile. Oare aveau de gând să mă denunțe Împăratului? Oare îi adusesem o ofensă?

În acea noapte, Alesele sporovăiau iar despre Împărat.

– Chiar sper că una dintre noi va fi convocată în curând, zicea una dintre ele. N-are cum să nu-i placă darurile noastre, nu? Erau atât de scumpe și unice!

Celelalte erau de acord. Cu siguranță Împăratul avea să adore vestele cu cusături de satin, a spus una dintre ele. Sau coarnele de rinocer, a adăugat alta. Apoi s-au aplecat spre fata Xu și au șoptit ceva.

– Da, ce rușine! a răspuns fata Xu suficient de tare, încât s-o audă toată lumea. Când ești sărac și prost, ce altceva poți să trimiți în dar, dacă nu o ghicitoare stupidă?

Râdea de mine. Trebuie să mă fi auzit explicând ghicitoarea. Am lăsat-o în pace. Criticile nu mă atingeau.

– Am atât de mulți țărani acasă care se poartă exact la fel și care nu-și permit să-și cumpere nici măcar o pereche de încălțăminte de Doamne-ajută, a continuat ea. Și, că tot veni vorba despre ei, nu suport țăranii care se uită la pantofii mei. Întotdeauna se gândesc doar la cum să-i fure. Dar îndrăznesc să spun că e vina mamei ei. A uitat s-o învețe. Dar probabil și ea e la fel de neștiutoare. Știți vorba aia, „așa mamă, așa fiică…“

M-am ridicat de pe salteluța mea și m-am dus spre ea, așa încât a trebuit să se uite la mine. N-aveam nicio problemă să râdă de mine, dar nu de mama.

– Poți să ai o mie de perechi de pantofi, dar asta nu te face de o mie

de ori mai bună decât alții. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș ține privirile bine ațintite spre pantofi și gura închisă.

– Cine are nevoie de sfaturile tale? a bombănit ea. Nu ești cu nimic mai bună decât o fiică de țăran.

Țăranii erau clasa cea mai de jos și asta era cea mai gravă insultă pe care mi-o putea aduce.

– Vreau să-ți spun că mama este verișoară de împărătească, iar tata a fost guvernator…

– Țăran! mi-a trântit-o ea.

Am ridicat mâna s-o plesnesc. Dar a fugit prea repede.

M-a lovit ceva în cap. M-am clătinat și am călcat pe ceva moale. O pernă? Nu. Piciorul cuiva. Am căzut și, înainte să apuc să mă ridic, o ploaie de pumni, scuipături și ocări s-a abătut asupra mea. Cineva m-a apucat de păr, o altă fată m-a călcat pe spate și alta m-a lovit peste brațe și picioare.

– Ce se întâmplă acolo? s-a auzit o voce de afară.

S-au oprit.

– Lașe ce sunteți! a șuierat fata Xu.

N-am avut putere să vorbesc. Mă durea capul. M-am așezat pe salteaua mea și m-am încolăcit. Eram furioasă, și totuși nu puteam face nimic. Tot restul nopții m-am holbat la grilajul complicat al ferestrei. Toate acele răsuciri și vârtejuri păreau fără niciun sens.

Lumina dimineții m-a izbit în ochi. M-am ridicat rigidă, cu dureri în tot corpul. În fața mea stăteau mai-marele eunucilor, fata Xu și celelalte Alese. Zâmbeau compătimitor.

Mi s-a strâns inima. Mi-am ignorat durerea de cap și am făcut o plecăciune.

– *Zao an. Bună dimineața.*

Fata Xu a arătat spre mine.

– Ea e!

M-a pălmuit.

M-am îndreptat și m-am întors spre eunuc.

– N-o ascultați! Minte!

Eunucul m-a privit furios și și-a fluturat mâna.

– Gărzile ți-au auzit vocea. Fetele confirmă ce s-a întâmplat.

– Dar mint toate.

– N-are niciun rost să negi. Tu, fiica familiei Wu, ai atacat-o pe tovarășa ta Aleasă și ai tulburat liniștea Curții. Trebuie să fii pedepsită.

– Nu… vă rog… nu pot… eu… Și Împăratul ce-o să zică? N-o să permită așa ceva.

– Nu trebuie să-l deranjăm pe Cel Atotputernic. A făcut un semn spre una dintre femeile gardian din spatele lui. Luați-o!

S-au repezit la mine ca vulturii. M-am tras înapoi în colțul dormitorului, dar mâinile lor au venit după mine. Le-am dat la o parte.

– Lăsați-mă în pace! O să merg singură.

Am fugit din dormitor și am trecut repede pe lângă fete ca să nu le ofer satisfacția de a-mi vedea lacrimile. Fusese greșeala mea. Le subestimasem și lăsasem să se întâmple asta.

– Așteptați! s-a auzit o voce când am ajuns pe aleea de pietriș din fața clădirii unde stăteam. Aerul era rece, iar soarele își împrăștia razele de aur printre ramurile subțiri și se reflecta pe piatra goală din fața mea. Dar eu nu simțeam căldura.

– Unde mergeți?

Era Jewel.

– La Palatul de Gheață, i-a răspuns eunucul.

– Poftim?

Evantaiul ei s-a oprit în aer. În spatele ei, câteva fete care spălau lenjeria cu bucăți de lemn la canal s-au ridicat, îndreptându-și gâtul în direcția mea. Un grup de Alese mai vechi, care se aflau pe drum să care apă, au venit în jurul foișorului să se uite la mine.

– Ce s-a întâmplat, Mei? m-a întrebat Jewel.

– Eu…

M-am uitat la vârfurile copacilor din Grădina Interzisă, incapabilă să povestesc ce se întâmplase noaptea trecută. Vântul îmi sufla părul în jurul feței. L-am strâns pe piept, dar vântul tot îmi sufla șuvițe. Mi-aș fi dorit să mă sufle pe mine cu totul.

– A fost o luptă? a întrebat Jewel, uitându-se insistent la Alesele din dreapta mea, care mă urmaseră. Respectele mele, mai-mare eunuc, poate că, totuși, nu vrei să te pripești în hotărâri. Are doar treisprezece ani. E atât de mică! Nu merită să fie pedepsită în Palatul de Gheață. Poate că ar trebui să mai pui câteva întrebări.

– Nu te băga în povestea asta, Jewel! Nu-mi place să-mi fie puse sub semnul întrebării hotărârile.

Și s-a uitat în jos spre noi.

Jewel a oftat.

– Da, Mare Eunuc, și nici n-aș pune hotărârile tale sub semnul întrebării decât dacă m-ai arunca și pe mine în Palatul de Gheață. Dar chiar mi-aș dori și te implor să te mai gândești puțin la acest incident și să-i mai dai o șansă.

M-a tras în fața ei și, înainte să-mi dau seama ce voia să facă, s-a înclinat. Până la pământ. De trei ori.

– Dacă e ceva ce aș putea face ca să-ți schimb gândul… i-a zis.

Îi eram profund recunoscătoare. Era singura femeie care cutezase să mă ajute.

– Sunt hotărât, a făcut semn Eunucul spre gărzi. Luați-o pe fata asta care a dat dovadă de nesupunere! Să mergem!

M-au apucat de brațe și m-au împins. Toate rugămințile lui Jewel fuseseră în zadar.

– Stați pe loc!

Un bărbat mai în vârstă alerga pe potecă spre noi. L-am recunoscut – era dregătorul bătrân care mă întrebase despre ghicitoare.

– Doamna mea, mi-a vorbit el plin de curtoazie când s-a apropiat. Te căutam. Servitorii mi-au spus că te găsesc aici. Am un mesaj pentru tine.

Și a desfăcut un pergament colorat în galbenul imperial. Un edict.

– E de la Împărat? a întrebat Jewel surprinsă.

Și-a îndoit evantaiul și l-a pus la brâu.

– Da, i-a răspuns.

Așadar Împăratul aflase despre bătaia de azi-noapte. Eram condamnată. O mare de disperare și regret mi-a inundat pieptul.

Dregătorul și-a dres glasul și a început să citească. Suna a ceva ce parcă mai auzisem o dată, dar cuvintele lui mă loveau ca niște picături grele de ploaie, care-mi udau capul, doar că nu puteau pătrunde mai departe. Când s-a oprit, în jur s-au auzit icnete, iar Jewel m-a luat de mâini și m-a privit cu ochii ei mari ca niște felinare.

– Mei, nu pot să cred! a strigat ea.

M-am holbat la dregător.

– Ce… ce? Ați spus că m-a convocat Împăratul?

El mi-a confirmat cu o mișcare fermă din cap.

– Da, Aleaso! După ce am stat de vorbă cu tine, noi, dregătorii de la Curte, am avut o sfadă aprinsă despre ghicitoare. S-a întâmplat că Împăratul a trecut pe-acolo și a auzit. A fost intrigat. Și vrea să te onoreze cu o întâlnire.

Era adevărat. Mă chemase Împăratul, dar eu continuam să mă

holbez la dregător, neștiind ce să răspund.

– Poți să crezi? m-a lovit Jewel pe braț, încântată, cu buzele ei roșii ca cireașa arcuite încântător. De șapte ani niciuna dintre doamnele din Curtea Concubinelor n-a avut onoarea de a vedea chipul Atotputernicului. I-ai trimis o ghicitoare și acum vrea să te cunoască.

– Da, știu, sunt o norocoasă!

Îmi cânta sufletul. În sfârșit, aveam să-l cunosc pe Împărat. Aveam să-i spun ce se întâmplase cu familia mea, iar Mama va avea din nou o viață frumoasă…

– Da, chiar ești! mi-a zâmbit Jewel. Și acum cred că ești ocupată. Să nu pierdem timpul!

– De ce?

– N-ai auzit?

Și mi-a arătat edictul.

I-am urmărit degetul, care trecea peste rândurile de pe hârtia aurie.

– Ah!

De fapt, nu era o simplă întâlnire. Mă convocase pentru acea noapte. Mi-a înghețat zâmbetul. Orice fecioară înțelegea ce presupune o convocare pentru o noapte.

– Și ce trebuie să fac acum, Jewel?

Și-a desfăcut evantaiul și a zâmbit:

– Mai întâi, mergi la baie!

6

În drum spre baie, îmi simțeam pașii ușori și inima plină de bucurie. Mă gândeam la ce îmi spusese Tata. Cel de-al doilea fiu al Împăratului Gaozu, Împăratul Taizong, al cărui nume era prea sacru ca să poată fi rostit de gurile ființelor umane, era un mare cuceritor și un mare maestru al războiului.

În noaptea în care Împăratul Gaozu a învins armata dinastiei Sui, Împăratul Taizong avea doar douăzeci de ani și era doar un duce aflat la comanda unei mici cavalerii. În timp ce tatăl lui sărbătorea în palat, el i-a căutat pe fiul cel mic și pe nepotul conducătorului Sui și i-a luat pe copii prizonieri, trimițându-i la generalul Sui, care l-a escortat pe conducătorul fugar spre sud, pe Marele Canal. Taizong i-a propus generalului să ocârmuiască imperiul în sud, împreună cu moștenitorii imperiali, dacă îl omora pe conducătorul învins. Generalul a acceptat și l-a asasinat pe conducătorul Sui, în timp ce bea pe barca lui cu cap de dragon cu cinci niveluri. Dar atunci când a adus trupul la țărm, generalul a fost salutat de soldații din armata lui Taizong, care i-au

pus săbiile la gât.

Încă duce, Taizong l-a convins mai târziu pe tatăl lui să-i dea lui tronul, în locul fratelui mai mare, moștenitorul de drept, sau în locul fratelui mai mic, fiul preferat al Împăratului Gaozu, și s-a autoproclamat Cel Atotputernic.

– Am ajuns, a spus Jewel când am luat-o la dreapta, pe poteca din fața unei livezi de peri.

La capătul aleii se afla o clădire cu un singur nivel, pe care n-o mai văzusem niciodată.

– Îți amintești protocolul de la Curte? Este prima și cea mai importantă cerință: niciun strop de murdărie, nicio impuritate nu trebuie să mai rămână pe trupul tău, înainte să pășești în dormitorul lui.

Am dat din cap.

– Și ce altceva ar trebui să mai știu?

Când profesorul nostru de etichetă mi-a recitat regulile după ce s-a făcut anunțul cu chemarea mea, eram prea emoționată și tulburată ca să fi fost atentă.

– Cam asta e tot, mi-a zis și s-a oprit puțin ca să mă lase să trec în fața ei. Grămăticul și ajutoarele te vor aștepta. Trebuie doar să le urmezi indicațiile.

M-am întors spre ea.

– De ce m-ai ajutat, Jewel? Atunci când mai-marele eunucilor voia să mă ia?

– Nu-mi plac Alesele. Și apoi, ce putea să-mi facă mie eunucul? Vino! m-a invitat și a deschis ușa de la baie.

Am pășit înăuntru. Un val de abur cald m-a izbit în față, încețoșându-mi vederea. Am împrăștiat aburul și am văzut o cadă din lemn în mijlocul încăperii. Era atât de mare, încât ar fi intrat în ea toată familia mea. Am mers spre ea, trecând pe lângă etajere unde se aflau

boluri cu săpun roșu, perii cu mânere lungi, grămezi de prosoape și mingiuțe din fibre vegetale uscate, folosite pentru a freca pielea. Și m-am oprit.

Un grup de bărbați s-a ivit în fața mea. Unii cărau găleți cu apă caldă și o turnau în cadă, în timp ce alții scuturau petale de flori în ea. Unul a venit spre mine, cu mâinile întinse.

– Unde sunt servitoarele? am întrebat-o pe Jewel. De obicei femeile se ocupau de baie, un ritual intim.

– El este eunucul care se ocupă de femeile pe care Împăratul le cheamă pentru a-și petrece noaptea cu ele. Noi îi spunem Eunucul Unchiul Ming.

Jewel se dezbrăcase deja și intrase în cadă.

– E vreo problemă? m-a întrebat.

– Nu… Doar că nu știam, atâta tot…

Nu-mi dădusem seama că Jewel va face baie cu mine. Dar nu aveam de ce să mă opun. Fusese atât de drăguță.

– O să te obișnuiești cu eunucii, mi-a zis. Te vor duce în dormitorul Împăratului când apa va atinge nivelul șase și mi-a arătat un ceas pentru apă, aflat pe un suport.

– În regulă.

M-am dezbrăcat și am intrat și eu lângă ea în cadă. Un eunuc care părea mut și surd a venit spre mine cu un bol în care erau bucăți de săpun, în timp ce toți ceilalți s-au strecurat afară din cameră, cu excepția Eunucului Ming.

Mi-am arcuit spatele ca să las apa să-mi acopere pieptul și am inhalat parfumul dulce al florilor, extrem de conștientă de cât de transparentă era apa. Jewel părea relaxată, întinsă în cadă cu ochii închiși. Apa îi ajungea chiar sub sâni, iar sfârcurile rozalii se iteau din când în când dintre petalele care pluteau, ca niște copii curioși care se jucau de-a v-ați ascunselea. Un firișor strălucea pe gâtul ei alb și îi

ajungea până între sâni.

M-am afundat mai mult. Eu nu eram așa de drăguță. Sânii ei arătau supli și aveau mărimea perfectă, pe când ai mei erau mici și deloc impresionanți. Avea mult păr la subțiori și sub burtă, care înflorea grațios ca o iarbă ornamentală în grădină. Pe când al meu era rar și dizgrațios, încrețindu-se jalnic ca un mănunchi de iarbă în deșert.

– Ești emoționată? s-a înălțat vocea lui Jewel dintre aburi.

– Nu, am răspuns repede. Sau poate că da, puțin.

Mi-am aranjat părul lung, în așa fel încât să-mi acopere pieptul. Petale roz pluteau pe lângă mine, iar părul mi se împrăștia în apă ca niște nori negri.

– Dar tocmai mi-am dat seama că nu am haine potrivite.

Jewel și-a strâns buzele ca să un zâmbească.

– Haine? Dar n-ai nevoie de haine…

Și mi-a arătat o mantie roșie, care atârna pe un cuier, lângă o găleată și pe care n-o observasem.

– Eunucul Ming te va înfășura în mantia groasă și te va duce în camerele lui.

M-am ridicat.

– Doar cu mantia? Nimic altceva?

Eunucul Ming cerceta ceva printre straiele ei. A luat un mic obiect de aur, brațăra lui Jewel, și a strecurat-o în buzunar. Fura! Am gesticulat ca s-o avertizez, dar ea a ridicat din umeri.

– Încerc doar să-ți spun că ăsta e obiceiul, a zis și și-a întins mâinile, iar Eunucul Ming s-a întors și a venit s-o spele cu o perie din fibre uscate. Te duci acolo goală și te întorci la fel, dar plină de sămânța lui.

Povestea alcovului. Auzită din gura ei, suna cumva vulgar.

– Oh!

S-a uitat la mine și i-au sclipit ochii.

– Prima dată e întotdeauna greu.

Eunucul cel surd a agitat în aer o mingiuță din fibre de tigvă și mi-a făcut semn să ridic brațele. M-am supus, eliberată că mă distrăgea de la subiect.

– Presupun că ai auzit… Jewel s-a oprit, în timp ce Eunucul Ming i-a șoptit ceva la ureche și apoi a continuat: Despre ce se întâmplă în pat. Împăratul cere un instructaj special.

I-am privit pe amândoi. Mă întrebam ce i-o fi spus eunucul.

– Ce fel de instructaj?

A chicotit.

– Să cunoști *Manualul fecioarei neprihănite* nu e de-ajuns, Mei. Până la urmă, el e Împăratul, nu e un bărbat obișnuit.

– Ce manual?

Îmi venea să-mi mușc limba. Auzisem de el, desigur. Când se apropie noaptea nunții pentru o fată, mama ei îi strecoară de obicei manualul undeva sub teancul de haine. Conține diverse sfaturi pentru cum să concepi băieți și, de asemenea, multe reguli, tabuuri și sugestii pentru ce se petrece în dormitor. Importanța lui era similară cu cea a Scripturilor pentru persoanele religioase care căutau îndrumare. Dar eu nu văzusem niciodată acest manual. Mama nu mi-l dăduse.

Jewel a înotat spre mine, sfredelindu-mă cu privirile.

– N-ai auzit de *Manual*?

Era ceva dulce ca un flirt în privirile ei. Mi-am simțit obrajii în flăcări. Mi-am strâns umerii.

– Nu, eu întrebam doar…

– L-ai văzut sau nu?

Eunucul mă freca tare pe pielea mea sensibilă și am atins cu nasul apa fierbinte.

– Păi…

Jewel a înotat înapoi în partea ei de cadă.

– Și ce-o să faci acum? Nu știi absolut nimic.

Tonul provocator din vocea ei m-a făcut să-mi îndrept spatele.

– O să fac orice mi se cere.

Cu siguranță nu eram eu prima femeie care nu cunoștea secretele alcovului și, dacă eram, tot nu avea să fie un dezastru. Împăratul, dintre toți bărbații, trebuia să fie mai obișnuit cu astfel de bătălii.

Jewel a dat din cap.

– Nu e de-ajuns, Mei. Trebuie să faci mai mult decât ți se cere. Este prima ta șansă – și probabil unica – de a-i câștiga afecțiunea. Doar nu vrei s-o distrugi. Dacă vrei, te pot învăța eu regulile intimității și toate cele…

Să mă învețe?

– Sau am o altă idee.

S-a întins în afara căzii, strivindu-și sânii de marginile ei. Când s-a îndreptat la loc, în mână ținea o cupă cu vin.

– Bea asta! O să-ți dea curaj de bărbat.

– Nu-mi place vinul.

De sărbători, părinții mei îmi umpleau cupa cu un vin de prune special pregătit. Sorbeam puțin din el, dar ce-mi plăcea cu adevărat era compania familiei mele.

– Vrei să ratezi prima și, probabil, unica ta șansă?

Avea dreptate. Am înșfăcat cupa și am băut lichidul din trei înghițituri mari.

– Mulțumesc.

I-am dat cupa înapoi și m-am întins în cadă. Eunucul surd a început să-mi spele părul cu boabe de săpun, iar unghiile lui îmi zgâriau pielea capului.

– Povestește-mi despre Împărat, Jewel! Ce ai auzit despre el? Ce ți-

au spus eunucii?

Liniște.

– El poate fi multe din ce ți-ai imaginat sau ai sperat, în afară de un singur lucru.

– Ce anume?

O flacără mi-a erupt în stomac și s-a ridicat până la piept și apoi la cap. Era atât de puternică, încât tremuram. Băutura lui Jewel era mult mai tare decât vinul de prune pe care mi-l făcea mama acasă.

– Iubit. Asta nu poate fi…

Era ceva în vocea ei, ceva tainic, care m-a făcut să mă ridic.

– L-ai întâlnit pe Împărat, nu-i așa?

– Hmm! S-a întors spre mine. Fața îi era umedă de la abur.

Iubit! Numai o femeie care a trăit o poveste cu Împăratul ar putea spune așa ceva.

– Mi-ai zis că nu l-ai întâlnit niciodată. Dar nu-i adevărat. Îl cunoști. Îl cunoști chiar foarte bine.

A clipit ca și cum aș fi judecat-o greșit, dar știam că am dreptate. Îmi ascundea ceva.

– Mă minți, Jewel?

– N-aș face așa ceva, a oftat ea, îmi ești prietenă bună. Dacă vrei cu-adevărat, într-o bună zi o să-ți spun cu bucurie povestea mea, la căldura focului și în compania muzicii. Dar mă tem c-o să te plictisești.

– N-o să mă plictisesc.

Mă simțeam păcălită, iar vinul îmi clocotea în stomac, arzând încet și stăruitor.

A desenat o linie pe apă cu degetul. Apa a clipocit, iar petalele s-au agitat încoace și încolo.

– Am fost odată favorita Împăratului. Mă adora, îmi dăduse o cameră în Curtea Interioară și mă copleșea cu multe daruri și servitori.

Chiar i-a avansat pe tata și pe frații mei la Curte. Dar apoi m-a surghiunit în acest loc – în această blestemată Curte a Concubinelor – ca pe o sclavă.

Nu-mi puteam crede urechilor.

– De ce? Ce ai făcut?

– Nimic. Cineva mă ura și a spus niște lucruri despre mine, presupun, iar el și-a pierdut interesul. A făcut o pauză: Dar asta n-a fost tot. Mi-a luat tot și pe oricine. Toată familia mea, tata, frații mei, toți servitorii, toate rudele mele, s-au dus cu toții.

Tremuram. Era cea mai îngrozitoare poveste pe care o auzisem vreodată.

– Și când s-a întâmplat?

– Acum șapte ani.

Era exilată în Curtea Concubinelor de șapte ani. M-am uitat la o petală din apă. Furia mi s-a topit.

– E mult timp de-atunci.

– Aveam optsprezece ani când m-a exilat. Acum am douăzeci și cinci. Mi-am petrecut anii cei mai prețioși aici, în această Curte a Concubinelor. Nimeni nu mă cunoaște. Nimeni nu mă dorește. Nu mai sunt fata care eram. Iar Împăratul? Soția lui a murit și îi place azi o femeie, mâine alta, le schimbă ca pe cupele cu vin.

Mi-era milă de ea.

– Cred că ți-e tare greu. Îl… – mi-am înghițit cuvântul pe care era să-l rostesc: „urăști". Și am spus: Încă-ți mai dorești să-l vezi?

– Vrei să știi dacă-l urăsc? Sigur că-l urăsc. De mult. Dar apoi am aflat că n-a fost de la el. Că a fost păcălit. Și încă mi-a făcut un favor într-un fel, știu prea bine. Ar fi putut pune să fiu ucisă. Dar asta s-a întâmplat acum șapte ani.

S-a lăsat înapoi pe spate.

– Și în toți acești ani am încercat să-l văd. I-am făcut daruri unice. Nu m-a chemat niciodată. Probabil că m-a uitat între timp. A oftat: Șapte ani e un timp îndelungat.

De-asta îi trimisese Împăratului portretul ei – ca să-i amintească de ea.

Mi-am șters sudoarea de pe față. Mi-era teribil de cald.

– Când am să-l văd, am să-i vorbesc despre tine.

– O să faci asta?

A părut încântată, dar apoi a oftat din nou.

– Aș vrea să nu fi fost atât de naivă atunci. Dacă aș fi știut ce fel de om este, n-aș fi sfârșit aici.

Un văl de emoție i-a vibrat în voce. Ce era? Regret? Resentiment? Hotărâre? Eunucul Ming a tușit, iar Jewel și-a ridicat capul și mi-a zâmbit.

– Dar asta e noaptea ta. Trebuie să te pregătești. Nu vrei să-l mulțumești? Și să devii Adorata?

– Adorata?

Auzisem de acest titlu onorific, neoficial. O desemna pe femeia care câștiga favorurile Împăratului și care primea la fel de multe daruri și privilegii ca doamnele de rang înalt. În trecut, câteva dintre femeile care obținuseră acest titlu fuseseră ridicate la rangul de Doamne, imediat după Împărătească, și aduseseră glorie eternă familiilor lor. Poate că asta trebuia să fac și eu – să devin Adorata și apoi să-i cer Împăratului să-i redea familiei mele averea.

– Da, va trebui să împarți patul cu el de mai mult de trei ori de-a lungul a două cicluri ale lunii, ceea ce înseamnă că va da peste cap calendarul lunar al alcovului.

– Ce calendar? N-am auzit niciodată de așa ceva.

– O să-ți povestesc mai multe când vei fi pregătită. Deocamdată, tot

ce e nevoie să știi e că trebuie să-i stârnești interesul, în așa fel încât să te cheme din nou.

Eram de acord. Avea dreptate. Era aproape ora șase și n-aveam timp de pierdut.

– Am terminat?

– Aproape, mi-a zis, fixându-mă.

Părea că se uită la mine, că așteaptă ceva, iar Eunucul Ming se uita și el fix la mine. Avea privirea ascuțită și aspră. Nu-mi plăcea.

– Ești sigură că n-ai nevoie de ajutorul meu ca să-l mulțumești pe Împărat?

– Da.

Era atât de cald. Mi-am spălat fața din nou. De-abia mai puteam să respir.

– Atunci, lasă-l să te clătească!

Eunucul surd mi-a turnat apă pe cap și am oftat. Era plăcut să simt apa rece. Dar îmi doream să nu fi băut vinul. Mă durea capul. M-am întins și m-am uitat la tavan, unde urcau văluri de abur dinspre cadă și se înlănțuiau. Ușor și tenace. Într-o zi avea să apară o spărtură în lemn, iar umezeala avea să roadă tot tavanul. Am clipit. Aburii parcă s-au împrăștiat și încet au început să prindă conturul unei forme familiare. Chipul drag al Tatei.

M-am ridicat, dar cât de ciudat era totul! Nu-mi puteam mișca mâinile. Am încercat din nou. Mâna mea, inertă, a rămas sub apă.

– E ciudat, am spus.

Vapori fierbinți îmi curgeau pe frunte și-mi intrau în ochi. Mi-am scuturat capul. Camera părea să se rotească toată cu mine. Acoperișul a început să coboare șovăitor peste mine, ca o plasă enormă.

– E ceva în neregulă? Vocea lui Jewel se auzea undeva departe.

Și ea arăta ciudat, cu membrele împletindu-i-se ca niște funii și

capul sărind ca o minge.

– Jewel? am întrebat eu cu mare greutate. Ce se întâmplă…?

– S-o sprijinim.

Niște brațe alunecoase m-au prins. Era vocea lui Jewel.

– Nu putem s-o lăsăm să se înece… Scoate-o… Pune-o aici, ușor, pe prosoape…

– Nu… așteaptă… de ce…

Pleoapele îmi deveneau din ce în ce mai grele. Și apoi n-am mai văzut nimic și n-am mai putut să vorbesc.

M-am trezit într-o liniște sinistră. Jewel și Eunucul Ming nu mai erau acolo. Rămăseserăm doar eu și eunucul surd. M-am ridicat și m-am uitat la ceasul de apă. Aproape ajungea la nivelul șapte. Ar fi trebuit să merg în dormitorul Împăratului de-acum o oră.

Am făcut un salt în picioare, dar m-am clătinat, picioarele de-abia mă susțineau, iar capul mi se învârtea. Nu puteam să pricep ce se întâmplase cu mine. Și cum rămăsese cu convocarea mea?

– Trezește-te! l-am înghiontit pe eunuc, care moțăia pe un scăunel. Am întârziat.

Și-a frecat ochii spălăciți. Apoi a înșfăcat o mantie din cuier și m-a înfășurat din cap până-n picioare. Cărându-mă la piept ca pe un snop de lemne de foc, s-a avântat în noaptea întunecată.

– Stop!

Gărzile din afara Curții Secundare ne-au oprit.

– Din ce motiv părăsiți Curtea?

– Ah… ah… ah-ah… a răspuns eunucul surd.

– La ordinul Împăratului? a întrebat unul dintre ei.

Au ezitat. Apoi au șușotit între ei un timp care mi-a părut o eternitate. În cele din urmă, porțile grele s-au deschis. Eunucul a mers mai departe. Mai multe gărzi și mai multe întrebări. Într-un sfârșit, o

voce a anunțat că eram gata să intrăm în Curtea Interioară.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Dând la o parte faldurile în care eram înfășurată, am tras cu ochiul. Nimic, în afară de noaptea fără stele, întuneric ca pe fundul unei fântâni părăsite.

M-am mișcat mai hotărâtă. Dar mantia era strâns înfășurată pe mine și eu am început să obosesc, iar gâtul mă durea de la cum stătea încovoiat sub umărul eunucului. Era cât pe ce să cad când eunucul m-a răsucit ca să-și mai odihnească brațele, iar legătura s-a mai slăbit.

Am tras de material, l-am dat la o parte și am întors capul.

Curtea Interioară arăta ca o peșteră adâncă, cu multe clădiri în jur, care semănau cu niște munți în miniatură. Cornișele lor ieșeau în afară ca niște stânci crestate, în timp ce luminile roșii, strălucind de la felinare curgeau parcă asemenea unui râu de rubine. Eunucul a urcat pe o platformă, a intrat într-o curte și apoi pe un culoar. Apoi o altă platformă, o altă curte și un alt culoar. Părea că n-o să se oprească niciodată.

Uneori auzeam șoapte de femei din încăperi, pașii lor ușori, tusea lor și suspinele grele. Îmi doream să le văd la față. Oare era vreuna dintre ele Cele Patru Doamne, cele care aveau rangul cel mai înalt?

În cele din urmă, am ajuns într-o curte mare, cu un singur copac. Eunucul m-a așezat jos. Gesticulând înspre camera din mijloc, a bombănit ceva și m-a lăsat acolo.

Aici trebuie să fie apartamentele Împăratului.

M-am uitat la ferestrele cu zăbrele, în spatele cărora se vedea o lumină caldă, galbenă, luminând perdelele netransparente. Niște pași ușori se auzeau din interior, dar nimeni nu m-a întâmpinat. Și nu era niciun grămătic și niciun servitor.

Eram singură.

Strângând mantia în jurul meu, am urcat scările de piatră flancate de chilinii străvechi, unicornii mitici. Când am ajuns în fața camerei,

am împins ușa. Am ezitat o clipă, apoi am păşit peste pragul înalt.

În fața mea se afla un pat, cel mai mare și mai împodobit pat pe care-l văzusem vreodată. Tăblia de la cap și cea de la picioare erau incrustate cu jad și rubine, iar cei patru stâlpi rotunzi susțineau cadrul de care era prinsă pânza roșie în care era drapat. În vârful stâlpilor erau niște dragoni, cu capetele spre cer, fiecare ținând în gură o minge verde. Patul era gol. Nicio pernă și nicio cuvertură, de parcă n-ar fi dormit nimeni niciodată în el.

În colț, focul sfârâia într-un vas de mangal cu trei picioare și se reflecta pe distihurile de pe sulurile de hârtie care atârnau pe pereți. Mi-ar fi plăcut la nebunie să mă apropii și să le citesc, dar nu era momentul.

O aromă dulce s-a ridicat în aer, probabil de la lumânările parfumate, din cele rare, făcute din ceară de albine, dar eram prea tensionată ca să-mi dau seama ce fel de parfum era.

Dar unde era Împăratul?

Zidul din stânga mea parcă a tremurat. M-am uitat din nou. Nu era un zid, ci erau douăsprezece paravane pictate, cu rame împodobite. O umbră a trecut peste ele. Pieptul mi s-a încordat. Înainte să pot vorbi, un suflu mi-a măturat ceafa. Ceva ca de gheață mi-a apăsat gâtul și o voce aspră a spus:

– Vorbește! Ce cauți aici?

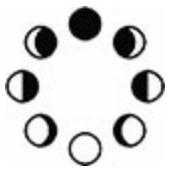

7

De-abia mai puteam să respir. Simțeam lama rece pe piele.

– Am… am fost convocată de Împărat.

– O servitoare necuviincioasă.

Bărbatul a băgat sabia în teacă și s-a dus spre un scaun aflat lângă patul uriaș. Statura îi era impunătoare: avea umerii lați și capul rotund ca un lampion. Fața îi era vag mascată de întuneric.

Împăratul Taizong. Cine altcineva ar fi vorbit în felul ăsta, de parcă ar fi fost nemulțumit de purtarea mea, chiar dacă eu nu făcusem nimic? Nu avea glasul ca un răget de leu. Vocea îi era aspră și răgușită. Și nu avea pasul unui lord puternic. Călca șovăitor, cu un umăr aplecat într-o parte și părea că îi e greu să-și țină spatele drept. Și gemea de parcă îl dureau oasele.

Bărbatul ăsta era marele cuceritor despre care vorbea toată lumea? Cel mai temut bărbat din regat, cel mai presus de toți? Tocmai serbase patruzeci de ani, țineam minte, dar arăta bătrân, nervos și ursuz, de parcă ar fi respins pe toată lumea și ar fi purtat ranchiună tuturor.

Cu un geamăt puternic, s-a așezat pe scaunul din fața patului. Nu m-a întrebat despre ghicitoare – poate că uitase sau poate că nu-l mai interesa – și nici despre bătaia cu celelalte Alese nu m-a întrebat nimic.

Am rămas pe loc, amintindu-mi codul, care spunea că nu trebuie să fac nimic până nu mi se spune. Cu siguranță nu mă puteam așeza. Superiorul stătea așezat, iar cel inferior rămânea în picioare. Dar ce trebuia să fac? O picătură de apă mi s-a prelins de pe păr pe lobul urechii, mi-a căzut pe umăr și de acolo s-a rostogolit până pe burtă. Am tremurat.

Din vasul cu mangal a țâșnit o scânteie și am tresărit. M-am uitat la Împărat. Nu s-a mișcat.

Avea de gând să stea acolo la infinit?

Brusc, a ridicat mâinile.

– Acum!

Părea că vrea să-l dezbrac. Mi-am legat colțurile de la mantie în dreptul pieptului și m-am grăbit spre scaunul lui.

Cu grijă, i-am scos gulerul, i-am desfăcut pânza de pe umeri, am strecurat-o ușor pe brațe în jos și am scos-o. Apoi am îngenuncheat pe podea, ca să ajung la legăturile de la izmene.

M-am gândit la ce-o să urmeze. Îmi tremurau mâinile.

– Ce mai aștepți?

Și m-a plesnit peste mână.

M-am dat înapoi cu sfială. Oare voia să-mi dau jos mantia? Nervii mei erau încordați la maximum. Mi-am înfipt degetele în nod și l-am desfăcut. Mantia mi-a alunecat de pe umeri și a căzut pe podea. Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe așa cum stăteam acolo, goală ca o găină jumulită.

N-a făcut nicio mișcare.

Frigul mi s-a strecurat sub piele. Mi-am strâns brațele la piept și am

încrucișat picioarele, dar imediat mi-am dat seama că era o greșeală. Și mi-am lăsat mâinile pe lângă corp.

– Ce tot faci? mi-a zis cu asprime. Uite-aici!

Și mi-a arătat spre spatele lui.

M-am uitat într-acolo. Nimic. Ezitând, m-am dus spre el.

– Niciodată să nu stai în spatele meu! a lătrat.

Imediat am făcut un pas într-o parte. Ceva mi-a lovit picioarele – sabia, mânerul ei incrustat cu aur și jad. Era ciudat că ținea o sabie în dormitor, dar poate că voia să i-o dau. M-am aplecat s-o ridic.

– Niciodată să nu-mi mai atingi sabia!

Glasul i-a tunat și sabia a alunecat într-o parte, unde n-o mai puteam atinge.

Mi-am îndreptat spatele. Era umilitor. Stăteam acolo, goală, în picioare, încercând să-l mulțumesc. Dar el țipa la mine, de parcă eram un nimeni.

– Pune-ți astea!

O pereche de mănuși de piele a aterizat la picioarele mele.

Le-am luat de jos, la început fără să știu ce să fac cu ele. Apoi am înțeles. Desigur. Nu am voie să-i ating pielea.

Îmi tot făcea semne nerăbdător, arătând cu degetul spre umărul drept.

– Aici!

Brusc, totul mi-a devenit limpede. El nu voia nici să mă dezbrac, nici să-l satisfac. Avea nevoie doar de degetele mele să-l scarpin pe spate.

I-am atins pielea de sub oasele de la umăr. A gemut tare.

– Mai tare!

Am apăsat mai tare.

– Și mai tare!

Am scărpinat cu toată puterea pe care am reușit s-o adun în degete. A oftat eliberat și apoi și-a ridicat picioarele.

– Baie la picioare!

Am căutat vase. Erau două găleți pline cu apă lângă vasul cu mangal. Am vrut întâi să mă acopăr și apoi să potrivesc apa, dar m-am temut să-l las să aștepte. Așa că m-am dus spre una dintre găleți, am ridicat-o la piept și am cărat-o până la scaunul lui.

A băgat picioarele în apă. Au scos un fel de scârțâit când și le-a frecat unul de altul, apoi s-a întins lângă perete, cu ochii în tavan. O clipă mi-a părut cufundat într-un râu de gânduri și apoi a închis ochii. Curând însă s-au ridicat în aer sforăituri ușoare.

O șuviță de păr ud mi-a căzut peste ochi. Am dat-o după ureche. Mi se părea o ironie a sorții că Împăratul, acela care cucerise ținuturi nesfârșite pentru regat, dormea pe un scăunel.

Am găsit mantia și m-am acoperit. Eram bucuroasă că doarme și puteam să-l studiez. Avea mustăți lungi și ondulate, care se mișcau ușor în ritmul respirației. Pielea îi era închisă la culoare, aspră și zbârcită, iar în jurul maxilarului avea niște pete negre ca niște muște moarte. Pe cap, n-avea prea mult păr și o cicatrice adâncă îi brăzda gâtul până la piept, ieșind la iveală de sub cămașa care nu-l acoperea în întregime. Totuși, judecând după fața lui hotărâtă și nasul drept, îmi dădeam seama că fusese un bărbat prezentabil pe vremuri, iar cu umerii lui lați, trebuie să fi fost destul de înfricoșător pe câmpul de bătălie, o prezență care stârnea spaima atunci când comanda un atac.

Era un conducător puternic, cel dintâi împărat care îi cucerise pe turcii de la Răsărit, care ne tot dădeau bătăi de cap, obligându-i pe vecinii lor, turcii de la Apus, să se retragă până la cea mai îndepărtată graniță dintre cele nordice, și care lărgise marginile imperiului până la munții înzăpeziți de lângă Bazinul Tarim. Era, de asemenea, cunoscut drept un strateg viclean. Când a dat piept cu armata de elefanți

neînfrântă a regatelor Champa, în sud, i-a atras în capcane și au tras în ei cu arbalete, făcându-i să-i calce în picioare, înnebuniți de frică, pe propriii lor soldați.

Dar acum era bătrân, atât de veștejit și de neatrăgător! Dacă aș fi trecut pe lângă el pe stradă, nu m-aș fi uitat la el a doua oară. Cât despre a vrea să-i ofer plăcere? Nici gând! Numai că el era Împăratul, iar cuvintele lui puteau schimba soarta familiei mele. Trebuia să fac orice ca să mă iubească.

Brusc, s-a uitat la mine cu ochii scăpărători ca ai unui lup, care strălucesc în întuneric.

Mi s-au înmuiat genunchii. Putea să mă trimită la moarte pentru că-l priveam stăruitor.

Însă el doar s-a uitat de jur împrejur, apoi a închis ochii, ca și cum nu m-ar fi observat, iar capul i-a alunecat într-o parte și sforăiturile au umplut din nou camera.

Poate că Împăratul mă punea la încercare. Sau poate chiar dormea? Timp îndelungat am stat așa nemișcată, fără să îndrăznesc să mă clintesc. Dar nu s-a mai trezit.

În vasul cu mangal flăcările au țâșnit și au început să danseze în aer. Focul îmi proiecta umbra pe tapetul de pe perete și acoperea versurile. Încet, m-am dus spre un covoraș aflat lângă vas și m-am așezat, cu capul pe genunchi.

Ceva nu era în regulă.

Da, întârziasem. Dar unde erau servitorii și grămăticul, care trebuiau să-mi treacă în catastife noaptea petrecută cu Împăratul? Și de ce mă trata ca pe o servitoare?

M-am uitat în jur, cercetând fiecare colțișor al camerei. Bețișoarele parfumate arseseră pe jumătate, focul din vas ardea vesel, iar pernele de pe podea erau sprijinite de perete. Totul părea ordonat și nimeni altcineva nu era prin preajmă.

Ușa a scârțâit. O femeie a trecut pragul.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

– Mei?

Și ea era șocată să mă vadă, cu mâna înghețată pe mantia pe care o purta, asemănătoare cu a mea.

Mâinile mi s-au făcut de gheață.

Jewel îmi furase edictul. Venise în locul meu să-l întâlnească pe Împărat, care mă luase pe mine drept o servitoare. Grămăticul și servitorii lipseau pentru că întâlnirea din dormitor se petrecuse deja sau poate că Împăratul îi trimisese de-acolo.

Așadar, iată secretul pe care-l împărțise cu Eunucul Ming. Îl mituise s-o ducă pe ea în apartamentele Împăratului. Nimeni nu avea să știe că nu fusesem eu, de vreme ce era acoperită din cap până-n picioare. Dar eunucul surd, care n-a știut de aranjamentul lor, mă dusese în camera Împăratului.

Ea mă drogase.

– Ce cauți aici? Du-te în camera ta! Jewel a pășit spre mine și m-a apucat de umeri: O să-ți explic mai târziu.

– Nu e nimic de explicat.

I-am dat mâinile la o parte. O flacără a izbucnit în mine. Și se prefăcea că mi-e prietenă… A venit să facă baie cu mine. Să mă mintă. Jewel era mai rea decât fata Xu!

– E aici. Nu fi prostuță! s-a uitat ea spre Împărat, care dormea pe scăunelul lui.

Nu-mi păsa. Am împins-o cu toată puterea. O lovitură zgomotoasă. S-a prăbușit la picioarele patului, iar paravanele au căzut la podea. Apa s-a vărsat, iar găleata s-a rostogolit până la picioarele mele.

– Ce este? a mugit Împăratul, sărind în picioare. Ce se întâmplă aici?

Nu mi-am luat ochii de la Jewel. Dacă se ridica, aveam de gând s-o

plesnesc și s-o rănesc. Nu-mi păsa dacă se uita Împăratul.

Dar nu s-a ridicat. A alunecat pe jos, cu capul moale și brațele desfăcute.

– Ce e asta? s-a dus spre ea Împăratul: Ridică-te imediat!

Niciun răspuns.

Am clipit. Oare o rănisem? Oare era…?

Împăratul a zgâlțâit-o de umăr, dar ea s-a clătinat doar, ca o păpușă fără viață. Încruntat, a luat-o în brațe. Apoi a ciupit-o de obraz și a lovit-o peste față. Jewel a rămas nemișcată.

S-a ridicat și s-a întors spre mine.

– Ce-ai făcut? a urlat. Cine ești?

– Eu… eu…

Tot sângele mi s-a urcat la cap și camera s-a învârtit cu mine. Oare Jewel era moartă? Dar n-am vrut să-i fac niciun rău. Eram furioasă. Atâta tot. Mă minţise.

Apoi s-a auzit un suspin ca al unui animal micuț. Ca de pisică. I-am recunoscut vocea.

Era a lui Jewel.

– Oh, sunt bine. Nu-ți face griji! Doar mă odihneam puțin.

Și atunci, pe loc, cu o mână ținându-se de stâlpul patului și cu alta de cap, s-a ridicat, zâmbind, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Se prefăcuse.

Mă făcuse să cred că a murit. Niciodată în viața mea nu mai fusesem atât de furioasă.

– Jewel!

M-am năpustit spre ea, dar cumva am sfârșit pe podea și mi s-a izbit capul de lemnul tare. Am simțit o durere intensă și n-am mai văzut și n-am mai auzit nimic. Eram udă, aveam picioarele înghețate, părul ciufulit și peste tot era apă.

– Ieși afară!

Împăratul stătea în fața mea:

– Ieși acum!

Cu capul învârtindu-mi-se, m-am uitat de la el la Jewel.

– Ar trebui să pleci.

Jewel stătea lângă el. Cu blândețe, l-a mângâiat pe umăr, și-a aplecat capul spre el, în timp ce degetele ei subțiri se agățau de el ca niște vene.

M-am ridicat cu greu în picioare.

– Așteaptă! Poate ștergi și apa înainte să pleci, mi-a spus ea.

N-am putut decât să-i iau cârpa din mână și să mă așez în genunchi. Am curățat zona de lângă pat, din spatele paravanelor, sub perdea și în jurul scaunului pe care stătuse Împăratul. Când cârpa s-a umplut de apă, m-am îndreptat și am stors-o în găleată. Dormitorul s-a întunecat brusc dinaintea mea. Rotulele mele erau sensibile, mă durea spatele, îmi înghețaseră degetele și îmi bubuia capul.

Jewel îi tot șoptea ceva Împăratului, în timp ce eu curățam pe jos. El zâmbea și dădea din cap. Părea să-l bucure compania ei, iar în cele din urmă s-a sprijinit de perete și a închis ochii.

Când m-am ridicat din nou, Jewel a venit spre mine.

– Acum poți să pleci, mi-a zis, cu ochii ei de pisică, adânci ca o prăpastie înșelătoare. Și mulțumesc pentru ghicitoare.

Am ieșit clătinându-mă, iar ușa s-a închis în urma mea.

Multă vreme, am rămas acolo în picioare, în fața dormitorului, pe coridor, în timp ce o fată robustă, cu o mătură în brațe, se uita la mine. Mi-am strâns mantia și am coborât scările de piatră.

În spatele curții, luminile se stinseseră. Nu era nimic altceva decât un întuneric adânc în fața mea.

ANUL 640 D.HR.

AL PAISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

IARNĂ

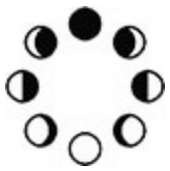

8

Iarna nu se mai lăsa dusă. În fiecare zi, după prânz, mergeam în părculețul din spatele dormitorului, unde ziduri înalte despărțeau curtea de pădurea din Grădina Interzisă.

Aerul era înțepător și mă strângea de față ca un văl de gheață. Deasupra plopilor înalți, ciorchini de nori negri de fum atârnau pe cer ca niște lacuri de umbre. Vântul a împrăștiat fumul, l-a întins ca pe un râu și apoi s-a format din nou, rămânând pe cer ca un pod de ceață pe care nu-l puteam trece.

Auzisem că Jewel i-a spus Împăratului că ghicitoarea fusese a ei și scrisese numele meu, de teamă că el n-avea s-o primească. Dar, când mi-a luat locul și s-a dus în locul meu, și-a amintit, e limpede. Părea din nou interesat de ea și rămăsese cu el în acea noapte.

Jewel se mutase în Curtea Interioară. Se zvonea că Împăratului îi plăcea atât de tare compania ei, încât o lua la toate festivitățile și serbările. Cineva spunea chiar că era chemată în fiecare săptămână. În curând avea să devină Adorata. Când auzeam, mi se făcea rău.

Îmi îndesam mâinile în mâneci și mergeam, cu umbra mea târându-mi-se la picioare. Voiam să mă gândesc din nou la toate și să îmi dau seama unde greșisem. Fusesem prea încrezătoare, prea dispusă să-mi fac prieteni. Asta mă pierduse.

Atâta timp cât noi toate ne luptam să cucerim inima Împăratului, n-aveau cum să existe prietenii la Curte.

Gerul îmi umezise tălpile pantofilor și îmi trimitea valuri de frig în tot corpul. Mi-am strâns haina în jurul meu. Trecuse peste un an de când o părăsisem pe Mama. Îmi aminteam ultimele zile alături de ea. Părea fragilă, cu pașii șovăitori, cu părul încărunțit și ochii înconjurați de riduri de la atâtea griji.

Oare o mai durea spatele? Mama avea să împlinească cincizeci de ani în acest an. Și dacă i s-a întâmplat ceva și e bolnavă? Dacă nu mă mai poate aștepta?

Am simțit că tremur. Trebuia să mă străduiesc mai mult. Trebuia să-l văd din nou pe Împărat.

Am continuat să merg. Mi-am imaginat că mă privește Tata, cu ochii sclipindu-i de nerăbdare. Oare ce mi-ar fi spus, dacă ar fi aflat situația mea?

„Luptătorii cei mai buni se pun la adăpost de posibilitatea înfrângerii și apoi așteaptă un prilej să-și înfrângă dușmanul“, spune Sun Tzu. Așteaptă un prilej… Și la anul avea să fie ziua Împăratului, nu-i așa? N-aveam nici cea mai mică idee ce aș fi putut face ca să-i atrag atenția, dar trebuia să mă gândesc la ceva.

Între timp, trebuia să învăț să citesc chipurile oamenilor la fel de bine precum cuvintele. Trebuia să învăț să văd pumnalul ascuns în zâmbetul unei femei și să știu să mă feresc. Și, cel mai important, trebuia să învăț să lovesc și eu cu pumnalul.

Într-un târziu, a venit și primăvara. Păsările au început să ciripească în Grădina Interzisă. Iepuri, vulpi și nevăstuici alergau prin tufișuri, iar copacii se legănau sub un cer senin. M-am dus din nou în părculeț, mergând pe un drum între plopi și gard. Celelalte Alese s-au adunat în jurul rocilor din grădina de nisip. Își acopereau gura cu mâna și râdeau.

Plopii înverziseră și aveau muguri cu puf gros. Am rupt câțiva, i-am ținut în mână și apoi i-am lăsat să cadă printre degete. Perișorul alb și subțire cădea pe pământ ca o coardă care-mi trăgea după ea amintirile și toate acele imagini, vii și încâlcite mi se desfășurau în gând ca un pergament suflat de o pală de vânt. Vedeam o pereche de ochi galbeni, bulbucați, tăcerea bruscă a pădurii, o ploaie de frunze și stropi roșii și o voce disperată.

Ce însemnau oare aceste viziuni? Îmi doream să le pot înțelege, dar o pătură groasă de ceață parcă mi-a învăluit capul și, oricât am încercat să mă eliberez, ea s-a întors și s-a așezat peste gândurile mele.

Dar trebuie să fi avut de-a face cu Tata – trebuie –, căci îmi aminteam cu precizie că în aceeași zi murise Tata.

– Ce faci acolo, Pheasant? Adu calul aici, înapoi! Acum! s-a auzit vocea unui bărbat din Grădina Interzisă, de cealaltă parte a zidului.

Era un glas adânc, puternic și plin de curaj. M-am dat câțiva pași în spate și am ridicat capul. Era prima dată de când venisem când auzeam o voce de bărbat, alta decât a Împăratului. Ale eunucilor sunau strident și țipător ca ale unor gospodine. Cine era, oare, bărbatul de dincolo de zid?

– Încerc, i-a răspuns un alt glas de bărbat. Dar caii sunt ca femeile. Le spui ce să facă și ele fac tot ce vor.

O altă voce. Tinerească și veselă. Inteligentă și plină de umor. Tânărul pe care-l chema Pheasant. Probabil că era frumos. Trebuie să fi fost. Cineva care vorbea cu atât chef de viață nu putea să fie decât un bărbat frumos.

M-am ridicat în vârful picioarelor. Îmi doream să văd cine erau cei doi bărbați, dar zidul era înalt și imposibil de urcat. Am mai făcut câțiva pași și m-am uitat din nou. Nimic. Doar vârfurile unduitoare ale copacilor. Am ascultat cu atenție. Se auzeau foșnetul frunzelor și grohăitul calului. Apoi nimic.

Cine erau cei doi bărbați?

Trebuie să fi lucrat la palat, altfel, n-ar fi avut voie să vină în grădină. Poate că erau dregători, scribi sau făceau parte dintre gărzi. Cel dintâi, cu vocea adâncă, părea mai în vârstă. El era cel care dădea porunci. Al doilea, Pheasant, părea să fie rândașul lui.

Era oare posibil ca primul, cel cu vocea adâncă, să fie fiul Împăratului?

Împăratul avea zece fii în viață, cu vârste cuprinse între douăzeci de ani, cel mai mare, și mergând până la mai puțin de un an.

Am mai așteptat puțin, ascultând cu mare atenție, dar de dincolo de zid nu s-a mai auzit nicio mișcare. În curând am plecat și eu din părculeț, dar nu-mi puteam lua gândul de la cei doi bărbați.

Peste vreo câteva zile, aproape adormisem, când le-am auzit pe celelalte Alese șușotind pe saltelele lor.

– Nu mai am răbdare, a spus una, dând tonul corului nocturn. Doar două luni!

– Nici eu, a zis alta. E atât de emoționant! O să-i vedem pe toți –

sfetnici, dregători, duci și prinți.

Am ciulit urechile. Vorbeau despre Ceremonia de Maturitate a lui Taizi, Prințul Moștenitor. Ca să-i serbeze vârsta, Împăratul avea să-i adune pe toți dregătorii importanți, pe toți membrii familiei regale, ca să ia parte la ceremonia ce avea să se desfășoare în Altar. De asemenea, le dăduse permisiunea tuturor femeilor lui, inclusiv nouă, cele din Curtea Concubinelor, să vină să privească.

Aveam să merg la ceremonie! Asta însemna că aveam să-l văd pe Împărat din nou. Voiam să aflu data când urma să aibă loc evenimentul, dar fetele au început să discute despre ce rochii vor purta și cum să-și facă coafurile.

– Ia uitați! s-a auzit un glas apăsat și icnete de spaimă s-au ridicat în aer.

Mi-am dat la o parte pătura. Fata Xu și celelalte se ridicaseră și se uitau afară, unde un fulger alb brăzda cerul ca o lumânare aprinsă. Surprinsă, m-am ridicat.

Fetele au fugit și s-au ascuns în colțul camerei, tremurând. Tulburată, am alergat la uși, le-am deschis și m-am uitat în sus. Un alt fulger, ca un pește de argint, a măturat cerul negru.

O cometă.

Mi-au înghețat mâinile. Cometele aveau puteri întunecate, care puteau să vrăjească mintea omenească. Și, de asemenea, erau un semn al mâniei Cerului și dădeau de veste că o nenorocire avea să se abată asupra regatului.

Tata îmi spunea adesea că un împărat nu ajungea să își întemeieze o dinastie prin priceperea lui militară, nici prin originea nobilă, nici prin numărul de bătălii decisive în care își învinsese dușmanii, ci pentru că fusese ales de Cer. Iar atunci când Cerul era nemulțumit de cel ales și de domnia lui trimitea semne precum comete, eclipse și stele căzătoare. Urmau dezastre și o perioadă de haos, apoi dinastia se

prăbușea, iar domnia împăratului se sfârșea.

În *Arta războiului*, Sun Tzu numea „Lege Morală“ intenția Cerului, care le impunea oamenilor să se supună conducătorului lor. Dacă unul se pierdea, regatul se sfârșea. Asta se întâmplase cu Dinastia Sui, cu imperiul dinainte de Dinastia Tang. Împăratul Gaozu, care fusese general în armata Sui, susținuse că Cerul i-a retras ajutorul divin Împăratului Sui și pornise rebeliunea. Îl susținuseră toți bărbații cărora le ceruse sprijin și apoi reușise să se urce pe tron, în locul Împăratului Sui.

Mi-am acoperit ochii ca să nu mai văd cometa, dar o zăream în gând, ca o sabie, o lamă atotputernică a furiei Cerului, pe care o implânta în inima Regatului.

Ce rău urma să se abată asupra noastră? O foamete? O inundație? O secetă?

Am închis ușa și m-am întors pe saltea.

Camera era cufundată în tăcere. Apoi cineva a șoptit în întuneric:

– Ăsta e semn rău.

– Crezi că Împăratul va anula ceremonia? a întrebat alta.

– Puțin probabil, a zis fata Xu. Data ceremoniei a fost aleasă anul trecut și ar fi greu de schimbat.

– Atunci, înseamnă că o să văd pe toată lumea, a oftat fata ușurată.

M-am răsucit pe-o parte, cu mâna sub cap. Dar încă nu puteam să adorm. Pentru că tocmai îmi dădusem seama ce posibilitate mi se arăta.

Știam ce trebuie să fac.

În ziua ceremoniei lui Taizi am părăsit Curtea Concubinelor împreună cu celelalte doamne de la palat, am trecut în Curtea Interioară, prin Poarta Chengtian, și am ajuns la Palatul Exterior, unde își desfășurau activitatea zilnică dregătorii. Când intrasem prima dată în curte, în urmă cu doi ani, eram înăuntrul trăsurii și nu-mi dădusem

seama cât de uriaș era palatul, dar de atunci îmi făcusem o idee despre imensitatea lui. Am plecat din Curtea Concubinelor în zori, iar la momentul la care am ajuns la templul unde era Altarul soarele ajunsese deja peste vârfurile copacilor și eram obosită, mă dureau picioarele de la atâta mers.

– Pe aici, pe aici!

Păsările de Aur, gărzile palatului, ne-au direcționat în fața Altarului. Cu pelerinele lor castanii și platoșele strălucitoare, arătau neînduplecați, cu ochii cercetând peste tot. De când apăruse cometa circulau pe la palat zvonuri cum că Împăratul nu era potrivit să domnească și auzisem vești despre o răzmeriță la granița din nord. Iar azi era o zi importantă și, cum se adunau toată familia imperială și toți dregătorii, gărzile trebuiau să fie extrem de vigilente.

Ni se ordonase să stăm pe un culoar de la capătul curții, probabil cel mai nepotrivit loc de unde să urmărești ceremonia. În fața mea se aflau mulți dregători de la Curte, membri ai familiei imperiale, preoți taoiști și doamne în rochii în tot felul de culori. Jewel trebuie să fi fost printre ele, dar nu reușeam s-o reperez. Eram încă furioasă și multe nopți mă gândisem cum o să mă confrunt cu ea. Dar ar fi fost o prostie. N-avea niciun rost să-i arăt cât de furioasă eram, atâta timp cât ea îi putea șopti Împăratului la ureche. De fapt, trebuia să par rezervată când aveam să-i vorbesc, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi.

Stând pe vârfuri, l-am căutat cu privirea pe Împărat, care se afla pe o platformă mai înaltă, în mijlocul curții, în fața Altarului. Purta o tocă plină de bijuterii, o mantie aurie, superbă, cu mâneci dreptunghiulare, drapate până la podea, și avea două săbii la brâu. Arăta altfel decât bărbatul taciturn care moțăia pe scaun cu luni în urmă. Dacă cel pe care-l întâlnisem la el în cameră era o pisică golașă, cel care purta acum veșmintele oficiale semăna cu un tigru. Părea mai mare, mai

solemn, mai rece, mai înfricoșător.

Ce puteam să fac ca să-i atrag atenția?

Taizi, Prințul Moștenitor, învești mântat în straiele aurii, strălucitoare, de ceremonie, a trecut pe la fiecare dregător și i-a mulțumit pentru prezență. Avea o voce adâncă, un glas ce părea să-i răsune în piept, iar tonul îi era limpede și puternic.

Am recunoscut vocea. Era bărbatul din Grădina Interzisă, care strigase la Pheasant. Când a venit spre dregătorii de lângă mine, l-am studiat. Era cel mai înalt și cel mai robust bărbat pe care-l văzusem vreodată. Avea gâtul gros și umerii lați și era mai înalt cu un cap decât toată lumea. Ori de câte ori se apropia de un dregător, își lovea călcâiele unul de altul și apoi făcea o reverență. Și părea că nu se simte prea bine în veșmintele oficiale. Când se ridica, trăgea de mâneci și se încrunta.

Auzisem tot felul de povești despre el. Primul născut al Împăratului și al Împărătesei dispărute, Wende, avea douăzeci de ani. Crescuse pe câmpul de luptă pe vremea când tatăl și bunicul lui se războiau cu Dinastia Sui. Luptător puternic, Taizi nu fusese învins în nicio bătălie de la vârsta de nouă ani, și aș fi zis că era făcut mai mult pentru luptă decât pentru a conduce.

– Ar fi un conducător bun, a comentat o doamnă în rochie albastră de lângă mine.

– Mai încet! i-a dat un cot o doamnă bătrână, cu părul pieptănat în stil Chignon. Sunt iscoade peste tot.

M-am așezat la loc cu călcâiele pe pământ și m-am întors spre ea. Cine s-ar putea opune ideii ca Taizi să conducă?

– Iscoadele cui?

– Ah! Doamna în vârstă a tușit și s-a uitat l-a mine: Te cunosc. Tu ești cea care i-a dat Împăratului o ghicitoare. Foarte inteligent! Ai fost convocată apoi.

Am zâmbit, ca să-i arăt că n-aveam intenții rele.

– Da și s-ar putea să nu mai fiu convocată niciodată. De cine te temi, de fapt, dacă nu te superi?

– N-ar trebui să spun asta, dar l-ai observat oare pe unchiul Împăratului?

Și bătrâna doamnă mi-a arătat spre un bărbat în vârstă, care ținea în mână un toiag. În mod evident foarte respectat pentru vârsta și rangul lui, Unchiul stătea în mijlocul unui grup de dregători cu pălării mari, care făceau plecăciuni întruna, în timp ce el vorbea și împungea aerul cu degetul.

– Nu pare prea fericit, am spus. Tata îmi povestise că Unchiul purtase multe bătălii alături de Împăratul Gaozu și-l ajutase să întemeieze dinastia. El ar fi fost moștenitorul tronului, dacă împăratul n-ar fi zămislit niciun fiu.

– Și are un motiv întemeiat să nu fie, a zis doamna în rochie albastră, arătând spre Taizi, care terminase cu dregătorii și mersese acum să îngenuncheze în fața oaspetelui de onoare, un bărbat înalt, ca să-și primească cele trei obiecte de pus pe cap – un turban din mătase albastră, o pălărie de piele și una pătrată și neagră, brodată cu dragoni de aur, care zboară printre nori. Fiecare dintre ele era purtătoarea unor semnificații profunde.

Cea de mătase semnifica responsabilitatea față de el însuși, ca bărbat, cea de piele simboliza responsabilitatea față de familie, iar cea neagră, responsabilitatea față de societate.

Am înțeles imediat. Ceremonia de Maturitate era una dintre cele patru cele mai importante din viața unui bărbat. Oaspetele de onoare, care îi oferă pălăriile moștenitorului, trebuia să fie cel mai în vârstă dintre membrii familiei regale, care, am presupus eu, era Unchiul, dar bărbatul care ținea turbanul albastru părea între două vârste.

– Cine este oaspetele de onoare?

– E Ducele, fratele Împărătesei decedate, cumnatul Împăratului, a spus doamna în rochie albastră. El…

Dar doamna în vârstă a tușit și cea în albastru și-a înghițit cuvintele. N-am mai pus alte întrebări. Nu mai era nevoie. Evident, Ducele și Unchiul nu se împăcau prea bine.

Se făcea tot mai cald. Aerul dimineții a devenit fetid de la mirosul de șorici de porc ars pe mesele de sacrificiu și de la cel de mosc și camfor, ce se ridica din tămâia care ardea. Straturi întregi de nori grei apăsau acoperișul Altarului. Avea să plouă în curând.

Dregătorii s-au aliniat în fața platformei să i se închine lui Taizi. Întâi Unchiul, apoi un cocoșat precum pandantivele de jad, Cancelarul Wei Zheng. După el au venit mai mulți dregători. Făceau plecăciuni întruna, cu capetele ridicându-se și coborând ca cele ale păsărilor care ciugulesc grăunțe.

Când au terminat, Ducele și-a dres glasul și a rostit în forță:

– Ne-am adunat azi, aici, ca să serbăm unul dintre cele mai importante ritualuri din viață, Ceremonia de Maturitate pentru nepotul meu, al nostru Taizi, Li Chengqian, prinț moștenitor al Marii Chine.

Ținea o învelitoare deasupra capului lui Taizi.

– Am onoarea să te recunosc pe tine, cel dintâi născut al familiei Li, a cărei obârșie este una dintre cele mai mărețe în acest regat, fiu al fiicei decedate a clanului Changsun, acum un bărbat destoinic, în toată puterea cuvântului. Va trebui să treci peste momente grele și peste multe greutăți…

Mi-am șters sudoarea de pe frunte. Eram mai mică de înălțime decât femeile din fața mea și mult timp n-am făcut decât să mă holbez la spatele lor.

În cele din urmă, Ducele a încheiat ceremonia, iar oamenii s-au împrăștiat, valul mulțimii împingându-mă spre poartă. Gărzile de pe

partea cealaltă ne-au făcut semn, strigând la noi să ne întoarcem în Curtea Concubinelor. Cineva de lângă mine a spus ceva despre ospăț, iar dregătorii s-au animat imediat, frecându-se la ochi.

Mi-am tot întins gâtul ca să-l văd pe Împărat intrând în Altar, însoțit de trei preoți taoiști, cu cozi lungi. Unul a stropit cu apă galbenă în aer, ca și cum ar fi pregătit o divinație. M-am uitat la gărzile care stăteau chiar lângă intrare. Dacă plecam acum, era posibil să nu-l mai văd pe Împărat niciodată. M-am strecurat sub roba stacojie a unui dregător, m-am ascuns în spatele unei coloane pictate, am luat-o pe un coridor și am fugit în direcția opusă.

La capătul coridorului se afla o ușă micuță. Am împins-o și ea s-a închis repede în urma mea. Dădea spre o mică grădină. Un stejar bătrân, cu trunchiul mare cât o masă rotundă, se înălța în dreapta mea. Baloți de fân era îngrămădiți în partea stângă. Locul părea un staul temporar, destinat familiei imperiale care locuia în afara palatului.

Am hotărât să mă ascund în grădină și să aștept ca dregătorii și gărzile să plece. Când n-avea să mai fie nimeni în jur, aveam să merg să-l văd pe Împărat.

– Cine e acolo? s-a auzit o voce.

Am sărit, cu inima bătând să-mi iasă din piept. Un gardian? Nu trebuia să mă prindă!

– Ești singură?

Un băiat și-a ițit capul de după un balot de fân, de lângă zid.

– Ah!

Eram eliberată. El și-a scuturat o mână de fân de pe față și a sărit pe pământ, desenând o formă grațioasă în aer cu brațele.

– Eu… Ce cauți aici, în spate? l-am întrebat.

N-a părut să mă audă.

– Hai, repede!

A fluierat și a bătut cu palma în baloții de fân din spatele lui.

– Ieși acum!

De unde apăruse el s-a ivit acum o fată îmbrăcată în roșu. S-a dat jos, trăgând de rochia încrețită. S-a uitat la mine și i-a șoptit ceva la ureche băiatului. El a dat din cap, iar ea a luat-o la fugă spre ușă, acoperindu-și fața cu mâneca, și a dispărut pe intrarea pe unde venisem eu.

Băiatul a tușit.

– Păi… Noi căutam ceva.

– În fân?

– Da, mi-a răspuns el și i-a ieșit din gură o bucată de pai.

– Înțeleg. Căutați un ac, poate? am întrebat eu, încercând să-l ajut.

Părea de vârsta mea, dar era mai înalt decât mine și purta o tunică albă, simplă, culoarea pe care o poartă oamenii din popor. Avea o față bine proporționată, cu un nas drept și obraji puternici. Arăta ca o pictură la care pictorul s-a străduit din greu – era cel mai atrăgător băiat pe care-l văzusem vreodată.

– Exact. Un ac, a răspuns el râzând. Cum te cheamă?

Am ezitat. Nu era înțelept să-i spun cine sunt, dar, în același timp, îmi doream să mă cunoască. Vântul mi-a suflat părul peste față, ciufulindu-mi bretonul. Mi-am aranjat grijulie părul cu degetele, sperând că vântul nu i-a stricat forma de tot. Îl aranjasem în stilul Chignon în dimineața aceea și speram că era încă prezentabil.

El s-a întins peste baloți.

– Pe mine mă cheamă Pheasant [1], ca pe pasăre. Așa mă strigă frații mei.

Deci el era Pheasant? Mi-am amintit cuvintele lui cum că fetele ar fi precum caii.

– Deci tu ești rândașul prințului moștenitor.

A părut nedumerit, iar eu i-am explicat.

– Te-am auzit vorbind o dată cu el în Grădina Interzisă.

– Moștenitorul? Da, corect… A terminat cu ceremonia? A fost plictisitoare, nu-i așa? Oricine rezistă la ceremonia asta merită încoronat drept sfânt, nu doar ca adult.

Nu puteam să neg. Am râs, simțind că-mi place.

Și-a scos paiul din gură.

– Îmi place cum râzi, mi-a zis.

M-am oprit. Uitasem să-mi acopăr gura. Oare mă critica pentru că îmi arătasem dinții? De fapt, nu credeam, dar tot îmi părea rău.

– Ar trebui să fii mai atent. Cineva ar putea să-i spună Împăratului ce făceai aici și nu cred c-o să fie prea încântat.

– Tu n-o să-i spui.

S-a apropiat de mine. Avea ochii strălucitori, de culoarea limpede pe care o are berea proaspătă, limpezi, luminoși și ispititori.

– Nici tu n-ar trebui să fii aici, dulceață.

L-am cercetat. Nu părea amenințător.

– Bine, am zis eu. Îți păstrez secretul, dacă-l păstrezi și tu pe-al meu.

– Așa mi se pare cinstit, a dat el din cap și apoi a înghețat.

Am înghețat și eu. Voci firave se auzeau dinspre coridorul care dădea în grădină. Veneau spre noi.

Pheasant a alergat la ușă și a crăpat-o puțin. Apoi a închis-o la loc.

– E Căpitanul gărzii imperiale.

Inima mi-a luat-o la trap. Dacă mă găsea Căpitanul acolo, eram distrusă. Probabil că avea să mă pedepsească și n-aveam să-l mai văd pe Împărat niciodată.

– Ar trebui să pleci, a spus Pheasant.

– Unde să plec? Nu mai e timp.

M-am uitat în jur căutând o cale de salvare, dorindu-mi să nu fi

ajuns niciodată acolo.

Pheasant a ezitat:

– Vino! Ajută-mă să mut asta!

A țâșnit spre căpița de fân din colț și a ridicat un balot de paie.

– Ce faci?

– O să vezi. Hai, repede! Se apropie.

El s-a opintit și, în spatele balotului s-a ivit o mică gaură. O ascunzătoare.

– Intră acolo! mi-a zis. N-am spus niciodată nimănui despre locul ăsta. L-am păstrat pentru un moment special.

M-am strecurat înăuntru. Intrândul era prea mic pentru două persoane.

– Și tu ce faci?

Lui nu-i era teamă că va fi prins? Pașii se auzeau din ce în ce mai aproape și apoi un glas de bărbat. Acum mai puternic. Suna ca al Căpitanului care mă escortase pe mine la palat.

– Unde s-a ascuns? întreba el.

Nu mai era timp de gândire. M-am strecurat pe sub brațul lui Pheasant și am intrat în ascunzătoare.

– Eu o să mă descurc, a zis el și a pus căpița la loc.

Scââârț. Ușa s-a deschis.

– Căpitane! a zis Pheasant. Care e problema? Ai calul înfometat?

– Caut un intrus. M-a informat cineva. Dar tu ce faci aici? m-a întrebat el bănuitor.

– Am venit să iau fân pentru cai. Dar pe cine cauți?

A urmat o pauză, apoi Căpitanul a poruncit:

– Gărzi, luați-l! Țineți-l până mă întorc!

– Dar ce-am făcut? Aveți grijă! Hei, luați mâinile de pe mine! Am venit doar să iau niște fân…

Vocea lui Pheasant se auzea din ce în ce mai încet și în curând s-a stins departe, pe coridor.

În grădină nu vorbea nimeni, dar Căpitanul și câțiva dintre oamenii lui erau încă acolo. Auzeam pași călcând apăsat și câte o sabie șfichiuind aerul. Eram atât de înspăimântată, încât nici nu puteam să respir.

– Căutați în fân! a ordonat Căpitanul și un cor de voci i-a răspuns.

Transpirația îmi curgea de pe frunte în ochi. Înghesuită, cu spatele la căpiță, am dat cu brațul peste ceva solid și am auzit un zgomot. În spatele meu era o ușă secretă. În culmea fericirii, am împins-o și aerul proaspăt mi-a intrat în nări.

M-am strecurat afară. În fața mea se deschidea un lung coridor, cu ferestre zăbrelite și o curte interioară uriașă. La capăt se afla o casă cu acoperiș albastru și grinzi roșii. Era Altarul unde avusese loc Ceremonia de Maturitate.

Nu era nimeni acolo. Dregătorii chefuiau probabil cu toții în sală. Era liniște. Doar câteva fire de fum cenușiu, de la tămâie, se ridicau din vasul ceremonial de bronz.

Căpitanul urla ceva în grădină. M-am târât din ascunzătoare, m-am ridicat și mi-am curățat paiele de pe față. Tunica și hainele mi-erau ude de transpirație, dar eram eliberată. Dacă n-ar fi fost Pheasant, lucrurile ar fi putut să ia o turnură foarte urâtă pentru mine.

Nu voiam să-mi mai asum și alte riscuri ca să-l văd pe Împărat. Îmi doream doar să ies din Curtea Interioară și să mă întorc în Curtea Concubinelor cât mai curând. Privind în jur, am zărit intrarea undeva, mai departe, și am pornit în grabă pe coridor. Am auzit un zgomot puternic, ca și cum acoperișul s-ar fi rupt sub o mare greutate. M-am oprit și m-am uitat în sus. Acolo, printre crengile stejarului, am zărit o umbră uriașă. Era oare... un bărbat? Am clipit și m-am uitat cu și mai mare atenție. Umbra dispăruse.

Pe cer se adunaseră norii, dar tot nu ploua.

Nu eram sigură ce anume văzusem. Încruntându-mă, m-am întors și m-am uitat la Marele Altar. Ușile lui erau întredeschise. Împăratul cu însemnele lui de aur a trecut în mare viteză și a strigat ceva. N-am înțeles ce, dar părea furios.

Ce se întâmpla? M-am tras mai aproape de clădire. Nu aveam voie să intru, pentru că Altarul era un loc sacru, rezervat numai bărbaților și femeilor de rang înalt, dar dacă umbra de pe acoperiș fusese cumva a unui bărbat… N-am putut să mă abțin. Cu mare grijă, am pășit pe coridor, am urcat treptele de piatră stropite cu apa galbenă pe care preotul o aruncase mai devreme.

M-am oprit în față și am ascultat. Înăuntru era liniște. M-am uitat prin gaura dintre cele două uși. Era prea întuneric și nu reușeam să zăresc nimic. Ezitând, am împins ușa. Mâna mea a dat de ceva moale. M-am uitat în jos.

O mână cu pete galbene pe vârfurile degetelor. Mâna preotului era încleștată pe cadrul ușii, din partea cealaltă. M-am uitat în sus, așteptându-mă să văd o privire plină de reproș.

Dar nu era niciun preot.

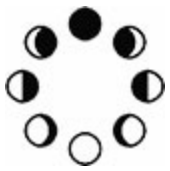

9

O mână rigidă!

M-am dat înapoi ezitând, un tremur incontrolabil punându-mi stăpânire pe corp. Era mâna preotului. Care strângea încă rama de la ușă.

Au început să-mi clănțăne dinții. M-am apucat cu mâna de cealaltă ușă, ca să nu cad. Dar ușa s-a deschis și eu am căzut cu fața în jos în interiorul încăperii.

Un miros îngrozitor – un amestec de mucegai, cu acru și mosc, și camfor – mi-a intrat în nări. Mi se învârtea capul.

O pereche de ochi roșii mă fixa. Preotul. Sau ce mai rămăsese din el.

O clipă am stat și m-am uitat. Apoi am țipat.

Asta era ceea ce ne adusese cometa. O crimă teribilă, de neimaginat. Exact în Altarul sacru. Și Împăratul? Ce se întâmplase, oare, cu el?

Undeva s-a auzit un zgomot surd. Am înghețat.

– Cine e acolo? am întrebat și am cercetat cu privirea în jur. Dar un întuneric gros s-a ridicat în fața mea și n-am mai văzut nimic.

Din adâncul Altarului am auzit un geamăt.

Mi-am îndreptat gâtul și m-am ridicat în picioare.

– Stăpâne Atotputernic?

Niciun răspuns.

Am clipit. Aș fi vrut să ies de-acolo, dar nu puteam. Trebuia să aflu ce se întâmplă. Cu mâinile tremurând, am mers spre mijlocul Altarului.

Paravane lungi, care coborau din tavan mi-au atins umărul precum o coadă de șarpe. Dar ochii începuseră să mi se obișnuiască deja cu întunericul și vedeam drapele, bețe de bambus pentru divinație, tămâie și bancnote împrăștiate pe podea. În fața mea, șiruri de tăblii mortuare se întindeau ca niște mici pietre funerare, în timp ce lumânările aprinse păreau niște statui care plâng.

Pânza care acoperea altarul a fluturat. Un bărbat era întins peste masă, cu toca plină de bijuterii la picioarele lui.

– O, Ceruri! am alergat eu spre Împărat. Din gură îi țâșnea sângele, iar chipul îi era alb ca ceara. Ce s-a întâmplat Stăpâne Atotputernic?

Un tremur i-a trecut peste buze, iar el și-a apăsat cu mâna umărul din care curgea sânge.

– Lasă-l! am auzit o voce și cineva s-a ițit din întuneric.

Ucigașul! Era încă acolo! L-am lăsat pe Împărat și m-am dat în spate poticnindu-mă.

– Cine… cine ești?

Ucigașul s-a apropiat, purta vestă, fustă și jambiere. Șchiopăta puțin. Voiam s-o iau la fugă, dar picioarele refuzau. Unde erau gărzile personale ale Împăratului? Două îl urmaseră când intrase în clădire, dar cele mai multe, din câte am înțeles, fuseseră îndepărtate chiar de el înainte de divinație și acum erau în sala de ospăț. N-aveau cum să-mi audă strigătele în vacarmul acela de oameni care beau și muzicanți ce cântau tare la flaut și tobe.

Ucigașul a ridicat sabia.

– Gărzi, gărzi! am strigat, apoi mi-am ridicat fusta și am luat-o la fugă.

Paravanele mă izbeau peste față, iar eu le dădeam la o parte. În spatele meu, ucigașul mă urma cu pași grei. Am dat cu piciorul din calea mea un drapel boțit, care zăcea pe jos, am izbit o măsuță și am trecut peste un vas cu tămâie. Am alunecat pe ceva. Sub picioarele mele, o baltă de sânge se întindea ca un covor persian, gros și luxos. La capătul lui, un corp… ba nu, două corpuri rășchirate – gărzile! – unul dintre ei, cu un pumnal înfipt în piept, iar celălalt, cu beregata tăiată.

Am auzit zornăit de metal în spate. Ucigașul se apropia. Strângându-mi bine fusta, am rupt-o la fugă spre ușa pe jumătate deschisă, prin care intra lumina zilei.

O adiere rece mi-a atins obrazul. N-am încetinit. Ușa era tot mai aproape. Încă cinci pași. Un lichid cald îmi curgea pe față. Trei pași. Am întins brațul. Simțeam mirosul de vin și de friptură care venea din curte. Am alergat mai departe, vârfurile degetelor atingând lemnul solid al ușii și din fericire, a scârțâit și s-a deschis larg.

În față mi-a apărut o figură uriașă, care stătea chiar în mijlocul curții – Căpitanul. A strigat la mine, dar eu n-am înțeles ce-a zis. Ucigașul! Ucigașul! Am vrut să țip, dar, înainte să deschid gura, mi s-a încleștat o mână în jurul gâtului și totul s-a făcut negru.

Clipa aceea, întunecată și fără speranță, m-a înghițit. Nu puteam să respir, să văd sau să aud. Aveam să mor, o știam prea bine. Dar nu voiam. Trebuia să trăiesc! Mama mă aștepta. Încă nu reușisem nimic

care să-l facă pe Tata mândru de mine… Brusc, am simțit un aer dulce pe gât. Am tras aer iar și iar. Puteam să respir!

Dar nu vedeam bine. Totul era încețoșat. M-am ridicat, clătinându-mă. Eram pe coridor, unde săgeți de lumină mă orbeau și umbre ale unor oameni țipând se agitau pe lângă mine.

Niște gărzi l-au cărat pe Împărat pe o targă și l-au lăsat jos. Vreo zece medici imperiali au îngenuncheat lângă el, în timp ce un inel format din paznici i-a înconjurat pe doctori.

Trupul asasinului a fost și el cărat afară, iar Căpitanul le făcea semn oamenilor, cerându-le să-i ocolească.

Urechea îmi pulsa. Aveam umărul și partea din față a rochiei pătate de sânge. Dar era doar o rană superficială. Într-o zi, două, avea să se vindece. Cineva a intrat în mine și a fost cât pe ce să mă împiedic. Însă am continuat să merg.

A trebuit să mă opresc ca să mă sprijin de o statuie cu unicornul sacru. Piatra era caldă, dar eu tremuram. Dincolo de acoperișul Altarului, norii inundaseră cerul, iar stejarul, cu frunzele lui luxuriante lăsate în jos, se arcuia peste acoperiș ca o seceră uriașă gata să taie. Furtuna avea să vină în curând. Voiam să ies de acolo. În clipa aia.

– Unde te duci?

Un bărbat într-o splendidă mantie stacojie brodată a pășit în fața mea.

Ducele.

– Eu…

– Cine ești? Ce căutai în Altar?

– Poftim?

Mă durea gâtul. Nu puteam să înghit.

– Ești femeie și ești una dintre Alese, mi-a cercetat el roba verde. Ce

făceai în Altarul sacru?

Vocea lui era din ce în ce mai puternică.

Într-o clipă, mulțimea s-a adunat în jurul meu ca un zid de asediu – unchiul Împăratului, Cancelarul, alți dregători în robe roșii, verzi, stacojii și cu pălării înalte, preoți taoiști, gărzi care purtau săbii și bâte, și Taizi, care-și trosnea degetele de parcă se pregătea să mă arunce dincolo de acoperiș.

Am căzut în genunchi:

– Milă, mărite Duce! Am săvârșit un păcat.

A venit spre mine fără să scoată un cuvânt, apoi vocea lui amenințătoare s-a ridicat din nou.

– Cine e ucigașul?

Am clătinat din cap.

Mi-a dat roată din nou și apoi a aruncat ceva pe pământ.

– Știi ce e asta?

– Un blazon pește, mi-am auzit eu vocea, care suna gol. Toată lumea știa ce însemna acel blazon – purtătorul ei putea să intre liber în palat. Oricine solicita să intre în palat, inclusiv dregătorii, trebuia s-o prezinte santinelelor din turnul de veghe, care verificau dacă nu era falsă, încercând dacă se potrivește cu jumătatea ei înainte să-ți dea voie să intri.

– Căpitanul a găsit-o pe trupul ucigașului, a zis Ducele.

Am vrut să întreb cum se face că ucigașului i se permisese accesul, dar nu puteam vorbi. Un presentiment teribil mi-a umbrit inima.

– Tu l-ai furat și i l-ai dat? m-a întrebat. Sau ți-a cerut cineva să i-l dai?

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe șira spinării.

– Cum? Nu!

– Atunci, ce căutai în Altar?

– Eu… nu știu.

Ar fi trebuit să ignor umbra de pe acoperiș. Ar fi trebuit să nu intru acolo. Ar fi trebuit să nu mă fi ascuns în grădină. Dacă aș fi părăsit pur și simplu curtea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Unchiul Împăratului a ridicat mâna teribil de furios, iar din mulțime s-a înălțat un murmur asemenea. Mi-am încleștat pumnii, refuzând să dau drumul lacrimilor să mi se rostogolească pe obraji. O furnică a ieșit afară dintr-o gaură din podeaua de piatră. Explorând cu antenele ei micuțe, a luat-o spre mâna mea, dar a alunecat și a căzut într-o tufă de iarbă.

Ducele a călcat apăsat iarba:

– De ce nu te-a omorât?

Mă simțeam la fel ca furnica de sub talpa lui. Dar am refuzat să-l las să mă strivească cu încălțările lui din piele, cusute de mână. M-am uitat spre targa pe care era Împăratul.

– Stăpâne Atotputernic, am greșit că am intrat în Altar, dar grăiesc adevărul. Crede-mă! Jur pe onoarea tatălui meu.

Împăratul n-a răspuns. Medicii s-au uitat la mine ca și cum ar fi vrut să-mi spună că ei consideră că e mai bine pentru Împărat să-și salveze puțina energie decât să-mi salveze mie viața.

– Tatăl tău? a întrebat Unchiul. Și cine e tatăl tău?

– A fost Wu Shihuo, guvernator al Provinciei Shanxi, am răspuns eu.

– Deci tu ești fecioara care a compus ghicitoarea, a dat el din cap arătând mai puțin furios. Am auzit de el, bogătașul Wu Shihuo din Provincia Shanxi. A adus multe servicii și a pus umărul la întemeierea acestei dinastii.

– Asta se întâmpla acum douăzeci și cinci de ani, venerabile Unchi, s-a încruntat Ducele.

– Ce ai de gând să faci, mărite Duce? a întrebat un dregător în robă

roșie.

– Secretare Fang, vreau ca această fată să fie torturată până când aflăm cine au fost conspiratorii. Sunt sigur că sunt mai mulți, a răspuns Ducele.

– Asta e tot ce poți face, Duce? Unchiul și-a lovit bastonul de lemn de pământ, fiecare lovitură răsunând în inima mea ca un ciocan. Tu ce recomanzi, Cancelare?

Cancelarul Wei Zheng s-a ridicat în fața mea:

– Venerabile Unchi, eu aș sugera astfel: de vreme ce fiecare blazon pește care intră în palat este înregistrat, Marele Duce ar putea găsi folositor să verifice aceste înscrisuri.

– E o idee bună, a dat din cap Unchiul.

– Îl vom interoga imediat pe cel care l-a trecut în registru, a făcut Ducele un gest cu mâna. Între timp, această suspectă trebuie, de asemenea, investigată. Și s-a întors spre targa unde zăcea Împăratul, zicând: Sunt sigur că Atotputernicul e de acord cu sugestiile mele.

Iar Împăratul, spre disperarea mea, tot n-a răspuns.

– Deci asta e, a bătut Ducele din palme: Fie precum dorești, Atotputernice! Gărzi, luați-o!

Căpitanul mi-a prins brațul cu mâinile lui ca de fier, semnul din naștere, stacojiu, pulsându-i pe față.

– Nu puneți mâna pe mine! m-am luptat eu.

Dar el m-a ridicat și a traversat curtea de parcă ar fi cărat un iepure mort. Nu-mi mai păsa de nimic. Dădeam din picioare, care atârnau undeva în aer. La fel îmi atârna și viața.

– Nu mă atingeți! Eu l-am salvat pe Împărat. Nu vedeți? Eu l-am salvat!

– Așteptați! s-a auzit o voce slabă. Vocea Împăratului. Aduceți-o la mine!

Pluteam, la fel ca norii grei de deasupra acoperișului, în timp ce Căpitanul mă căra spre targă. Nu avem nicio idee despre ce avea să poruncească Împăratul în privința soartei mele. Când mi-a dat drumul Căpitanul, am îngenuncheat și lacrimile mi-au umezit ochii.

Un moment care parcă a durat la nesfârșit, el doar a respirat cu greutate.

– Ascultă, Aleaso, ce vreau să se întâmple cu tine, a zis și a respirat iarăși. Te ridic în rang și îți acord titlul de Talentată.

Avea vocea pierită, ca un firicel în bătaia vântului, dar pe mine m-a izbit ca tunetul. Tocmai îmi conferise un titlu nobiliar. Talentatele erau doamnele de rangul șase.

– Stăpâne Atotputernic, te simți bine? a zis Ducele, venind mai aproape. Toți slujitorii tăi așteaptă să te servească…

Împăratul a ridicat degetul arătător.

– Îmi aduc aminte de o femeie în Altar. Ea a strigat după ajutor, Duce. Gărzi, gărzi, a strigat exact ca tine.

– Adevărat?

– Atunci, așa să fie Atotputernice! a răspuns Ducele și a făcut o plecăciune.

De-abia mă mișcam. Eram una dintre Talentate acum, doamnă de gradul șase, femeie cu rang nobiliar. Asta schimba tot. Înseamnă că voi putea părăsi Curtea Concubinelor, că mă voi muta în Curtea Interioară, unde locuiau Cele Patru Doamne și celelalte doamne cu titlu nobiliar. Aveam să primesc o rochie din mătase primăvara, o haină iarna și să mă desfăt cu o masă cu carne. Dar, mai important decât orice, aveam să fiu mai aproape de Împărat. Voi avea posibilitatea să-l implor să-mi ajute familia.

– Sunt onorată… m-am înclinat eu adânc.

Fruntea mi-a atins pământul de trei ori și nu m-am ridicat când doctorii, gărzile și dregătorii au venit să-l înconjoare pe Împărat.

Picioarele gărzilor s-au mișcat și apoi au părăsit curtea. Dregătorii și servitorii s-au strecurat și ei afară. Când în curte s-a lăsat din nou liniștea, m-am ridicat.

Când am pășit pe poartă, primul strop de ploaie mi-a căzut pe față. Sosise furtuna. Mi-am desfăcut brațele și i-am spus „bun venit“.

ANUL 641 D.HR.

AL CINCISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

VARĂ

10

Mai târziu, am aflat că Păsările de Aur, garda imperială, conduse de Căpitan, au mers în după-amiaza aceea să-l interogheze pe grefierul care înregistrase intrările în palat. N-au aflat nimic, pentru că atunci când au ajuns la Palatul Exterior grefierul era deja mort. Otrăvit. Nimeni n-a știut dacă s-a sinucis de frică sau dacă a fost ucis.

A avut loc o cercetare extinsă, pentru a descoperi posibili conspiratori în Palatul Exterior și în Curtea Interioară au fost instituite interdicții stricte. În fiecare noapte, pașii gărzilor răsunau pe coridoare și mulți șobolani au murit atunci, străpunși de săgeți, confundați cu invadatori. Toți copacii, ulmi seculari, stejari și paltini au fost tăiați ca să nu mai ofere adăpost răufăcătorilor.

Păsările de Aur au continuat căutarea și în oraș. Portrete ale asasinului au fost lipite pe toate porțile din Piața de Apus și din Piața de Răsărit. Împăratul promitea recompensă pentru oricine îl identifica. Peste câteva zile, proprietarul unui han de lângă Districtul de Nord, unde se adunau să se distreze curtezane, bețivi și tot felul de

ticăloși, a raportat că un bărbat a cărui descriere corespundea locuise acolo cu trei luni în urmă și că era însoțit de doi bărbați îmbrăcați în haine străine.

Cu ajutorul acestui indiciu, gărzile și-au extins cercetările și i-au găsit pe cei doi bărbați, care aveau legături cu fiul unei căpetenii a turcilor de la Apus, dușmanii regatului.

Cavaleria imperială, urmată de mulți soldați recruți țărani, a fost în curând trimisă pe granița cu teritoriul turcilor de la Apus. A început un război aspru, care a făcut praf orașele de frontieră. Au fost întemeiate și înarmate multe garnizoane. S-au construit forturi. Au fost înrolați mulți soldați plătiți. Veștile despre ravagiile războiului și despre strigătele morților au circulat prin palat luni întregi.

Eu le-am aflat pe toate de la adăpostul zidurilor Curții Interioare. Uneori mi se părea o ironie că acel complot teribil îmi oferise, de fapt, intrarea într-o viață la care visasem. Dar așa e cursul vieții, nimeni nu poate să-l prevadă.

În Curtea Interioară, fetele arătau mult mai strălucitoare decât Alesele. Purtau robe din material roz, lucitor, și șaluri lungi, transparente. Machiajul le era mai colorat și aveau ace de păr din jad în coafurile în stil Chignon. Se uitau la mine curioase, șușotind cu celelalte. Evident, știau că-i salvasem viața Împăratului, dar, când le salutam, își întorceau privirile.

Când traversam grădinile, stoluri de granguri aurii săreau și îmi plonjau direct în față; trandafiri, crizanteme, ochiul boului și azalee înfloreau pe aleile care se răsuceau și dădeau în grădini pline de bujori. În lacurile mari, argintii, nuferi albaștri pluteau liniștiți, iar

printre ei broaștele orăcăiau și peștișori aurii înotau până spre pavilioanele cu acoperișuri roșii. Câmpul se deschidea ceva mai departe și se pierdea undeva printre norii de la linia orizontului. De la distanță părea că o grădină ar fi crescut în cer.

Peisajul superb îmi amintea de grădina de acasă. Rostul grădinii e să imite paradisul de pe lumea cealaltă, spunea Tata, și cea mai importantă trăsătură a ei sunt stâncile, care trebuiau amplasate cu multă grijă, ca să semene cu insulele lui Penglai, locul unde își aveau sălașul Cei Opt Nemuritori. Văzusem multe forme de stânci în grădina de jumătate de hectar a tatei, dar în Curtea Interioară dimensiunea la care era construită grădina și numărul de stânci m-au surprins. Erau pietre cu colțurile perfect netede, ca niște ouă de uriași, stânci cu găuri ca niște stupi, stânci cu scobituri adânci, ca niște ferestre largi, și stânci tăiate în unghiuri și forme grotești, care sugerau vârfuri și văi din munții Tai.

Tatei i-ar fi plăcut la nebunie să vadă această superbă grădină.

Aș fi vrut să-i spun că nu mi-am uitat promisiunea făcută la cimitirul familiei. Aș fi vrut să-i zic, de asemenea, că n-am uitat cum mă crescuse și ce anume își dorise pentru mine cât timp fusese în viață. Născut om simplu, Tata începuse prin a vinde lemne, își construise averea cu mâinile lui și se ridicase, devenind un om puternic, care pusese umărul la distrugerea unei dinastii și la întemeierea alteia. Își dorise ca eu, fiica lui, să înfăptuiesc mai mult decât el, pentru a duce mai departe faima lui și să ating înălțimi la care oamenii obișnuiți nu puteau visa.

N-aveam să-l dezamăgesc.

Am fost trimisă într-un dormitor dintr-un fel de reședință înconjurată de ziduri, în partea de apus a curții. Celelalte opt Talentate erau colegele mele de cameră, iar Grațiile și Frumusețile împărțeau celelalte clădiri. Zona era departe de Cartierul Lotușilor, unde locuiau Cele Patru Doamne. Acolo, din câte auzisem, erau mai multe pavilioane, curți interioare și acoperișuri colorate, lacuri artificiale și arbuști parfumați, cu flori nemuritoare.

Îmi doream să le întâlnesc pe Cele Patru Doamne și să văd cum arată. Doamna Nobilă era fiica fostului Împărat Sui, din câte-mi aminteam. Nu știam nimic despre Doamna Imaculată, despre Doamna Virtuoasă sau despre Doamna Supusă.

Spre disperarea mea, Jewel primise de la Împărat titlul de Adorată și se mutase în Cartierul Lotușilor. Era posibil ca într-o zi pur și simplu să dau peste ea, dar îmi doream din toată inima să nu fie nevoie s-o mai văd niciodată.

Mi s-a poruncit învăț eticheta, căci protocolul de la Curte cerea ca fiecare femeie cu titlu nobiliar s-o cunoască. Sala de clasă, aflată într-o zonă împădurită de lângă un deal, era decorată cu cinci plachete pe care erau scrise virtuțile lui Confucius: curtoazia, toleranța, credința, înțelepciunea și respectul față de părinți. La lecții mai erau douăzeci și șase de fete din rândul Frumuseților, al Grațiilor și al Talentatelor. Mai târziu aveam să aflu că li se cerea să meargă acolo din șase în șase luni, ca să-și împrospăteze cunoștințele, și că eu eram singura nou-venită.

Ca la orele pe care le făcusem în Curtea Secundară, am început cu o declamare: „Supune-te părinților tăi, pentru că din venele lor a crescut trupul tău; cinstește-i pe bătrânii tăi, pentru că din sângele lor îți tragi numele; supune-te mai-marilor tăi, pentru că din gura lor îți iei mâncarea cea de fiecare zi; făgăduiește-te împăratului tău, pentru că prin mila lui tu pășești pe pământ…“

Cuvintele îmi țâșneau din gură ca niște boabe de orez necoapte și lipsite de gust, totuși mi s-a spus să le recit iar și iar. În cele din urmă, s-a terminat și mi s-a poruncit să încalț niște pantofi în formă de barcă, cu niște tocuri luni cât o mână. Fiecare doamnă nobilă trebuie să învețe „mersul perfect“ spunea profesoara de etichetă.

– Pasul vostru trebuie să măsoare jumătate din lungimea piciorului. Nici mai mult, nici mai puțin. Corpul trebuie să fie tot timpul ușor înclinat, ca și cum ați fi gata în orice moment să faceți o plecăciune. Când mergeți, poalele rochiei trebuie să se unduiască într-un ritm plăcut, iar ochii, indiferent încotro vă poartă picioarele, trebuie să rămână fixați în pământ, la cinci pași în față.

În timp ce eu mă balansam pe pantofii în formă de barcă, ea a continuat:

– Țineți minte, atunci când zâmbiți, niciodată să nu vă lăsați la vedere dinții! Înainte să vorbiți, faceți întotdeauna o plecăciune, iar când vi se dă permisiunea să vă ridicați ochii, fixați-vă întotdeauna privirile asupra umărului celuilalt, niciodată în ochii lui.

Am recunoscut-o pe Rain, profesoara. Era fata care se juca în fân cu Pheasant. Ochii ei au zăbovit o clipă asupra mea când mi-a surprins privirea, apoi s-a uitat în altă parte.

M-am gândit la Pheasant și la cum mă ajutase el să scap de-acolo. Speram că nu-l pedepsise Căpitanul și că fusese blând cu el. De când mă despărțisem atunci de el, mi se întâmplase adesea să mă cercetez într-o oglindă de bronz și să mă asigur că părul îmi stă cum trebuie înainte să ies din cameră.

Îmi doream să-l văd din nou pe Pheasant și să-i mulțumesc. Dar nu era lucru ușor să-l găsesc în vastul palat.

În zilele următoare am învățat să cânt la *guzheng*, un instrument dreptunghiular cu opt coarde. După lecția de muzică, preferata mea era cea de caligrafie, dar învățasem patru tipuri de scriere încă de

când aveam șase ani: scrierea *Zhuànshū* (de sigiliu), scrierea *Caoshū* (cursivă), scrierea *Kaishū* (standard) și scrierea *Xingshū* (liberă). Scrierea de sigiliu și cea standard îi cereau caligrafului să urmeze regulile pătratului și ale liniilor drepte. Cea cursivă punea accentul pe mișcările libere, spontane, iar cea liberă era un fel de compromis între scrierea standard și cea cursivă. Eu eram cea mai bună la scrierea cursivă, Caoshū, pentru că îmi plăcea să văd cum pensula aleargă liberă pe hârtie.

După aceste lecții, au urmat cursuri pentru ceremoniile de primire, ritualuri, rituri de vizitare și reguli de la procesiuni sau practica purtării drapelului, practica purtării vaselor cu vin, a purtării umbrelei și apoi teste care se refereau la titlurile nobiliare ale doamnelor și la plata lor lunară. Erau și ore de matematică – în principal, aritmetică. Eu le învățasem pe toate de la cinci ani…

Am întrebat-o pe profesoara Rain când aveau să se sfârșească lecțiile.

– Atunci când primești o însărcinare, mi-a răspuns ea și m-a privit lung.

– Ce însărcinare?

– Ce altceva? și-a ridicat ea spre mine fața triunghiulară. Dacă ești norocoasă poți primi sarcina de a goli oala de noapte a Adoratei.

Îmi doream să n-o fi întrebat. Era evident că nu mă plăcea prea tare și eu speram din toată inima că nu va trebui s-o slujesc pe Jewel.

Când am avut puțin timp liber, am mers la biblioteca de la Curte, în a cărei colecție se aflau *Lecțiile pentru femei* ale lui Ban Zhao și rapsodii din Perioada Statelor Combatante [2]. Am fost dezamăgită. Îmi lipseau *Cele Patru Cărți și Cinci Clasici*, *Analectele* lui Confucius sau chiar *Tao Te Ching* a lui Lao Tzu. Dar cartea care-mi lipsea cel mai mult era *Arta războiului* a lui Sun Tzu. Îmi aminteam cuvintele lui: „Dacă îți cunoști dușmanul și te cunoști și pe tine, n-ai de ce să te temi de rezultatul a o

sută de bătălii. Dacă te cunoști pe tine, dar nu-ți cunoști dușmanul, pentru fiecare victorie, vei plăti cu o înfrângere. Dacă nu-ți cunoști dușmanul și nu te cunoști nici pe tine, vei fi înfrânt în fiecare luptă.“

Pe Jewel o cunoșteam de-acum. Dar oare pe mine mă cunoșteam? Așa credeam. Atunci n-aveam de ce să mă tem.

Și, de vreme ce eram atât de aproape de Împărat, aveam să mă feresc de săbiile lui Jewel și să înaintez la adăpostul înțelepciunii și foarte curând aveam să câștig inima Împăratului.

Într-o după-amiază, când mergeam spre ora de curs, Jewel mi-a ieșit în cale:

– Ce mult mă bucur să te văd, Mei. A trecut atâta timp!

Pășea țanțoșă, în superba ei rochie albastru-deschis, cu părul alb împodobit cu o pană lungă, iridescentă, de pescăruș albastru, care aproape că atingea vârful salciei de pe alee. Două fete cu ghirlande de bujori îi presărau petale roz ca să pășească pe ele, iar în spate o urmau nenumărați servitori.

Am simțit că mă apucă furia, dar mi-am mușcat buzele și am făcut o plecăciune.

– Adorată… am spus eu, te rog să mă ierți, trebuie să plec....

A venit mai aproape de mine, călcând peste petale.

– Nu mă urî, Mei! Nu poți să mă învinuiești pentru ce-am făcut.

Oare ar fi zis același lucru, dacă eu aș fi trădat-o pe ea? Mi-am ferit privirea.

– Dacă vrei, vino la mine în vizită, Mei! Să mai stăm de vorbă în tihnă.

Am dat din cap și am luat-o pe o potecă de lângă salcie. Nu-mi

plăcea că Jewel știa tot despre mine. Și eram îngrijorată. Nu credeam că întâlnirea noastră se datora întâmplării. Cu siguranță punea ceva la cale, dar ce?

– Vrei să le afli secretele? m-a întrebat o fată cu dinți de iepure într-o zi, când luam prânzul într-o sală lungă și gălăgioasă, unde doamnele de rang mediu și cele de rang mai mic stăteau la mese joase și o mulțime de eunuci se strecurau prin mulțime cărând tăvi.

O chema Plum și era una dintre colegele mele de cameră, una dintre Talentate. Era întotdeauna ocupată să vorbească la ora de culcare, iar în timpul lecțiilor nu-i acorda nicio atenție Profesoarei Rain, șușotea tot timpul.

– Ale cui secrete? am întrebat.

– Uite, al fetei ăleia – și a arătat spre o fată posomorâtă, care stătea într-un colț. O cheamă Grace. Uită-te la ea! Iar se scarpină în cap. Să nu te duci lângă ea, că are păduchi! Și aia, în rochie verde cu alb, de acolo, miroase îngrozitor. Știi ce vreau să spun, nu? Pute ca o vulpe. N-o să ajungă niciodată una dintre favorite, îți zic eu.

Am ezitat, neștiind dacă să am încredere în ea. Doar că-mi plăcea de ea. Avea o privire inocentă, deși trăncănea întruna, și era în mod clar diferită de Jewel.

– Astea chiar că sunt mari secrete.

Zâmbind, m-a împuns cu cotul:

– Acum, spune-mi-le pe ale tale!

Am tăiat încet în bucățele o bucată de burtă de porc. După ce am înghițit-o, ea tot se zgâia la mine, și eram aproape nas în nas.

– Bine. Zi ce vrei să știi!

Celelalte Talentate de lângă noi își terminaseră mâncarea și plecaseră. Rămăseserăm doar noi două. Plum și-a lins buzele.

– Ai fost foarte curajoasă când i-ai salvat viața Împăratului. Cum ai făcut? m-a întrebat ea.

– Am fugit, i-am zis. N-am fost curajoasă deloc. Eram înspăimântată de moarte.

– Îmi dau seama. Oricine ar fi fost. Deci îți plac cursurile? a rânjit Plum. Apropo, eu urăsc „mersul perfect". De la el fac întotdeauna bătături și când se sparg îmi umplu încălțările de lichid. Am plâns în fiecare zi de când am venit aici. Dacă mi-ai fi strâns lacrimile într-un butoi, ar fi inundat toată curtea.

– Ar trebui să fie ditamai butoiul.

I-am zâmbit. Îmi plăcea că știa tot felul de lucruri despre fete. Putea să fie furnizorul perfect de informații și, probabil, un bun spion.

– De cât timp ești în Curtea Interioară, Plum?

– De vreo trei ani.

Am terminat de mâncat și am pus bolul și farfuriile în tavă.

– Le-ai întâlnit vreodată pe Cele Patru Doamne?

– Sigur. Sunt un fel de zeițe care conduc cele patru direcții ale Curții. Plum s-a uitat în jur și apoi și a făcut mâna pâlnie la urechea mea: Dar, ca să-ți spun adevărul, singura pe care o iubim este Doamna Nobilă. Ai auzit de ea, nu? E foarte puternică. Ea supraveghează Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase și este ea însăși o țesătoare, o ființă blândă și generoasă.

– Și e fiica Împăratului Yang din Dinastia Sui, am zis eu, amintindu-mi povestea Tatei.

– Deci știi.

– De ce n-a făcut-o Împăratul pe ea Împărăteasă?

La urma urmei, trecuseră trei ani deja de la moartea Împărătesei

Wende, iar Doamna Nobilă avea un fiu, Prințul Ke, care era cu un an mai mic decât Prințul Moștenitor. Toate o recomandau ca pe o bună candidată pentru coroană.

– E o poveste lungă, a oftat Plum. Doamna Imaculată ar vrea să fie ea Împărăteasă și caută să adune sprijin pentru fiul ei, Prințul Yo.

I-am pus numele pe lista prinților. Era cel de-al patrulea fiu în viață al Împăratului, după Taizi și Prințul Ke.

– Ce fel de sprijin?

Plum s-a uitat în jur ca să vadă dacă nu trage cineva cu urechea, apoi și-a făcut iar mâna pâlnie la urechea mea.

– Trebuie să ții minte că Doamna Imaculată e o ființă crudă. Să ai grijă să nu-i aduci vreodată o ofensă.

– Încă n-am întâlnit-o.

Un hohot de râs ne-a întrerupt. M-am întors și am văzut câteva dintre Grații într-un colț, cu capetele adunate laolaltă.

– Înțeleg că voi primi o sarcină după terminarea cursului.

– Da. Toate aveam îndatoriri. Unele țes, altele fac curat, altele spală, altele le slujesc pe Doamne. Numai Doamnele pot sta pe scaune să-și vadă de frumusețea lor cât e ziulica de lungă.

– Dar pe Împărat, am întrebat eu. Când o să-l vedem?

Era rănit, dar se recupera.

– Mergem la el în cea de-a zecea și în cea de-a douăzeci și una zi a fiecărei luni.

Calendarul lunar al alcovului. Mi-am amintit ce-mi spusese Jewel în baie.

– Și de ce anume în aceste zile?

– Potrivit calendarului lunar, doamnele de rang mai mic merg la Împărat în primele nouă zile ale lunii, apoi e rândul doamnelor de rang mediu, în următoarele trei nopți, urmate de cele de rang înalt,

apoi Împărăteasa în cea de-a cincisprezecea și cea de-a șaisprezecea noapte, cele cu lună plină.

– De ce trebuie să meargă ea în nopțile cu lună plină?

Plum și-a lins buzele.

– Pentru că nopțile cu lună plină sunt considerate mai favorabile pentru a zămisli un copil. Așa că doamnele de rang înalt au acest privilegiu. După cea de-a șaisprezecea noapte, ciclul e complet, și se reia în ordine inversă.

Deci Împăratul avea femei care să-l servească în fiecare noapte.

– Dar sunt nouă Talentate, tot nu înțelegeam eu. Cine dintre noi va merge la el în respectivele zile?

– Am uitat să-ți spun. A făcut o grimasă: Mergem toate!

Trebuia să mă culc cu Împăratul alături de alte opt Talentate?

– Serios? Nimeni nu mi-a spus asta.

– E-adevărat. Și a făcut din nou o grimasă: De câte ori mergem la Împărat, mergem în grup, toate nouă. Sunt douăzeci și șapte de doamne de rangul șapte, care sunt împărțite în trei grupuri. La fel doamnele de rangul opt și cele de rangul nouă. Ele au nouă nopți în total. Noi suntem nouă Talentate și avem o singură noapte cu Împăratul. La fel Frumusețile și Grațiile. Împăratul petrece noaptea singur numai cu Împărăteasa, care vine la el în nopțile cu lună plină, dar, cum Împărăteasa noastră a murit, Împăratul cheamă pe cine vrea în acele nopți.

Am înghițit cu greutate.

– Și Împăratul urmează întotdeauna acest calendar?

A ridicat din umeri.

– Face ce-i place. O cunoști pe Jewel? Noua noastră Adorată? O cheamă în fiecare lună, ignorând calendarul. De două ori în preajma zilelor cu lună plină. Chiar și Doamnele și-au pierdut din nopțile lor.

Se spune că s-a atașat destul de tare de ea.

Veștile astea nu sunau deloc bine.

– Dar e rănit. N-ar trebui să se odihnească?

– Ai dreptate, a scos Plum limba. Se pare că noi toate va trebui să așteptăm până se reface.

– Aha.

Mă jucam cu bețele de mâncat. Oare s-o întreb?

– În locul acesta mai poți vedea pe cineva în afară de femeile nobile? Un eunuc cărând o tavă a trecut pe lângă mine și am făcut o pauză. Când s-a îndepărtat, am continuat, cu atenție: Adică îl poți vedea pe Împărat, pe Taizi sau caii lui?

Mi-a părut rău că am întrebat. Desigur, nici Împăratul, nici Taizi nu veneau la școala de bune maniere.

– I-am văzut o dată.

– Serios? Cum?

– Pe terenul de polo. E în josul dealului, nu departe de-aici.

– I-ai văzut pe Taizi și pe slujitorul lui?

– Pe slujitorul lui? Prințul moștenitor are o mulțime de slujitori. La care te referi?

– Nu contează, am zâmbit eu. Ar trebui să ne întoarcem în clasă.

Ceva mai târziu în luna aceea, când am avut puțin timp liber, am rătăcit pe terenul de polo din spatele școlii. Era un teren vast, lângă un deal înconjurat de crânguri de duzi. Sezonul de creștere a viermilor de mătase se încheiase deja și nimeni nu mai aduna frunze, dar scările erau încă acolo. Am trecut de ele și m-am ascuns printre ramurile copacilor.

Pe teren, vreo doisprezece jucători alergau, ținând în mâini niște bețe cu vârful îndoit. Era și Taizi acolo, cu pieptul dezgolit. Arătând ca un munte în goană, urmărind mingiuța stacojie spre gaura aflată hăt, la capătul terenului.

I-am studiat pe rândașii din jurul terenului. Câțiva fugeau încolo și încoace cu găleți de apă. Alții țesălau caii. Nu l-am văzut pe Pheasant. Dezamăgită, m-am întors.

Am auzit un fluierat de undeva din spate.

Am sărit și iată-l apărând acolo, chiar în fața mea. Lumina soarelui se filtra printre frunzele groase de dud și-i lumina chipul cu trăsături frumoase.

– Scuze, a zâmbit el luminos. Te-am văzut venind și m-am gândit să-ți fac o surpriză.

Deci își amintea de mine.

– Treceam pe aici.

El a avut un zâmbet și nu mi-am dat seama dacă știa că mint.

– S-a potrivit bine. Eu sunt liber.

– Sper că în ziua aia nu te-a smotocit prea tare Căpitanul, i-am zis. Și voiam oricum să-ți mulțumesc pentru ajutor.

– Să nu mai vorbim despre asta! Știu multe ascunzători în palat. Dacă vrei să le afli, ți le arăt.

– Poate altă dată. Dar ce faci aici? Jucai polo? Oare Taizi îi permite rândașului să ia parte la un joc al nobililor?

El a scuturat din cap.

– Azi nu. Împăratul a interzis. Mă plesnește dacă mă vede cu o crosă în mână. Se teme de accidente. Taizi a fost trântit de pe cal și era cât pe ce să moară acum o lună. Îți place polo?

– N-am jucat niciodată. Nu e un joc pentru fete.

Ar fi trebuit să știe că era imposibil pentru mine să joc polo. El a

ridicat din umeri.

– Dar cine stabilește regulile? Te învăț data viitoare, dacă vrei. Dar va trebui să fii atentă ca să nu te pocnești cu crosa peste față.

Mă simțeam ca și cum descoperisem un conspirator care fusese de acord să fure un borcan de miere și să-l împartă cu mine. M-am uitat la el și nu mi-am putut reține un zâmbet.

– Să nu mă pocnesc? Sună periculos.

– Deci tot mai vrei să încerci?

– Mai mult decât oricând.

A zâmbit într-un fel anume.

– Tu nu ești ca celelalte, mi-a zis el.

– Așa le spui tuturor fetelor?

Și totuși, nu mai fusesem niciodată atât de fericită.

– N-o să mă crezi dacă o să-ți spun că nu, nu-i așa? Și-a dat capul într-o parte: Vino cu mine! Am o surpriză pentru tine.

– Ce surpriză?

– O să vezi.

A împins crengile la o parte și a pornit pe o cărare care ducea în partea cealaltă a dealului. Trebuia să fie undeva în spatele curții. Pădurea era deasă, clădirile arătau prăfuite și câțiva servitori se vânturau pe-acolo. Eram, din câte obsevam, absolut singuri.

Îmi plăcea felul în care mergea, îmi plăcea cum mișca mâinile și cum ținea capul. Arăta ca un armăsar care se bucură de o goană în vânt. Și era mult mai atrăgător decât îmi aminteam: profilul nasului îi era perfect, iar linia obrazului se arcuia blând. Purta aceeași tunică albă și o pereche de pantaloni albi, la fel ca-n ziua în care ne întâlniserăm. N-aveau nicio broderie pe tiv și niciun alt model pe care hainele unui băiat nobil le-ar fi avut. Dar arăta curat și îngrijit și mirosea a fân și a fructe proaspete.

Nu m-a lăsat să vin în spatele lui, așa cum era obiceiul. În schimb, m-a așteptat să-l ajung și am pășit împreună, unul lângă altul.

O dată sau de două ori brațul lui s-a atins de-al meu și a dat să mă ia de mână. Am chicotit și mi-am ascuns mâinile în mâneci. Dar, când n-a mai încercat, am regretat din tot sufletul.

După un timp, am ajuns la o livadă de mandarini, unde fructele galben-portocalii atârnau printre frunzele groase, verzi. În aer plutea un parfum dulce-acrișor, cu arome de lămâie, amestecat cu miros de pământ. Am stat sub un copac, scurmând pământul cu piciorul. O parte din mine era îngrijorată. Dacă ne prindea cineva? Iar o altă parte din mine era teribil de emoționată. Nu mai fusesem niciodată singură cu un băiat. Ce-o să facem acum?

– Am ajuns. A rupt un fruct de pe creangă: Prima recoltă din sezon. Vrei o mandarină? Asta arată coaptă. Îți plac mandarinele?

Normal că-mi plac mandarinele. Dar dacă ziceam că-mi plac dulci, oare n-avea să creadă că sunt previzibilă?

– Numai dacă sunt acre.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Chicotind, și-a înfipt degetul mare în mijlocul fructului. În aer s-a împrăștiat o ceață zemoasă și aroma acrișoară mi-a inundat nările. Îmi lăsa gura apă, dar nu mi-am ridicat ochii din pământ. Era atât de aproape de mine! Dacă mă împiedicam de ceva îi cădeam în brațe.

Era concentrat la fructul din mâna lui. L-a descojit cu grijă și a așezat felioarele ca pe niște petale de floare. Apoi a curățat fiecare firișor de pieliță de pe ele, până n-a mai rămas decât carnea roșiatică a fructului. A luat o feliuță cu degetele:

– Deschide gura!

Ar fi fost urât să refuz, nu? Și am simțit mandarina moale pe limbă și apoi pe gât în jos.

– Cum e?

– Bună.

De fapt, era acră și ușor amăruie. Dar ce mai conta?

Degetul lui mi-a atins buzele.

– Deci îți place?

Mi-ar fi plăcut și dacă-mi punea o piatră în gură. Nu eram conștientă decât de pielea lui moale și de zeama de pe degetul lui. Nimeni nu mă mai atinsese așa vreodată.

– Da.

– E exact gustul care-ți place?

Degetul lui a zăbovit acolo.

Inima îmi bătea să-mi iasă din piept, iar obrajii mi s-au aprins. Îmi doream să ridic capul și să mă uit în ochii lui, dar mă temeam c-o să-mi citească gândurile.

– Da.

– Mă bucur.

I-am aruncat o privire pe furiș. Zâmbea. Ochii, umbriți de niște gene groase, îi străluceau.

– Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, mi-a zis.

O senzație dulce mi s-a ridicat din adâncul inimii și mi s-a împrăștiat în tot corpul, dar am răspuns:

– De ce? Ți-era teamă că o să spun despre tine și Profesoara Rain?

A pus mâna pe umărul meu:

– Știi prea bine ce vreau să spun.

Îi simțeam căldura mâinii și respirația pe frunte. Era atât de aproape de mine. Ochii lui, două lacuri de chihlimbar, dansau în lumină, amintindu-mi de cum strălucesc razele de soare vara, pe un câmp. Da. Știam exact ce voia să spună și asta mi-a făcut inima să-mi bată de fericire.

– Cine e acolo? s-a auzit o voce de bărbat dinspre livadă.

Am înghețat. Pheasant m-a luat de mână și am rupt-o la fugă. Am țâșnit afară din livadă, am alergat în jos, pe cărările din pădure și într-un final ne-am întors spre poteca aceea care ducea la terenul de polo.

– A fost cât pe ce, a zis el când ne-am oprit să ne tragem respirația.

– Ne-a văzut? Cine era? am întrebat eu cu inima bătând puternic de la goana prin pădure, dar eram și agitată.

– Probabil un grădinar. Nu-ți face griji!

Un slujitor cu o tavă și-a făcut apariția în jos, pe deal. M-am dat din calea lui.

– Cred că e timpul să plec.

– Stai puțin! Pot să te mai văd?

– Nu știu, i-am zâmbit eu și am pornit în grabă pe deal în jos.

Am ajuns aproape de ora mesei de seară. Timpul se scursese în mare viteză. Nu-mi dădusem seama că-mi petrecusem aproape toată după-amiaza cu Pheasant. La orizont, soarele strălucea ca o mandarină dulce, iar aerul mirosea plăcut, îmbătând totul cu parfumul lui.

ANUL 641 D.HR.

AL CINCISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

TOAMNĂ

11

Citeam în bibliotecă în clipa când Profesoara Rain mi-a smuls din mână sulul cu poeme.

– Urmează-mă! mi-a zis.

Am mers în spatele ei. Părea iritată și eu am fost precaută.

– Pot să întreb unde mergem?

Nu mi-a răspuns și am mers mai departe în urma ei, am trecut printr-o poartă, printr-o curte uriașă, apoi o altă poartă și o altă curte. Doamnele de pe coridoare își ridicau capetele din tăblițele lor de Go și mă cercetau. Servitoarele se aplecau peste mături și se uitau lung la mine. Eu nu le aruncam nicio privire, dar eram din ce în ce mai speriată.

Unde mă ducea?

A luat-o în jos pe un coridor și s-a oprit în fața unei clădiri cu trei arcade.

– Asta este garderoba Împăratului, mi-a explicat, împingând ușa din mijloc. De-acum încolo trebuie să te îngrijești de ea.

Îmi cânta sufletul de bucurie. Primisem o însărcinare chiar în garderoba Împăratului! Nu să-i golesc oala lui Jewel, nici să brodez sau să fac tot felul de alte munci împovărătoare, umile. Și, cel mai important, eram aproape de Împărat și puteam să mă întâlnesc cu el în orice clipă. Mă întrebam ce va crede Jewel când va afla.

Mi-am ridicat poalele fustei și am pășit înăuntru.

Douăsprezece dulapuri înalte, gravate cu desene florale elaborate și lăcuite în roșu strălucitor, se ridicau în fața mea. De-a lungul zidurilor, șiruri de rafturi pe care se aflau cufere largi, fiecare de mărimea unei mese de scris, se înălțau unul peste altul până la tavan. Greu de spus cât de multe erau. Probabil sute. Un miros puternic de mucegai m-a izbit peste față ca o cârpă murdară, dar nu-mi păsa. Mirosea mai frumos decât orice parfum exotic, iar inima mea era plină ca o cămară doldora de comori.

– Și ce trebuie să fac?

Am pășit printre grămezile de cufere cu catarame de piele. Saboții mei loveau podeaua de lemn, iar sunetul îmi vibra în urechi ca o muzică dulce.

Rain mi-a îndesat un pergament în mână.

– Găsești aici tot ce ai nevoie să știi.

M-am uitat la document, care conținea o listă cu îndatoririle mele zilnice – să pregătesc hainele pentru Împărat dimineața, să aranjez hainele pe categorii, să țin socoteala pânzeturilor, să dreg cusăturile etc.

– Și unde sunt ceilalți slujitori?

Cu siguranță mai erau și alte ajutoare care se ocupau de garderoba Împăratului, până și tatăl meu avea două servitoare care îi curățau hainele.

– Tu ești singura. Or să mai vină atunci când Împăratul va aproba sarcinile.

Eram surprinsă.

– Și cele care au fost înaintea mea?

– S-au dus, mi-a arătat ea cu capul spre ușă.

– Unde? Ce s-a întâmplat cu ele?

– Au fost spânzurate.

Ușa s-a închis în spatele ei.

Mă întrebam ce făcuseră ca să merite o asemenea soartă. Am cercetat din nou încăperea. Părea diferită. În aer plutea parcă o amenințare sinistră. Trebuia să fiu atentă. N-aveam voie să fac nicio greșeală.

Am început să cercetez cuferele. Niciunul nu era etichetat. Îngrijitoarele dinaintea mea fuseseră ori prea lenețe ca să folosească acolo caracterele chinezești, ori nu știau să scrie.

Am deschis dulapul cel înalt. Înăuntru se aflau multe seturi de însemne regale extravagante. Mantii roșii, din mătase moale, mantii indigo, întrețesute cu fire de aur și de argint, mantii de culoarea castanei, brodate cu desene complicate: cocori, dragoni, păsări phoenix, brebenei, munți; erau veșminte multicolore, tivite cu blană și împodobite cu pietre prețioase strălucitoare. Eram obișnuită cu straiele frumoase, dar acestea erau atât de atrăgător împodobite cum nu mai văzusem vreodată.

„Sortează hainele în funcție de manifestările la care cel Atotputernic trebuie să ia parte…“, am citit eu de pe listă. „Evenimentele importante includ audiențele din prima zi a lunii, audiențele din cea de-a cincisprezecea zi a lunii, zilele de primire a ambasadorilor străini, zilele de venerare a Cerului și a Pământului, cele în care se aduc sacrificii strămoșilor, cele în care se aduc sacrificii divinităților mărilor și ale munților, cele în care se aduc ofrande zeilor recoltelor și ai pământului, cele în care se aduc ofrande strămoșilor la comemorarea morții lor…“

Dar cum puteam să știu care mantie se potrivea cu fiecare ocazie? Știam destul cât să nu-l îmbrac în roșu pentru comemorarea străbunilor, dar, pe de altă parte, broderia nepotrivită, desenul nepotrivit, materialul nepotrivit se puteau dovedi adevărate insulte, fără să ai cea mai mică intenție.

M-am apucat să scotocesc prin cufere. Nu puteam să mă ridic până la cele de sus, așa că am început cu cele așezate jos, lângă dulapuri. Le-am deschis, unul câte unul. Înăuntru se aflau hainele obișnuite ale Împăratului – mantii lungii, galbene; mantii portocalii, până la genunchi; tunici cu mâneci largi; tunici cu mâneci strâmte; haine brodate cu soarele, luna și stelele; altele pe care erau cusute perechi de cerbi, cocori și multe altele.

„Iar momentele unde vor fi purtate“ – m-am uitat eu mai departe pe liste – „sunt zilele la curte, vânătoarea, întrecerile de polo, picnicurile, ieșirile la iarbă verde primăvara, nopțile cu lună plină, admiratul stelelor, petrecerile…“

Atâtea și atâtea ocazii. M-am frecat la ochi și m-am dus mai departe la cuferele așezate de-a lungul zidului, în care se îngrămădeau o mulțime de accesorii care-ți luau ochii, precum tichii, centuri bătute în pietre prețioase, catarame din jad, săculeți cu închizătoare de mărgăritar, papuci de mătase, cu vârfurile întoarse, pandantive de jad, ghete de piele, lenjerie de mătase, chiar și pieptare și cape.

Într-o altă cutie am găsit haine din blană de samur roșii, căciuli negre, de nurcă, veste de leopard pătate, mănuși din piele uscată și multe cape de blană roșu-aprins.

Cum putea să poarte un singur om toate astea?

Am început să transpir și nu terminasem de văzut decât jumătate din cufere. Multe dintre accesorii erau amestecate aiurea. Numai ca să le pui în ordine era nevoie de zile întregi.

O fată îmbrăcată într-o tunică albă a intrat în cameră. Mi-a spus că e

slujnica Împăratului și că o cheamă Daisy: jucându-se cu cozile ei lungi, n-a zis decât: „Îi trebuie costumul de polo“.

– Polo, polo…

Mi-aș fi dorit să mă ajute ceva mai mult, dar ea părea destul de absentă, cu fața inexpresivă, iar când am întrebat-o din nou doar s-a holbat la mine. Mă mișcam de colo-colo, printre cufere, amintindu-mi că văzusem o tunică pe care era o imagine cu bărbați călare. După o jumătate de oră, am găsit-o, în sfârșit, la fundul celui de-al treilea cufăr, lângă al patrulea dulap.

În următoarele zile, am sortat cu grijă toate accesoriile și le-am aranjat în cutii separate pentru încălțări și curele, am împăturit hainele, le-am împerecheat cu lenjeria de corp și curelele și am etichetat cuferele după anotimpuri. Când era însorit afară, am scos hainele de iarnă și hainele de blană și capele în curte, ca să le scutur de praf, de ouă de molii și de alte insecte. Înainte ca blana sau materialul să apuce să se încălzească, le duceam iute înăuntru și le așezam frumos, ca să nu se decoloreze.

În fiecare zi mă trezeam la al patrulea cântat al cocoșului și ajungeam la garderobă înainte de zori. Iar la momentul când mă întorceam în dormitor ultima rază de soare se stinsese deja. După douăzeci și cinci de zile, mi-am întins spatele, care mă durea, și m-am uitat la ordinea din jur cu încântare. Asta era. Totul era pus în ordine.

Plum, împreună cu patru Frumuseți, a venit acolo peste vreo câteva săptămâni. Să am grijă de haine era mai ușor cu ajutorul lor, iar Plum părea să știe răspunsul la orice întrebare.

– Servitoarele dinaintea noastră au fost spânzurate pentru că l-au îmbrăcat pe Împărat cu hainele de doliu în cea de-a cincisprezecea zi a lunii, mi-a răspuns ea, netezind niște cute care nu se lăsau duse de pe o tunică pentru picnic.

M-am oprit din măturat, șocată că o greșeală atât de mică putea

costa viața unui om.

– Nu trebuie să facem asemenea greșeli, am zis. Aș vrea să știu ce haine va purta Împăratul mâine, ca să le putem pregăti din timp.

– Asta nu e posibil, a scuturat ea din cap.

Numai astrologul imperial taoist, care consultă în fiecare zi calendarul personal al Împăratului, știe care sunt programările. O Talentată de rangul șase, ca mine, cu siguranță n-avea cum să aibă privilegiul de a ști așa ceva. Nici eu și nicio altă doamnă nu aveam voie să deținem un astfel de calendar, care presupunea să urmărești Cerul, ceea ce era considerat un gest sacru. Din nou, numai astrologul Împăratului avea voie să creeze și să țină un calendar și, dacă se dovedea că altcineva poseda așa ceva fără permisiune, era considerată o crimă gravă, ce se putea pedepsi cu moartea.

ANUL 641 D.HR.

AL CINCISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

IARNĂ

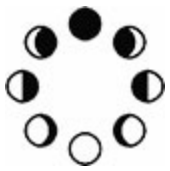

12

Aproape că-mi plăcea rutina în care intrasem. În fiecare dimineață pregăteam hainele Împăratului pentru ziua respectivă, curățam încăperea și schimbam capcanele de molii din fiecare cufăr. După-amiaza, număram hainele și cearșafurile, pe care le aduceau doamnele de la spălătorie, și terminam de făcut curat. După asta mă plimbam prin curte și în jurul unei grădinițe din spate. Dormitorul meu se afla în partea opusă față de garderoba Împăratului și aveam nevoie de o jumătate de oră să ajung dintr-o parte în alta. De obicei, atunci când mă întorceam, seara, era deja întuneric, era deja timpul să mă așez în pat.

Într-o zi, în timp ce le așteptam pe femeile de la spălătorie să aducă lenjeria curată, am făcut o tăbliță mortuară pentru Tata, dintr-o bucată de lemn pe care am găsit-o lângă lac. Întotdeauna îmi dorisem să-i aduc omagiu pios în liniștea gândurilor mele, de vreme ce nu puteam merge să-i vizitez mormântul, în Wenshui, în fiecare an, de Quingming [3]. Trecuseră trei ani de la moartea lui. Trebuie să fi aflat

despre noul meu titlu, de pe lumea cealaltă, și îmi doream să-i spun că aveam să-i redau familiei noastre averea și poate chiar să fac să i se îndeplinească visele în privința destinului meu.

Am pus tăblița pe fundul unui cufăr și am acoperit-o cu hainele mele.

M-am gândit la Mama. Ce dor îmi era de ea! Trecuseră mai bine de doi ani de când o părăsisem. Mă rugam să fie sănătoasă. Îmi doream să-i pot spune cât de aproape eram acum de Împărat și curând, foarte curând, aveam să-l întâlnesc și să-i vorbesc despre situația familiei noastre.

La o lună după ce îmi luasem în primire funcția de la garderoba Împăratului, am primit prima mea plată în calitate de Talentată, care consta în zece *jin* [4] de orez și două cutii cu tincturi pentru față și un fard. N-am folosit produsele de înfrumusețare. Când am primit a doua plată, le-am economisit din nou. Odată ce aveam suficiente puse deoparte, voiam să le vând celorlalte Talentate pentru un lingou de argint și să i-l trimit Mamei. Știam că are nevoie de bani. Nu aveam habar dacă Qing îi dădea mâncare și haine groase. Cu argintul pe care aveam să i-l trimit, va avea măcar o masă bună, mă gândeam. Și va ști că n-am uitat-o și asta o să-i ofere mângâiere. Și, chiar dacă Qing avea să fure banii, tot era bine. Măcar așa o să-și dea seama că o duc bine în palat. Cum era lacom din fire, avea să spere că aș putea să fac ceva pentru el în viitor și măcar pentru asta avea să se poarte mai frumos cu Mama.

M-am împrietenit cu Daisy, camerista Împăratului, deși la început era greu de vorbit cu ea. Oamenii din jur glumeau adesea pe seama ei, cum că ar avea o piatră în loc de creier, dar Daisy nici măcar asta nu înțelegea. Cuvintele păreau să ajungă la ea ca un fel de ecou întârziat și întotdeauna răspundea cu câteva momente mai târziu decât era normal.

Căutam motive să merg s-o vizitez în dormitorul Împăratului, care se afla undeva, departe, în Sala Ganlu. Ori de câte ori mergeam acolo, speram că Împăratul o să mă observe, dar el era întotdeauna înconjurat de o mulțime de medici, gărzi și servitori. Îmi ordonau să stau la o sută de pași de Împărat.

Recuperarea lui fusese lentă, chiar și cu ajutorul marelui doctor Sun Simiao. Care refuzase, și era faimos pentru asta, invitația Dinastiei Sui, însă acum primise să vegheze sănătatea Împăratului. El sugerase să i se dea *citragandha*, un leac-minune, făcut din extract de tamarisc, rășină de pin și lemn dulce. L-a pus pe Împărat să-l ia cu vin, la amiază, cu două ore înainte să se culce. De asemenea, i-a prescris și alte leacuri precum mică și cinabru, despre care se spunea că ar fi cele două cele mai importante ingrediente ale elixirului taoist, administrate cu mare grijă, în doze potrivite, de o echipă de medici și preoți.

Ducele, omul care mă suspectase că aș fi fost complicea ucigașului în Altar, era tot timpul în preajmă, adulmecând, încruntându-se, verificând leacurile înainte să-i fie date Împăratului. Era omul lui de încredere și mă gândeam că era mai bine să nu mă vadă.

Zvonurile despre retragerea Împăratului la Ceruri păleau pe măsură ce el își revenea. Încet, încet, apariția cometei se stingea în memoria tuturor.

Zi și noapte, aromele tari de la ierburile de leac ale Împăratului pluteau în Curtea Interioară, uneori covârșind chiar parfumul florilor de prun. Dar eu inspiram adânc. Atâta timp cât Împăratul era sănătos, aveam să-l văd curând.

În ciuda preocupării mele pentru Împărat, mă gândeam tot mai

mult la Pheasant. Chipul lui mi se ivea în gând când măturam camera sau când împătuream haine. Știam că ar fi trebuit să nu mă mai gândesc la el și că Tata s-ar fi opus. Dar, cu cât încercam mai mult, cu atât îmi era mai greu să mi-l scot din minte. Încă îi mai simțeam atingerea degetului pe buze. Și dacă mă mai întâlneam cu el o dată? O singură dată?

Totuși, erau ochi peste tot. De câteva ori am surprins două servitoare trăgând cu ochiul la mine în timp ce eram în garderobă. Nu le mai văzusem niciodată, dar, când am ieșit să le înfrunt, au susținut că doar treceau pe-acolo. Mă întrebam dacă erau trimise de Jewel. Cine altcineva m-ar fi spionat pe mine?

Într-o zi, Jewel mi-a făcut o vizită, înainte de masa de prânz. „Îl ajut pe Împărat să-și aleagă ținuta", mi-a zis, vânturându-se printre rândurile de cufere. Dar nu părea deloc interesată de ținuta Împăratului. În schimb, a atins ușor grămezile cu fostele lucruri ale Împărătesei, hainele ei vechi, bijuteriile ei. Jewel n-a luat nimic în cele din urmă și a plecat fără un cuvânt.

Trebuia să fiu prudentă. După ce a plecat, am mutat cuferele respective într-un colț mai îndepărtat.

La un moment dat, s-a ivit prilejul să-l văd pe Pheasant. M-am asigurat că nu e nimeni în preajmă și m-am strecurat afară din curte. Nu știam unde să-l găsesc, așa că m-am dus din nou spre terenul de polo. Era acolo, cu Taizi, iar când m-a văzut, mi-a făcut semn înspre pădurricea de duzi, unde l-am așteptat până când mi s-a putut alătura. Apoi am mers spre o frumoasă zonă împădurită, în spatele unui lac destul de întins și al unei pasarele numite Pasarela Celor O Mie de Pași. Am admirat lucrătura complicată de pe peretele lateral de lângă pod, în timp ce el fluiera și-mi povestea despre cai, apoi am urcat în vârful stâncilor din grădină și am privit șoimii zburând. Pe urmă ne-am alergat, în jos, pe deal. Timpul se scurgea ca mierea, curgând încet,

dintr-un fagure secret, dar plin de savoare.

Într-o zi, când am mers să-l văd din nou, era în crângul de duzi, mă aștepta. Împreună, ne-am dus din nou în spatele Curții Interioare și am ajuns la o grădină cu ziduri înalte. Tufișuri dese și lujeri de viță-de-vie crescuți din belșug pe poartă, și o pereche de lacăte grele, ruginite, blocau intrarea arcuită.

Ușor ca o ciocârlie, Pheasant a sărit peste zid cu ușurință. O clipă mai târziu, vocea lui s-a auzit din partea cealaltă a grădinii.

– Vii?

M-am uitat în jur să mă asigur că eram singuri și m-am cățărat pe o piatră. Mi-au alunecat picioarele, iar fusta mi s-a agățat de picioare. M-am eliberat, m-am prins cu putere de cărămida din vârful zidului și mi-am luat avânt. După câteva încercări nereușite, am aterizat în partea cealaltă a grădinii.

– Ești bine?

Pheasant se uita la mine din mijlocul unei poteci acoperite de iarbă. În spatele lui se afla un pavilion cu acoperiș spart și stâlpi năpădiți de mușchi.

– Da, sunt bine.

M-am uitat în jos, la rochie. Aveam o pată de noroi urâtă pe blana de la tiv. Am oftat din greu. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu murdară.

– Pari să cunoști palatul destul de bine. Ce e aici?

– E un loc părăsit. Nimeni nu mai vine aici. Haide!

S-a așezat pe pervazul ferestrei și s-a sprijinit de grilaj. Lucrătura din lemn era spartă, iar podeaua era plină de frunze căzute.

– Vreau să-ți arăt ceva.

M-am așezat în fața lui, păstrând distanța, deși tânjeam să fiu mai aproape.

– Uite!

Mi-a luat mâna și mi-a pus ceva în palmă. Splendida bijuterie din jad verde, opac, avea ochi de onix, picioruțe fine, din aur, un spate elegant arcuit și o burtă netedă și suplă.

– Un vierme de mătase! De unde l-ai luat?

Ochii mi s-au mărit cât cepele. Viermii de mătase erau foarte prețioși oricum, dar un vierme de mătase din jad era neprețuit.

– E darul meu pentru tine. Îți place?

Îmi plăcea la nebunie. Îi mângâiam suprafața netedă și nu-mi puteam lua ochii de la el. Era adevărat ce spuneau oamenii despre jad. Îl liniștea pe cel care-l purta.

– Și de ce ai vrut să-mi faci un dar?

– A fost al mamei mele. Adora viermii de mătase. Spunea că viermii de mătase din jad le poartă noroc țesătoarelor pricepute. Iar, dacă ești o țesătoare mai puțin pricepută, te transformă într-una foarte bună.

Mama lui trebuie să fi fost țesătoare. Palatul recruta adesea țesători, precum și pe membrii familiilor lor care se dovedeau pricepuți la anumite munci. Așa ajunsese probabil Pheasant să lucreze la grajd.

– Ești sigur? E al mamei tale.

– Da, valorează o avere, a râs el.

Chiar știa cum să mă facă să zâmbesc.

– Înțelegi prea bine că nu la asta mă refer. De ce vrei să mi-l dai mie?

– Pentru că-mi place de tine.

Chiar asta a vrut să spună? Fericirea mi-a inundat inima.

– Dar mama ta? am mângâiat eu viermele de mătase. O să se înfurie când o să vadă că lipsește.

– A murit acum câțiva ani.

Și-a lăsat capul în jos și un nor de tristețe i-a acoperit fața.

I-am căutat mâna. Mama lui murise, iar a mea era undeva, departe,

de neatins. Într-un fel, sufeream de același mare gol, căci absența afecțiunii materne ni se așezase în inimă ca o rană.

– Nu pot să-l primesc – i-am dat înapoi viermele de mătase.

– Care e problema, dulceață?

– O Talentată nu are dreptul să aibă obiecte atât de prețioase, știi.

– Dar n-o să spui nimănui.

Sigur n-aș fi spus și că l-aș fi ținut aproape de inimă mea și nu l-aș fi lăsat niciodată să-mi scape din vedere.

– Tot cred că ar fi mai bine să-l păstrezi tu.

– Dacă mama ar fi în viață, s-ar bucura să ți-l dau ție.

– De ce?

A ridicat din umeri.

– Este un vierme de mătase. Doar cineva prețios ar trebui să aibă așa ceva. Și, dacă e cineva la care trebuie să rămână, atunci aceea ești tu. Și apoi – a zis el și mi-a îndesat viermele de jad la loc în palmă –, nu mă mai văd cu Rain. Adică o văd prin curte. Nu pot s-o ocolesc. N-o să mă mai prinzi cu ea în fân niciodată. Și – a ezitat –, de fapt, vreau să știi că nu am ținut niciodată la ea cu adevărat. Ea a venit la mine.

Mi-am strâns degetele pe jad, cu inima plină de bucurie. Îmi dăduse prețiosul obiect ca pe un simbol al promisiunii sale.

Dar, venind de la el, chiar dacă mi-ar fi dat o piatră, tot ar fi fost mai prețioasă decât orice bijuterie. Dar nu puteam să-i arăt asta.

– Nu vreau să te mint – mi-am desfăcut săculețul parfumat și am strecurat viermele de mătase acolo, degetele șovăind pe deschizătura lui ca și cum ar fi fost poarta fericirii. Aș putea să-mi iau o rochie frumoasă pe el.

A părut dezamăgit și mi-am dat seama că-l necăjeam. M-a prins de brațe.

– Dacă-l văd oriunde în altă parte decât în săculețul tău, jur că n-o să

mai vorbesc cu tine niciodată, fată rea ce ești!

M-am luptat să mă eliberez, dar era mai puternic decât credeam.

– Dă-te la o parte! am chicotit eu. Nu sunt una dintre fetele tale…

– Dacă zici tu…

Și-a plecat capul, iar bărbia lui mi-a atins fruntea. Am simțit pișcătura unei senzații stranii. I-am întâlnit privirea. Brațele lui, atât de puternice, nu semănau cu nimic din ce atinsesem vreodată. Mi-aș fi dorit să rămân acolo pentru totdeauna, să fiu aproape de el și să-i simt inima bătând lângă a mea. Dar mă simțeam în același timp ca un pește prins în plasă, îngrozită de ce mă aștepta.

Buzele lui le-au atins pe ale mele. Delicate, ca o adiere. Moi, ca mătasea. Dulci, ca un vis de vară.

– O să mai vii aici? mi-a șoptit el.

M-am gândit la Mama și la Tata. Și la Împărat, care spânzurase servitoarele numai pentru că-i dăduseră hainele greșite. Oare m-ar fi biciuit până la sânge, dacă ar fi aflat despre mine și Pheasant?

Dar i-am șoptit la rândul meu:

– Da!

ANUL 642 D.HR.

AL ȘAISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

PRIMĂVARĂ TIMPURIE

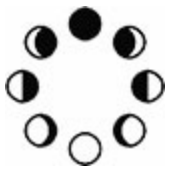

13

Mi s-a poruncit să merg la Sala Chengxiang să-mi primesc merele, primul meu tain de fructe din acel an. Eram nerăbdătoare. Nu mai gustasem fructe de luni întregi, pentru că Talentatele nu primeau un tain lunar de fructe în timpul iernii. Doamnele de la rangul al treilea în sus primeau în fiecare lună fructe din pivnițele imperiale de gheață, unde erau păstrate multe fructe proaspete – pere, pepeni, portocale și afine.

Dar eram nerăbdătoare, mai ales pentru că, în sfârșit, aveam să le întâlnesc pe Cele Patru Doamne, care aveau să împartă porția de mere.

Am așteptat într-un colț pe un coridor, cu Plum și alte Talentate. De partea cealaltă se aflau doamnele de rangul șapte, cele de rangul opt și cele de rangul nouă. Doamnele de Onoare, Frumusețile și Grațiile erau în fața noastră, în curte. M-am uitat în jur. N-am văzut-o pe Jewel. M-am întrebat de ce lipsește. În calitatea ei de Adorată putea primi orice-și dorea.

În curte s-a lăsat dintr-odată liniște când Cele Patru Doamne în rochii splendide și-au făcut apariția lângă porți, urmate de un grup de eunuci care cărau coșuri pline de mere. Au pus coșurile în mijlocul curții, iar doamnele s-au așezat pe niște băncuțe special pregătite, în fața coșurilor.

Am identificat-o pe Doamna Nobilă imediat. Avea cam treizeci de ani și purta pe chip un fel de încredere și de noblețe pe care celelalte nu-l aveau.

Pe cap avea o pălărie cu o pasăre phoenix, din aur și un colier cu perle mari cât ouăle de prepeliță. Și era destul de plinuță. Avea obrajii ca niște mere coapte, iar când dădea din cap fiecare parte din corpul ei părea să se scuture: straturile de sub bărbie, coada lungă, aurie, a păsării phoenix de pe pălărie, la fel și cele două lănțișoare de la cerceii de jad care îi atârnau de lobii groși ai urechii.

– Mai ții minte ce ți-am spus despre ea? mi-a șoptit Plum, în timp ce un eunuc le chema pe Doamnele de Onoare, care au îngenuncheat în fața Celor Patru Doamne ca să-și primească merele.

Am dat din cap că da. Doamna Nobilă era clar cea care deținea controlul acolo. Eunucii au luat merele, s-au întors spre ea să primească încuviințarea, apoi au făcut o plecăciune și au pus merele în coș.

– Oamenii o respectă.

– Așa e.

– Cine e doamna palidă, din dreapta?

Femeia părea obsedată de cum arată. Stând pe băncuță, nu făcea nimic altceva decât să se zgâiască într-o oglindă de bronz, ținută de servitorul ei. Cu tot zgomotul și dezordinea din jur, nimic nu părea s-o distragă.

– Ea e Doamna Virtuoasă. A fost Adorata odată.

– Înțeleg.

Era, evident, cea mai frumoasă dintre cele patru.

– Dar Împăratul s-a plictisit de ea. Îi place să mănânce gheare de pui și șorici de porc. Crede că-i îmbunătățesc tenul. În asta constă regimul ei de înfrumusețare. Și bea numai roua dimineții, pentru că e cea mai pură și n-o să-i strice strălucirea pielii.

Îmi suna teribil de exagerat.

– Cine e cea de lângă ea?

– Doamna Supusă. E dansatoare.

Nu era de mirare că era îmbrăcată în costum de dansatoare, o rochie roșie, decoltată, care-i punea în evidență sânii și un șal până la pământ. Numai o dansatoare ar fi putut umbla într-o asemenea rochie indecentă.

– N-are nicio șansă în fața celorlalte. Și mai e și bolnavă.

Doamnele de Onoare au făcut o plecăciune și apoi au plecat cu coșurile lor cu mere, iar Frumusețile s-au mutat în curte și le-au luat locul. Lumea din fața noastră, de pe coridor, a înaintat puțin și eu odată cu ea.

– Ce fel de boală? E ceva grav?

– Hemoroizi.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Dar probabil că să ai hemoroizi era ceva ucigător când treaba ta era să-l atragi pe Împărat. M-am uitat la ultima doamnă, care ținea o pisică albă în poală și-o mângâia. Era foarte slabă, purta o rochie argintie și, la fel ca Doamna Nobilă, părea să aibă în jur de treizeci de ani.

– Iar ea e Doamna Imaculată?

Ca și cum m-ar fi auzit, s-a uitat exact în direcția mea. Privirea ei era rece, neprietenoasă și m-a făcut să simt un fior pe șira spinării. Mi-am plecat capul instinctiv. Exact atunci Frumusețile au plecat și Grațiile au pășit în curte. M-am simțit eliberată că a trebuit să le urmez.

– Am auzit asta – Plum și-a pus mâna pâlnie la urechea mea, iar vocea ei a fost atât de firavă, încât de-abia am deslușit-o. Ții minte complotul pentru asasinarea Împăratului? Se zvonește că ea l-ar fi pus la cale.

Am tras aer în piept și m-am uitat în jur, bucuroasă că nu era nimeni în spatele meu. Cele trei grupuri cu doamnele de rangul șapte, opt și nouă erau pe partea cealaltă a coridorului și șușoteau între ele. Dar un eunuc din curte s-a întors și s-a uitat la mine. Mi-am plecat capul. Plum și cu mine am tăcut.

– Ea? Nu se poate să fie adevărat, am spus când eunucul s-a uitat în altă parte. De ce să facă așa ceva?

– Nu Împăratul ar fi fost ținta, ci Taizi, dar dintr-un motiv sau altul el a plecat din Altar mai devreme și ucigașul s-ar fi împiedicat de Împărat.

Doamna Imaculată să-și fi dorit să-l ucidă pe Taizi pentru ca fiul ei să-i ia locul? Greu de crezut.

– Unde ai auzit?

Plum a dus mâna la gură ca și cum ar fi tușit că i-a rămas ceva în gât.

– Unde? Umblă multe zvonuri. Mai ții minte ce s-a întâmplat cu grefierul Curții? A fost otrăvit, era mort când Păsările de Aur au vrut să-l interogheze.

– Și crezi că ea a dat ordin?

Nici măcar nu îndrăzneam să ridic capul și să mă uit înspre ea.

– Așa vorbește lumea.

M-am gândit adânc.

– Și Împăratul știe?

Plum a negat din cap.

– Nu. El crede că Taizi a complotat.

Desigur. Dacă Împăratul murea, tronul îi revenea lui Taizi.

– Asta înseamnă că prințul are probleme…

– De-asta Împăratul îl trimite departe.

– Unde?

Mulțimea s-a mișcat din nou și am înaintat spre butoaiele cu mere, dar am întârziat puțin, ca să mărim distanța față de celelalte Talentate.

– Într-una dintre cele Patru Garnizoane de la granița de apus, a ridicat Plum din umeri. Împăratul spune că acel complot de asasinat a încurajat revoltele în alte triburi unde era liniște. Chiar și turcii de la Răsărit au început să se agite. Dar e doar o scuză ca să-l trimită pe Taizi departe.

– S-ar putea să nu fie doar o scuză.

De când cu războiul împotriva turcilor de la Apus, Împăratul avea nevoie de un om puternic să ridice moralul armatei sale. Taizi, cu mușchii lui și cu istoria lui pe câmpul de bătălie, era un bun candidat.

– Dar adevăratul motiv – a zis ea – e că Taizi a căzut în dizgrație. Nu mai are încredere în el, iar Doamna Imaculată crede că e un bun prilej pentru a-i slăbi puterile moștenitorului, în așa fel încât fiul ei, Prințul Yo, să câștige favorurile Împăratului.

– Înțeleg.

Potrivit legilor tradiționale ale succesiunii, Prințul Yo, cel de-al patrulea fiu, nu putea să aibă întâietate în fața lui Taizi, a cărui mamă, Împărăteasa Wende, a fost soția legitimă. Dar, dacă Taizi își pierdea dreptul la moștenirea tronului din cauza complotului, iar Doamna Imaculată ajungea Împărătească, atunci totul se schimba.

– Însă nu cred că Prințul Yo are vreo șansă.

– Nu crezi? Doamna Imaculată a invitat câțiva dregători la Curte la Serbarea Lampioanelor, acum câteva luni. A venit chiar și Cancelarul. Încerc să-ți spun că lucrează din greu să obțină sprijin și să câștige încrederea Împăratului.

Am privit-o pe Doamna Nobilă. Cu obrajii ei lucind ca două mere roșii, îi zâmbea cu blândețe unei Grații.

– Și cum rămâne cu Doamna Nobilă?

Ea avea doi fii. Cel mai mare, Prințul Ke, era cu doar un an mai tânăr decât Taizi. Dacă Taizi pica în dizgrație, Prințul Ke, mai mare decât Prințul Yo, era mult mai eligibil.

Plum a oftat.

– Mi-aș dori să ajungă ea Împărătească, Mei. Ea s-a ocupat de Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase după moartea Împărătesei Wende, iar producția de mătase a avut spor. Și am auzit că e blândă cu servitoarele. Odată una dintre ele a spart un pieptene de jad. Biata fată era înspăimântată de moarte, dar doamna nici măcar n-a ridicat tonul la ea…

Au venit doi servitori și s-au așezat în spatele meu, aruncându-ne priviri furișe. Nu puteam să-mi dau seama ai cui servitori erau, poate ai Doamnei Imaculate. Am tras-o pe Plum de mânecă și ea a închis gura.

Eunucul m-a strigat, iar eu am făcut o plecăciune în fața doamnelor. Poate că a fost doar imaginația mea, dar am simțit privirea rece a Doamnei Imaculate cum mi se înfige în spate. Oare chiar pusese la cale asasinatul? Își dorea cu atâta disperare să devină Împărătească?

În grabă, am primit merele și am plecat împreună cu Plum. I-am zis să ducă și coșul meu în dormitor și m-am grăbit spre garderobă. Nu era programată nicio livrare de lenjerie în acea după-amiază. Voiam doar să mă asigur că era totul în ordine, înainte să mă întâlnesc cu Pheasant. Am pornit pe coridor și am deschis ușile.

Când am văzut ce era înăuntru, am înmărmurit. Un timp n-am reușit să înțeleg ce se întâmplase. Apoi mi s-au înmuiat genunchii și aproape m-am prăbușit.

Toate dulapurile și toate cuferele erau larg deschise. Mormane de

mantii, cape, curele bătute cu bijuterii și papuci de mătase erau împrăștiate pe podea.

14

Păşind prin dezastrul din jur, m-am simţit ca şi cum aş fi mers pe valuri. Trebuia să le pun la loc pe toate: mantii, cape, papuci, centuri. Trebuia să netezesc cutele, una câte una, să le împăturesc şi să le aşez la loc în cufere sau în dulapuri, şi totuşi nu găseam puterea.

Cine făcuse aşa ceva? De ce ar fi scotocit cineva prin toată garderoba ca să-mi dea mie de lucru?

M-am prăbuşit pe un cufăr, cu picioarele sprijinite de ceva tare şi ascuţit. M-am uitat în jos. Stăteam pe un cufăr cu încuietori de metal. Nu înţelegeam. Toate cuferele Împăratului aveau curele de piele. Doar cele cu bijuterii ale fostei Împărătese aveau încuietori de metal şi pe ele le ascunsesem într-un colţ.

M-am uitat din nou. Era într-adevăr cufărul cu bijuterii al Împărătesei. Cineva îl mutase.

În clipa aia am avut o presimţire. Am deschis capacul. Era gol. Toate podoabele şi toate coroanele dispăruseră.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Era datoria mea să am grijă de obiectele din

încăpere și era vina mea dacă lipsea ceva, iar acum lipseau toate bijuteriile fostei Împărătese! Trebuia să raportez furtul supraveghetorilor Curții Interioare. Dar ei aveau să dea vina pe mine și probabil aveau să-mi pună totul în cârcă.

Ce era de făcut?

– Ce s-a întâmplat aici?

Daisy s-a sprijinit de ușă cu privirea ei năucă obișnuită.

– Eu…

Am luat repede o mantie cu o pereche de cerbi pe ea și am împăturit-o. Apoi am desfăcut-o și am strâns-o la loc.

– Căutam ceva.

Daisy și-a răsucit capătul codiței cu degetul arătător.

– E frig aici.

Îmi doream să plece. Mi-am dat părul din ochi și am încercat să rămân calmă.

– S-a terminat audiența de dimineață a Împăratului?

– Audiența de dimineața? Daisy s-a uitat la cer, părând confuză: Eu aștept cina.

Uitasem de timp.

– Așa e. Am fost foarte ocupată.

– Ce cauți?

Daisy a venit spre cufărul de bijuterii.

– Nu!

Aproape că am sărit peste grămezile de haine de pe podea:

– O să pun totul la loc. Ar trebui să pleci.

– Și tu mă crezi grosolană? Voiam doar să ajut.

– Grosolană? Nu. Eu doar…

Și-a ridicat mâneca să-mi arate o vânătaie pe braț.

– Uite ce mi-a făcut Adorata. M-a strâns atât de tare. Și n-am vrut

decât s-o ajut cu cuvertura.

Am simțit cum mi se tensionează tot corpul.

– Ce tot spui acolo?

– A venit aici cu ea. Cea cu modelul cu bujori. E foarte drăguță. Dar a scăpat coroana.

– Coroana?

– Da. A scăpat-o, așa că eu i-am întins-o înapoi. Părea furioasă.

Am respirat adânc ca să mă liniștesc. Deci Jewel. Ea furase coroanele și toate podoabele.

– Ai spus că a scăpat o coroană. Ești sigură că era o coroană?

Daisy a început să-și mestece coada.

– Ți-am spus, Mei. Am văzut-o cu ochii mei. Era coroana de la ceremonia de încoronare a fostei Împărătese. Oricine o știe. Dar Adorata mi-a spus că, de fapt, coroana e doar o pernă. Deci era o coroană sau o pernă? Eu cred că am văzut o coroană, dar de ce a vrut ea să zic că era o pernă? Nu știu…

Jewel era inteligentă. Trebuie să fi înfășurat bijuteriile în cuvertură.

– Și când ai văzut-o?

– După ce am primit merele.

Daisy era doamnă de rangul cinci, așadar primise merele înaintea mea.

– Înainte să vii. Păi… Mei, n-o să-i spui Adoratei despre asta, nu-i așa? Mi-a zis că-mi rupe gâtul dacă mai spun cuiva.

– N-o să-ți rupă gâtul, Daisy, n-am s-o las, îți promit. Am înghesuit un braț de haine într-un dulap și i-am zis: Poți să-mi faci un favor? Vrei să stai aici până mă întorc?

– Bine. Daisy a început iar să-și roadă codița: Unde te duci?

Am strâns-o ușor de braț. Nu aveam cuvinte să exprim cât de recunoscătoare îi eram pentru ajutor.

– E secret.

M-am îndreptat direct spre partea de răsărit a Curții Interioare, unde se afla Cartierul Lotușilor, reședința Celor Patru Doamne și a Adoratei. De câte ori nu-mi imaginasem că vin acolo în vizită și chiar că voi locui acolo într-o bună zi! Dar acum eram pregătită să cad în genunchi.

Cele cinci case, cu cornișele lor albastre și stâlpi roșii, erau așezate în formă de cerc, legate între ele prin cinci pasaje cu garduri cu structuri elaborate. În mijloc se afla o curte imensă, unde mai multe pietre de grădină erau așezate în așa fel încât să semene cu un mic munte, înalt cât o clădire cu un singur nivel.

Trei cupe, cu fundul în sus, stăteau într-un mic bazin aflat lângă munte. Decorul amintea de vechiul obicei al Celei de-a Treia Zi din Cea de-a Treia Lună, când nobilii sărbătoreau bând bere din cupe și compunând poeme. Lui Jewel îi plăcea să-și întrețină oaspeții în acele zile. Îmi doream să se fi înecat cu vin.

Stând acolo, lângă bazin, am studiat fiecare casă. Oare care era a ei? Era cât pe ce să bat la o ușă de lângă mine, când o servitoare pistruiată a ieșit din casă uitându-se spre sud. Era servitoarea lui Jewel. M-am îndreptat spre clădire.

Cum s-o salut, când știam că era o femeie care înșelase, mințise și furase? Nu știam cum. Dar trebuia. Trebuia să iau toate bijuteriile înapoi. Am respirat adânc, m-am oprit în fața clădirii și am ridicat mâna.

Ușa s-a deschis.

Jewel și-a deschis brațele.

– În sfârșit, ai venit, Mei. Te așteptam. Îți place noua mea cameră?

– Salutări, Adorată!

Când am văzut-o, am simțit cum mă cuprinde furia. Încercând să-mi țin firea, mi-am încrucișat mâinile pe burtă și i-am făcut o plecăciune, așa cum o cerea eticheta.

M-a privit din cap până-n picioare.

– Te-ai schimbat, Mei. Ce elegantă și grațioasă arăți acum! Cursurile au scos ce era mai bun din tine.

Zâmbea, dar eu știam prea bine ce zăcea sub pielea ei.

– Îți mulțumesc, Adorată. Dacă îmi dai voie, aș vrea să-ți cer un favor.

– Dar de ce atâta grabă? Vreau să-ți arăt asta, a zis răsucindu-se spre paravanele pictate de lângă pat. Știai că asta a fost camera Împărătesei? E spațioasă, nu-i așa? Vino să te uiți la picturile de pe ziduri, toate sunt noi. Asta, *Frumoasa Wang Zhaojun părăsind casa*, e cea mai frumoasă. Îți place?

– N-am venit aici ca să admir picturile, am încercat eu să-i vorbesc calm.

– Atunci, hai să-ți arăt rochiile mele cele noi. Vrei să arunci o privire?

Toată șarada asta începea să fie supărătoare.

– Adorată, trebuie să știi că n-aș fi venit aici, dacă nu era ceva urgent.

– Așadar, și-a prins ea bărbia în mâna dreaptă, să vedem. De ce ai venit?

Pași ușori răsunau dinspre pasajul de afară. M-am crispat. Prea multe urechi în jur. Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă.

– Nu mi-ai lăsat de ales, Adorată. Preferi să merg să-i informez despre ce s-a întâmplat?

– N-o să faci asta, m-au cercetat ochii de pisică ai lui Jewel. Ochii tăi îmi spun că n-o s-o faci. Dar să fim sincere, de dragul prieteniei. De ce crezi că am scăpat coroana în fața neghioabei de cameriste?

M-am încruntat. S-o fi făcut intenționat?

– Ce vrei?

– O conversație amicală. Atâta tot. Să începem cu Doamna Imaculată. Presupun că ai întâlnit-o.

– Da, am răspuns eu prudentă.

– Adevărul e că nu te place.

– De ce?

– Ești tânără, ești frumoasă și ești una dintre Talentate. Ai în grijă garderoba Împăratului și curând vei fi avansată și vei ajunge să-l îmbraci în fiecare dimineață, la el în cameră. Doamna Imaculată, la fel ca toate celelalte doamne, nu-l poate vedea pe Împărat decât dacă o cheamă el. Înțelegi acum? Tu ai toate șansele pe care ea nu le are. Jewel a mers și s-a așezat în fața măsuței de toaletă, unde erau împrăștiate ace de păr cu pietre prețioase, piepteni de jad, sticluțe colorate cu tot felul de tincturi.

– Și vrei ca eu să cred toate astea? Ea este una dintre Cele Patru Doamne. N-are niciun motiv să fie geloasă pe mine.

– Ce încerc să-ți spun este să nu cumva să-i aduci vreodată vreo ofensă. Orice ai fi auzit vreodată despre ea, e mult mai rău de-atât.

Jewel a scos o agrafă de aur din părul ei alb și a început să-l pieptene, continuând:

– Își înțeapă adversarele ca o viperă, iar când se întoarce – când tu crezi că ai supraviețuit mușcăturii –, te atacă precum un scorpion care te străpunge cu coada plină de venin.

Am înțeles de ce zicea asta.

– Ești prietenă cu ea acum.

A lăsat jos pieptenele.

– Vezi, Mei, asta-mi place la tine. Ești foarte inteligentă.

M-am încruntat. Tot nu-mi spusese de ce furase bijuteriile fostei Împărătese.

– Înțelegi ce se petrece acum, nu? A luat o pensulă de machiaj și a băgat-o într-o cutiuță cu tinctură colorată și a continuat: Doamna Nobilă vrea să fie împărătească, dar același lucru îl vrea și Doamna Imaculată. Doamna Nobilă speră că fiul ei cel mare, Prințul Ke, îi va lua locul lui Taizi. Dacă moștenește tronul Ke, ea va fi împărăteasa incontestabilă. Dar Doamna Imaculată este egala Doamnei Nobile în multe feluri. Vezi acum în ce situație neplăcută ne aflăm?

Din nou, prinții. De ce îmi spunea Jewel toate astea? Mă simțeam ca și cum îmi întindea o capcană, iar eu mă plimbam pe marginea ei ca o păsărică neștiutoare.

– În curând va trebui să mă întorc, Adorată.

– Nu te teme, Mei, de-asta ești aici. O să ne ajuți.

– Cu ce să vă ajut?

De-asta furase Jewel bijuteriile. Voia să mă facă prizoniera ei și să mă oblige să-i împlinesc poruncile.

A început să-și deseneze ceva între sprâncene.

– S-o distrugem pe Doamna Nobilă.

Îmi venea să râd. Cât de absurd era totul!

– Ai auzit de ea, nu-i așa? Ține păianjeni pe post de animale de casă, a zis Jewel.

– E țesătoare, i-am răspuns eu.

Din felul cum vorbise Jewel, suna de parcă Doamna Nobilă ar fi fost un soi de vrăjitoare, dar, de fapt, tuturor țesătoarelor le plăceau păianjenii pentru felul cum își țeseau pânzele. O dată pe an, înainte să înceapă sezonul viermilor de mătase, țesătoarele încuiau un păianjen

peste noapte într-un cufăr. Dacă el făcea o pânză densă până a doua zi de dimineață, era semn bun și însemna noroc pentru țesătoare. Dacă pânza era firavă sau incompletă, prezicea un an sărac și meșteșugul slab al țesătoarei. În calitatea ei de stăpână peste Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase, Doamna Nobilă cu siguranță urmărea îndeaproape semnele date de păianjeni.

– Asta e problema, a zis Jewel. O doamnă de rangul doi nu e obligată să facă munci casnice, dar ea cară peste tot fusul. Cine știe cât țese ea în fiecare zi? Intenția ei e clară. Pur și simplu vrea ca oamenii să creadă că ea este un exemplu de bunătate și că e candidata perfectă pentru locul de împărătească. S-a întors spre mine: Doamna Nobilă e o femeie vicleană. Să nu te lași păcălită de imaginea frumoasă pe care și-o construiește!

N-am zis nimic. Trebuia să pășesc cu mare grijă.

– Înțelegi ce spun? și-a plecat ea capul într-o parte.

I-am răspuns, sperând că vocea mea sună blând și docil:

– Adorată, nu cred că pot face nimic ca să te ajut.

– Vino! Mi-a făcut semn să mă apropii și apoi și-a făcut mâna pâlnie la urechea mea. O să aduc înapoi coroanele și tot ce am mai luat în cuvertură imediat ce stingi focul din atelierele cu viermi de mătase. E foarte simplu, nu?

M-am dat înapoi. Deși nu cunoșteam prea multe despre procesul prin care se producea mătasea, știam cât de importantă era căldura pentru ouă. O specie delicată, viermii de mătase depindeau de căldură ca să iasă din ou, iar îngrijitoarele trebuiau să mențină mai multe focuri aprinse ca să păstreze căldura.

– Dar ouăle de viermi de mătase vor muri în frig.

– Au nenumărate loturi de ouă în diverse stadii de dezvoltare. O singură noapte de frig n-o să le omoare pe toate.

Chiar și așa, reputația Doamnei Nobile va fi pătată și ea va cădea în

dizgrație, exact ce-și doreau Jewel și Doamna Imaculată. Dar apoi cum aveam să port pe umeri vina că am condamnat la îngheț fie și un singur ou? Era vorba de viermele de mătase. Cea mai prețioasă ființă din regat. M-am gândit la viermele de mătase al lui Pheasant, pe care-l aveam în săculeț.

– Trebuie să fii nebună. Cu adevărat nebună, Jewel! Ce crezi c-o să-ți aducă ție căderea Doamnei Nobile?

– Tot ce-și poate dori o femeie. Când eu și Doamna Imaculată ne punem la contribuție mințile noastre teribile, facem planuri bune.

– Deci o ajuți să devină Împărătească?

Apoi, Jewel avea să-i ia locul în rândul Celor Patru Doamne, probabil.

– Știam eu că vei înțelege.

Am ridicat bărbia. N-aveam să mă las șantajată.

– Nu sunt pionul tău.

M-a cercetat atent, având o mică pasăre phoenix desenată între sprâncene.

– O să-mi pară tare rău dacă o să aflu că ai pățit ceva, Mei.

M-am ridicat fermă.

– Nu fi atât de sigură! Vei fi pedepsită și tu, dacă Împăratul va descoperi că ai furat bijuteriile.

– Că le-am furat eu?

– Nu-mi dai de ales, Adorată.

Am să-i spun Împăratului adevărul, chiar dacă mă va pedepsi și pe mine pentru neglijență.

– Nu înțelegi, nu-i așa, Mei? a oftat ea. Cum să creadă că le-am furat eu, dacă se vor găsi coroanele în camera altcuiva, să spunem a unei Talentate?

M-am clătinat.

– N-o să îndrăznești!

A luat o foaie de hârtie roșie de lângă cutiuțele colorate.

– Sigur că nu, Mei. Asta nu se va întâmpla. N-am să fac așa ceva. Îți promit. Atâta vreme cât îmi promiți și tu.

Mi-am mușcat buza, incapabilă să vorbesc.

A oftat, uitându-se insistent la hârtia roșie din fața ei.

– Așa e viața la Curte, Mei. Sunt sigură că o știi la fel de bine ca mine. Poarta către Curtea Concubinelor este permanent deschisă, dar aleea care duce înapoi spre Curtea Interioară e lungă și anevoioasă.

N-am putut să-mi ridic capul. Îmi luase atât de mult și mă costase atâta suferință să ajung unde eram! Titlul meu de Talentată, îndatoririle mele de la garderoba Împăratului. Eram atât de aproape de el, mă putea chema în fiecare zi. Și Mama. Încă nu strânsesem suficient argint să-i trimit mamei. Dacă Jewel reușea să mă acuze că am furat bijuteriile, atunci totul – visul meu de a avea grijă de Mama, titlul meu, chiar viața mea – avea să se ducă de râpă.

– Mă bucur că acum ai înțeles. Poți pleca, Mei, și-a fluturat Jewel mâna prin aer: Când o să primesc vești despre foc, o să-ți înapoiez totul.

Mi-am frânt mâinile.

– N-am încredere în tine.

– Și ce alte posibilități ai, Mei?

– Dar… dar… – nu mă puteam mișca din loc. Și dacă o să moară toți viermii de mătase?

Și-a dus hârtia roșie la buze și a sărutat-o zgomotos. Niște buze perfecte și roșii s-au conturat în oglindă.

– Atunci, o să-mi port rochiile vechi.

– Dar atelierele sunt păzite, am spus eu disperată. N-am cum să intru.

A zâmbit răutăcios.

– Ești o fată deșteaptă, Mei. Iar o fată deșteaptă găsește întotdeauna o cale.

15

În Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase, un loc aproape la fel de sacru ca altarul familiei, nu puteau intra decât câteva țesătoare foarte pricepute și pentru câțiva lucrători care primeau un permis special de la Doamna Nobilă. Păzit cu strășnicie, era locul unde mătasea – târgul cu care se pecetluia pacea, darul pentru a cuceri inima unei femei – se făcea în secret.

Cum puteam eu să pătrund în Ateliere?

M-am gândit la Sun Tzu, prea târziu, și am plecat din camera lui Jewel. „Un luptător inteligent îi impune voința sa dușmanului, dar nu-i permite dușmanului să i-o impună pe a sa.“ Îmi doream să-mi fi amintit asta cât timp fusesem în camera lui Jewel.

Mi-am făcut drum spre Ateliere, aflate într-o clădire înconjurată de ziduri, în spatele sălii de tras cu arcul, în partea de răsărit a palatului. Când am ajuns în fața ușii principale, păzită de două gărzi, le-am zis că aș vrea să vorbesc cu Doamna Nobilă.

M-au privit cu suspiciune.

– Așteaptă aici! mi-a spus unul dintre ei, iar celălalt a intrat în Ateliere.

Eu mă plimbam de colo până colo, în fața porții.

În fiecare an, producția de mătase începea primăvara devreme și mulți baloți de mătase aveau să fie produși și vânduți în piețele din întregul regat. Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase realizau jumătate din producția de mătase a regatului. Cealaltă jumătate venea de la fermele de mătase din sud, unde era mai cald și temperatura era mai ușor de controlat. Toată lumea din regat, tineri sau bătrâni, știa că mătasea era speranța noastră de prosperitate și că viermii de mătase era darul Cerului pentru noi.

Iar eu primisem poruncă să-i distrug.

M-am gândit la Doamna cea puternică pe care o văzusem împărțind merele și căreia eunucii trebuiau să-i ceară părerea înainte să ofere merele. Oare aveam s-o distrug? Sau avea să mă distrugă ea pe mine înainte?

O siluetă dolofană, îmbrăcată într-o splendidă rochie galbenă, a apărut în pragul ușii, iar mie au început să-mi transpire mâinile. Sperasem că Doamna Nobilă va trimite o servitoare să mă conducă. Odată înăuntru, aveam să caut o scuză să mă strecor, să găsesc incubatorul, să sting focul și să plec.

Dar venise chiar ea să mă întâmpine. Personal. În afara zidurilor atelierului. Aș fi vrut să dispar, dar era prea târziu. Mi-am plecat capul și am făcut o adâncă reverență, recunoscătoare că eticheta prevede că trebuie să evităm contactul privirilor.

Sperând că vocea mea suna calm, am spus:

– Permiteți-mi să-mi exprim profundul respect pentru Doamna Nobilă, cea unică și iubită și cea mai blândă dintre toate.

– Deci tu ești fata despre care se tot vorbește. Speram să pot sta de vorbă cu tine la împărțirea merelor, dar nu s-a ivit prilejul.

Doamna Nobilă avea o voce plăcută, puternică, nu stridentă, sigură pe sine, dar nu trufașă, ca și cum era obișnuită să vorbească în fața unui grup de femei.

– Mei te cheamă, nu-i așa? Ai un curaj nemaipomenit, așa am auzit. Dacă n-ai fi fost tu în Altar în acea zi, Atotputernicul ar fi fost rănit serios. Văd bunătate și curaj când mă uit la tine.

Mi-am plecat privirea ca să-mi arăt respectul. Dar eram surprinsă. Curtoazia ei pentru o doamnă de rang inferior, cum eram eu, era ceva neașteptat.

– Vrei să ridici capul ca să te văd mai bine?

M-am supus și mi-am fixat privirea în umărul ei.

– Ce chip ales! Tânăr, plin de grație, delicat, ca o piersică de vară – mi-a luat mâna și a bătut-o ușor.

Nu știam ce să cred. O doamnă lua mâna altei doamne numai când erau egale, dar golul social dintre noi era mai mare ca Râul Galben.

– Sunt onorată să mă aflu în prezența domniei voastre, Nobilă Doamnă.

Mi-a strecurat ceva în palmă. Un colier de perle.

– Un dar. Aș vrea să-ți răsplătesc curajul.

Toate frazele pe care mi le pregătisem dinainte s-au topit ca ceața la lumina soarelui.

– Nobila mea Doamnă… – am uitat de etichetă și m-am uitat la ea uimită. Onoarea asta e prea mare pentru mine. N-o merit. Și apoi, o Talentată nu are voie să dețină niciun dar scump.

Aveam cadoul de la Pheasant, desigur, dar nu trebuia să afle nimeni asta.

A oftat.

– Uitasem. Atunci, spune-mi ce dar ți-ai dori?

– Eu… eu… – mi-am mușcat buza. Nu vreau nimic scump, Nobilă

Doamnă. Dar dacă pot să primesc onoarea pe care mi-o faceți, atunci am să îndrăznesc. Toată viața mea am fost curioasă în privința viermilor de mătase, dar n-am văzut niciodată unul.

– Viermi de mătase, a ezitat ea. Înțeleg. Le-a făcut un semn celor două gărzi de la poartă. Are permisiunea mea să intre.

Gărzile s-au uitat unul la altul, au ezitat, dar s-au dat la o parte și mi-au făcut loc să intru.

– Vino! mi-a făcut semn Doamna Nobilă s-o urmez înăuntru.

Am inspirat adânc și am trecut pragul. Nu îndrăzneam să mă uit la ea, de teamă să nu-mi citească gândurile. M-a condus spre salonul din față, un fel de cameră de primire micuță, dreptunghiulară, cu un acoperiș de țiglă. Acolo erau o masă pătrată, două băncuțe pictate și un vas cu o creangă înflorită de prun. Pe perete era un tablou cu un munte și o cascadă. Totul lăsa impresia de liniște și farmec, ca și cum te-ai fi aflat într-o casă, nu într-un atelier.

După ce am trecut de salon, am ajuns în curtea din față. Se auzea un zgomot puternic. Luată prin surprindere, am înghețat. În fața mea se aflau trei războaie de țesut, fiecare de mărimea unei căsuțe. Care păcăneau ocupate, în timp ce țesătoarele împingeau vatalele și întindeau țesătura. Între două perdele de fire, suveicile alergau încolo și încoace, ca niște pești în bazinul unei cascade. De câte ori ajungea la capăt, țesătoarea apăsa pe pedale și trăgea vatalele. *Clac. Clac*.

Auzisem zgomotul când așteptam afară, dar fusesem prea preocupată ca să-l bag de seamă. Atât de aproape însă, sunetul era ascuțit și pătrunzător.

– Atelierele Imperiale au cinci curți de această mărime.

Doamna Nobilă s-a urcat pe un fel de platformă, unde câteva lucrătoare înfășurau mătasea care ieșea din războaie, iar câteva o măsurau în cupoane.

– Vopsitorii lucrează acolo – mi-a arătat spre un spațiu deschis de

sub platformă, unde câțiva lucrători înmuiau mătasea în găleți cu vopsea.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, am spus, grijulie să nu-i stârnesc vreo suspiciune. Dar nu puteam să nu fiu curioasă. Am cercetat repede zona. Nu era nicăieri niciun foc și niciun incubator.

– O să vedem curând și viermii de mătase.

M-a condus pe o alee de lângă terasă și apoi am intrat într-o altă lume.

Locul arăta ca desprins dintr-o pictură. Crini albi de primăvară se ascundeau prin iarba verde ca niște perle, lotuși albaștri înfloriseră în mici eleștee însorite ca niște lapislazuli și un câmp cu azalee roșii se întindea lângă podul de lemn ca un covor gros. În depărtare se înălțau pâlcuri de sălcii, cu ramurile lungi atârnând, ca niște coroane din fire de mătase prețioasă.

– Minunat! mi-a scăpat fără să vreau.

– Așa cum trebuie să fie!

Doamna Nobilă a încetinit ritmul și mi-am dat seama că nu era obișnuită să meargă atât de mult, dar nu s-a oprit până n-am ajuns într-o altă curte, unde mai mulți lucrători stăteau în fața unor șiruri de cazane din care ieșeau aburi. În ele coconii erau scufundați și se ridicau la suprafață în apa care clocotea, ca niște globi oculari. Ținând în mâini niște bețigașe lungi, lucrătorii loveau coconii, ca să se desfacă firele de mătase.

În fața mea s-a deschis o sală imensă. Doamna Nobilă s-a întors să mă privească, fața ei durdulie strălucind de mândrie.

– Auzi asta?

Un foșnet puternic venea de undeva. Suna ca ritmul regulat al burniței, dar nu era nicăieri niciun strop de ploaie.

– Da, am dat eu din cap nedumerită. Ce este?

M-a condus spre sală și i-a făcut un semn din cap servitorului de la

ușă, care s-a grăbit să ne deschidă.

– Am ajuns!

Foșnetul mi-a invadat urechile când sala s-a deschis înaintea mea. Ea a intrat prima și eu după ea.

Rânduri întregi de rafturi de bambus se întindeau de la un perete la altul. Pe ele se aflau multe tăvi uriașe pe care erau frunze de dud. Printre șirurile de rafturi se învârteau mai mulți lucrători, cu capetele acoperite și cărând tăvi pe brațe.

Incubatorul.

Inima a început să-mi bată mai repede. Am pășit în față pe culoar, după Doamna Nobilă, iar când a tras o tavă m-am uitat peste umărul ei. Tava era acoperită cu frunze moi, roșii, iar sub ele șerpuiau o mulțime de viermi albi, plini de pete micuțe.

– Viermi de mătase, am șoptit eu.

Cei mai harnici lucrători, cele mai prețuite animăluțe de casă și cele mai prețioase dintre toate ființele. Regatul îi păzea cu strășnicie pentru firele de mătase pe care le dădeau, iar eu stăteam acolo în fața lor, purtând cu mine un secret oribil.

– Ia-l! Doamna Nobilă mi-a pus un viermișor în mână. Tonul ei era puțin mai ridicat, ca s-o pot auzi peste foșnetul din jur, sunetul pe care-l făceau viermii de mătase când mușcau frunzele.

– Puișorul acesta de vierme de mătase a ieșit din ou ieri. Fii blândă cu el! Fă-l să te placă! Ca să crească are nevoie de liniște, căldură și bunătate.

Am tușit, fața mi-a luat foc, iar viermișorul s-a zvârcolit și m-a gâdilat. M-am încordat, rugându-mă să nu-mi moară brusc în mână.

– Câți viermi de mătase aveți aici, Doamnă Nobilă?

– Crezi că știu? a cuprins ea dintr-o privire tăvile. Mii. Slăvita Zeiță a Viermilor de Mătase are grijă ca ei să se înmulțească aici cu miile.

– Ăsta e atât de mic!

– În trei săptămâni, o să crească, o să fie cât degetul tău mic și o să scuipe fire de mătase. Are un ditamai apetitul. Mănâncă de patru ori pe zi și de patru ori pe noapte. După o săptămână, puiul de vierme de mătase mănâncă de zece ori pe zi – mi-a întins o frunză de dud. Îi e foame. Hrănește-l!

Am ținut frunza în fața viermelui de mătase. A mușcat din codiță, apoi a devorat toată frunza și a început să se agite ca și cum mai voia. Eram fascinată. Ce creatură miraculoasă! Cu grijă, l-am pus înapoi în tavă și m-am uitat spre o altă tavă aflată undeva mai jos.

Mii de bobițe.

Ouă de viermi de mătase.

M-am încordat. Arătau ca niște semințe albe de susan. Dar, spre deosebire de semințele de susan ovale, dure și lipsite de luciu, ouăle de viermi de mătase erau rotunde, elastice și opace, ca și cum ar fi fost pline de o forță invizibilă din interior.

– Viermișorii pot să iasă în orice zi de-acum. Toată lumea așteaptă cu nerăbdare să vadă puișorii. Primăvara asta e neobișnuit de rece. Trebuie să menținem focul aprins zi și noapte.

– Unde este… – mi-am reprimat eu întrebarea. Exact atunci o cântare blândă s-a ridicat în încăpere.

– Vino! E ora rugăciunii.

A înaintat spre intrarea în sală, unde lucrătorii au îngenuncheat în fața unei statui a unei fecioare cu părul aranjat în forma a două roți. Zeița Viermelui de Mătase. Încet, ei au incantat. Rugăciunile sunau ca un imn mângâietor în urechile mele, dar în inimă îmi răsunau ca un cântec de reproș. Am ezitat, apoi am îngenuncheat și eu. Aș fi vrut să ridic capul și să văd unde se afla focul, dar, așa cum stăteam, eram cu spatele la incubator și cu fața la curte și nu îndrăzneam să atrag atenția, întorcându-mi capul de prea multe ori. Când rugăciunea s-a

terminat și grupul s-a împrăștiat, m-am ridicat și m-am uitat în jur. Și atunci l-am văzut. La capătul unui raft, lângă colțul incubatorului, se afla un vas de bronz cu mangal. De fapt, erau patru, câte unul în fiecare colț.

Doamna Nobilă stătea în fața mea.

– Îți place răsplata pe care ai primit-o, Mei?

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, dar am încercat să-mi păstrez calmul.

– Nu merit să văd toate astea.

A zâmbit și mi-a făcut semn s-o urmez afară din incubator.

Am urmat-o spre coridor.

– Aveți nevoie de ajutor aici, Doamna mea?

– Suntem tot timpul ocupați.

– Aș putea să dau o mână de ajutor să culeg frunze, am zis. Mi-ar plăcea să ajut.

– O să țin minte.

S-a așezat pe un scăunel în fața unui fus cu roată. În timp ce cu mâna stângă răsucea trei fire, cu dreapta învârtea manivela.

Stăteam în fața ei. Lucrătorii treceau întruna pe lângă mine, cu pașii lor sprinteni, cu fețele mulțumite și foșnetul acela greoi îmi răsuna în urechi. Mi-am amintit gurile micuțe ale viermilor, trupușoarele lor care se agitau pline de viață. Tot acel loc semăna cu un cocon plin de speranță și energie.

– Este un loc minunat, Doamna mea.

A zâmbit.

– E de la viermii de mătase. Sunt niște creaturi încântătoare. Adeseori vin aici să lucrez când nu pot să dorm. Zgomotul războaielor și sunetul pe care-l fac viermii când mușcă din frunze mă liniștesc. Îmi reînvie amintiri ca dintr-un cântec de leagăn…

Roata ei s-a învârtit. *Scârț. Scârț*. Sunetul mă rodea pe dinăuntru ca o rozătoare care încerca să-și facă loc prin carapacea falsei mele amabilități. Mă simțeam mai mică decât viermii de mătase și mai fragilă decât un fir de mătase.

Nu-mi amintesc cum am plecat de la ateliere.

16

A trecut o săptămână. Doamna Nobilă nu m-a chemat să ajut la culesul frunzelor de dud.

Simțeam că-mi pierd mințile.

Când am numărat cearșafurile din garderobă, am greșit. Când a venit Daisy, i-am dat mantiile cu cingătorile greșite și, ori de câte ori auzeam ecoul pașilor celorlalte cameriste ale Împăratului pe coridor, deveneam agitată la gândul că ar fi putut să-mi ceară bijuteriile Împărătesei, că vor descoperi că lipsesc și-i vor da de știre Împăratului. Știu că eram obsedată, dar nu puteam să nu-mi fac griji.

M-am dus la terenul de polo să-l caut pe Pheasant. Era singura mea mângâiere și speram să pot să vorbesc cu el despre viermii de mătase. Dar terenul era plin cu îngrijitori de cai, dresori, supraveghetori și jucători de polo cu crosele de lemn în mâini. Părea că se pregătesc pentru un meci important, iar Pheasant era împreună cu câțiva călăreți, care dădeau din cap cu putere în timp ce le vorbea. Când m-a zărit, a ridicat două degete.

Trebuia să aștept două zile până când aveam să ne putem întâlni în secret. M-am întors la garderobă. Servitoarea lui Jewel cea pistruiată aștepta pe coridor.

– Mai ai timp până mâine, a zis.

– Adică? mi-am înghițit eu vorbele.

– Asta mi-a zis să-ți spun.

– Și dacă nu, ce se întâmplă?

A ridicat din umeri și a plecat.

M-am așezat pe podea și mi-am luat genunchii în brațe. S-a lăsat noaptea, dar eu nu voiam să mă mișc. Îmi dăduse o singură zi. O zi și apoi viața mea avea să fie distrusă.

Nu știam ce să fac. Îmi plăcea Doamna Nobilă. Toate lucrurile bune pe care Plum le spusese despre ea erau adevărate. Nici nu puteam să-mi imaginez cum ar fi să-i plătesc bunătatea cu trădare. Și mai erau și viermii de mătase. Nu puteam să le fac rău.

Dar trebuia să recuperez bijuteriile și singurul fel în care-o puteam face era să înfăptuiesc ce-mi ceruse Jewel. Nu puteam să mă lupt cu Jewel și cu Doamna Imaculată. Erau crude și aveau să mă distrugă dacă Împăratul avea să creadă că furasem bijuteriile.

N-aveam nicio ieșire. Trebuia să mă supun.

De fapt, nici nu putea să fie atât de greu precum îmi imaginam. Doamna Nobilă mă plăcea și avea să-mi dea voie să intru în ateliere. Poate că m-aș putea duce acolo în timpul nopții când nu erau mulți oameni în preajmă și să sting focul fără să știe nimeni.

Am respirat din greu. Da. Puteam s-o fac când nu era nimeni în preajmă.

Repede, am făcut ordine în cameră, mi-am luat cina la mine în dormitor și mi-am pus o mantie neagră. Când m-am dus la ateliere, era aproape miezul nopții. Spre ușurarea mea, gărzile din seara aceea erau cei doi pe care-i văzusem când fusesem acolo data trecută.

Când m-am apropiat s-au încruntat.

– A trimis Doamna Nobilă după tine? La ora asta?

– O, nu! Nu m-a chemat ea. Am venit eu singură. Ea nu știe, am spus eu cu glas plăcut.

– O s-o anunț că ești aici.

Lucra încă la ora aia? Nu mă așteptam.

– E-n regulă… Pot să aștept s-o văd, nu trebuie neapărat acum.

– Atunci, pleacă de-aici!

– O să… O să… Vedeți… Nu știu ce să fac cu asta.

Am scotocit în săculeț și am scos viermele de mătase pe care mi-l dăduse Pheasant.

– Am găsit asta lângă zid. Nu știu al cui e. Dar pare destul de valoros. Oricine e cel care l-a pierdut, trebuie să fie tare îngrijorat. Nu știu cui ar trebui să i-l dau…

Gărzile s-au holbat la viermișor.

– Lasă-ni-l nouă! O să i-l dăm noi Doamnei Nobile.

– Sigur că da – mi-am scos mâna și apoi am băgat-o la loc. Nu că n-aș avea încredere în voi… Doar că aș prefera să i-l dau eu personal. E atât de bună cu mine! Vă rog!

Au ezitat, dar până la urmă mi-au făcut semn să intru. Am țâșnit înăuntru cât de repede am putut și am traversat curtea. Toată clădirea era cufundată în liniște, numai felinarele luminau de undeva de sub cornișe. Câțiva lucrători erau încă acolo, în tura de noapte. Le auzeam pașii de dincolo de ușă. Când am ajuns în incubator, am văzut un felinar care lucea pe coridor, acolo unde Doamna Nobilă stătea la roata ei și torcea. Luminile din incubator îi luceau pe fața durdulie. Arăta ca o statuie a lui Buddha. M-am ascuns în spatele unui stâlp și am așteptat.

Foșnetul din incubator răsuna constant și câțiva lucrători de noapte

au păşit înăuntru. Probabil că schimbau frunzele sau verificau focul din vasele cu mangal. După un timp, Doamna Nobilă s-a ridicat şi-a frecţionat pieptul cu un gest care trăda oboseala şi le-a spus lucrătorilor să doarmă şi ei puţin.

– Mai sunt vreo patru ore bune până când puiuţii noştri vor avea din nou nevoie de hrană, le-a zis ea, iar ei şi-au întins tatamiurile pe coridor.

Din cauza celor cinci vase cu mangal, în incubator era prea cald ca să doarmă acolo.

Patru ore. Asta însemna că aveam destul timp. Am aşteptat până când a plecat doamna, iar lucrătorii au adormit. Era evident că sunt foarte obosiţi, iar sforăiturile lor s-au auzit aproape instantaneu. Am mai stat puţin şi apoi am trecut în vârful picioarelor pe lângă ei.

Odată intrată în incubator, am înşfăcat o mătură şi am început cu vasul din colţul cel mai îndepărtat. Dogoarea de la foc mi-a ars obrajii, iar mâinile au început să-mi tremure. N-aveam de ales, a trebuit să-mi spun din nou. Şi eu eram ca un pui de vierme de mătase, prinsă înăuntrul firelor ţesute de conspiraţia duşmancelor mele, ca într-un cocon. Şi, dacă nu mă supuneam, nu mă puteam transforma în fluturele care să zboare spre propriile vise şi să-şi urmeze propria lumină.

Am înăbuşit flăcările cu mătura şi s-au stins uşor. Am făcut la fel cu cel de-al doilea vas. În incubator s-a lăsat întuneric. Şi frig. M-am dus spre celălalt colţ şi am scormonit focul. S-a stins cu furie, ca şi cum s-ar fi luptat cu mine, dar s-a făcut tot mai mic şi încet, încet, culoarea roşie a pălit. În acelaşi timp, foşnetul din incubator s-a făcut mai slab, ca şi cum viermii de mătase şi-ar fi pierdut răsuflarea. Oare era vreun pui de vierme de mătase care în clipa asta nu mai ieşea din ou din cauza mea? Oare era vreun vierme de mătase care în clipa asta murea de frig din pricina mea?

Încă unul.

Am strâns mătura în mână și m-am dus spre vasul de lângă coridor. După asta mă puteam duce în camera lui Jewel să-mi iau înapoi bijuteriile.

– Mei!

M-am întors brusc. În mijlocul coridorului stătea Doamna Nobilă. Se întorsese. De ce oare?

Tremura toată.

– Ce faci? Ce faci acolo?

Am aruncat mătura și am căzut în genunchi:

– Eu… eu… Iartă-mă, Doamnă Nobilă!

Lucrătorii s-au trezit și s-au grăbit să reaprindă focurile.

– Pot să vă explic… Vă rog… Pot să vă explic!

– Da, vei avea multe de explicat.

Nu puteam să-mi ridic capul. Avea să-l informeze pe Împărat despre crima mea, iar el mă putea trimite la închisoare, mă putea exila, mă putea decapita sau îmi putea executa familia. Să distrugi viermii de mătase ai regatului era o crimă deosebit de gravă. Îmi doream să nu fi fost atât de lipsită de judecată.

– Este din cauza Adoratei, Doamna mea Nobilă! Și a Doamnei Imaculate. Au furat bijuteriile fostei Împărătese și m-au șantajat. N-am vrut să sting focul. N-aș face niciodată rău unui vierme de mătase. Vă rog, credeți-mă! Vă rog, iertați-mă!

A oftat.

– Mi-am uitat batista. De-asta m-am întors. Nu mă așteptam să te găsesc aici. Voi toți – le-a făcut ea un semn lucrătorilor – asigurați-vă că viermii n-au pățit nimic. Mei, tu vino cu mine!

A pornit pe coridor, s-a afundat în scaunul din fața roții de tors și mi-a zis:

– Stai jos! Uită-te la mine și spune-mi! Povestește-mi tot!

M-am așezat pe muchia de la scaun, umilită. Încet, i-am povestit tot. Cum îmi furase Jewel bijuteriile din garderobă și cum îmi ceruse să distrug ouăle de viermi de mătase. Doamna Nobilă părea să înțeleagă cu mare greutate. Apoi s-a ridicat și a început să meargă de colo până colo pe coridor, respirând cu dificultate.

– Este Adorata. Nu înțeleg de ce mă urăște așa.

– S-a împrietenit cu Doamna Imaculată – m-am ridicat și eu, neștiind ce altceva să fac.

– Doamna Imaculată! Întotdeauna pune ceva la cale. Anul trecut a ars o mulțime de femele care depuneau ouă. Îți dai seama ce înseamnă asta. Nu i-am spus Împăratului. Din fericire, recolta de ouă a fost bună, iar producția de mătase n-a fost afectată. Acum își dorește să stingă focul și să înghețe ouăle. Este de neacceptat. Am fi suferit o pierdere uriașă.

M-am uitat spre incubator. Focurile luceau prin fereastră, iar foșnetul era iarăși puternic și constant. Am respirat din greu. Speram că mă prinsese la timp.

– Iartă-mă, Doamnă Nobilă! A fost o mare prostie să fac ce mi-a cerut.

Un lucrător i-a șoptit ceva la ureche și ea a părut eliberată. Se pare că daunele fuseseră minore și că muncitorii se întorseseră în incubator.

– E din cauza meciului de polo care se pregătește, nu-i așa? – a zis ea și a început să răsucească roata.

– Ce meci?

– N-ai aflat? E o întrecere între Echipa Imperială și Tibetani, un mare eveniment al anului. Toată Curtea se pregătește pentru el.

De-asta era așa de plin terenul de polo și Pheasant fusese ocupat?

– De ce cu Tibetanii? – acei călăreți trufași de la munte nu erau cunoscuți ca fiind aliații regatului.

– Ai aflat despre războaiele de la graniță, nu-i așa?

Am dat din cap.

– Se pare că garnizoanele Împăratului au pierdut ultimele cinci bătălii și se retrag spre un fort aflat lângă Poarta de Jad, în nord. Dar hoardele de turci din vest nu se opresc. S-au aliat cu Qu Wentai, regele din Gaochang, un trib puternic din nord. Odată ce vor porni atacul, vor ucide mii de oameni. Regele tibetan, Srongtsan Gampo, începe și el să dea semne de agitație. Împăratul e îngrijorat că se va alătura turcilor și lui Qu Wentai.

Dacă cele trei triburi puternice își unesc forțele, harta granițelor noastre de la apus nu va rămâne aceeași. Orașele învecinate de lângă Lacul Kokonor și chiar orașele de lângă Dunhuang vor cădea în mâinile dușmanilor noștri.

– Credeam că necazurile aduse de cometă s-au sfârșit, am zis eu.

– Să se sfârșească? A scuturat din cap: Cometa a dat oricui motiv să se îndoiască de Împărat. Acesta e doar începutul.

– Deci Împăratul i-a invitat pe tibetani la un joc amical?

Tibetanii, din câte știam, erau jucători de polo mai buni, ei aduseseră jocul acesta persan la noi în regat.

– Le-a propus o căsătorie, ca să pecetluiască alianța, a dat ea din cap. Competiția e ca să arate prietenia dintre noi. Toți lorzii importanți și toți vasalii vor lua parte la ceremonie – s-a oprit în fața roții de tors. Protocolul cere ca Împărăteasa să fie prezentă. Pentru că Wende a murit, Împăratul a cerut ca eu să iau parte la recepția la care vasalii își vor jura credința Atotputernicului.

Iar Jewel și Doamna Imaculată complotaseră s-o aducă în dizgrație, în așa fel încât ele să-i poată lua onoratul loc de lângă Împărat.

– Eu… – am lăsat capul în jos, rușinată. Îmi pare atât de rău, Nobila mea Doamnă. Chiar n-am vrut să vă dezonorez în vreun fel.

– Înțeleg, Mei, a oftat ea. Din fericire, Zeița Viermilor de Mătase ne-a

binecuvântat și larvele n-au pățit nimic. E târziu. Du-te în camera ta și culcă-te! Uită ce s-a întâmplat în noaptea asta!

Mi-a venit să plâng de recunoștință.

– De ce, Doamna mea? Nu merit atâta bunătate.

A făcut un semn cu mâna, iar pe chip i-am văzut tristețea.

– Am crescut în palat, Mei. Înțeleg cum e viața și toți acești ani în care am trăit sub Împărat…

Ceva din vocea ei m-a înduioșat și mi-am adus aminte ce-mi povestise Tata. Împăratul, care pe vremea aia era duce, îl omorâse pe Împăratul Sui, tatăl Doamnei Nobile.

– Ești o fată curajoasă, Mei. Ești altfel decât ele, ești mai bună decât ele. Văd prea bine. Vreau să-ți mai dau o șansă.

Am făcut o reverență adâncă.

– N-am să vă uit niciodată bunătatea. Plec imediat… – n-am putut să termin. Bijuteriile fostei Împărătese…

– Ne vedem mâine, Mei, mi-a zis și a început să învârtească roata.

M-am întors spre scările de piatră. Lumina din salon nu răzbătea până aici și, sub scări, am văzut o mare de întuneric, care mi-a adus aminte ce mă aștepta dacă plecam acum. Mi-era rușine s-o rog pe Doamna Nobilă să mă ajute să iau înapoi bijuteriile. Până la urmă, era o femeie liniștită, cinstită și n-avea niciun motiv să o înfrunte pe Jewel din cauza mea. Și totuși, ea era singura mea speranță.

– Doamna mea, ce credeți că vor face Jewel și Doamna Imaculată când vor afla că au dat greș?

S-a oprit din tors, rămânând pe gânduri.

– N-am vrut să vă supăr, am zis și m-am dus spre ea.

Aveam nevoie de un aliat și trebuia să insist s-o iau de partea mea.

– Dar presupun că ați aflat până acum că Doamna Imaculată e o femeie care nu renunță ușor. De data asta a complotat să stingă focul.

Data viitoare va pune la cale altceva. Nu se va opri până n-o să reușească.

Ținând roata de tors cu ambele mâini, a ezitat. Iar eu am profitat.

– Am o sugestie, Doamna mea. Dacă sunteți de acord să mă ascultați.

– Să-i spun Împăratului?

– De ce nu?

– Crezi că voi scăpa fără nicio învinuire? Dacă aș fi putut, o făceam de anul trecut. Dar știu ce fel de om este. Aș putea la fel de bine să-mi cer singură dizgrația.

– Dar nu vă cer să-i explicați, Doamna mea. Nu v-aș pune niciodată într-o situație care să vă lezeze în vreun fel. Am spus încet: Eu îi voi explica.

S-a uitat la mine cu ochi mari:

– Tu?

Am dat din cap.

– Ești răspunzătoare pentru pierderea diademelor.

– Știu.

– Nu te temi?

– Cred că cel mai important lucru este că spun adevărul, am rostit cu convingere, sperând că nu va deslușI frica din vocea mea. Asta e cea mai bună soluție.

N-a spus nimic. Dar fața ei dolofană arăta senină, iar eu am știut că se gândea la sugestia mea.

– Totuși, vreau să vă cer un singur lucru, Doamna mea. Îmi țineam mâinile strânse: Ați fi de acord să veniți cu mine?

A rămas pe gânduri. De răspunsul ei depindea dacă avea sau nu să-mi fie aliată. Dacă era de acord, aveam sprijin la Curte din clipa aceea. Dacă nu…

– Aș fi bucuroasă să te însoțesc, a dat ea din cap.

Am oftat ușurată.

Împăratul își legăna crosa, se strâmba și o legăna din nou. O minge a ricoșat în curte, în lumina timpurie a dimineții. Un servitor a alergat în mare grabă s-o prindă și a așezat-o lângă picioare. A înjurat, atingându-și pieptul.

Trecuse aproape un an de la tentativa de asasinat. Rana i se vindecase, iar medicul Sun Simiao sugerase că era timpul să-și întărească energia *qi* [5] și să-și hrănească organele vitale. I-a prescris rețete de mâncare ce conțineau ciuperci, ginseng, mosc și stridie, precum și niște tonifiante amestecate cu *realgar*, corn de rinocer și labii de căprioară. Împăratul făcea plimbări scurte în fiecare zi. În curând avea să poată urca pe cal, iar în câteva luni chiar să joace polo.

Dar Daisy îmi spusese că, într-un fel, se schimbase. Dormea agitat noaptea și doar după ce bea niște halbe de vin de plante. De câteva ori, a alunecat de pe scaun și, dacă n-ar fi fost Daisy și celălalt servitor de noapte, s-ar fi lovit.

Părea irascibil dimineața, iar când lua cina era furios că i se servea friptură de miel, chiar dacă el o ceruse inițial. Încă nu reluase oficial calendarul lunar al alcovului, le chemase doar pe Cele Patru Doamne, uneori pe Doamnele de Onoare și întotdeauna pe Jewel, cea care punea la cale comploturi. Dar nu era interesat să se culce cu ele, îmi șoptise Plum. O dată o chemase pe Doamna Virtuoasă, dar o lăsase să stea pe podea, goală, ore întregi, fără s-o atingă, iar apoi o gonise, acuzând-o că se uită în oglindă, și nu la el.

Arăta posomorât și ursuz, cu fața aspră și buzele strânse. N-a părut să mă observe îngenunchind în colț și nici cât de mult așteptasem. Poate că asta era un lucru bun. Am recapitulat iar și iar în minte frazele pe care să i le spun și m-am uitat la Doamna Nobilă, care stătea sub cais. Era pregătită.

Două siluete au alergat să se ascundă în spatele unei coloane de pe coridor, una ținând în mână un evantai, iar cealaltă mângâind o pisică albă pe care o ținea în brațe.

Jewel și Doamna Imaculată.

Cuvintele din mintea mea s-au făcut praf.

Crosa mi-a atins bărbia. Împăratul stătea în fața mea. Respira mai repede decât de obicei, mustățile lui săltând în sus și-n jos.

– Îmi amintesc de tine, a zis în cele din urmă.

– Preamărite!

Mi-am coborât privirea pe mantia lui, unde un dragon de aur, pierzându-se în nori, mă privea dușmănos. Mi-am adus aminte cum împăturisem această mantie.

– Iartă-mi îndrăzneala, n-ar fi trebuit să vin…

– Ce s-a întâmplat?

– Nu mai reușesc să găsesc bijuteriile și coroanele care i-au aparținut fostei Împărătese. Am rugat-o pe Doamna Nobilă, care s-a oferit cu multă blândețe să mă ajute, dar se pare că toate obiectele din cufăr au fost puse în altă parte.

– Au fost luate sau puse în altă parte?

Am înghițit.

– Tu unde erai?

Dragonul părea să prindă viață când pieptul lui se mișca în ritmul respirației.

– Eu… îmi primeam porția de mere în curte.

– Primeai mere? a întrebat el. Nu cumva flirtai cu un vreun rândaș?

Oare vorbea despre Pheasant? Știa despre noi? Mâinile au început să-mi tremure. Dar nu era posibil. N-avea cum să știe. Fuseserăm atenți și nu văzusem pe nimeni în preajmă când ne întâlniserăm.

– Nu, Preamărite, n-aș îndrăzni.

El n-a spus nimic, iar inima a început să-mi bată cu putere. Să-i fi raportat cineva că nu eram tot timpul în garderobă?

– Doamnă Nobilă? a zis el.

– Da, Preamărite.

Doamna Nobilă și-a așezat mâinile pe abdomen și a făcut o plecăciune.

– Știi ceva despre asta?

– Spune adevărul, Preamărite.

– Ai cercetat?

– Doar în garderobă, Preamărite.

– Mai caută o dată și întreabă-le și pe celelalte doamne! Și dați-mi de știre când le găsiți! Asta e porunca mea.

– Da, Preamărite.

– Și dați de știre tuturor că, dacă se mai întâmplă vreo pagubă de-acum încolo, voi toate, Doamnelor, veți fi răspunzătoare. Acum duceți-vă!

Doamna Nobilă a făcut o plecăciune adâncă și a plecat. Am vrut să plec odată cu ea. Voiam să dispar de-acolo cât mai repede.

– Încă nu ți-am dat voie să pleci.

Crosa mi-a apăsat mai tare bărbia.

M-am crispat. De fapt, voia să mă pedepsească.

– Da, Preamărite!

– Ai văzut vreodată un joc de polo?

– Cum? Polo? Nu.

– Atunci, pregătește-te! O să mă însoțești la competiție.

Crosa s-a retras. Dragonul s-a întors. De pe spatele mantiei lui, un alt dragon, strâns într-un medalion, se uita la mine.

– Și acum, adu-mi mantia pentru audiențele de dimineață!

Teribil de ușurată, m-am ridicat și am ieșit în mare grabă din curte.

În pasaj, Doamna Imaculată stătea singură și se uita la mine, cu ochii îngustați. Jewel nu era acolo.

Când am ajuns la garderobă, Doamna Nobilă mi-a făcut semn:

– Uite, Mei!

Mi-a arătat spre cufărul de lângă dulap.

Am alergat și l-am deschis. Înăuntru erau diademele și agrafele furate. După ce am numărat totul ca să mă asigur că erau toate la locul lor, m-am așezat pe cufăr și am oftat din greu. A doua zi aveam să cer ca toate cuferele să fie încuiate cu lacăte.

– Sunt toate obiectele care lipseau, Mei? a întrebat Doamna Nobilă și și-a înclinat capul ca să asculte ce-i șoptea la ureche una dintre servitoarele ei.

– Da, a fost rapidă.

M-am uitat la servitoare, întrebându-mă oare ce mesaj îi adusese.

– N-a avut încotro.

– Credeți că Împăratul știe că a fost Jewel?

– S-ar putea. Conflictele casnice nu-i sunt străine.

I-a făcut semn servitoarei să plece și și-a atins perlele din jurul gâtului:

– Dar nu cred că acum trebuie să ne facem prea multe griji în privința Adoratei. Mai bine să vorbim despre onoarea pe care ți-o face ție.

– Onoare?

– N-ai auzit ce-a spus? mi-a arătat spre servitoarea care-i șoptise la ureche și a continuat: Ți-a oferit onoarea de a sta lângă el la jocul de polo. A fost felul lui de a te răsplăti, îmi imaginez.

– Mi-a poruncit să-l însoțesc, dar nu să stau alături de el.

A zâmbit.

– Dacă n-ar fi vrut asta, nu ți-ar fi cerut să vii la meci și presupun că

tot tu vei fi cea care va sta lângă el atunci când îi va primi pe vasali să-și jure credința, la sfârșitul jocului.

Asta era o onoare supremă, la care nici nu visasem vreodată.

– Dar domnia voastră trebuia să…

– Presupun că s-a răzgândit.

O euforie sublimă m-a potopit dintr-odată.

– Și cu domnia voastră cum rămâne? Îmi pare rău, Doamnă Nobilă.

– Să nu-ți pară!

A pornit spre ușă și a zis:

– Asta e cea mai bună urmare pe care mi-o puteam imagina. Doamna Imaculată e avertizată acum, iar eu pot să-mi văd de treburile mele în ateliere. Și cel mai bun lucru dintre toate… – s-a întors spre mine și mi-a aruncat o privire plină de înțelesuri – de-acum ai intrat în joc, prietena mea. Să-l joci bine!

– Mulțumesc, Doamna mea.

I-am făcut o plecăciune adâncă, pentru că ea fusese forța vitală care mă ajutase să sar până acolo și pentru că, datorită ei, un adevărat aliat, reușisem să mă strecor de pe ușa trădării și să intru pe fereastra unei noi șanse. N-aveam să uit asta niciodată.

– N-am să vă dezamăgesc, Doamnă!

Da. Aveam să joc bine. Trebuia.

ANUL 642 D.HR.

AL ȘAISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

PRIMĂVARĂ TÂRZIE

17

Am simțit o schimbare în aer după-amiază. Foarte subtilă. Ca și cum vântul și-ar fi modificat direcția. Oamenii se uitau la mine curioși când treceam și șușoteau între ei, iar mai târziu, în aceeași zi, câțiva eunuci au venit la mine în dormitor să-mi aducă un cupon de mătase fină, o pereche de statuete de argint care cântau la *pipa*, niște obiecte rare și prețioase, o pereche de piepteni de jad, cu niște căprioare la capete, și patru sticluțe cu parfumuri proaspete: ulei de scorțișoară, camfor, mosc și trandafir. Curând, un cârd de croitorese gălăgioase au venit să-mi ia măsurile.

– Ce onoare ai primit! Se poartă cu tine ca și cum ai fi deja Adorata, mi-a zis Plum după ce au plecat croitoresele.

A luat sticluțele cu parfumuri, cu ochii plini de invidie. Erau darul Împăratului pentru mine, simbolul favorului pe care mi-l făcea. Nimeni nu avea cum să mi le ia și puteam să fac cu ele orice voiam.

– Încă nu m-a chemat să-mi petrec noaptea cu el, Plum.

– Știu, dar ăsta e începutul favorului, Mei. Vor veni mai multe după

ce vei privi jocul de polo împreună cu el. Vei primi atât de multe daruri, încât n-o să mai vezi bine.

Am zâmbit.

– Atunci, ar trebui să fac ceva ca să am grijă de ochii mei, nu-i așa?

I-am dat ei sticluțele cu parfum de mosc și trandafiri. Știam că erau preferatele ei.

Ochii i s-au mărit cât cepele.

– Mi le dai mie?

Am dat din cap că da.

– Nu-ți plac?

– Ba da, foarte mult.

Plum s-a uitat la sticluțe.

– Dar cum o să-l mulțumești pe Împărat fără aceste parfumuri divine?

– Nu știu.

Am zâmbit. I-am dat pieptenele de jad lui Daisy și restul de mătase și celelalte parfumuri le-am împărțit celorlalte Talentate. O vreme, camera s-a umplut de strigăte de bucurie și chicoteli. Privindu-le fețele îmbujorate de bucurie am știut că făcusem ce trebuie. Favorul Împăratului mă umpluse de bucurie, dar era și mai plăcut să-i văd fericiți pe ceilalți, pe cei uitați.

Am păstrat doar statuetele de argint. Apoi m-am dus să-l caut pe Eunucul Ming, cel care conspirase împreună cu Jewel să-mi fure acea noapte când mă chemase Împăratul.

L-am găsit lângă poarta dinspre Curtea Concubinelor. Din spatele unei statui de piatră, i-am făcut semn.

S-a uitat la femeile care păzeau poarta și a tușit. În cele din urmă, a venit spre mine:

– Te cunosc.

Nu voiam să-l sperii și să plece.

– Să uităm ce s-a petrecut între noi.

I-am dat una dintre figurine:

– N-am venit ca să-ți cer socoteală.

– Ce e asta?

Se uita cu ochi mari la metalul prețios din mâna lui.

– Un dar de la Împărat, i-am răspuns. Acum e al tău.

A strâns statueta.

– Ce vrei?

– Am auzit că ai tot felul de cunoștințe.

M-am uitat la el. Plum zisese odată că eunucii sunt o specie diferită și avea dreptate. Eunucul Ming era alunecos ca apa, iar chipul i se schimba cu viteza luminii. Fusese castrat când era tânăr și servea în palat de multă vreme. Nu-l plăceam. Era urât, cu o față ca de capră. Iar ochii, bulbucați și înguști, ca de șobolan, păreau întotdeauna în căutare de aur. Niciodată nu m-aș fi încrezut într-un om ca el, dar n-aveam ce să fac, trebuia să-i cer ajutorul.

– Ce fel de cunoștințe?

– Nu-ți face griji, vreau doar un mic favor.

I-am înmânat un săculeț. În el se aflau cealaltă statuetă de argint de la Împărat și câteva monede de aramă pe care reușisem să le pun deoparte din plata lunară.

– Poți să-i duci asta mamei mele?

Ochii lui Ming au trecut de la statueta din mâna lui dreaptă la săculețul din stânga. A părut că ezită și am început să-mi fac griji că nu era de-ajuns ce-i dădusem.

– Nu știu unde stă.

Voia mai mulți bani. Dar eu nu eram sigură că Împăratul îmi va mai trimite daruri, iar plata mea lunară n-aveam s-o primesc înainte de

ultima zi a lunii.

– Înțeleg, am zis, poate n-ai aflat încă cine va avea onoarea de a sta lângă Împărat la jocul de polo.

S-a uitat la mine cu un licăr de interes în ochi. Toată Curtea Interioară știa că eu îi luasem locul Doamnei Nobile la jocul de polo și eram sigură că și el aflase.

– Deci? mi-am ridicat eu bărbia.

Și-a frecat colțul gurii.

– S-ar putea să-mi ia câteva luni.

– Nu pot să aștept atât, am zâmbit eu.

Terenul de polo era mult mai aglomerat decât ultima dată. Cinci grupuri de bărbați turnau găleți cu ulei de floarea-soarelui pe pământ, iar în spatele lor alte cinci grupuri împingeau mese cu picioarele în sus, ca să niveleze terenul. Pe margini, Păsările de Aur puneau drapele, în timp ce eunucii aranjau platformele și băncile în zona unde avea să stea publicul.

În spatele crengilor de dud, m-am uitat printre rândașii care se adunaseră acolo cu caii. Îi auzeam vorbind despre cei cincisprezece cai dragon, cele mai noi daruri venite din văile înzăpezite ale Kashmirului. Pheasant era printre ei. A îngenuncheat lângă unul tărcat și i-a desenat ceva cu mâna pe gât.

Am încercat să-mi reprim nerăbdarea. Ce-o să spună Pheasant când o să-i povestesc despre marea onoare care mi se făcea? Oare o să se bucure pentru mine?

Un bărbat cu părul neîngrijit s-a dus la el. Pheasant a arătat spre semnele pe care le făcuse pe gâtul calului.

– Supraveghetorule, semnul ăsta e greșit. Acest cal ar trebui să fie „zbor“, „nu vânt“.

Erau însemnele de identificare a calului, pentru că toți caii imperiali trebuiau să fie marcați potrivit rasei, agilității și vitezei, locului de

naștere și clasei din interiorul propriei rase, asta pentru a descuraja furtul. Uneori, însemnele erau atât de multe, încât caii erau acoperiți cu semne de la coadă și până la gură. Pheasant mi se plânsese odată în legătură cu metoda crudă prin care erau marcați, dar el nu putea face nimic ca să schimbe această practică.

Dar am fost surprinsă. Știa să citească. Cum era posibil ca un rândaș ca el, din clasa de jos, să fi învățat să citească?

Supraveghetorul s-a uitat cu atenție la semne.

– Bună observație! a dat el din cap. Cineva a făcut o greșeală.

Un călăreț fără cămașă, cu mușchii ca pietrele, s-a apropiat la trap. Taizi. Și-a oprit calul în fața lui Pheasant și l-a plesnit peste umăr. Pheasant s-a îndreptat. N-a făcut nicio plecăciune, n-a rostit nimic. Doar a zâmbit.

Îi știam zâmbetul. I-am văzut dinții strălucind în lumina soarelui. Dar în clipa aia ceva parcă m-a izbit. Am scos viermele de mătase din jad și m-am uitat la el. Culoarea verde era bogată, iar ochii de onix negru au lucit, orbindu-mă.

Cum de nu mă gândisem niciodată la asta? O simplă țesătoare n-ar fi putut să aibă ceva atât de prețios precum un vierme de mătase. Doar o femeie cu o poziție înaltă putea. Și atunci, brusc, multe, multe lucruri care-mi trecuseră pe la ureche, dar pe care niciodată nu mă oprisem să le ascult, au devenit limpezi.

Mi se păruse cunoscut în clipa când îl văzusem prima oară. Știa fiecare colțișor din Curtea Interioară. Era întotdeauna cu Taizi. Iar mantia lui albă… N-o purta pentru că provenea din clasa de jos, ci pentru că ținea doliu după mama lui.

Pheasant nu era rândașul lui Taizi. Era fratele lui, cel mai mic dintre cei trei fii ai Împărătesei decedate, cel de-al optulea fiu în viață al Împăratului, al cărui nume oficial era Li Zhi.

– Nu mi-ai spus cine ești, i-am zis lui Pheasant în seara când m-am dus la grădina părăsită.

Ar fi fost bine să fi știut dinainte. Dar, când eram împreună, eram întotdeauna singuri. N-aveam cum să fi știut cine era din felul cum se purtau ceilalți cu el și, pentru că-l păstrasem ca pe un secret, n-aveam cum să fi aflat din altă parte.

– Fratele meu îmi spune Pheasant, mi-a răspuns el, stând lângă mine.

– Știi prea bine la ce mă refer. Ar fi trebui să-mi spui al cui fiu ești cu adevărat.

Seara era rece. Vântul zbuciuma crengile. Se agitau într-o parte și-n alta, la fel ca gândurile mele.

– Îmi pare rău, Mei. M-ai prins cu Rain. Nu era cel mai potrivit moment să-ți spun. Iar mai târziu, când eram împreună, am uitat.

Pheasant nu încerca să mă păcălească, îmi dădeam eu seama, dar tot nu era în regulă.

– Schimbă asta lucrurile?

Fața lui era sobră, prea sobră. Părea aproape grav. Era îngrijorat.

Nu știam ce să zic. Probabil că în continuare aveam să mă văd cu el. În continuare aveam să râdem și să împărțim mandarine. Dar da. Într-un anume fel, lucrurile se schimbau. Era iubirea mea, dar, în același timp, era fiul bărbatului cu care îmi doream să împart patul.

– El nu va afla. Îți promit.

– Dar…

M-a luat pe după umeri.

– Nu te teme, chip dulce! N-o să-i pese. Nu-i pasă niciodată.

M-a dus spre un trunchi de copac și m-a lipit de el. Mâna lui s-a

strecurat sub mantia mea. O atingere rece, dar care scăpăra de pasiune. Am tremurat. Era prima dată când mă atingea un bărbat. Eunucul mă frecase pe corp ca pe o rufă de spălat, iar Împăratul mă văzuse dezbrăcată, dar nu se deranjase să se uite cu adevărat la mine.

– Ești frumoasă.

Vocea lui suna ca un vis. Nu mai știam cum sunt. Aveam șaisprezece ani. Mă făcusem mai înaltă. Trupul meu începuse să aibă forme de femeie: talia era mai subțire. Iar sânii crescuseră supli, ca ai lui Jewel. Când mergeam, îmi simțeam ritmul corpului, cântând ca iarba care salută vântul primăverii, și undeva, adânc, în mine, o șoaptă a început să crească, seducătoare, ca o stea care scânteiază pe cer, departe.

– Dar dacă află? Dacă descoperă?

Mâinile lui Pheasant erau fierbinți și-mi lăsau pe piele o dâră de foc.

– O să avem grijă.

Mă privea ca o flacără care începe să mistuie marginile unei hârtii. Încet, dar lacom, m-a devorat. Părul. Mâinile și picioarele. Sânii. Mijlocul. Până când n-a mai fost nimic, decât interiorul meu – ca mijlocul unei hârtii înconjurate de flăcări – și încet, încet, s-au potolit, iar noi eram pârjoliți de dorință.

– Pheasant, Pheasant, i-am șoptit. Mă distrugi.

– N-am să fac asta.

S-a dat înapoi, cu mâinile pe lângă corp:

– Jur!

Am suspinat, întinzându-mă spre el:

– Vrei să stai jos?

M-a tras, am alunecat și aproape că am căzut peste el. A râs și și-a pus mâna sub mine, ca o pernă.

Sprijinindu-mă de trunchiul de copac, i-am tras mâna sub bărbie.

Era cel de-al optulea fiu al împăratului. Șansele lui de a moșteni tronul erau aproape inexistente. Poate că asta era un lucru bun?

– Voi sta alături de Împărat la jocul de polo.

Când aflasem asta mă bucurasem atât de mult, dar acum nu știam ce să mai cred.

– E o mare onoare, mi-a răspuns el fără să pară că-l deranjează.

M-am relaxat.

– Vii la joc?

– Eu? Sigur că da. N-am să pierd așa ceva.

– Poate că n-ar trebui să vii. N-aș vrea ca Împăratul să își dea seama despre noi…

Pheasant, unul dintre prinții cei mai mici, nu trebuia să fie neapărat prezent. Numai moștenitorul trebuia să participe.

– E cel mai mare joc de polo. Toată lumea vrea să participe, a protestat el.

– Te rog!

– Îți jur că n-am să-ți vorbesc și nu va suspecta absolut nimic.

– Pheasant!

– Bine. N-o să merg, a mormăit. Dacă asta e vrei…

Mi-a venit inima la loc. Atâta timp cât ne vedeam doar în secret, nimeni n-avea să afle. Am ridicat capul. Cerul întunecat era ca o pătură uriașă, brodată cu stele de argint.

– Unde s-a dus luna?

– Aici, a zis el și mi-a atins pieptul.

M-a gâdilat.

– Vorbeam despre lună.

– Tu ești luna mea. Cea mai strălucitoare și mai dulce dintre toate.

Am zâmbit.

– Deci cunoști legenda?

– Despre Chang'e? [6]

– Da.

Am dat din cap, bucuroasă că știa poveștile din folclor. Sigur că le știa. Trebuie să fi învățat la fel de mulți clasici ca și mine. Norii s-au ridicat și globul argintiu a strălucit deasupra păienjenișului de ramuri de copac.

– De-asta unii oameni cred că luna aduce lacrimi.

– Atunci, spune-mi tu! Aș vrea să aud povestea de la tine.

– A fost odată un tânăr cuplu care trăia la poalele unui munte. Soțul, Hou Yi, era un arcaș respectat, iar soția lui, Chang'e, era cea mai frumoasă femeie din sat. În fiecare zi, Hou Yi mergea în pădure și vâna. Era un om bun și, de fiecare dată, împărțea vânatul cu alți săteni. Zeii din cer au auzit despre faptele lui bune și au hotărât să-l răsplătească, oferindu-i un leac al nemurii. Hou Yi a venit acasă și i-a arătat leacul soției lui. Chang'e a fost foarte încântată, pentru că ea nu-i spusese soțului ei că, de fapt, era nefericită. Nu-i plăcea să trăiască acolo în sat. Își dorea să vadă palatul unde trăiau zeii, să atingă comori și să trăiască în măreție. Își dorea ca ea însăși să fie nemuritoare. Așa că, atunci când Huo Yi nu se uita, ea a luat leacul. Și sfârșitul îl știi.

– S-a înălțat la lună.

– Unde a găsit un palat de vis, gol, cu un arbore de scorțișoară și un iepure negru.

– A fost nebună. Nu-i de mirare că plânge în fiecare noapte lângă arborele de scorțișoară.

– Nebună?

– La ce e bună nemurirea, dacă o trăiești singur?

M-am uitat la lună. Parcă distingeam umbra unei femei, cu un iepure negru în poală, așteptând sub un copac. Probabil că se uita la soțul ei… sau la noi.

Dacă aș fi fost Chang'e, oare aș fi ales plăcerea palatului ceresc sau un acasă umil în brațele lui Pheasant?

– Pot să-ți spun sigur că-i e dor de părinții ei, am vorbit eu gândindu-mă la Mama și la Tata.

– Ajunge cu vorba, dulceață!

Și și-a plecat capul să mă sărute.

Am zâmbit și mi-am ghemuit capul în brațele lui și apoi am stat în tăcere.

Vântul frământa vârfurile copacilor, cântând o melodie liniștitoare. În fața noastră, niște stânci, aproape la fel de înalte ca pomii, stăteau liniștite în noapte. Priveau una spre alta, ca doi îndrăgostiți care șușotesc.

Era încă primăvară și aveam toată vara înainte. Dar zilele vântoase aveau să sosească, urmate de iarna geroasă – avea să vină în cele din urmă –, iar noi n-aveam să ne mai putem întâlni în grădina pustie.

Dar până atunci…

18

Peste câteva zile, am mers la câmpul de polo, împreună cu Doamna Nobilă, ca să vedem cum se antrenează Echipa Imperială. Se spunea că cei trei fii mai mari ai Împăratului – Taizi, Prințul Ke, fiul Doamnei Nobile, și Prințul Yo, fiul Doamnei Imaculate – ar face parte din echipă. Auzisem atât de multe despre ei și m-am gândit că era o ocazie bună să-i cercetez.

Purtând noua mea rochie pe care mi-o făcuseră croitoresele, m-am așezat sub un pin la capătul terenului, alături de Doamna Nobilă. Împăratul stătea pe o bancă aflată pe o platformă înaltă, lângă marginea terenului. Pentru că nu el ne invitase la antrenamente, nu puteam să-l deranjăm.

Strigând întruna, părea cu totul absorbit de joc.

– Bateți-i pe tibetani! își agita el mâinile, în timp ce jucătorii alergau pe teren.

Voia victoria. Dacă pierdeam, tibetanii aveau să-și piardă respectul pentru el și poate chiar să aibă mai multe pretenții decât doar o

prințesă chineză.

Și toți membrii echipei păreau să știe ce interes mare există în spate și păreau nerăbdători să-l satisfacă. Crosele se ridicau mult deasupra capetelor lor, galopau de-a lungul câmpului, luptând unul împotriva celuilalt.

Taizi era figura cea mai impozantă. Purtând doar un veșmânt simplu care-i acoperea coapsele și nimic altceva, era cocoțat pe calul lui, ca o statuie. Era, fără dubiu, cel mai puternic jucător, mingea se rotea cu viteză mare de fiecare dată când o lovea el. Loviturile lui erau puternice și înverșunate, dar bidiviul lui era cam încet, împovărat de greutatea prințului. După două reprize, calul lui a început să facă spume la gură și a trebuit să-l schimbe.

Prințul Ke era exact opusul prințului moștenitor. Cu un an mai tânăr, avea trăsături delicate, de fecioară. Avea pielea palidă, buze roșii, obraji trandafirii și talie unduioasă de dansator. Mă temeam pentru viața lui ori de câte ori prințul moștenitor răcnea pe lângă el, dar el rezista, exact ca o salcie. Speram, de dragul mamei lui, că va juca bine și-l va impresiona pe Împărat.

Prințul Yo nu semăna deloc cu ceilalți frați ai lui vitregi. Fața lui bronzată era acoperită de praf și ochii lui cu privirea piezișă erau tot timpul în alertă ca ai unui câine de vânătoare. Dar cea mai proeminentă dintre trăsăturile feței lui erau sprâncenele. Lungi și groase, arătau de parcă un caligraf ar fi exagerat atunci când i le-a desenat.

Părea nervos și agitat și juca polo asemenea cuiva care e într-o cursă cu timpul. Rapid și precis, alerga pe câmp ca o sabie ieșită din teacă.

Toți aveau o miză mare. Dacă Taizi îl dezamăgea pe Împărat era posibil să fie nevoie să părăsească iar Curtea sau chiar să înfrunte ceva mai rău. Dacă Prințul Yo aducea mai multe puncte, avea să-l mulțumească pe Împărat, iar mama lui, Doamna Imaculată, avea să

urce odată cu el. Același lucru era valabil și pentru Prințul Ke.

– Credeți c-o să învingem? am întrebat-o pe Doamna Nobilă.

– Sper doar că va fi în siguranță Ke, a spus, urmărindu-l pe fiul ei, care a țâșnit în față, a izbit mingea, dar a ratat. Jocul de polo e periculos.

N-am spus nimic, dar m-am gândit că, de fapt, își dorea mai mult de-atât.

– Trebuie să-ți spun că atelierele nu mai sunt în grija mea, mi-a zis. Împăratul a dat ordin ca Doamna Imaculată să-mi ia locul.

Surprinsă, m-am întors spre ea. Oare Jewel i-o fi șoptit ceva la ureche Împăratului?

– N-ar fi trebuit să facă asta.

Prințul Ke avea încă un motiv să câștige meciul – să-l silească pe Împărat să-și schimbe gândul în legătură cu îndatoririle mamei lui la Atelierele de Viermi de Mătase.

Doamna Nobilă a scuturat din cap.

– Niciodată să nu-i pui întrebări, Mei, ți-o spun de dragul tău. Și ține minte că noi trebuie să i ne supunem întotdeauna și să-i respectăm hotărârile, indiferent ce-ar fi.

– Dar…

– Uite!

Ea s-a întors și eu i-am urmărit privirea. Patru femei cărând un palanchin se îndreptau spre Împărat. Pe el se afla un învățăcel obez, cu o cingătoare uriașă, și care părea să se reverse peste ele.

Era Prințul Wei, fratele mai mic al lui Taizi. Avea doar nouăsprezece ani, dar era mai mare decât cele patru femei care-l cărau, puse la un loc. Greutatea lui enormă părea o grea povară pentru ele, aplecate de efort și cu fețele asudând din greu. Dar el nu părea să-și dea seama. Ținând în mână un penel, gesticula ca și cum ar

fi compus un important poem în aer.

– Iar el e Prințul Zhi, a spus Doamna Nobilă, privind în spatele hamalilor.

Mi s-a tensionat tot corpul, dar am rămas liniștită. Pheasant ținea hățurile unui cal bălțat și avea capul întors spre bărbații de pe câmpul de polo. Și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a strigat ceva, iar Taizi a ridicat crosa în semn de răspuns. Cu un rânjet pe față, Pheasant s-a îndreptat spre Împărat care gesticula spre el ca să vină să i se așeze alături. Au plecat amândoi capul, arătând spre jucătorii de pe teren, iar apoi le-au ridicat amândoi, râzând.

– El e favoritul lui, a spus Doamna Nobilă.

– Prințul Zhi?

– Da. El i-a dat porecla Pheasant când au fost împreună la vânătoare. Împăratul a văzut un fazan uriaș, cu o coadă magnifică, așa cum niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată. Toți s-au legat să-l prindă și să i-l aducă în dar Împăratului. Dar Prințul Zhi i-a oprit. Le-a spus să lase pasărea în pace. Fazanul avea să fie mai fericit alături de familia lui, în sălbăticie, le-a zis el. Împăratul a fost emoționat de bunătatea lui. L-a lăudat și i-a spus Pheasant de-atunci. Avea doar cinci ani la acel moment.

Ce poveste frumoasă! M-am topit.

– Dar mai târziu Împăratul mi-a spus altceva. Prințul Zhi e prea plin de iubire, zicea. Iar un conducător nu-și conduce regatul prin iubire.

Am rămas tăcută. Dar probabil că nu conta, oricum. Pheasant n-avea nicio șansă să acceadă la tron.

– Uite-l!

I-a făcut semn cu mâna fiului ei, care a descălecat și a venit spre ea. Antrenamentul se terminase.

– Trebuie să plec, mi-a zis.

Lumina soarelui strălucea pe acoperământul de aur de pe capul ei.

S-a întors și m-a privit.

– Mă bucur mult pentru tine, Mei! Jocul este șansa ta. Când toată lumea te va vedea alături de Împărat, vei fi luminoasă și vei străluci ca o lună nouă în această curte.

– Mulțumesc, o să fac tot ce pot, am răspuns eu cu o plecăciune.

Doamna Nobilă a zâmbit și a plecat în întâmpinarea Prințului Ke. Întotdeauna o mamă afectuoasă, l-a sărutat pe frunte și i-a netezit mantia.

Am rămas singură sub pom, răsucind în minte vorbele ei. Avea dreptate. Soarta mea avea să se schimbe după acest joc.

Servitorii ei au venit la mine să-mi ceară permisiunea să plece. S-au înclinat adânc. Am dat din cap, le-am dat voie și apoi am plecat și eu, dar am fost surprinsă de purtarea lor servilă. În preajma mea, toți servitorii, unii pe care nici nu-i știam, se întorceau și-și plecau capul în fața mea în semn de respect.

Îmi țineam mânecile lungi strânse în mâini.

Așteptam cu nerăbdare să înceapă jocul.

Când m-am întors în camera mea în seara aceea, am luat tăblița mortuară a Tatălui meu, ascunzând-o sub haine. Aș fi vrut să-i pot povesti ce progrese făceam la Curte și i-am promis că, imediat ce voi putea, o să-i cer Împăratului să ne dea înapoi averea familiei.

M-am gândit la ziua în care a murit Tata și la felul cum ni se schimbase viața. Toate acele imagini mi s-au făcut iar vârtej în minte: ochii galbeni, bulbucați, frunzele învolburate și strigătele disperate pierzându-se în cer.

– Mei, Mei!

Am auzit vocea Tatei strigându-mi numele, iar apoi am simțit-o, o siluetă luminoasă, portocalie, tăcută și sinistră, ivindu-se la câțiva metri în fața mea. Ce fusese oare? Voiam să văd, voiam să aflu, dar gâtul mi-era înțepenit și n-am putut să mă întorc. Și, brusc, o pală de vânt s-a rotit în jurul meu și toate amintirile s-au topit. Țineam strâns tăblița. Mama îmi spusese că Tata a căzut de pe o stâncă și a murit. Eu nu credeam. Sigur se întâmplase altceva acolo.

Ce i se întâmplase oare cu adevărat? De ce nu puteam să-mi amintesc?

ANUL 642 D.HR.

AL ȘAISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

VARĂ

19

Muzica tobelor, a flautelor și a fluierelor a început brusc și un balon roșu s-a ridicat spre cer. De-a lungul marginii câmpului de polo purtătorii de steaguri le fluturau frenetic. Bărbații strigau de pe băncile lor. Caii nechezau și loveau cu copitele în pământ. Întrecerea dintre Echipa Chinei Imperiale și Echipa Tibetană s-a dezlănțuit.

Eu stăteam alături de Împărat, pe o platformă ceva mai înaltă, cu un văl negru peste față. Purtam o rochie roșie, cu multe broderii, potrivită pentru o împărătească, și, chiar dacă nu mă puteam vedea, știam că arăt ca o împărătească…

De fapt, mă simțeam ca o împărătească. Până una-alta, această zi avea să fie absolut minunată și memorabilă. Tot ce trebuia să fac era să privesc jocul, să-l întrețin pe Împărat și apoi, după ce se termina, trebuia să merg în sala de ospețe alături de el și să-l însoțesc la momentul când avea să primească jurămintele de supunere ale vasalilor. Aveau să îmi facă și mie o reverență, iar eu aveam să-i salut, plină de grație și măreție. Și atunci, așa cum spusese Doamna Nobilă,

aveam să devin luna cea strălucitoare din palat. Toată lumea avea să știe că sunt favorita, iar apoi Împăratul avea să mă iubească și să mă țină lângă el, curând aveam să port coroana de Adorată, iar Jewel, pălăria de Detestată. Cât despre Mama… Voi putea să am grijă de ea. Îl voi ruga pe Împărat să ne dea casa înapoi și s-o binecuvânteze cu multe bogății…

Am încercat să nu mă uit la Jewel, care stătea pe o bancă, lângă platformă. Și ea purta văl, dar, chiar și așa, îi simțeam privirea ascuțită. În jurul ei, aranjate după legile *feng shui*-ului și în ordinea rangului, erau Doamna Nobilă, care-mi zâmbea cald, Doamna Imaculată, care-și ținea pisica în brațe, Doamna Supusă și Doamna Virtuoasă, care se tot uita în oglinda ținută de servitoare. Eram eliberată că o interesa mai tare propria imagine decât persoana mea, dar pe partea cealaltă a platformei câțiva dregători de rang înalt se uitau la mine cercetându-mă cu atenție. Iar în spatele lor vasalii împăratului – căpeteniile diverselor triburi de la granița de nord –, care strigau ceva în direcția mea. Mă întrebam dacă și ei vorbesc despre mine.

– Vin! a bătut Împăratul în masă.

– Da, Preamărite!

Ținându-mi mânecile largi cu mâna stângă, i-am turnat vinul în cupă. Era un alt om în această zi, mulțumit și cald, ca un conducător înțelept și blând. Se pare că, de fiecare dată când îl întâlneam, era altfel.

– Ce crezi despre joc?

Am ezitat. Nu fusesem foarte atentă la ce se întâmpla pe teren. Vălul îmi îngreuna vederea și, ori de câte ori țâșneau caii de-a lungul câmpului, mă orbea un nor gălbui de praf. Dar nu trebuia să-i spun asta.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, i-am răspuns.

A dat din cap, părând mulțumit de răspuns.

– Am să te răsplătesc dacă ghicești cine va câștiga.

Era o surpriză neașteptată. Am ridicat vălul, ca să văd mai bine ce se întâmpla pe teren.

– Să vedem…

Un urlet asurzitor a cutremurat câmpul. Taizi, purtând, ca de obicei, doar o pânză în jurul șoldurilor, a mărit viteza, a depășit trei cai și a lovit mingea. Dar a ratat poarta. Un alt călăreț, într-o tunică neagră, cu o curea roșie, Prințul Yo, a interceptat-o. Și a lovit-o. Mingea s-a afundat în poartă. Tot câmpul a scos un strigăt.

Împăratul a izbit din picior:

– Bine lovit!

Am aplaudat și eu fără tragere de inimă și am tras cu ochiul la Doamna Nobilă. Părea îngrijorată, privind spre fiul ei aflat în cealaltă parte a terenului, care își agita crosa alene. Dar Doamna Imaculată a zâmbit răutăcios și și-a mângâiat pisica.

– Deci ai ales un câștigător? m-a întrebat Împăratul, mângâindu-și mustățile.

– Îndrăznesc să spun, Preamărite, că tibetanii vor fi înfrânți.

– Ești dispusă să pariezi, Talentato? a întrebat Ducele, întinzându-se spre noi.

Nu mi-a plăcut că ne-a întrerupt. De fapt, nu-l plăceam deloc. El era cel care mă interogase și aproape mă condamnase pentru că intrasem în Altar. Aș fi vrut să mă uit la fața lui cea lungă și să-i spun să plece. Dar era Ducele și trebuia să mă arăt plină de respect.

– De ce? Credeam că Marele nostru Duce este virtuos. Că nu are viciul pariurilor.

– Acum virtutea mea este să mă asigur că toată lumea acordă atenție jocului, a fornăit el. Unei tinere ca tine probabil că nici nu-i pasă de

scor.

– Asta e a treia repriză, a zis unchiul Împăratului, iar eu nu eram sigură dacă încerca să mă ajute sau nu. Le-am câștigat pe primele două. Încă una, și am învins.

– O întrebam pe tânără, a replicat Ducele tăios.

Unchiul s-a înroșit la față.

Părea să se simtă insultat. Era o formă de lipsă de respect din partea Ducelui să-i vorbească așa.

– Tu la ce pariu te gândeai, Wuji? a întrebat Împăratul, folosind numele Ducelui.

– Dacă Talentata ta câștigă, Atotputernicia ta o să-i ofere orice-și dorește, iar eu îi dăruiesc locuința mea. Dacă pierde – a zis Ducele cu un zâmbet afectat –, pierde titlul de Talentată.

Cui îi păsa de casa lui plină de mizeria lui aristocrată? Mai bine îmi păstram eu titlul proaspăt câștigat și nu mă băgam în povestea asta. Mi-am plecat capul ca să aranjez cupele pe masă.

– Talentata ta pare înspăimântată.

Tonul Ducelui era plin de înțelegere și de o undă de dispreț.

– Nu sunt înspăimântată, am răspuns, înalțând bărbia.

– Atunci, pariezi?

N-am putut să răspund. Împăratul și-a ridicat capul spre mine. Nu trebuia să-l dezamăgesc. Și totuși, să-mi risc titlul? Am respirat adânc, hotărâtă să refuz, când l-am văzut pe Împărat zâmbind. Dar nu mie îmi zâmbea, ci spre una dintre doamnele de pe bancă. Jewel s-a înclinat adânc.

– Pariez, am spus.

– S-a făcut!

Ducele a lovit platforma cu pumnul.

– Voi fi încântat să-i ofer Talentatei mele o recompensă, a zis

Împăratul, răsucindu-și mustățile. O să pierzi, Wuji!

Era prea târziu să-mi iau vorbele înapoi. M-am uitat spre teren, mușcându-mi buzele. Taizi gonea spre minge.

Unul dintre atacanții tibetani a scos un sunet puternic – *di-di-di* –, dar era prea târziu. Taizi a prins mingea cu capătul crosei și a marcat.

„Scor la finalul celei de-a treia reprize: Echipa Imperială 4 – Tibetanii 3“, a strigat cineva.

Mi-am șters transpirația de pe frunte. Încă un punct, și Echipa Imperială avea să câștige a treia repriză. Și meciul. Atunci aveam să-i pot cere Împăratului orice recompensă și chiar să păstrez reședința Ducelui. Beau pentru asta, Duce!

– Vezi? a zis Împăratul. Talentata mea are pe cât curaj, pe atâta putere de prevestire.

Doar am zâmbit, când un tibetan a preluat mingea. A lovit-o. Mingea a sărit în aer și apoi s-a izbit de teren. Atacantul a țâșnit spre ea și a trimis-o direct spre poartă. Din fericire a ratat, dar un alt tibetan s-a dus spre ea și a lovit-o. A marcat.

Mi s-a rupt sufletul. Era scor egal.

Caii au început să galopeze din nou, iar crosele s-au încrucișat în aer. Prințul Ke și-a condus armăsarul spre minge, dar Prințului Yo i-a alunecat crosa pe sub burta calului și balonul a zburat. Prințul Ke a țâșnit în față. Era cât pe ce să atingă mingea, când crosa Prințului Yo a apărut, amenințând să-l izbească în cap. Mi s-a tăiat răsuflarea și m-am ridicat. Dacă Prințul Yo îl rănea pe Prințul Ke, aveam să pierdem un jucător valoros. Nu-mi puteam imagina de ce Prințul Yo își lua un asemenea risc. În jurul meu a crescut rumoarea, dar când am ridicat din nou privirea spre câmp, situația se schimbase. Prințul Ke se dăduse înapoi, iar un tibetan îi furase mingea și marcase. Câștigaseră a treia repriză.

Scorul era: Echipa Imperială – Echipa Tibetană: 2 la 1.

Aveam gâtul uscat. N-ar fi trebuit să mă las atrasă în pariul acesta. Ducele era rău. Oare se aliase cu Jewel să mă dezonoreze?

– O pauză! a poruncit Împăratul.

Am oftat încet, dar n-am simțit nicio eliberare.

– Mărite Han, a strigat de la el de pe bancă unul dintre vasali spre Împărat, o căpetenie, cu gura plină. Tibetanii nu-s de nasul oamenilor tăi, a zis, a înșfăcat o cupă cu vin și și-a turnat-o direct pe gât. Dă-le o lecție! Trimite-i înapoi în Tibet!

Lângă el, o altă căpetenie, cu ochii când la Împărat, când la dregători, a vorbit și el:

– Sigur că Măritul nostru Han va câștiga, dragul meu han.

Dintre toți spectatorii, vasalii Împăratului săreau în ochi pentru că nu erau îmbrăcați ca noi. Purtau pantaloni până la genunchi, ținându-și la vedere destul din picioarele păroase, și nu se deranjaseră să-și acopere capetele.

– Han al Tuyuhunului, Han al turcilor din Răsărit!

Împăratul le-a făcut semn și celelalte căpetenii s-au apropiat.

– Am auzit că v-ați interesat de sănătatea mea. Aici și acum, îi invit pe toți vasalii mei să vadă că Eu, Hanul Preamărit, încă pot să distrug pe oricine îmi stă în cale.

I-am umplut Împăratului cupa cu vin. Mă întrebam de ce-o fi deschis discuția despre sănătatea lui. Până la urmă, trecuse un an de la tentativa de asasinat. De pe câmpul de joc s-au auzit niște strigăte. Am ridicat capul. Tibetanii executau un dans straniu ca să serbeze victoria, cu umerii mergând toți într-o singură parte și cu picioarele în aer. Lângă ei, Taizi lovea scara de la șa, țipând: „Mâncători de muște

scârboși! Nu mai cântați ca niște muieri!“

– Suntem onorați să-l vedem pe Hanul nostru Preamărit puternic ca un leu. E o mare victorie pentru noi și ne vom întoarce acasă plini de bucurie, a spus căpetenia cu ochi ageri, Hanul Tuyuhunului.

– Dar nu-mi pot lăsa vasalii să se întoarcă acasă cu mâna goală, a zis împăratul și a golit pocalul. Am un dar special pentru voi.

Și a arătat spre un cufăr aflat în spatele meu. Era destul de mare, de mărimea unei mese de scris, înfășurat într-o pânză neagră.

– E acolo, în cutie.

Dinăuntru se auzea un fel de scheunat. Probabil era un animal prețios, dar era ciudat că Împăratul îl adusese pe terenul de polo.

– Și am să vă arăt, vouă, tuturor – a izbit el în masă cu pumnul, brusc arătând înspăimântător –, care e soarta unui trădător.

Nimeni n-a îndrăznit să vorbească. Căpeteniile au plecat capul și s-au întors pe băncile lor, arătând mai mici decât înainte.

Tobele au început să bată cu putere pe teren. Începuse a patra repriză.

M-am întors spre terenul de joc, urmărind fiecare lovitură și fiecare salt al cailor cu mare concentrare. La jumătatea reprizei, Taizi a rupt apărarea tibetană și a prins mingea. Înainte să o lovească, a mutat crosa în mâna stângă și a agitat-o pe dreapta.

Taizi era rănit.

Mi s-a strâns sufletul de frică.

Taizi a ratat încă două lovituri, iar Echipa Imperială a încetinit ritmul. Tibetanii au simțit șansa și au țâșnit spre locul unde era Taizi ca niște sulițe. Echipa Imperială a pierdut a patra repriză.

Ducele se uita strâmb și răutăcios.

Era 2 la 2.

– Pauză! a strigat Împăratul.

I-am turnat mai mult vin, dar de-abia vedeam lichidul și de-abia auzeam ce le spunea vasalilor și dregătorilor. Pe teren, Taizi striga din nou, de data asta la Prințul Yo și la ceilalți jucători din echipă, care-și puseseră crosele în poală și-și plecaseră capetele.

Aveam un gust amar în gură. Pariul meu fusese blestemat.

Cea de-a cincea repriză – ultima mea șansă! Mulțimea ovaționa, iar tobele au răsunat asurzitor. Eu de-abia mai puteam să respir. Ochii îmi alergau de colo până colo. Ori de câte ori înscria un tibetan, Ducele își lovea palma cu pumnul, în semn de victorie. Îmi venea să-l plesnesc.

Taizi avea mingea din nou. Izbind cu copitele, și-a croit drum prin apărarea tibetană și a lovit mingea. Ea s-a ridicat în aer, iar el s-a repezit înainte ca să-i dea lovitura decisivă. Dar atacanții tibetani au țâșnit prin partea dreaptă, venind de nicăieri. Armăsarii lor au sărit când s-au întâlnit bot în bot. Blestemând, Taizi și-a cârmit calul spre stânga, unde un alt jucător imperial galopa, și a intrat direct în el.

M-am ridicat, șocată. Țipetele mi-au străpuns urechile. Oamenii au început să alerge spre teren. Dar nu vedeam nimic printre norii de praf.

– E sub cal! a strigat cineva.

– E mort! a urlat o altă voce. E mort!

Taizi era mort? Am alergat spre câmp și mi-am croit drum prin mulțime. Apoi l-am văzut. Un bărbat trântit la pământ. Cu urma pe care copita calului i-o lăsase pe piept. Avea fața murdară de sânge și noroi, iar capul îi era deschis ca un pepene strivit.

Nu era Taizi, dar oricum mi s-a strâns stomacul. Jocul de polo

pentru mine fusese un joc de noroc, dar pentru acest bărbat fusese o bătălie pe viață și pe moarte.

– Pentru ce dracu' ați venit toți aici? a urlat Taizi, aplecându-se spre un cal maroniu. Tobosari! Dați semn să reînceapă jocul! O să-i trimit pe tibetani acasă, cu capul între picioare.

– De ce te-ai întors spre stânga? a venit Prințul Yo spre el ca vântul și ca gândul, roșu la față, și i-a pus pumnul în piept.

– Calul s-a speriat, a spus Taizi, blocând o nouă lovitură.

– Asta nu făcea parte din strategia noastră, a răspuns Prințul Yo, iar sprâncenele lui groase s-au încruntat și o explozie de resentimente i s-a citit pe chip: Ai distrus jocul. Ai distrus totul, idiotule!

– Porcule! Crezi că ești mai bun decât mine? a înjurat Taizi.

– Ce ai pățit? Ți-ai pierdut mințile? Unde ți-e capul? Ți s-a mutat cumva în cocoșel?

– La dracu'! a scuipat Taizi. Balegă ce ești! Dobitocule!

S-a împleticit în față ca să-l lovească pe Prințul Yo, dar s-a prăbușit la pământ. Mi s-a rupt inima. Moștenitorul avea picioarele rupte.

– Scoateți-i de aici! Pe amândoi! a poruncit Împăratul.

Câțiva curteni au alergat să-l țină deoparte pe Prințul Yo, iar Ducele și gărzile l-au cărat din teren pe Taizi, care încă se lupta cu ei.

– Și acum, să văd… a zis Împăratul și s-a întors și s-a uitat la plasa de la capătul terenului.

L-am privit surprinsă. Taizi își rupsese picioarele, dar Împăratul nu l-a învrednicit nici măcar cu o privire. Zvonurile cum că-l îndepărtase pe prinț se pare că erau adevărate.

– Să oprim jocul, Hanul meu Ceresc? l-a întrebat ambasadorul tibetan.

M-am bucurat să aud asta, iar Căpitanul, care patrulase terenul ursuz, a dat poruncă să fie scos hoitul calului.

– Nu, jocul trebuie să continue, a răspuns Împăratul, suflecându-și mânecile. O să intru eu în locul fiului meu. Și, când o să mergi acasă, să-i spui regelui tău că un rămășag e un rămășag.

Imediat s-au făcut auzite proteste din rândul înalților dregători. Împăratul era încă în recuperare și era o hotărâre lipsită de înțelepciune să conducă o echipă pe un teren de polo.

– Tată! a rostit Prințul Ke cu ochii lui timizi, privind spre mama lui, care l-a aprobat ușor și și-a dres gasul. Pot eu să-i iau locul. Știu să joc din poziția lui Taizi.

Împăratul n-a părut să-l audă.

– Altcineva?

– Lasă-mă pe mine să încerc! s-a auzit o voce feminină, limpede, din spatele meu.

Nu m-am întors când Jewel, cu pălăria ei voalată, a pășit spre mine. Ce voia să facă? O doamnă nobilă, chiar dacă i se permitea să facă sport, nu se putea amesteca în rândul unor bărbați străini.

Dar nu s-a opus nimeni. Apoi s-a răspândit un val de râsete.

– Du-te și vezi-ți de broderiile tale! Numai femeile sălbatice din munți luptă cu bărbații, a zis Împăratul.

Nu mi-a plăcut deloc momentul ăsta. Ar fi trebuit să se înfurie, dar nu s-a întâmplat. În schimb, a părut chiar amuzat.

Jewel și-a pus mâna stângă în șold și a luat o poză extrem de atrăgătoare.

– Atotputernice, am motivele mele. Te rog, dă-mi voie să-ți explic! Legenda spune că, atunci când aveai zece ani, turcii de la Apus au năvălit peste un sat din nord. Și ai cerut atunci să lupți cu năvălitorii, dar trupele tatălui înălțimii tale ți-au cerut să rămâi în tabără. În loc să faci asta, ți-ai condus oamenii, i-ai atacat pe dușmani, iar restul e istorie, a zâmbit ea. Nu-i oare același lucru? Femeile, ca și băieții tineri, nu-i pot oare surprinde pe ceilalți prin faptele lor?

M-am încruntat. Era un discurs inteligent și lingușitor, dar Împăratul n-avea să-i cadă în plasă.

Însă el a râs.

– Spune ce-ți dorești! Îți îndeplinesc orice dorință, în afară de asta, a zis el.

Nu-mi venea să cred. Orice dorință?

Jewel și-a scos evantaiul rotund de la brâu și a început să-și facă vânt cu el, deși aerul dimineții era răcoros.

– Dar ce dorințe, Atotputernice? Mi-aș dori să am o dorință… Dar Împăratul meu mă adoră. Toate femeile mă invidiază. *Eu* sunt ce visează să fie toate femeile, a zis, trecând pe lângă mine. Există ceva ce m-ar putea face mai fericită? Există, oare, aici o femeie sau o fecioară, cu titlu sau fără, care să fie mai norocoasă decât mine?

Cu siguranță, nicio femeie din regat n-ar fi putut fi mai obraznică de-atât.

Dar Împăratul a râs din nou, cu mustățile tremurându-i. Era îngrozitor să-l văd așa.

– Te numesc de-aici înainte Doamnă de Onoare, doamnă de rangul trei. Și acum, du-te…

Eram șocată, nu-mi venea să cred. Nici n-am mai auzit restul cuvintelor lui. Jewel îmi furase din nou momentul și probabil și recompensa. Titlul acesta Împăratul îl avusese probabil în minte pentru mine.

Am ridicat capul și am întâlnit privirea Doamnei Nobile. Sentimentul înfrângerii a umplut spațiul dintre noi. Am plecat capul, incapabilă s-o privesc în ochi.

– Acum, dacă nu sunteți de acord ca eu să intru pe teren, pot să le cer hanilor să încheie ei jocul?

Împăratul s-a uitat spre vasali, care s-au privit unul pe altul, surprinși. Nu știau prea multe despre sport, mi s-a părut mie. Dar s-au

ridicat, suflecându-și mânecile.

Tobele au bătut din nou, iar bărbații au alergat spre teren. Dar semnele înfrângerii erau vizibile peste tot: Hanul din Tuyuhun și-a pierdut crosa în momentul în care a lovit cu ea, iar Hanul turcilor de la Răsărit le-a pasat mingea tibetanilor.

Tibetanii au început să marcheze. Iar și iar.

Totul se sfârșise. Mai întâi, vicleșugul lui Jewel și acum pierderea titlului…

– Veniți, veniți, vasalii mei! i-a strigat Împăratul. Sper că v-ați distrat. Iar acum am o surpriză pentru voi. Știți cu toții că anul trecut s-a pus la cale un complot împotriva mea. Împotriva mea! Hanul Ceresc și Împăratul Marii Chine! a urlat el, cu fața întunecată și cu degetul arătător îndreptat spre pieptul lui. Azi o să vă arăt eu care e soarta unui trădător, în caz că mai îndrăznește cineva să pună la cale o asemenea ticăloșie.

Și-a lăsat mâinile în jos, iar în spatele meu Ducele a dat la o parte vălul care acoperea cutia. Înăuntru stătea ghemuită o fată cu un trup fragil, ca de maimuță. Purtând o fustă albă și diafană și o bentiță roșie, și-a ridicat fața și lumina soarelui i-a luminat ochii verzi.

Nu părea mai mare ca mine – ba poate era chiar mai mică.

Nu înțelegeam de ce Împăratul spusese că va avea soarta unui trădător. Arăta inocentă și nu-mi puteam imagina cum îl trădase ea pe el.

– Și-acum vă poruncesc să vă uitați cu toții la această sclavă. Și să vă uitați îndeaproape! Țineți minte chipul ei și nu-i uitați niciodată soarta, căci, dacă vreunul dintre voi va îndrăzni vreodată să mă trădeze, va avea parte de aceeași moarte – tuna Împăratului din ce în ce mai tare – sub copitele cailor!

Am fost năucită, iar în jurul meu dregătorii, vasalii și doamnele păreau la fel de șocați, cu gura deschisă și cu ochii licărind de frică.

Dar am înțeles ce voia să facă Împăratul. Auzisem destule povești de la Tata ca să știu că împărații de multe ori dădeau astfel de exemple teribile, ca să-i avertizeze pe ceilalți. Era un obicei care se chema „cum să omori o găină ca să sperii maimuțele“.

– Luați-o!

Un soldat din gardă a tras-o pe fată, a trântit-o pe spate și a târât-o pe câmp. Spectatorii s-au grăbit să-i facă loc. A ajuns la capăt și a aruncat-o în fața cailor și a călăreților. S-a auzit un corn și tobosarii au început să bată în tobe. Caii s-au săltat pe picioarele dinapoi, iar călăreții și-au ridicat crosele.

Au pornit în viteză de-a lungul câmpului. În spatele lor, bucăți din iarba deasă au sărit în aer ca un roi de muște înfometate. Atât de rapid galopau caii către corpul fragil al fetei. Mai aproape. Tot mai aproape…

Un țipăt. Lung, ascuțit și sfâșietor…

Dar sunetul tobelor s-a făcut tot mai puternic. *Bum. Bum. Bum.* Li s-au alăturat flautele. Tânguitoare, lungi și tăioase. Iar copitele cailor băteau pământul. *Clop. Clop. Clop*.

S-a auzit un zgomot puternic, ca și cum s-ar fi crăpat ceva, ca un obiect greu care se rupe brusc în două, iar țipătul s-a ridicat chiar mai asurzitor, zguduind platforma pe care stăteam, fluturându-mi vălul negru și mânecile de la rochia nouă, iar prin labirintul de nori gălbui am zărit pete negre – poate bucăți de gazon, sânge sau așchii de oase sparte – zburând prin aer ca niște mingi de polo nefolositoare, dezumflate, și prăbușindu-se apoi ca niște păsări străpunse de săgeți.

Apoi toate sunetele au murit.

Am vomitat. Iar și iar.

La un moment dat, mai târziu, Tibetanii au dansat pe câmp. Erau învingătorii. Împăratul s-a dus spre ei, urmat de dregători. Ei și-au plecat capetele, dregătorii aveau priviri neînduplecate și, oricât s-au străduit, nu și-au putut ascunde frica.

Era timpul pentru ospăț. Bărbații au părăsit câmpul, îndreptându-se spre sala de ospețe. Doamnele și Jewel au ieșit și ele. Mi-am plecat capul și m-am aliniat în spatele Talentatelor. Când am trecut pe lângă locul mânjit de sânge de pe teren, nu m-am putut abține și m-am uitat în altă parte. Atunci am zărit privirea Împăratului în fruntea procesiunii. Părea binedispus, zâmbitor, dar ochii lui nu mă mai priveau cu căldură. În schimb, am simțit o așchie de gheață și mult timp după ce nu l-am mai văzut răceala lui mi-a înghețat inima.

20

Nu mi s-a cerut să particip la ospățul de după jocul de polo. Jewel mi-a luat locul, stând lângă Împărat și primind jurămintele de loialitate ale vasalilor. Am rătăcit prin curte, ascultând sunetele oamenilor care beau și se veseleau înăuntru.

M-am întors la mine în cameră singură.

În zilele care au urmat am reintrat în rutină. Servitorii treceau pe lângă mine fără să mă salute. Frumusețile și Grațiile treceau și ele fără să întoarcă vreodată capul. Din când în când, câte cineva se uita la mine cu un zâmbet plin de dispreț.

Nu mai aveam carne la masă. Vânturam cu lingura supa de fasole gălbuie, fără gust, mâncam un bolișor cu terci de mei și mestecam niște ridichi murate.

Am aflat că Împăratul aranjase o căsătorie între o prințesă și Regele Tibetan Srongtsan Gampo după jocul de polo, iar vasalii păreau să se supună. Au rămas alături de Împărat când el a lansat un atac împotriva Regelui din Goachang, în timp ce armata Regelui Tibetan i-

a bătut pe turcii de la Apus, încercând să își ajute aliatul. Regele din Gaochang a murit pe câmpul de bătălie, turcii s-a retras, iar la graniță părea să fie din nou liniște.

Plum mi-a spus că fata care fusese sacrificată era din tribul Rourou, din regiunea de nord-vest. Fusese luată ostatic când era copil, hrănită doar cu lapte și astfel considerată pură. Pentru că avea ochi verzi, atât de rari, și piele albă, fusese o jucărie prețioasă a Împăratului, care o păstrase ani întregi. Dar faptul că se debarasase de ea într-un asemenea fel mă înspăimânta.

Nu mai simțisem niciodată asta până atunci, frica strecurându-mi-se în piele și străpungându-mi oasele. Și dacă într-o zi Împăratul voia să mă arunce sub copitele cailor? M-am gândit la Mama, care n-avea să afle ce se întâmplase cu mine. Ea avea să mă strige în continuare, fără să știe că eu n-o mai pot auzi, fără să știe că urechile mele ar fi putrezit în pământ. Sau poate avea să-și ridice capul, cu ochii ei plini de dragoste, căutându-mă, fără să știe că mâinile mele nu ar mai putea simți răcoarea vântului și oasele mele s-ar transforma în praf.

Sau chiar mai rău, dacă avea să-mi trimită familia – pe Mama și pe Sora cea Mare – la o moarte asemănătoare?

M-am străduit să nu gândesc așa. Dar vorba aceea din bătrâni drept grăia: „Să fii alături de un împărat înseamnă să fii alături de un tigru“. Nu-mi doream să mai fiu niciodată alături de el.

Și totuși, cum puteam rămâne departe? Familia mea și viitorul ei depindeau de mine.

– Ai întârziat.

Sub cerul luminat de stele, Pheasant a apărut pe poteca plină de

iarbă grasă de lângă pavilion.

– Tu ai venit mai devreme, am zâmbit eu.

Ce bine era să-l văd! Grădina era ca o casă noaptea, cu cerul înstelat drept tavan, cu iarba drept covor și cu pavilionul părăginit pe post de pat. Pheasant lumina locul ca un foc în vatră. El era zidurile sanctuarului meu, hrana pentru ochii mei, parfumul casei mele. El era totul. Aș fi vrut să rămân acolo, cu el, veșnic.

– M-am gândit la tine, a zis și m-a strâns în brațe. Ce joc îngrozitor!

– Ai fost acolo?

– Da, la o oarecare distanță. N-a fost întotdeauna așa, sper că știi. S-a schimbat după moartea mamei.

Ne-am dus să ne așezăm pe pervazul pavilionului.

– A iubit-o pe mama ta?

Mulți oameni spuneau că s-au iubit, iar Împărăteasa Wende fusese o femeie înțeleaptă, pe care dregătorii o lăudau.

– Au avut neînțelegeri, a clătinat el din cap.

– În legătură cu ce?

Pheasant a înghițit greu.

– Mama nu era de acord cu anumite lucruri pe care le făcuse frații lui… Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar a spus asta de câteva ori. Nu spunea niciodată nimic în fața lui, totuși… dar când el nu era prin preajmă ne lăsa să ne jucăm în curte și să ne îmbrăcăm în haine turcești și ne cânta cântece turcești. Credea că tata îi datora ei acest regat.

Împărăteasa Wende a fost o descendentă de seamă a tribului Xiongnu, unul dintre triburile nomade din nord. Probabil că avea dreptate să creadă că Împăratul îi datora ei regatul. Dar ea era încă Împărăteasa noastră. S-o spui deschis și să venerezi moștenirea ei era ceva scandalos și cu siguranță ar fi subminat domnia Împăratului

asupra populației Han. Dar, de fapt, chiar mama Împăratului provenea și ea dintr-un trib nomad, deși el nu permitea nimănui să amintească de asta.

– Și apoi, tata ținea prea multe concubine. Mamei nu-i plăcea nici asta și mai ales nu-i plăcea o anumită concubină… Nu-i plăcea felul în care se purta el cu ea… Dar Mama a murit…

I-a pierit glasul, iar eu am schimbat subiectul.

– Taizi și-a rupt piciorul în timpul jocului. Cum se simte?

– O să fie bine. Nu poate să stea în picioare. Medicii i-au poruncit să stea întins pe pat. E furios și amenință c-o să le rupă gâtul când se face bine.

– Ar fi în stare.

– E un om bun, s-a simțit în vocea lui o urmă de prudență: Orice ai auzit despre el, să știi că nu e adevărat.

Pheasant n-a înțeles că eu glumisem.

– Ce tot spui acolo?

– Las-o baltă! Știu că nu asta ai vrut să spui. Dar am obosit de bârfe, atâta tot. Există oameni care nu vor ca Taizi să ajungă împărat. Și răspândesc tot felul de zvonuri că nu e potrivit pentru a fi conducător.

– Am auzit că e campion la lupte.

– E cel mai bun. Nimeni nu-l întrece.

Un moment n-am mai zis nimic.

– Și ce vorbesc oamenii despre el?

– Multe. Unii clevetesc împotriva lui că a făcut ce a vrut mama, purtându-se ca un turc.

Am înțeles de ce simțea Pheasant nevoia să-l apere. Desigur, moștenitorul regatului trebuia să-și aducă aminte pe cine avea să conducă în viitor.

– Și cine e împotriva lui?

Pheasant nu părea că ar vrea să vorbească despre asta, așa că am zis:

– Dar tu ai încredere în mine, nu-i așa, Pheasant?

– Unchiul. A ținut un discurs în Sala de Audiențe, spunând că fratele meu dă petreceri de noapte într-o iurtă și că execută dansuri funerare turce. Cică scapă situația de sub control. Și apoi, sunt ceilalți prinți…

Prințul Yo. I-am atins mâna lui Pheasant:

– Nu-i pot face niciun rău. El este moștenitorul, fratele tău. Nimeni nu poate schimba asta.

Pheasant a tras aer în piept.

– Știu. Asta îmi tot repet și eu. Dar nu-mi plac deloc bârfele. De ce tot vorbesc oamenii despre ce face fratele meu și despre ce îi place? E cel mai bun om pe care-l cunosc. Dar mă bucur că am vorbit cu tine, Mei. Mă bucur!

Eram eliberată. Am stat împreună, ascultând cântecul bătăilor inimilor noastre. Noaptea era prea scurtă și aș fi vrut să nu se sfârșească niciodată.

Pe la miezul nopții, am căzut de acord când să ne revedem și, de asemenea, am stabilit un semnal secret – o pietricică. Când se izbește de zid înseamnă că ne vedem. Când cade pe pământ înseamnă că unul dintre noi nu poate veni în acea noapte. Apoi eu am plecat prima.

M-am cățărat pe zid și am aterizat de partea cealaltă a grădinii. Mi-am scuturat cu grijă praful de pe fustă. Mă perfecționasem și săream mai ușor zidul, dar tot trebuia să fiu atentă să nu-mi murdăresc fusta, altfel, când mă întorceam în dormitor, lumea putea să mă întrebe de unde erau petele.

Undeva lângă mine au fremătat frunzele și am ridicat capul.

O umbră cu o glugă pe cap a țâșnit pe poteca îngustă în jos, pe lângă crâng. Am înghețat.

– Cine e acolo?

Am alergat după ea, dar dispăruse deja. Mi s-a urcat sângele la cap. Cineva ne spiona pe mine și pe Pheasant.

La sfârșitul lunii nu mi-am primit plata cuvenită pentru titlul de Talentată. L-am întrebat ce s-a întâmplat pe eunucul care o împărțea, iar el mi-a răspuns că Adorata hotărâse s-o oprească ea. Când am întrebat-o pe Jewel, a zâmbit și a scuturat din cap.

Mi-am dat seama ce se întâmplase. Jewel, știind că pierdusem pariul, înțelesese probabil că era un prilej bun să mă lase fără titlu. Mi s-a făcut rău. Împăratul nu mă îndepărtase oficial și sperasem că a uitat. Până la urmă, avea treburi mult mai importante decât să se gândească la o concubină de rang inferior. Dar Jewel n-avea să piardă ocazia.

M-am dus s-o văd pe Doamna Nobilă. Cerceta un cupon de mătase pe care i-l trimiseseră Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase.

– Dacă aș fi în locul tău, Mei, m-aș asigura că Adorata n-o să-mi poată lua ce-mi aparține, mi-a spus după ce i-am povestit despre problema mea.

– Și ce-mi sugerați să fac?

Le-a făcut semn servitoarelor să iasă.

– Farmecă-l! Fă-l să nu-și ia ochii de la tine! Apoi el o să-și aplece și urechea spre tine, iar Jewel nu va mai avea ce să facă.

Ea voia să-l seduc, dar eu aveam încă în urechi țipetele sclavei. Și apoi, nu știam cum s-o fac…

– Ești tânără și frumoasă. O să te placă, a spus Doamna Nobilă, zâmbind. O să reușești.

Am simțit că-mi ard obrajii.

– Păi…

– Voi face tot ce-mi stă în putință ca să te ajut, Mei. Sper că știi asta, a zis ea luând între degete o bucată de material galben și pipăind mătasea ca să-i simtă textura.

– Știu… doamna mea!

A oftat:

– Și-a pierdut interesul pentru mine. Nu mă mai cheamă să împart patul cu el. Ultima dată când am fost la el în dormitor a fost acum cinci ani. Nu știu ce-i mai place acum. Și am auzit că s-a schimbat de când a fost rănit.

A netezit mătasea pe care erau imprimate niște medalioane.

– S-a schimbat?

Obrajii ei durdulii s-au îmbujorat.

– Am auzit că a chemat trei femei săptămâna trecută, toate dansatoare. O știi pe Doamna Supusă. A fost și ea acolo și au dansat tot felul de dansuri… indecente. Le-a făcut tot felul de lucruri… Dar să lăsam asta acum. Însă a fost tot supărat și le-a gonit fără să se culce cu ele.

– De ce?

Doamna Nobilă își tot dregea glasul, părând jenată. Am simțit că roșesc și eu. O plăceam, dar încă nu eram obișnuită să discut astfel de detalii intime cu ea. Totuși, trebuia să știu.

– Ești prea tânără, Mei. O să înțelegi mai bine când o să fii mai mare.

– Aș vrea să știu, Doamna mea. E ceva în neregulă cu Împăratul?

– Poți spune și așa… Cu greu își face datoria, dar, serios, nu trebuie învinovățit. A fost un bărbat destul de viguros când era tânăr, un bărbat priceput la… cules flori, a zis ea folosind un eufemism. A zămislit treisprezece fii, chiar dacă trei au murit când erau copii. Dar

chiar și un leu bătrân ajunge să se clatine și să-și piardă pofta, iar ghearele lui, care se afundau întotdeauna în oricine dorea, oriunde dorea, și-au pierdut din ascuțime.

Acum înțelesesem.

– Și atunci, de ce ne cheamă încă? Și de ce vin noile Alese în fiecare an?

– Pentru că un leu, chiar dacă nu mai poate mânca, nu înseamnă că nu-și dorește.

– Și Jewel?

Încă o convoca, din câte auzisem, și era Adorată și Doamnă de Onoare.

– Nu știu, dar ea pare să cunoască multe șiretlicuri. Am auzit că păstrează niște falusuri de cai albi în vin și miere, într-o cupă. Aș vrea să știu mai multe... – și-a frecat pieptul, iar fața ei durdulie s-a înroșit din nou. Vrei să-ți păstrezi titlul, nu-i așa?

M-am gândit la Mama. Trebuia să fi primit între timp statueta de argint de la Eunucul Ming și probabil că era foarte mulțumită. Nu mă puteam opri, trebuia să câștig favorul Împăratului. Trebuia să fac mai mult ca să am grijă de ea.

– Da, i-am răspuns.

– Atunci, trebuie să-l recâștigi.

– O să mă gândesc.

Dar am ezitat. Aș fi vrut să am mai mult curaj și să-i dezvălui Doamnei Nobile că nu cunoșteam secretele alcovului, dar ea părea deja destul de stânjenită.

– Iar când te hotărăști s-o faci, vei avea nevoie de o convocare.

Desigur, asta era o altă piedică pe care trebuia s-o trec. Am privit-o cum măsura materialul și-l împărțea în baloți care aveau să fie împărțiți celorlalte Doamne. Îmi plăceau textura și culoarea mătăsii și

mi-aș fi dorit și eu o bucată. Dar, ca Talentată, primisem doar resturi de la mătasea de anul trecut.

I-am urat o zi bună și m-am întors să plec.

– Așteaptă!

Doamna Nobilă s-a dus spre un cufăr de lângă dulapul ei cu haine, iar când s-a întors ținea în mână un sul legat cu o fundă roșie, de mătase.

– Uite!

Mi l-a pus în mâini și s-a făcut roșie la față ca merele toamna.

– Nu știu dacă ai mai văzut asta vreodată… Am auzit că unele doamne de pe-aici îl au… Oricum, eu sunt femeie bătrână. Nu mai am nevoie de el. Tu ești încă tânără…

Sulul era ușor, aproape transparent. Vedeam culorile, roșu și negru, prin mătasea fină.

– Ce este?

– Sunt desene, și-a dres ea vocea.

– Ce fel de desene?

– O să înțelegi. Du-te și citește la tine în cameră! Nu aici! Citește-l când ești singură! mi-a făcut ea semn cu mâna, întorcându-se, iar eu am văzut cât de jenată era.

Tainele alcovului. Asta trebuia să fie!

– Eu…

– Du-te! Du-te acum!

Mi-a făcut iar semn cu mâna și eu am ieșit împleticindu-mă și roșind. Pe coridor, servitoarele ei brodau ceva, iar eu am ascuns sulul în mânecă, mi-am plecat capul și am trecut pe lângă ele fără să vorbesc.

Imediat ce am ieșit din Cartier, mi-a părut rău că-l luasem. N-ar fi trebuit. Nu mai aveam curajul să stau din nou lângă Împărat. Prima

dată mă tratase ca pe o servitoare, iar de data asta s-ar putea să mă lovească așa cum lovești o sclavă.

Dar, pe de altă parte, eram curioasă. Cum arătau desenele alea? Îmi doream să le văd și să înțeleg adevăratul sens al tainei alcovului. Una peste alta, aveam șaisprezece ani și multe femei de vârsta mea născuseră deja doi sau trei copii.

Am mărit pasul, nerăbdătoare să ajung la mine în cameră.

Dar în dormitorul meu era ora cinei. Curtea viermuia de servitori cu tăvi. M-am dat la o parte ca să le fac loc să treacă. Mirosul de mâncare plutea spre mine și trăgeam aroma în piept. Oare puteam să primesc și eu puțină carne în bol în seara asta? Niște rață suculentă făcută în miere sau o bucată de burtă de porc cu cinci mirodenii? Dar știam ce-o să primesc: bucăți de brânză tofu, muguri de bambus și o grămăjoară firavă de orez, cel mai probabil. Mâncarea asta nu-mi ajungea și eram flămândă aproape tot timpul.

Plum stătea de vorbă cu celelalte Talentate în jurul mesei.

– Iar acum ea spune că nu e decât o ridiche murată, care nu stă ridicată nici dacă folosești bețigașe, a zis Plum, iar fetele și-au acoperit gura cu mâna, chicotind.

– Despre ce vorbiți?

M-am așezat lângă ea, cu picioarele sub mine. Sulul de bambus mă înțepa în braț și brusc am devenit conștientă de secretul din buzunarul meu. Mi-am dres glasul.

– Despre Doamna Supusă, a zis Plum și Talentatele au izbucnit iar în râs. A fost la Împărat noaptea trecută.

– Oh!

M-am uitat în tava mea – supă chioară, boabe de mazăre fripte cu ciuperci și ceva orez. Exact cum mă așteptam.

– Și de ce râdeți?

– Nu ne-ai auzit? m-a întrebat Plum.

– Ba da, am clipit eu, nereușind să înțeleg gluma. Și ce e așa amuzant?

Celelalte au râs din nou, iar Plum s-a aplecat spre mine, cu fața aproape de bolul meu.

– Nu contează. S-a întâmplat ceva?

– Poftim? Nu, nimic.

– Arăți altfel.

Am făcut un semn din mână ca să mă lase în pace.

– Sunt obosită, atâta tot.

– Obosită? s-a dat Plum înapoi. După masă noi mergem să jucăm *weiqi*. Nu vii cu noi?

– Poate data viitoare.

Am luat o gură de orez. Era o veste bună. Cât timp erau ele plecate, eu mă puteam uita la desene.

– Nu cumva ți-e teamă c-o să te bat?

– Tu să mă bați pe mine? Glumești, nu? Niciodată nu ești atentă unde merg pietrele. Câte jocuri ai câștigat tu până acum? Niciunul!

Weiqi, un joc în doi la masă, care folosea 361 de piese de piatră, devenise foarte popular în palat în acele zile. Ideea era să pui mâna pe cât mai multe pietre și să acoperi cea mai mare parte a teritoriului de pe masa de joc.

– Dar nu mi-a păsat niciodată de pietre.

– Acum spui adevărul.

Talentatele au râs, iar Plum a agitat bețigașele cu care mânca, prefăcându-se că mă lovește. Mi-am plecat capul. Ea s-a ridicat să vină după mine. Am sărit în spatele celorlalte fete ca să mă feresc de ea. Câteva clipe ne-am jucat de-a v-ați ascunselea, râzând și tachinându-ne. În cele din urmă, am obosit și ne-am așezat să ne terminăm cina. În timp ce eu curățam tăvile, Plum a plecat în curte cu celelalte să joace

weiqi. Li s-au alăturat câteva Frumuseți de la ușa de alături, iar altele au început să joace coarda. Curtea toată era plină de râsete și agitație.

Am închis ușile, m-am asigurat că nu venea nimeni și am pus pergamentul pe masă. Inima a început să-mi bată mai tare, am desfăcut sulul și am citit paragraful de deschidere, intitulat: „Vise de primăvară“: „Acum o mie de ani, lucrurile erau altfel. Bărbații și femeile erau liberi și fericiți. În fiecare primăvară, mergeau la un râu și făceau dragoste cu oricine doreau. Numeau acest obicei Ritul Primăverii, descris în cântecul *Fericirea de la crângul de duzi*. Când s-au întemeiat dinastiile, femeile n-au mai fost libere. Au început să fie constrânse de dorințele taților, ale soților și ale împăraților. Dorințele lor n-au mai contat, au fost uitate ca niște rădăcini putrede. Și de aceea trebuie păstrate aceste desene, ca să ne aducă aminte de bucuria străveche.“

O, cât de perverse erau aceste cuvinte, dar atât de interesante! Am desfăcut sulul mai departe.

Un desen. Aproape idilic, cu copaci verzi ca niște umbrele de soare, cu bujori roșii și pietre de grădină. Pe una dintre ele stătea un bărbat, iar peste el stătea o femeie, cu brațele în jurul gâtului lui, în timp ce mâinile lui îi ridicau fusta spre talie, dezvelindu-i picioarele, partea de jos a abdomenului și tot ce era acolo.

Păi… Cei doi flirtau chiar acolo. Am vrut să-mi feresc ochii, dar n-am putut să rezist. Mi-am îndreptat spatele și am desfăcut pergamentul mai departe.

Din nou, un bărbat și o femeie. Într-un birou unde pensule, pietre de cerneală și hârtii erau răspândite cu dibăcie pe o masă de scris. O femeie drăguță, cu bijuterii, stătea și ea pe masă, iar în fața ei era un bărbat gol. Era atât de aproape de ea – aproape că o atingea –, iar ea stătea pe spate, sprijinită în mâini. Avea pete rozalii pe obraz și… în altă parte.

Divini părinți a nouă generații!

Am desfășurat mai departe pergamentul, cu fața arzându-mi. Deci ăsta era secretul alcovului. Acum știam, chiar dacă scenele respective nu aveau legătură cu prezentul. Aveam să fac și eu asta cu Împăratul? Să mă deschid așa în fața lui? Mă simțeam ca și cum m-ar fi jupuit cineva ca pe un iepure care așteaptă să fiu pus în frigare.

Dar femeia. Fața ei… Arăta de parcă ar fi plutit spre un loc după care tânjea… iar trupul ei… Nu văzusem niciodată ceva care să spună mai mult, ceva mai plin de viață și mai… frumos. Oare arătam ca ea? Mi-am mușcat buza.

Ezitând, am strecurat mâna în chiloți…

Ah… iată ce însemna să fii femeie…

M-a luat transpirația. Din ce în ce mai tare…

Am desfăcut pergamentul spre cel de-al treilea desen.

Două femei. Pe un pat. Una purtând o bentiță roz, cealaltă, o eșarfă albastră. Una era întinsă, iar cealaltă stătea în fund…

Era cât pe ce să scap sulul din mână. Femei!

Am auzit pași venind de afară. L-am rulat iute la loc.

Plum a intrat în cameră împreună cu prietenele ei. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, m-am întors cu spatele și am strecurat pergamentul sub saltea. M-am așezat pe ea, dreaptă, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Dar nu-mi puteam lua gândul de la pergament, de la forma lui lungă și rotundă.

Camera a devenit apăsătoare, iar aerul era încins și mirosea a sudoare. Mi-am făcut vânt cu mâna. Imaginile pe care tocmai le văzusem îmi pluteau prin fața ochilor, dar toate mă făceau să mă gândesc la Pheasant.

Până la ora de culcare, eram sigură că ar fi nevoie de vreo optsprezece cai ca să mă târască în camera Împăratului.

Peste câteva săptămâni, uitasem deja că trebuia să-l seduc pe Împărat, când voia Cerului ne-a întrerupt rutina din nou.

M-am trezit într-o dimineață într-o mare zarvă din curte. În timpul nopții apăruseră pe cer stele căzătoare. Toată dimineața am văzut oameni adunându-se prin colțuri, șușotind, cu fețele palide.

Trecuseră doi ani de la apariția cometei, care adusese cu ea tentativa de asasinat a Împăratului și care schimbase relația cu triburile de la graniță. Iar acum aveam stele căzătoare.

– Împăratul s-a întâlnit cu un astrolog, mi-a șoptit Plum, în timp ce mergeam spre garderobă. Aleile erau mai tăcute ca de obicei. Stau amândoi încuiați în bibliotecă din zori. Ai idee ce discută acolo? a mai zis ea.

– Nu, n-am. Tu ai?

Am ajuns la garderobă și am împins ușa.

Astrologul, un taoist care susținea că aude șoaptele Cerului, era un bărbat important. Împăratul se consulta adesea cu el în legătură cu calendarul, cu recoltele, cu seceta, cu slujbele închinate divinității, cu problemele Coroanei, cu războiul sau chiar cu visele. O dată astrologul urcase o scară din lame de cuțit ca să ajungă la ușa Cerului. Lamele erau toate ascuțite și fine cât o frunză de arțar, încât puteau tăia cu ușurință un picior de om, dar el a urcat desculț, în mâini ținând doar un pergament și o pensulă, și a ajuns în vârf fără să i se verse un singur strop de sânge. Se spunea că nu bea decât apă de ploaie și că nu mânca decât ginseng în formă de bebeluș. În zilele secetoase, Împăratul îl convoca să cheme ploaia. Și, de fiecare dată, ploaia venea.

Fără îndoială că era și un om periculos.

Plum și-a făcut mâna pâlnie la urechea mea.

– N-o să-ți vină să crezi când o să-ți spun, Mei. Se zice că astrologul a interpretat semnele și a dezvăluit o profeție.

– O profeție?

Mi-am amintit de călugărul budist Tripitaka care îmi prezisese viitorul, citind în semnele chipului meu. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Și taoiștii făceau profeții, dar ei adesea observau și semnele Cerului ca să ajungă la o concluzie.

– Legată de ce?

Nu voiam să-i spun lui Plum, dar eram îngrijorată. Dacă astrologul imperial scotea la lumină o profeție, atunci, toți cei care văzuseră semnul vor afla cu siguranță despre ea și vor vorbi despre ea, iar apoi rebelii și toți cei care adunaseră ură împotriva împăratului se vor folosi de aceste cuvinte ca să se revolte. Turcii de la Apus fuseseră liniștiți după moartea Împăratului Gaochang, dar cine știe ce se mai putea întâmpla, dacă și mai mulți rebeli complotau împotriva împăratului?

– Asta am auzit.

S-a dus să închidă ușa garderobei. Din fericire, Frumusețile nu sosiseră încă și puteam vorbi liber.

– Astrologul a spus că există un bărbat care va pune capăt domniei Împăratului și că el va veni curând.

Eram șocată.

– Ești sigură? Și cine e acest bărbat?

– Dacă aș ști răspunsul, aș fi astrolog, a făcut ea o față.

M-am uitat la cer. Era încă devreme. Soarele tocmai răsărise. Mi-aș fi dorit să-l pot asculta pe astrolog în timp ce vorbea cu Împăratul. Dar biblioteca acestuia era situată în Palatul Exterior și nu puteam să mă plimb pe-acolo fără permisiune. Apoi au venit Frumusețile, iar eu și Plum ne-am văzut mai departe de îndatoririle noastre. Mai târziu, când am livrat lenjeria femeilor care se ocupau de asta în partea

cealaltă a Curții Interioare, am auzit glasuri de bărbați din stradă. M-am oprit la intrarea în Curtea Interioară și am tras cu ochiul din spatele porții.

Împăratul se întorcea din bibliotecă, însoțit de astrolog și de câțiva dregători. Dădea din cap cu o privire cruntă spre astrolog, care era îmbrăcat într-o robă albă, brodată cu lune și stele, așa cum purtau mulți dintre preoții taoiști. Era un om bătrân, cu barbă lungă, argintie, care-i ajungea până la genunchi, și păr lung, cărunt, cu puncte negre, ca niște semințe de susan. Nu avea nimic pe cap și nici ghete în picioare.

Împăratul s-a apropiat și eu m-am grăbit să plec, gândindu-mă la ce-mi spusese Plum. Dacă astrologul credea că un bărbat va pune capăt domniei Împăratului, atunci, oricine ar fi fost acest bărbat, era blestemat. Împăratul nu avea să-l mai lase în viață.

Peste câteva zile, m-am dus în grădină să mă întâlnesc cu Pheasant noaptea. Piatra de la intrarea în grădină era răsturnată. M-am întors. Pheasant era ocupat în noaptea asta. În următoarele câteva săptămâni n-am mai reușit să ne întâlnim. Păsările de Aur își întinseseră patrulele în jurul palatului, de când fusese prins un hoț furând un cal dintr-unul dintre grajdurile imperiale, la miezul nopții. Fusese omorât pe loc, străpuns de o săgeată. Mai târziu fusese identificat ca făcând parte din gărzile de la palat, iar porecla lui era Băiatul Negru. Îl țineam minte. Fusese unul dintre cele două escorte de la Palat, care mă aduseseră acolo în urmă cu câțiva ani.

Mă întrebam de ce și-ar risca viața cineva din gărzile palatului ca să fure un cal. Nu avea sens. Oricine avea cât de cât puțin creier nu ar fi

încercat să fure un cal imperial în interiorul palatului. Multă lume a șoptit pe tema asta, inclusiv din rândul gărzilor, dar apoi, dintr-un motiv sau altul, toate șoaptele au încetat brusc, de parcă n-ar fi existat niciodată un hoț de cai.

Mi-a fost foarte clar că cineva a dat ordin ca zvonurile să înceteze, dar eu nu-mi puteam scoate din minte întâmplarea. Mă întrebam dacă o avea de-a face cu profeția.

ANUL 642 D.HR.

AL ȘAISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

TOAMNĂ

21

Tocmai luasem mantiile Împăratului de la croitoreasă, când Eunucul Ming mi-a făcut semn din spatele unui arbore de scorțișoară.

– Ce e? l-am întrebat uitându-mă în jur să mă asigur că eram singuri. I-ai dat banii mamei mele?

– N-am găsit-o.

– Ți-am dat numele districtului, m-am încruntat eu.

Având numele cartierului și al familiei mele, n-ar fi trebuit să aibă nicio problemă să găsească locuința lui Qing.

– Mama ta a dispărut.

– Ce vrei să spui?

– Fratele tău vitreg a alungat-o.

– Ce spui? De ce? am izbucnit eu.

– Mi-au zis că a părăsit casa acum un an, a ridicat el din umeri.

Mi-am mușcat limba atât de tare, încât am simțit gustul sărat al sângelui.

– Știi unde se află acum?

N-avea pe nimeni pe care să se poată baza aici, în capitală. Singurele locuri care-i rămâneau erau străzile, canalele, colțurile de cimitir și districtul de nord, unde femeile nefericite erau obligate să-și vândă trupul ca să trăiască.

– Nu mi-au spus.

– Dar n-avea unde să se ducă.

– Asta e tot ce-am aflat și am venit să-ți zic.

Mâinile au început să-mi tremure și era cât pe ce să scap mantiile pe jos.

– De ce? De ce s-o fi alungat pe mama?

Escroc fără inimă! Cum a putut să facă așa ceva?

Când am ridicat capul, eunucul dispăruse. Dacă oprise argintul pentru el sau i-l dăduse lui Qing, nu știam și nici nu-mi păsa. Cel mai important era ce se întâmplase cu Mama.

Unde se afla? Unde dormea? Ce făcea când ploua sau ningea?

Umbra unui măturător și-a făcut apariția în fața copacului și trăgea cu ochiul să vadă ce fac. Am lăsat-o acolo și m-am îndreptat spre garderobă. Dar nu m-am putut concentra să împăturesc nici măcar un singur obiect de îmbrăcăminte. I-am spus lui Plum că nu mă simt bine și m-am întors în camera mea.

Singura persoană care mă putea ajuta era Împăratul. El putea să emită un decret imperial și să-l lipească pe pereți în Piața de Apus. Atunci toată lumea avea să dea o mână de ajutor ca să fie găsită Mama.

Cum puteam să-i recâștig atenția? Analizasem desenele. Acum știam mai multe despre secretele alcovului. Puteam să-l seduc, să-l conving…

Dar Pheasant… Ce-ar crede când ar afla că m-am dus în patul tatălui său?

Am dormit agitat în acea noapte. La un moment dat părea că înotam într-un nor de ploaie și ceață cu Pheasant, dar curând am plonjat într-un bazin de lacrimi pe care le vărsase Mama. Am strigat-o, am înotat spre ea, dar, cumva, bazinul s-a transformat într-o peșteră întunecată, plină de tot felul de ecouri. Înainte să se crape de ziuă, m-am ridicat și m-am dus în curte. Nimeni nu era treaz la ora aceea și era neobișnuit de liniște.

Aerul era proaspăt. M-am așezat pe o bancă de piatră, sub stejar. Am încercat să mă gândesc – era musai – și trebuia să o fac rapid. Dar mi-era frig, iar gândurile mi-erau grele și groase, ca zidurile care mă înconjurau.

Primele raze ale zilei mi-au dansat în ochi. Un grangur auriu a zburat în jurul unui păr și apoi s-a așezat pe o creangă să ciugulească. Petale albe și un puf fin de nectar s-a scuturat pe pământ. Pasărea și-a întins gâtul, încercând să înghită ceva, o sămânță sau, poate, o boabă de orez.

„Femeia nu e o traistă de grăunțe să fie cântărită și dată de colo până colo, oricui ar vrea s-o cumpere“, comentase Mama odată, când Tata mă învăța din Confucius. Nu-mi aminteam ce anume o făcuse să spună asta, dar vocea ei, atât de limpede și demnă, îmi răsuna viu în urechi.

Oare mă transformam într-o traistă cu grăunțe, dacă-mi foloseam trupul ca să obțin ce aveam nevoie? Și ce ar zice Pheasant, dacă ar ști? Dar trebuia să iau o hotărâre și n-aveam să-i dezvălui ce urma să fac. Pentru că nimic nu cântărea mai mult decât dorința mea de a avea grijă de Mama.

Trebuia să-l cuceresc pe Împărat, pentru ca el să mă ajute.

Am luat-o în jos, pe aleile care duceau la Cartierul Lotușilor, și m-am îndreptat spre dormitorul lui Jewel. M-am stăpânit și apoi am bătut la ușă.

Mânca litchi, un fruct rar, cu coaja solzoasă și pulpa ca un jeleu, după care tânjea orice doamnă. Nu era sezonul de litchi și trebuie să le fi primit din pivnițele cu gheață ale împăratului.

– Mei, tu erai… a zis și le-a făcut semn servitoarelor să plece. Arăți de parcă n-ai fi dormit prea bine. Sau ai plâns?

Privirile mele au zăbovit asupra fructelor. Arătau pline și zemoase și știam că sunt extrem de rare și de prețioase.

– Bate vântul destul de tare. Mi-a intrat nisipul în ochi și m-am frecat prea tare. N-ai ieșit afară?

– Chiar așa? Trebuie să fie un vânt foarte puternic, altfel nu te-ar fi adus până aici.

N-avea niciun rost să mă învârtesc în jurul subiectului. Mi-am împreunat mâinile.

– Am venit să-ți cer o favoare, Adorată!

A luat un fruct de litchi.

– Vrei?

Îmi plăceau la nebunie. Dar, dacă acceptam, aveam să-i datorez o favoare. Și apoi, nu puteam să mănânc nimic.

– Nu.

– Sunt delicioase. Toată lumea le adoră. Încearcă una!

M-am făcut că nu observ mâna ei întinsă.

– Dacă nu eram eu, încă ai fi în Curtea Concubinelor. Îmi ești datoare, Jewel!

– Știam c-o să-mi ceri ceva. Ce vrei? Și îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat la jocul de polo. Te-am căutat după banchet. Dar camerista mea mi-a spus că ai refuzat să mă vezi.

Încerca să schimbe subiectul. Mi-am mușcat buza.

– Acum sunt aici, Adorată.

A oftat, în timp ce îndepărta coaja roșie, subțire, de pe litchi.

– Știi că aș vrea să te ajut, Mei. Nu sunt dușmanul tău, să fii sigură de asta! Dar nu e așa de simplu. Împăratul e împărat. N-o să mă asculte pe mine.

– Nu-ți cer să-l rogi ceva pentru mine.

– Știu că ești mai bună de-atât. Ești o femeie de onoare, Mei. Întotdeauna ți-am admirat curajul.

– Serios? Atunci, dă-mi o noapte din nopțile tale cu el. Așa o să fim chit.

Coaja subțire a căzut pe masă, iar Jewel a dus la buze pulpa albă și sucul i s-a scurs pe degete.

– O noapte?

– Da, o noapte, am dat din cap ferm.

A mâncat fructul încet, savurându-l, și apoi scuipând sâmburele micuț.

– O noapte cu Împăratul. Ce idee bună! Dacă o să-i faci un băiat, o să-ți croiești drum spre inima lui, m-a cercetat ea cu privirea. Și, chiar dacă o să fie fată, tot vei rămâne la Curte, ca mamă a unei prințese imperiale.

Ce spunea ea era adevărat, dar mie nu-mi păsa de asta. Tot ce-mi doream era iertarea lui și apoi să fie de acord s-o caute pe Mama.

– Asta ar fi ideal, numai că nu se întâmplă prea des. De cât timp te culci tu cu Împăratul? i-am amintit eu.

Ar fi trebuit să îi poarte deja copilul. Dar, de fapt, niciuna dintre concubinele Împăratului nu rămăsese însărcinată de când eram eu în Curtea Interioară.

– Ești tânără.

– Iar tu ești o femeie care-și cunoaște interesul…

Jewel a mai luat un litchi.

– Foarte bine. O să-ți întorc favoarea pe care ți-o datorez. Dar cu o condiție.

– Care?

– Vreau să fiu și eu acolo.

Vedeam deja o capcană profilându-se în aer ca o scară invizibilă, așteptând să-i urc treptele.

– De ce?

– În caz că ai nevoie de ajutorul meu, a zâmbit ea. Îți amintesc că nu știi prea multe despre secretele alcovului.

– Acum știu.

– Atunci, promit că n-o să te deranjez cu nimic.

Am cercetat-o cu atenție, încercând să găsesc pe fața ei vreun semn al vreunui truc. N-am observat nimic. Și, oricum, aveam de ales?

– Vino la el în dormitor mâine-noapte!

Eram eliberată.

– Mulțumesc, i-am făcut eu o plecăciune și am plecat.

Când am ajuns în curte, am văzut un grup de femei adunate în jurul unei colivii, care se uitau la mine. Din felul cum își înclinau capetele și șușoteau, mi-am dat seama că ne auziseră. Erau servitoarele Doamnei Imaculate și eram sigură că aveau să-i relateze totul imediat ce plecam.

Am bătut la ușa Doamnei Nobile. Era înăuntru și lucra la roata ei de tors. Lângă roată se aflau câteva cutii. Știam ce e înăuntru și fără să mă uit – păianjeni.

I-am explicat care era planul meu pentru a câștiga afecțiunea Împăratului.

– Sunt vești bune, Mei, a zis ea zâmbind. Trebuie să fi fost foarte

convingătoare ca să obții o noapte de la Adorată. Ți-a explicat de ce vrea să fie și ea acolo?

Am dat din cap că nu. Doamna Nobilă nu m-a întrebat dacă cercetasem pergamentul și nici eu nu i-am spus că o făcusem. Era mai bine s-o las așa.

– Îți doresc mult noroc, Mei. Dacă îl satisfaci, ți-ai putea păstra titlul și plata lunară. Și poate chiar mai mult de-atât.

– Mulțumesc pentru bunătate, Doamnă Nobilă! Sunt deja o norocoasă pentru că am avut parte de ajutorul tău.

– Când o să mergi la el?

– Jewel a zis că rândul ei e mâine-noapte.

– Noroc, Mei! a dat ea din cap.

I-am mulțumit și am plecat.

22

A doua zi soarele se făcea tot mai palid printre crengile părului. Ultimul petic auriu și-a pierdut strălucirea și s-a topit într-o baltă de cenușiu. O liniște de moment, amestecată cu o tăcere stranie s-a lăsat peste curte și, încet-încet, ramurile întinse ale pomului s-au îngroșat și au devenit una cu întunericul nopții.

Am strecurat pergamentul sub saltea, mi-am scuturat praful de pe fustă și am pornit spre dormitorul Împăratului. Eram pregătită. Ei bine, nu chiar pe deplin… Dar nu puteam să ezit, pentru că era posibil să nu fiu niciodată cu adevărat pregătită.

Purtătorul de lumânări al Împăratului, un pitic, a deschis ușa, ținând în mână un pergament. Mirosul de cerneală proaspătă mi-a invadat nările. Se părea că Împăratul compusese un nou poem. În orice alt moment mi-aș fi dorit să știu despre ce era, dar nu și atunci.

Am ignorat zâmbetul superior din colțul buzelor piticului și am intrat în dormitor. Am tușit, ca să-i dau de veste lui Jewel că eram acolo.

– Tu ești, Mei? a strigat ea din spatele unui paravan.

– Da, Adorată.

M-am oprit. Mobila era aranjată altfel decât îmi aminteam eu. Paravanele fuseseră mutate de lângă vasul cu mangal, ca să ascundă o jumătate a patului.

– Vino!

Împăratul părea să moțăie pe patul uriaș, iar Jewel stătea întinsă lângă el și mâna ei dreaptă îi sprijinea capul. Lumina palidă a focului îi juca pe trup. Era sumar îmbrăcată, iar sânii și picioarele ei lungi se lăfăiau la lumina lumânării.

– Mă bucur că ai venit. Ne citești un poem? a zis ea.

– Unde e? am vorbit eu, sperând că vocea mi-era calmă.

– Acolo, a arătat cu un gest spre salteaua de lângă pat.

Am găsit pergamentul, care-mi amintea de desenele pe care mi le dăduse Doamna Nobilă și, o clipă, am simțit că-mi ia foc fața. Am respirat adânc, m-am așezat și am desfăcut sulul. Apoi am început să citesc la lumina care venea din vasul cu mangal. Poemul vorbea despre faptul că poți cunoaște puterea ierbii doar când furtuna o va lua cu asalt și loialitatea unui dregător, doar atunci când vremurile sunt tulburi. Când am terminat de citit, Împăratul era tot adormit. Nu știam ce să fac. Avea să doarmă întruna?

Atunci, el a gemut și s-a ridicat.

Mâinile au început să-mi tremure, dar am reușit să mă stăpânesc.

Ea și-a acoperit gura cu mâna, chicotind.

– Nu te teme! I-am dat să bea. E mult mai agreabil în starea asta. Crede-mă, o să-mi mulțumești.

Apoi și-a coborât tonul și m-a întrebat:

– Știi ce trebuie să faci ca să-l faci fericit, da?

– Știu.

– Ar trebui să-mi mulțumești, și-a făcut Jewel mâna pâlnie la urechea mea: Uită-te în față, la pantalonii lui.

Erau pătați…

– Am folosit ulei de fistic pentru tine.

Afrodiziacul? Eram surprinsă că mă ajuta.

– Mulțumesc, Adorată…

Un braț m-a înhățat și eram în ghearele lui. Mirosea a lapte de iapă fermentat, singura băutură pe care o tolera în dormitor, după cum aflasem.

– Scoate-o! a zis el brutal.

Mi-am dezlegat mantia, conștientă că Jewel mă privea zâmbind. După ce mantia a căzut, am întins mâinile spre legăturile de la corset. Îmi tremurau. Nu reușeam să le dezleg. Ea a venit în spatele meu și a lărgit legăturile. Corsetul a căzut pe podea, iar eu mi-am scos fusta și am desfăcut lenjeria de dedesubt.

Chiar dacă nu mă uitam la mine, știam că sunt la fel de frumoasă ca Jewel. Când făcusem baie împreună cu ea cu câțiva ani în urmă, eram doar o fetiță, dar acum mă dezvoltasem și eram o priveliște atrăgătoare. Brațe zvelte, mijloc suplu și forme moi, exact ca ea. Iar lumina lumânării a strălucit pe pielea mea, cufundându-mă într-o baie de auriu cald.

– Minunat! Într-adevăr încântător! a dat el din cap, răsucindu-mă.

Amintindu-mi desenele, am vrut să-mi încrucișez brațele pe piept, dar m-am temut să nu o ia ca pe o lipsă de dorință. Așa că am stat cu brațele pe lângă mine. Eram atât de aproape de el, așa cum stăteam de obicei cu Pheasant, iar între mine și Împărat nu se afla nimic.

M-am simțit amețită. Jewel mă scruta cu privirea, iar ochii îi străluceau. Nu puteam să-mi dau seama dacă era geloasă, dar imaginea ei, atât de aproape de mine, m-a înfiorat. Am făcut un pas în spate, iar mâna mea a măturat din greșeală o pensulă care se afla pe

un scaun de lângă pat. O dâră de cerneală neagră mi-a pătat mantia albă de pe podea.

Cât de stângace eram! M-am întins după ea.

– Îmi pare rău, am spus.

– Stop! m-a oprit mâna lui mare. Ce faci?

Am înghețat.

– Eu… eu…

S-a dus în spatele meu. M-a strâns de fund. Apoi a venit în fața mea. M-a ciupit de sfârc. Tușind, și-a desfăcut picioarele și a rămas acolo solemn. Roba lui de noapte i-a alunecat de pe umeri, dar n-a părut să bage de seamă.

– Deci?

Asta era. M-am împleticit spre pat și am dat cuvertura roșie la o parte. Mătasea era rece, ca pielea unui mort. Dar asta nu era tot. Mai era acolo ceva moale, care-mi atingea degetele. O bucată de hârtie aurită.

Am tras cu ochiul la ce scria. N-am reușit din prima încercare, dar când am reușit, totuși, nu mi-a venit să cred. Documentul anunța încoronarea lui Jewel ca Împărătească.

Am înghețat. Deci asta fusese adevărata ei intenție. Nu-mi oferise noaptea gratis. Pregătise hârtia și voia să-i strecoare Împăratului documentul la timpul potrivit. Nu știam când și cum, dar, dacă semna, i-ar fi împlinit visul de-o viață.

M-am îndreptat și l-am privit. Lumina lumânărilor radia deasupra umărului lui și mă orbea. Dar mintea mea nu fusese niciodată mai limpede. Trebuia să preiau controlul. Trebuia să fiu stăpâna nopții mele.

I-am făcut Împăratului o plecăciune adâncă.

– Dă-mi voie să te servesc, Atotputernice! Este privilegiul la care am

visat dintotdeauna.

– Nu am nevoie de serviciile tale, a tunat vocea lui amenințător.

Trebuia să mă străduiesc mai mult. Mi-am lăsat mâinile să alunece pe rama de lemn roșu a patului.

– Dacă nu te superi, Atotputernice, aș vrea să-ți împărtășesc câteva desene pe care le-am văzut azi și care m-au inspirat. Ele portretizau plăcerea peștelui înotând în apă…

Era o expresie comună, prin care erau descrise secretele alcovului.

– Îmi dai voie să ți le descriu?

– Fără desene!

Jewel a izbucnit în râs. Nu trebuia să mă las distrasă. Dar mi-am amintit că pe ea Împăratul o chema des. Așa că mi-am luat zâmbetul ei în același timp sfios și seducător.

– Atunci, poate că sunt alte idei pe care Atotputernicul le-ar găsi interesante. Dacă pot să sugerez…

– Nu sugerezi nimic, decât dacă-ți cer eu.

Inima a început să-mi bată cu putere, dar am continuat să zâmbesc.

– Cât de obraznică am fost, Atotputernice! Te implor să mă ierți!

Mi-am plecat ușor capul și, cu ochii pe jumătate închiși, mi-am desfăcut buzele, apoi picioarele.

– Orice fantezie ar avea în gând Atotputernicul, eu voi fi fericită să i-o împlinesc.

Era liniște și, cu colțul ochilor, l-am văzut mângâindu-și mustățile, în timp ce ochii lui îmi mângâiau pieptul și alunecau mai jos.

Nu mă puteam opri atunci. M-am dus spre el, dreaptă, unduindu-mi șoldurile, încet, un pas, apoi încă unul, iar când m-am apropiat de el, i-am sărutat mâna.

– Cum te cheamă?

Mi-a ridicat fața, iar vocea lui se făcuse mai blândă.

– Părinții mei îmi spuneau Mei.

Ceea ce înseamnă *sora cea mică*. Era doar un nume neoficial, folosit la mine în familie, dar apoi, niciuna dintre femeile din China nu primea nume oficial, nici chiar cele de viță nobilă, așa cum era tradiția. În schimb, bărbații aveau cel puțin trei nume oficiale: un nume primit, o particulă nobiliară și un titlu.

– Stai dreaptă! Cu brațele pe lângă corp!

Mi-era frig, chiar dacă lumina de la lumânări își revărsa strălucirea aurie pe pielea mea, dar n-am ezitat. Mi-am plecat ușor capul, mi-am lăsat brațele să cadă natural, pe lângă corp, și mi-am îndreptat spatele.

Și-a pus mâinile pe pieptul meu.

– Bun!

A dat din cap și a apăsat mai tare. Am încercat să nu fac vreo grimasă. Degetele lui erau ca niște clești de fier.

– Perfect!

Acum stătea din nou liniștit, ca și cum și-ar fi calculat următoarea mișcare. Apoi, brusc, a înșfăcat pensula de pe scaun și și-a îndoit brațul. Cu chipul grav, cu ochii nesovăitori, ca un general pe câmpul de bătălie, gata să dea semnalul de atac pentru armata lui, și-a aruncat brațul drept în sus și a început să-și miște mâna energic. Părul de capră ud de la pensulă mi-a lins pielea, ca o limbă fierbinte de dragon.

– Aici!

A răsuflat puternic și, cu vocea lui autoritară, a spus:

– Cred că o meriți. De azi, numele tău oficial va fi Mei Niang.

De-abia puteam să identific semnele și liniile verticale din noul meu nume. Cerneala mi se scurgea dinspre sâni, se aduna în șanțul dintre ei și șerpuia în jos, spre buric. Mă gâdila teribil.

Eram Mei Niang, frumoasa fată seducătoare. Îmi făcuse o mare onoare să-mi dea un nume oficial și aveam să fiu prima femeie din

regat care purta un nume oficial.

– Sunt onorată, mi-am plecat eu capul.

– Perfect. Atât de frumoasă și de seducătoare, a spus Jewel, dar fața ei sugera altceva.

O surprinsesem. Îmi câștigasem și un nume, și atenția lui.

– Mulțumesc, Adorată!

– Mergi! Împăratul m-a împuns cu capătul celălalt al pensulei: Du-te spre ușă și arată-mi caligrafia vie!

Am făcut un pas, cu inima plină de fericire. Cerneala îmi curgea în continuare pe coapse, dar nu mă mai deranja. Cu mâna în șold, am ridicat capul, am pășit spre paravan și m-am oprit în fața lui. Când m-am întors, Împăratul dădea din cap aprobator, mângâindu-și mustățile, iar ochii îi erau aprinși de veselie.

– Asta e fata seducătoare pe care vreau s-o păstrez.

M-a strâns de fund când m-am întors și a zis:

– Și-acum, putem să trecem la treabă?

– Ce-ar fi să mai facă o tură până la ușă? a intervenit vocea lui Jewel brusc.

Nu voia ca el să se culce cu mine. Dar, chiar dacă avusese și ea dorința ei în noaptea asta, pierduse deja. Am zâmbit.

– Vrei să mai fac o tură, Atotputernice?

– Să te văd!

Mi-am legănat brațele și mi-am unduit șoldurile, călcând triumfătoare. Mirosul care venea dinspre vasul cu mangal era parfumat, iar lumina lumânărilor dansa. Totul în încăpere – cearșaful roșu, stâlpii arcuiți ai patului, capetele verzi de dragon din vârful lor – părea să strălucească.

Când m-am oprit în dreptul paravanului o figură subțire s-a profilat la ușă.

– Tată! a strigat.

M-am grăbit în spatele paravanului, ca să-mi ascund goliciunea.

– Cine e acolo? s-a ridicat el.

Jewel i-a dat o mantie și, împreună, s-au dus spre ușă, unde au purtat o discuție rapidă. Se părea că Taizi era rănit, iar Împăratul trebuia să plece.

– Trebuie să mergem acum sau o să se omoare, Tată, a spus cel care venise să-l informeze.

Părea o voce emoționată și îngrijorată, dar familiară. Prea familiară. Am înghețat.

Pheasant! De ce venise aici? De ce? M-am lipit de perete. Inima îmi bătea cu putere. Numai de-aș fi putut să mă strecor într-o altă cameră! Numai de s-ar fi topit peretele! Numai de m-aș fi topit eu însămi!

– Mei Niang! a strigat Împăratul. Vino!

Sângele mi s-a urcat la cap. Nu voiam să mă duc nicăieri. Tot ce-mi doream era să stau acolo în colțul dormitorului și să nu fiu văzută. Dar nu puteam să nu mă supun. Și-ar fi dat seama că era ceva în neregulă, dacă refuzam.

– Da, Atotputernice!

Încercam să-mi pun corsetul. Dar nu-mi puteam găsi lenjeria. În grabă, am înșfăcat mantia și mi-am tras-o pe mine, apoi am pășit din spatele paravanului ca să-l salut pe Împărat și pe iubitul meu.

23

Cei doi stăteau lângă ușă: unul bătrân și celălalt tânăr. Unul, cu spatele la foc, altul, cu fața inundată de lumină. Amândoi se uitau la mine.

Lumina lumânărilor era prea puternică. Îmi strălucea pe față ca lumina zilei, arzându-mă. Mi-am plecat capul.

– Iată-te! Vino cu mine!

Împăratul s-a întors și s-a înveșmântat în pelerină.

– Mei Niang? a întrebat Pheasant.

Era o urmă grea de neînțelegere în vocea lui și mai era ceva, un tremur, ca acela al unui animal rănit.

Mi s-a încordat gâtul. Oare credea că l-am trădat? Credea că nu-l mai iubesc? Îi puteam explica. Îi puteam spune că voiam să-l satisfac pe Împărat numai ca să-mi pot ajuta familia. Îi puteam spune că n-avea nimic de-a face cu ce simțeam pentru el. Oare avea să înțeleagă?

– Prințe Zhi, m-am înclinat eu, rugându-mă să nu zică nimic ce ne-ar fi putut compromite.

Fumul se ridica din vasul cu mangal și se așeza între noi. Mirosea a ars, ca un rug.

– Este numele oficial cu care Împăratul a binecuvântat-o, a spus Jewel.

– Înțeleg.

Glasul lui Pheasant a sunat de parcă ar fi avut ceva în gât. Apoi s-a făcut din nou liniște și mi-am dat seama că el se holba la picioarele mele goale. Cu stângăcie, mi le-am acoperit cu mânecile de la mantie.

– Mergem, Tată?

Împăratul a făcut un semn cu mâna și a plecat cu el. M-am întors la pat să-mi caut lenjeria și cingătoarea. Eram încă tulburată. Împăratul nu suspectase nimic între Pheasant și mine. Eram norocoși. Dar Pheasant… M-am gândit la el și la cum i se schimbase vocea când îmi văzuse picioarele goale.

– Ar trebui să-i urmăm rapid, a spus Jewel, întorcându-se spre mine.

– Unde mi-e cingătoarea? Mei?

M-am adunat și mi-am tras pantalonii.

– Da, este lângă saltea.

A luat-o și s-a încins cu ea.

– E o mare onoare să primești un nume de la Împărat.

– Știu. Sunt onorată. Mergem? Unde mergem?

– La Palatul de Răsărit. Și-a îndesat hârtia aurită și nesemnată în buzunar: Dacă nu vrei să mergi, poți să rămâi aici.

Nu voiam decât să mă ascund într-un colț, dar, dacă rămâneam, Jewel ar fi putut suspecta că e ceva în neregulă.

A întins capul spre mine, cu ochii ei de pisică scânteind.

– Ești bine?

Nu puteam să o las să devină bănuitoare. M-am chinuit să zâmbesc.

– Sigur că da. Numai că sunt dezamăgită.

– Dezamăgită? și-a arcuit ea sprâncenele. Mă acuzi că ți-am distrus noaptea?

– Nu.

A dat din cap în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Ai văzut cum se holba la tine Prințul Zhi?

Mi-au înghețat mâinile pe fustă.

– Cum se holba la mine?

A chicotit, dar nu mi-a răspuns. Nu-mi dădeam seama dacă doar căuta indicii sau mă testa. Mi-am aranjat fusta și mi-am strâns părul. Când am fost gata, mi-am încrucișat brațele pe abdomen și am urmat-o afară.

I-am ajuns curând din urmă pe Împărat, care se afla într-o lectică purtată de patru oameni, și pe Pheasant, care mergea în spatele lui, cu mai mulți servitori purtând în mâini felinare. Palatul de Răsărit, despărțit de Curtea Interioară printr-un zid înalt, avea o intrare, Poarta Tongxun, care dădea spre Curtea Interioară. Din dormitorul Împăratului și până acolo era ceva drum și trebuia să trecem prin spatele Atelierelor Imperiale de Viermi de Mătase, înainte să ajungem acolo.

Mergeam încet, în spatele lor, lăsând o oarecare distanță între Pheasant și mine. Mersul lui părea greoi și dădea din cap când Împăratul îi vorbea.

– Deci ce s-a întâmplat, Prințe Zhi? a întrebat Jewel, apropiindu-se de Împărat.

– Taizi și Yo au avut o luptă corp la corp pe înserat. Yo a pierdut. Și l-a insultat pe Taizi.

Pheasant s-a întors într-o parte și s-a uitat la mine.

M-am împleticit, mi-a luat foc fața și inima a început să-mi bată să-mi spargă pieptul. *Nu te mai uita, Pheasant, nu te mai uita!*

– Sunt sigură că nu înseamnă nimic, a zis Jewel, frații se necăjesc tot timpul.

– Le-a blestemat și pe femeile lui Taizi și i-a zis că sunt sterpe.

– Asta a fost cam nechibzuit din partea lui, a oftat Jewel. Totuși, are un sens. Moștenitorul e bărbat în toată firea și are douăzeci de concubine. Dar încă n-are niciun copil. Nu ar fi trebuit să aibă deja un fiu?

Nici Pheasant și nici Împăratul n-au răspuns, în timp ce urcau scările să intre pe o poartă. Mi-am ridicat fusta ca să merg mai ușor, uitându-mă fix la lumina care dansa în fața mea. Mă rugam ca Jewel să fie concentrată pe prințul moștenitor și să nu ne dea atenție mie sau lui Pheasant.

– Și presupun că Taizi l-a insultat și el, la rândul lui, a întrebat Jewel după ce am trecut de poartă și am pătruns pe un coridor.

Pheasant și-a dres glasul, dar n-a răspuns.

– Nimic? Asta nu prea e ceva obișnuit la prințul moștenitor.

– A urinat pe Yo.

– A urinat? Ce gest nepotrivit! Nu mi-aș fi imaginat așa ceva. Ai auzit asta, Atotputernice?

Împăratul a mormăit ceva. În cele din urmă, am ajuns la Poarta Tongxun.

– Ce crezi despre prințul moștenitor, Mei? s-a întors Jewel spre mine, în timp ce așteptam ca gărzile să deschidă porțile.

Nu voia să mă lase în pace. Am simțit privirea Împăratului asupra mea și pe a lui Pheasant. Inima a început să-mi bubuie.

– Eu… Adorată… Mă tem că… nu știu.

– Nu știi? Ce înseamnă asta? a întrebat Jewel.

– Ajunge cu vorba! a tunat Împăratul.

S-a deschis poarta. A intrat pe sub arcadă, iar spatele i se vedea roșu

în lumina felinarelor. Din fericire, Jewel n-a mai spus nimic și am pătruns în Palatul de Răsărit, îndreptându-ne spre grajdurile prințului moștenitor, unde erau strânse multe siluete fantomatice.

– Stop!

Împăratul s-a dat jos din lectică și s-a dus direct spre ei. Pheasant i-a urmat. Mulțimea s-a dat de-o parte și de alta și o rumoare s-a ridicat în aer, când cei doi bărbați au strigat.

– Tată, porcul ăsta m-a insultat!

– Tată, s-a pișat pe mine!

– Cred că ăsta e momentul, a zis Jewel, stând aproape de mine.

Un grup de doamne a venit și s-a așezat în fața noastră, blocându-ne vederea. M-am ridicat pe vârfuri, ca să-i văd pe cei doi prinți, ale căror fețe erau luminate de focul din fața grajdului.

– Ce moment? am întrebat.

– Ce fel de Împărat ar fi, dacă și-ar da regatul unui moștenitor sălbatic și necivilizat ca Taizi? Gata, e terminat. Împăratul o să-l dezmoștenească.

Desigur că Jewel își dorea ca Taizi să fie dezmoștenit, în așa fel încât Doamna Imaculată și fiul ei să se poată ridica. Nu mi-a plăcut tonul ei.

– Eu cred că e o judecată pripită. Taizi e un om bun.

Și-a plecat capul spre mine, iar eu mi-am ferit privirea, de teamă să nu-mi citească gândurile.

– Vom vedea.

S-a întors și l-a privit în față pe Împărat.

Câțiva soldați îi țineau pe Taizi și pe Prințul Yo departe unul de altul, dar ei încă se războiau cu pumnii strânși și se scuipau. Îmbrânceau în stânga și-n dreapta. Pheasant stătea între ei, împingându-i cât mai departe unul de altul. Săracul Pheasant! Trebuie să-i fi fost tare greu să-l vadă pe Taizi căzut într-o asemenea dizgrație.

– Te-a mai întâlnit vreodată? a întrebat Jewel, cu vocea ei moale.

Mi s-a strâns inima.

– Cine?

– Știi despre cine vorbesc. Fiul cel mic al Împărătesei Wende. A fost crescut atât de frumos! E un tânăr încântător. Știai că locuiește în Palatul de Răsărit, împreună cu Taizi, și că împăratul îi permite asta?

Numai Taizi ar fi trebuit să locuiască acolo, iar ceilalți prinți, cei mai mari de cincisprezece ani, locuiau în districtul din afara palatului.

– Nu știam, i-am răspuns eu cinstit.

Până la urmă, eu crezusem că era vreun îngrijitor de-ai lui Taizi, care oricum era întotdeauna înconjurat de mulți bărbați.

– Nu crezi că e genul de bărbat la care visează orice fată?

Era ceva în vocea ei care m-a făcut să șovăi. Brusc, mi-am amintit că Jewel locuise mai demult în Curtea Interioară. Așa că trebuie să-l fi știut pe Pheasnat de când era mic. M-am uitat la ea calm.

– Pare că-l placi foarte tare, Jewel. E ceva ce ar trebui să știu?

– O, Mei! Ce deșteaptă ești! a chicotit ea. Sigur că-l plac. Fără dubiu. Este fiul Împăratului! Toată lumea îl place. Dintre toți, el are inima cea mai bună și sufletul cel mai nobil. Nici măcar fratele lui, Prințul Yo, nu se plânge de el. Îți poți imagina?

– Nu, cu siguranță nu, mi-am dres eu glasul, gândindu-mă la ce-mi povestise cu ani în urmă, când ne îmbăiaserăm împreună. Dar, Adorată, aș vrea să te întreb, nu mi-ai spus niciodată cine te-a exilat, de fapt, în Curtea Concubinelor. Dacă n-ai făcut nimic greșit, așa cum mi-ai spus, de ce ai fost exilată?

– Exilată? a pălit zâmbetul de pe fața ei. Unde ai auzit asta? m-a întrebat ea cu vocea brusc aspră.

Avea de gând s-o nege? Îmi spusese cu gura ei.

Din mulțime s-a auzit un țipăt. Am ridicat capul, căutând cu

privirea. Urlând, Prințul Yo aruncase ceva în aer. O umbră neagră l-a lovit pe Împărat, care s-a dat înapoi clătinându-se, acoperindu-și fața.

Mulțimea a tăcut, în stare de șoc.

– Ce e asta? a zis Împăratul șocat și și-a șters fața: Ai aruncat cu balegă de cal în mine?

– Ți-am spus că e nebun. De ce nu mă asculți? a urlat Prințul Yo.

– Să nu-mi pui tu mie întrebări!

– Ești orb. S-a pișat pe mine. El a făcut-o primul. De asta de ce nu spui nimic? De ce mă acuzi numai pe mine?

Am tras aer în piept și am auzit la fel respirația grea a mulțimii. Prințul Yo mersese prea departe. Trebuia să se oprească. Dar el scotea flăcări, iar sprâncenele lui groase se încruntau periculos. Părea gata să sară la Împărat.

– E un ciudat! a țipat din nou prințul. La fel ca mama lui moartă. Nu vezi? Sunt mai bun ca el.

Împăratul și-a îndreptat mâna tremurând spre Prințul Yo.

– Dispari din fața mea! Dispari! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Dar Prințul Yo nu terminase încă.

– Mi-a ajuns tot rahatul ăsta. E campion la lupte. Și ce? Dă-mi doi ani. O să-l fac să plângă ca o fată. L-am bătut la meciul de polo. N-ai văzut?

– Am spus să dispari. Acum!

Prințul Yo a scuipat:

– Bine. Plec!

– Oprește-te! a urlat Împăratul, cu tot corpul tremurând. Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos.

– Pe aici pleci! a arătat el violent spre dreapta. Și să nu te mai întorci!

– Unde?

– În ținutul Shandong.

În jurul meu s-au auzit tot felul de sunete șocate. Ținutul Shandong era la o mie de *li* [7] depătare de orașul Chang'an. Împăratul îl exila pe prinț.

– Da! Pleacă! Acum! Luați-l!

Împăratul spumega de furie.

– E beat, a spus Jewel, cu vocea slabă, ca și cum și-ar fi pierdut toată forța.

Eram prea șocată ca să vorbesc. Nu-l simpatizam deloc pe Prințul Yo sau comportamentul lui obraznic, dar să-i distrugi viața exilându-l, un bărbat de numai douăzeci de ani, să-l trimiți într-un ținut îndepărtat, departe de mama lui și de restul familiei, era mult prea aspru și prea neiertător.

– Tată! a pășit Pheasant spre el. Să nu ne pripim cu deciziile!

– Asta n-are nicio legătură cu tine, Pheasant.

– Eu te-am adus aici, a spus el, arătând tare amărât. N-ar fi trebuit s-o fac.

– A aruncat în mine cu balegă de cal și m-a scuipat, a zis Împăratul și s-a întors din nou spre Prințul Yo: O să pleci până se crapă de ziuă!

Pheasant arăta de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar doi soldați îi înșfăcaseră deja mâinile la spate Prințului Yo.

– Atotputernice!

Doamna Imaculată a apărut de nicăieri. Pisica i-a sărit din brațe și ea a căzut în genunchi.

– Pot să te rog, în numele fiului meu, să-i ierți prostia și obrăznicia…

Împăratul i-a făcut semn cu mâna să tacă.

– Luați-l!

– Nu poți să-mi faci asta! a țipat Prințul Yo. Nu poți!

Gărzile l-au tras de-acolo și au dispărut în întunericul nopții. Doamna Imaculată s-a ridicat bățoasă, cu trupul ei înalt și ascuțit,

rigid ca o suliță. Se bucurase de multă atenție și respect la Curte, de când cu ascensiunea Prințului Yo, dar într-o clipă își pierduse și fiul, și speranța de a deveni Împărătească.

Și Jewel arăta de parcă rămăsese fără grai. Aliata ei aleasă cu multă grijă se prăbușise. Mă întrebam ce va spune Doamna Nobilă când va afla. Probabil că va ofta, dar mai degrabă de ușurare decât de tristețe.

– Vino! a strigat Împăratul, îndreptându-se spre intrarea în grajd.

Mi-am ridicat privirea. Mie îmi făcea semn. Dar nu voiam să mă duc. Îmi doream să văd ce face Pheasant. Să vorbesc cu el, să-i explic, să-l consolez. Dar Împăratul aștepta. Repede, m-am dus spre intrare, simțind privirea lui Pheasant cum mă urmărea în întuneric.

24

Împăratul mă chema când își lua masa de dimineață, iar eu stăteam în spatele lui în timp ce mânca. Îl însoțeam la biblioteca imperială, unde cerceta petițiile – o onoare pe care numai Doamnele de rangul doi și Adorata o primeau. În timp ce el lua decizii și acorda bunuri, eu pisam cerneala solidă în piatra pentru cerneală. O dată, când era extrem de binedispus, m-a încurajat să scriu. I-am arătat caligrafia mea, citând din *Cântecul unei senine grădini a vieții* de Tao Yuanming și din prefața la *Chioșcul din livadă* de Wang Xizhi. A fost încântat. Mi-a dăruit un cupon de mătase brodată cu modele rare cu mierle și flori de piersic, drept recompensă.

Oriunde se ducea, mă lua cu el. La cele cinci grajduri imperiale, în sălile de festivități, în bibliotecă și în sala de tras cu arcul. Tot mai multe daruri erau trimise la mine în dormitor: un bol de ceramică, pe care erau desenate flori albastre, un căluț de jucărie cu căpăstru roșu, o vază pictată în galben, verde și alb. Împărțeam toate darurile cu Plum, Daisy și celelalte Talentate.

Împăratul mă plăcea. Mă plăcea cu adevărat. Eram noua lui concubină preferată și toată lumea știa. Toată suflarea din Curtea Interioară și-a întors atenția spre mine din nou. Au început să mă trateze cu mai multă curtoazie, iar în bolul meu găseam mai multe bucăți de carne. De asemenea, mi s-a dat șansa să aleg ce culoare și ce model de mătase voiam pentru plata mea lunară, un privilegiu la care înainte nici nu visam.

Știam de ce mă plăcea. O plăcea pe fata pe care o văzuse în acea noapte, caldă, feminină, ispititoare, care își unduia șoldurile și brațele cu farmec. Dacă voiam să păstrez atenția lui, trebuia să i-o ofer în continuare pe această femeie.

Exersam acei pași cât de des puteam. Am studiat-o pe Jewel, felul cum zâmbea, cum se bosumfla, cum dădea din cap și chiar cum se încrunta. Am observat-o în secret cum îi ceda, cum cerea ceva fără să pară că ar fi făcut asta, cum i se înnegurau ochii o clipă pentru ca în secunda următoare să strălucească de râs.

Puteam să fac toate astea și chiar mai mult.

Am învățat cum să-mi așez părul în diverse forme, care mai de care mai inspirate. Într-o săptămână îmi împleteam părul în cozi pe spate, în următoarea le țineam ridicate, ca niște urechi de iepure, iar în cealaltă îmi făceam două movilițe, legate cu funde în jurul urechilor. Într-o lună, tot ce purtam eu era copiat de toate servitoarele și chiar de Doamna Virtuoasă.

Plum m-a învățat să mă machiez. Se tot învârtea în jurul meu, pensându-mă, dându-mi cu cremă albă pe față și colorându-mi buzele. Când mă uitam la mine în oglindă, cu greu mă recunoșteam. Un strat alb îmi acoperea fața, un punct roșu îmi mânjea buzele, iar deasupra ochilor erau două linii, desenate ca aripile unui fluture în zbor – fragile, trecătoare și supuse morții.

Arătam ridicol, ca una dintre servitoarele Doamnei Nobile. Dar

acesta era stilul pe care doamnele îl adorau, iar intenția mea era să mă înfrumusețez mai degrabă decât să ies în evidență.

Plum m-a întrebat ce alunițe prefer să-mi picteze pe obraji. Am stat să mă gândesc. Puteam să aleg un iepure, o cireașă, un bujor, ca toate celelalte, dar am hotărât să aleg o pasăre. Un fazan.

Dar, dacă avea să întrebe cineva, eu aveam să spun că era un porumbel.

De asemenea, mi-am pus în valoare corpul. Era seducător, după cum îmi dădusem seama, mai plăcut decât al oricui. Sânii îmi crescuseră, iar trupul meu era bine proporționat. Nu eram nici prea pitică, precum Doamna Supusă, nici prea înaltă, precum Doamna Imaculată. Când am trecut pe lângă Doamna Virtuoasă, i-am simțit ochii zăbovind pe mine cu invidie.

Când Împăratul era prin preajmă, îmi puneam straie diafane, care-mi făceau și mai vizibile formele. Îi dezvăluiam încheietura mâinii, când pisam cerneala și purtam rochii cu guler larg, care să-mi lase la vedere umerii goi și ceafa. Când se uita spre mine, lăsam șalurile să-mi alunece.

Peste câteva zile, când sărbătoream în grădină, Împăratul ne-a cerut să-l distrăm. Doamna Supusă a dansat, Doamna Virtuoasă a cântat din țiteră, iar Jewel, spre surprinderea mea, a scris un poem. Și l-a recitat:

Croiesc cea mai frumoasă răsuflare din mătase,
Albă ca zăpada cea rece.
Îi dau forma unei perechi de evantaie de iubire,
Rotunde precum luna lucitoare.
Să iasă și să se ascundă la loc în mâneca ta
Și să te răcorească atunci când pășești.
Dar adesea mă tem de apropierea toamnei,
Când pale reci de vânt alungă căldura verii.

Iar tu mă arunci într-un coș de nuiele,
Iubirea și afecțiunea ta pentru totdeauna pierdute.

De fapt, era opera lui Ban Jieyu. Doamna de la Curtea străveche scrisese *Tristul cântec al evantaielor rotunde* după ce pierduse favorurile împăratului său. Mă îndoiam că Împăratul știa că Jewel furase versurile, dar nu conta. Trebuia să fiu mai bună decât ea.

M-am uitat la cerul nopții, pe care atârna o semilună, iar cuvintele mi-au venit de la sine:

Ca un arc slăbit,
Luna nouă atârnă acum,
Dar nu te gândi că-i firavă precum o aripă de fluture,
Căci atunci când va crește și va fi rotundă, va lumina tot cerul.

– Bine zis! a aplaudat Împăratul, râzând. N-am mai auzit niciodată o femeie cu un spirit atât de fin. Spune-mi, draga mea Talentată, ce ți-ai dori să primești?

Nu puteam lăsa să-mi scape prilejul. M-am aplecat și mi-am făcut mâna pâlnie la urechea lui. Simțindu-i respirația care mirosea a vin și cu mustățile lui atingându-mi obrazul, i-am povestit despre Mama și i-am spus cât de mult mi-aș dori s-o găsesc.

– Secretarul o să se ocupe. Mâine. Vor fi anunțuri în întregul Chang'an.

Fericirea mi-a invadat inima. Am făcut o plecăciune.

– Dar meriți mai mult de-atât. Mai am de făcut un anunț, a zis el și m-a mângâiat pe obraz. Vei fi însoțitoarea mea personală de-acum înainte.

Mă avansase. Însoțitoare personală. Orele mele la garderobă aveau să se reducă și urma să-l însoțesc la Palatul Exterior, unde primea de obicei ambasadori străini și se ocupa de treburi de stat. Aveam să-l însoțesc în ambele curți, în Curtea Interioară și în Palatul Exterior, o mare onoare și un privilegiu. Jewel a găsit o scuză ca să plece.

Stând alături de Împărat, mă simțeam ametită de fericire. Totul era perfect. Mama avea să fie găsită și avea să fie în siguranță, iar viitorul meu, la fel ca lumânările din fața mea, în sfârșit strălucea.

În prima mea zi ca însoțitoare personală a Împăratului, am pășit pe străzile largi din Palatul Exterior, mărginite de arțari și ulmi. În mâna dreaptă căram o tavă cu mere. La câțiva pași în fața mea, suveranul stătea într-o lectică purtată de patru servitori. Lângă el mai erau alți șapte servitori, cu umbrele și drapele.

Eram nerăbdătoare să merg în Sala de Audiențe, ca să observ oamenii, să fiu atentă la detaliile problemelor de stat, să aflu cum conducea Împăratul și, cel mai important dintre toate, să-mi găsesc un aliat în rândul bărbaților pe care el îi asculta. Pentru că o împărăteasă se năștea cu ajutorul curtenilor de seamă și își conducea regatul din Sala de Audiențe.

Aerul era proaspăt în lumina zorilor. Am trecut pe lângă câteva clădiri aflate pe niște platforme, unde mai mulți dregători și scribi îngenuncheau în fața ușilor, așteptând să treacă împăratul. În depărtare se vedeau clădiri maiestuoase, faimoasa Sală Cuiwei, cu coridoarele ei roșii și gardurile din piatră albă, Sala Zhengshi, precum și Sala Taiji, unde aveau loc ceremoniile de încoronare a împăraților și a împărăteselor. Era o clădire cu acoperișuri albastre și trei poduri,

fiecare dintre ele cu niște scări abrupte și lungi.

Am ajuns în curtea largă din fața Sălii de Audiențe, un edificiu uriaș și impozant. Mă dureau picioarele și-mi obosiseră mâinile de la tava pe care o cărasem. Dar eram emoționată să văd atât de mulți dregători așteptându-l pe Împărat. Erau și soli străini, unii purtând pălării largi și ghete, alții în sandale pescărești. Cu toții se înghesuiau lângă scara abruptă, care ducea spre sală, căci regatul nostru, cel mai prosper și mai cultivat dintre toate, era și cel mai puternic de pe pământ.

Un sunet prelung de gong a răsunat și glasul limpede al unui crainic al Curții a străpuns cerul:

– Prin aceasta dau de veste că Împăratul Chinei, Atotputernicul, Împăratul Taizong, Cuceritor al Nordului și al Sudului, marele conducător al uscatului și al celor șapte mări, a sosit!

Toți bărbații s-au ploconit până la pământ, cu capetele plecate, cu spinările arcuite, cu mâinile întinse.

L-am urmat pe Împărat când a urcat scările și a intrat în Sala de Audiențe. S-a dus spre tron, și-a aruncat mânecile lungi pe spate și s-a așezat cu mâinile odihnindu-i-se pe coapse. M-am dus într-o anticameră din stânga sălii, cu ceilalți servitori. Acolo aveam să-l așteptăm pe Împărat unde urma să ia câte o gustare, în timpul audienței, iar la sfârșit să-și schimbe straiele oficiale. În spatele nostru, dregătorii ținând în mâini tăblițele lor de fildeș au umplut sala, aliniindu-se de-o parte și de alta.

Crainicul a început să strige numele curtenilor. Primii au fost cei mai puternici trei bărbați din regat: Ducele, Cancelarul Districtului Shangshu, Wei Zheng, Cancelarul Districtului Menxia și secretarul Fang Xuanling al Districtului Zhongshu; apoi au urmat unchiul Împăratului, curtenii de rangul al doilea, cei de rangul al treilea și așa mai departe. Mi-am amintit că bunicul fusese unul dintre cancelarii Dinastiei Sui, dar nu mai țineam minte al cărui district. În timp ce

ascultam numele bărbaților, îi priveam printr-o gaură între paravanele care blocau intrarea în sală și încercam să le rețin chipurile.

De cine trebuia să mă apropii ca să-i obțin sprijinul? Ducele ieșea din discuție. Dar unchiul Împăratului? Sau Secretarul? Sau Cancelarul? Sau poate alți curteni de rangul al doilea?

După ce au fost strigați, dregătorii s-au adunat să preamărească virtuțile Împăratului, vocile lor ridicându-se până sus, în tavanul înalt. După aceea suveranul a poruncit să intre solii străini. Unul câte unul, au pășit în sală, și-au prezentat regatul de unde proveneau și tributul adus, apoi și-au formulat cererile. El le-a primit darurile și le-a îndeplinit dorințele. Pe urmă a intrat un grup de pescari. Japonezii, a anunțat crainicul. Cereau permisiunea conducătorului să stea în capitală, ca să ne studieze cultura, arhitectura și chiar îmbrăcămintea.

– Vino aici, Mei!

Daisy mi-a făcut semn, stând lângă niște cufere, toate pline cu daruri ale străinilor oferite Împăratului. Lângă ea, ceilalți servitori se sprijineau de stâlpi și moțăiau. Ne treziserăm la cel de-al treilea cântat al cocoșului și eram obosiți cu toții.

– Ce e, Daisy? m-am dat eu de lângă paravan.

– Ia uită-te! a zis ea și a ridicat o monedă, mușcând din ea, ca să verifice metalul. Solul a spus că e aur curat. Vezi chipul imprimat pe el? E regele lor. Ce e castronul ăla pe care-l poartă?

Ce altceva putea purta un rege pe cap?

– Presupun că o coroană.

– O coroană? Arată mai mult ca o oală de noapte.

– De ce ar purta cineva pe cap o oală de noapte?

Trebuia să fie o coroană, chiar dacă nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci. Am luat moneda din mâna ei. Era inscripționată cu niște litere șerpuite, ca scribăluitul unui copil. Nu aveau liniile și formele caracterelor noastre.

– Nu înțeleg. Regele nu are bijuterii pe coroană, dar moneda e din aur curat.

Daisy a aruncat în aer o altă monedă.

– Crezi că regatul ăsta are aur din belșug?

– E posibil.

– E din Bizanț. Ai auzit de el? Ce nume comic! Sună ca un nume de pagodă. Unde crezi că e regatul?

O carte din bibliotecă menționa faptul că hașma [8] se dezvolta cu precădere în preajma minelor de aur, iar ceapa sălbatică, lângă zăcămintele de argint și de aramă. Oriunde ar fi fost acest Bizanț, sigur creștea acolo multă hașmă. Dar nu aveam nicio tragere de inimă să-i explic toate astea, pentru că tocmai fusese anunțat solul acelui regat. M-am întors la paravan și am tras cu ochiul.

– Servitorul marelui nostru conducător, Regele Regilor, Heraclius.

Un bărbat cu o robă albă a pășit spre tron.

– Aducem salutul nostru pentru Maiestatea Voastră, din regatul nostru, Bizanț, cea mai veche civilizație din lume.

Era însoțit de un bărbat cu părul lung, cărunt și cu o barbă deasă și încâlcită, care arăta ca un negustor și îi servea de tălmaci.

– Mai ușor cu laudele, tinere, mai ușor! Nicio țară nu e mai veche decât a mea. Bizanț ai spus? a răsunat vocea Împăratului în toată sala. E tânăr Bizanțul. Întemeiat în anul 324? Țara mea datează de acum o mie de ani.

– Faima Maiestății Voastre a ajuns până în inima ținutului nostru. De-asta m-a trimis aici conducătorul nostru, a răspuns solul.

– Și ce vreți? Negoț? Vasalitate? Sau protecție?

– Nu am venit aici nici pentru negoț, nici pentru vasalitate, nici pentru protecție, Maiestate! a făcut solul o plecăciune. Conducătorul nostru, Regele Regilor, Heraclius, îi oferă Maiestății Voastre șansa de a

stăpâni jumătate de lume. Heraclius, conducătorul nostru, împărățește peste Apus, iar Maiestatea Voastră, peste Răsărit.

Eram intrigată. Era un târg sau o alianță? M-am apropiat și mai tare de paravan, încercând să văd reacția Împăratului.

Părea să stea pe gânduri.

– Am auzit că Khusro al II-lea, al Imperiului Sasanid, a pornit o campanie împotriva Bizanțului vostru. Nu-i așa că regele tău a pierdut Damascul, Ierusalimul și un oraș de lângă un râu, numit Egipt?

– Asta s-a întâmplat acum douăzeci și cinci de ani.

Glasul trimisului era îngroșat din cauza accentului, dar, chiar și așa, am simțit un iz de amuzament în tonul lui.

– Conducătorul nostru i-a zdrobit pe sasanizi și a recuperat toate teritoriile de care vorbește Maiestatea Voastră. Și, prin voia Domnului, a înapoiat Adevărata Cruce pământului sfânt al Ierusalimului.

– Nu-mi vorbi mie de Dumnezeu! Războiul e treaba bărbaților, nu a lui Dumnezeu, a urlat Împăratul.

Solul a tușit și a vorbit iute, în șoaptă. În sală s-au auzit sunete de spaimă, iar dregătorii au început să șușotească, de parcă mesajul i-ar fi șocat.

– Spui, deci, că Imperiul Sasanid nu mai există?

Împăratul s-a ridicat.

– Mă tem că nu, Maiestate!

– Cine l-a distrus?

– De-asta sunt aici, Maiestate.

Solul i-a întins un pergament Ducelui, care stătea chiar lângă tron. El i l-a dat suveranului, care l-a luat și l-a desfăcut.

O hartă. Am respirat adânc. Sun Tzu scria în *Arta războiului* că, dacă are o hartă, o armată poate traversa un teritoriu dușman ca și cum ar fi

propria curte. Nu văzusem niciodată o hartă până atunci.

– Bărbații pe cai, Regatul Bărbatului Tăiat Împrejur, a rostit solul. Conducătorul meu a visat că vor cuceri teritorii vaste la apus și la răsărit, așa cum spune profeția.

– Cine sunt ei?

– Sunt numiți arabi.

– E un trib mic.

Împăratul a înfășurat la loc harta.

– Maiestatea Voastră s-ar putea să nu aibă de ce să se teamă, dar cum rămâne cu vasalii voștri? Vor fi ei destul de puternici ca să reziste asalturilor date de arabi?

Un punct bine țintit. În calitatea lui de Han Ceresc, avea datoria de a-și proteja vasalii, care, altfel, aveau să-și renege jurămintele și să se răscoale. Am așteptat răspunsul Împăratului.

S-a lăsat tăcere peste Sala de Audiențe. După un moment, Împăratul a vorbit:

– Ce spuneți, sfetnicii mei?

Un amestec de glasuri care se certau a umplut sala.

– Arabii nu înseamnă nimic, a zis Ducele, ținându-și tăblița de fildeș.

– Împăratul lor a avut un vis, a replicat unchiul Împăratului.

Vocea lui era mai furioasă ca de obicei. Ceva mai devreme, când se așezaseră în linie în fața tronului, observasem că păstra distanța față de Duce, privindu-l cu dispreț. Mi-am amintit de neînțelegerile dintre cei doi. Poate că ar fi trebuit să caut să-mi asigur sprijinul Unchiului.

– Eu zic să luăm în considerație oferta de alianță și să-i atacăm pe arabi, a vorbit altul, Cancelarul Wei Zheng. Îi putem trimite pe oamenii din Cele Patru Garnizoane spre apus. E o zicală înțeleaptă: ucide animalul cât e pui, nu aștepta să crească și să se facă leu!

– Nu e deloc înțelept! O să-i batem când vin încoace, a replicat Ducele.

– Numai un laș ar sta să aștepte, s-a auzit vocea Unchiului, pe un ton mai ridicat. Un adevărat luptător nu așteaptă să vină războiul la el.

– Iar tu ești un om bătrân… De-abia vezi scările din fața ta și când ești singur de-abia găsești drumul, a răspuns Ducele, și el pe un ton mai ridicat.

Am auzit rumoarea din sală și apoi vocea Împăratului:

– Sfetnicii mei! Să vă reamintesc că e un moment de consultări? Consultări! Altcineva?

Au urmat un moment de tăcere și apoi un val de murmure.

M-am îndepărtat de paravan. Dacă cei mai importanți bărbați din regat se certau ca niște copii în fața unor oaspeți străini, ruptura dintre ei trebuie să fi fost ireparabilă. Și poate că nu era deloc rău. Îmi aminteam că Sun Tzu scria că dezbinarea aduce slăbiciune, iar slăbiciunea aduce ocazii.

Împăratul a intrat în anticameră. Am luat un platou cu mere și m-am dus spre el. A dat din cap că nu și a cerut o tavă goală. Când m-am întors cu ea, și-a scos coroana bătută cu bijuterii și a pus-o pe ea. Daisy și celelalte servitoare au făcut o plecăciune și l-au întrebat dacă nu vrea să guste ceva dulce.

Ținând tava în mâini, am făcut câțiva pași în spate și am cercetat coroana. Ce piesă prețioasă! Mii de perle desenau două cortine, una în față și una în spate.

Eram atât de aproape de ea, încât, după o clipă, perlele s-au înrourat de la respirația mea.

25

Era întuneric când am ajuns în grădină. Piatra era sprijinită de zid și am auzit fluieratul lui Pheasant dinăuntru. Am ezitat. Eram favorita Împăratului și, curând, aș fi putut deveni Adorata. Însă în acea noapte, când Pheasant dăduse buzna în dormitorul Împăratului, aproape că ne dăduserăm de gol.

Dar n-am putut rezista. Trebuia să-l văd. M-am agățat de zid și mi-am luat avânt. Am auzit un foșnet în spatele meu. M-am răsucit imediat.

O umbră a luat-o la fugă pe potecă. Am sărit de pe zid și am luat-o la fugă după ea.

– Așteaptă! Știu că tu ești, Rain!

Am urmărit umbra în timp ce alerga spre pădurice. A încetinit și s-a întors spre mine.

– De unde ai știut că sunt eu? m-a întrebat.

M-am oprit la câțiva pași mai în spate, gâfâind. Aveam gâtul uscat și de-abia mai puteam să respir.

– M-ai urmărit, nu-i așa?

Dacă avea să-i spună Împăratului că mă vedeam cu Pheasant…

– Acum îți cunosc secretul.

Vocea îi era grea, tensionată, plină de resentiment. Am înghițit în sec.

– Și eu îți cunosc secretul, Rain.

– Și ce-o să-mi faci, Talentato? Nu poți să-mi faci niciun rău.

Era adevărat. Ea nu era concubina Împăratului, ca mine.

– Nu poți să fii așa de sigură, Rain. Dacă Împăratul o să creadă că îl seduci pe Pheasant, s-ar putea să se înfurie și să te alunge de la Curte. Și așa o să cazi în dizgrație. Dar să știi că niciodată nu m-am gândit să-ți divulg secretul. Sper să înțelegi.

– Normal că spui asta. Ce altceva ai putea spune?

– Vorbesc serios.

Părea să ezite, iar eu m-am grăbit să continui.

– Ce ai avea de câștigat, dacă îmi faci mie rău? Cum crezi că te va răsplăti Împăratul dacă-i zici? Poate c-o să mă pedepsească pe mine, da, dar cu tine cum rămâne? Pheasant n-o să te ierte. Niciodată!

S-a apropiat de mine, umbra ei răsfrângându-se pe pământ ca o fiară sinistră.

– Vrei tăcerea mea.

– Aș vrea… am putea să fim prietene.

Știam că suna ciudat, dar nu eram prima femeie de la Curte care se prefăcea ca să obțină o împăcare.

– Prietene? Tu mi l-ai furat…

– Îmi pare rău…

– Pentru moment, suntem chit, a zis ea încet.

Am respirat eliberată.

– Da, suntem…

– Dar nu s-a încheiat aici – și m-a pălmuit.

Când am ridicat capul, se întorsese și era deja departe. Pasul ei era sigur și ferm, amintindu-mi că nu trebuia s-o subestimez.

M-am întors și am fugit să-i spun lui Pheasant despre Rain. N-am mai putut să rămân după asta. M-am dus la mine în cameră, tulburată.

L-am visat pe Tata în acea noapte. Eram la mormintele familiei noastre și-i construiam sicriul. Eram foarte micuță, n-aveam nici cinci ani. El tăia lemnul și bătea cuiele, în timp ce eu sigilam îmbinările cu rășină de pin și lăcuiam lemnul. Împreună, am ales podoabele de aur pentru mormânt, cincizeci și cinci, ca să se potrivească perfect cu statutul lui de guvernator. Era momentul preferat din copilăria mea. Și, brusc, s-a uitat în ochii mei. Am crezut c-o să zâmbească, dar el s-a încruntat.

M-am trezit. Știa că mă văd cu Pheasant. Mă avertiza. Chiar dacă nu rostise un cuvânt, parcă îl auzeam spunându-mi: „Ești atât de aproape, Mei, atât de aproape! Trebuie să faci ce e cel mai bine pentru familia ta, nu pentru tine. Să nu te rătăcești, Mei!“

O greutate îmi apăsa inima. Mi-am sprijinit bărbia de genunchi. Eram de atât de mult timp în palat, încât uitasem de ce îmi dorisem să ajung la palat? Îl uitasem pe Tata?

Fusese un om chibzuit, care se gândea la moștenitorul lui, cel care avea să fie responsabil de înmormântarea lui și să-i ducă numele mai departe. Când s-a născut Sora cea Mică, Mama având patruzeci de ani, și-a dat seama că nu va avea un moștenitor băiat. Ca să fie sigur că o să aibă parte de o înmormântare așa cum trebuie când va muri, și-a

dedicat timp ca să se pregătească pentru viața de apoi. A ales cel mai bun chiparos pentru sicriul lui, l-am făcut împreună, iar când am terminat a pus peste el o pânză înmuiată în ulei, ca să nu putrezească, și l-a așezat pe grinzile din sala de primire. Și-a făcut, de asemenea, și veșmântul de înmormântare, din mătase albă, pe care erau cusuți nori și pini, simboluri ale vieții veșnice în Cer, și a cumpărat papucii de mătase albă, căptușiți cu pene de gâscă.

Dar, după profeția călugărului, a știut că eu aș putea să-i duc numele mai departe și chiar mai mult, aș putea să-i duc moștenirea la un asemenea nivel cum niciun băiat n-ar fi putut ajunge.

Oare aveam să-l dezamăgesc?

Nu puteam să-mi las pasiunea să-mi distrugă visul, visul tatălui meu. Mai ales de când Rain îmi cunoștea secretul.

Nu trebuia să mă mai întâlnesc cu Pheasant.

L-am simțit înainte să-l văd, stând de partea cealaltă a podului, în grădină. Strângând cu putere coșul cu rufe curate, m-am oprit pe aleea care ducea la podul de lemn. Nu era o întâmplare că Pheasant mă găsise. Nu mai mergeam în grădina noastră și, de când îl însoțeam pe Împărat și îl întâlnisem în Palatul Exterior, îl evitam.

– Despre asta vorbește toată lumea, a zis Plum, mergând alături de mine și de Daisy.

Nu-l observase pe Pheasant și nici nu și-a dat seama că eu rămăsesem în spatele lor.

– Și e foarte serios, a continuat ea. Nici măcar Împăratul nu poate opri acest zvon. Cine crezi că e dușmanul regatului, Mei?

– Nu știu.

Profeția se răspândise prin întregul Chang'an și peste tot oamenii șușoteau.

– Uite, e Prințul Zhi! mi-a șoptit Plum. Se uită la noi.

Sânii lui Daisy fremătau teribil.

– Cât de frumos e! Cred c-o să leșin.

– Am uitat să iau cearșafurile de la spălătorie, mă duc să le aduc, am zis. Voi luați-o înainte!

– Ești sigură? a întrebat Plum, fără să bănuiască nimic.

Nu-i spusesem despre mine și Pheasant. Aveam încredere în ea, dar pentru binele ei era mai bine să nu știe.

Am dat din cap și, pentru ca minciuna mea să pară și mai adevărată, am luat-o înapoi pe poteca spre cartierul servitorilor, cu coșul în mână.

Chicotind, Plum și Daisy au trecut pe lângă Pheasant, acoperindu-și gura cu mâna. Au luat-o pe o alee de lângă păduricea de bambus și au dispărut. Eu am rămas pe loc un moment, apoi m-am dus spre pod.

– Unde te duci, chip dulce?

Stătea tot acolo, nu se mișcase. Arăta palid și firele din barbă i se făcuseră mai groase, ca un nor întunecat. Tunica lui albă era boțită. Arăta de parcă n-ar fi dormit bine de săptămâni întregi.

Am simțit o împunsătură în inimă.

– La garderobă.

M-am ținut de balustrada de lemn, ca să nu cad.

A tușit, arătând stângaci, nu mai era nimic din tânărul care sărea cu grație peste căpițele de fân.

– Te-am văzut la grajdul imperial cu tata ceva mai devreme. Se înfierau caii. Tu probabil că nu m-ai observat.

Vocea lui era aspră și fiecare cuvânt mă lovea ca un ciocan. Sigur că-l văzusem. Dar nu-i puteam spune. M-am întors să mă uit la iazul de sub pod, unde un peștișor auriu făcea un salt, iar apa a clipocit. Mi-am înfipt unghiile în balustradă.

– Era multă lume acolo, iar caii din Kashmir erau superbi.

– Așa e, a zis el încet. Dar mie nu-mi place când sunt înfierați caii.

Știam, dar am răspuns:

– Împăratului îi place. Mi-a spus că trebuie să fie însemnați ca să li se știe vârsta, viteza, rasa și starea, chiar și agilitatea și rezistența.

Pheasant fusese cel care-mi spusese toate astea. Mi-am mușcat buza.

A dat capul pe spate și și-a trecut degetele prin părul lung și ciufulit.

– Voiam să-ți zic. Am vorbit cu Rain. Mi-a promis că n-o să-i spună tatei despre noi. Deci o să vii iar?

– Mă tem că nu.

– Știu că e riscant. Dar am prevenit-o că, dacă îndrăznește să-i spună tatei despre noi, o să-i spun și eu că m-am văzut cu ea.

Deci Rain nu-mi mai putea face rău, mulțumită lui Pheasant.

– Tot e periculos, Pheasant! am răspuns eu încet. Și noaptea aia în dormitor…

– N-am zis nimic, nu-i așa?

– Și dacă se întâmplă din nou?

– Jur că n-am să scot niciun cuvânt.

Un strop de ploaie mi-a căzut pe mânecă și a dispărut înghițit de mătasea fină pe care Împăratul mi-o dăruise. În fața mea, bambușii se legănau lângă pod, iar cerul se întuneca. Avea să plouă în curând. Oare trebuia să-i dezvălui lui Pheasant adevăratul motiv pentru care nu mă mai puteam vedea cu el?

– Nu știu ce să zic…

– Și apoi, nu ți-am spus că eu nu sunt ca frații mei? Eu pot să-mi aleg cu cine să mă căsătoresc. Înainte să moară, mama l-a pus pe tata să-i promită că o să pot să-mi aleg singur soția, că n-o să mi-o aleagă el.

Nu era minunat dacă Pheasant mă alegea pe mine? Nu era minunat să putem fi împreună? Nu-mi doream decât să rămân cu el. El era cel

pe care-l doream. Dar nu era pentru mine sau nu eram eu pentru el.

– N-o să te poți căsători cu mine niciodată, Pheasant.

– De ce nu?

Pentru că eu aveam un destin, iar el nu făcea parte din acesta. Și eram atât de aproape…

– Nu sunt vrednică de tine. Nu vezi?

– Ce tot spui? a făcut el un pas spre mine.

Am închis ochii.

– Mai ții minte povestea cu fata care a zburat spre lună?

– Fata din lună? i s-au aprins lui ochii mult prea tare. Am crezut că tu ești altfel. Dar nu ți-a păsat niciodată. Nici măcar n-ai știut cine sunt.

– Te înșeli. Mi s-a strâns inima, dar am făcut un efort să continui: Însă da, nu sunt altfel decât celelalte fete.

Decât fetele care voiau să devină împărătese. Sau decât Chang E, care-și dorise să fie nemuritoare. Am lăsat jos coșul cu rufe și, cu mâinile tremurând, am scos viermele de mătase din jad din săculețul parfumat.

– Păstrează-l! Sau dă-i-l lui Rain!

L-a luat în mână și a privit cu atenție viermele de mătase. Am crezut c-o să aibă o izbucnire de furie, că o să țipe la mine sau c-o să mă lovească. M-aș fi simțit mult mai bine dacă ar fi făcut-o. Dar el doar a strâns pumnul peste viermele de mătase. Și pumnul i-a rămas strâns mult timp, iar când a ridicat capul un potop de suferință îi inundase ochii.

Am vrut să-l strâng în brațe și să-i spun că-mi pare rău. Am vrut să-i spun să uite tot ce zisesem și că n-o să-l părăsesc niciodată. Dar n-am făcut-o. În schimb, am coborât treptele de piatră ale podului și am trecut pe lângă el.

Iar ploaia îmi picura pe față ca un duș de cenușă.

Împăratul m-a chemat la el în noaptea aceea. Mi-am pictat sprâncenele și alunițele, mi-am albit pielea cu o tinctură și mi-am parfumat subțiorile ca să miros plăcut. Apoi m-am înfășurat într-un văl de mătase transparent.

Era noaptea mea. Jewel n-avea să mai fie acolo, iar el avea să fie al meu cu totul. Dacă va continua să mă cheme timp de o lună, aveam să-i iau locul lui Jewel. Aveam să devin Adorata.

Mă aștepta, îmbrăcat într-o tunică albă, desfăcută și cu pantaloni de noapte tiviți cu fir de aur. Nu stătea nici pe pat, nici pe scaun, ci pe o saltea aflată pe podea, înconjurată de lumânări. Părea să săvârșească un ritual, unul pe care nu-l mai văzusem înainte. Îi tremura mâna, iar flăcările îi dansau pe chipul zbârcit – oare era diform? Dar trebuie să fi fost din cauza luminii… Eram sigură, deși arăta cam tras la față, cam sălbatic, cam ciudat… chiar înfricoșător.

Stăteam dincoace de cercul de lumânări, păstrând o distanță discretă de el. Daisy îmi spusese că era altfel noaptea, dar nu mă așteptasem să-l descopăr purtându-se atât de straniu. De fapt, dacă nu l-aș fi văzut în straiele lui cu însemnele regalității și purtând coroana pe cap, dacă nu l-aș fi văzut poruncind atât de calm ca sclava să fie aruncată sub copitele cailor la meciul de polo, n-aș fi crezut că era Împăratul Chinei.

– Vin! a poruncit el, întinzându-mi un urcior mic.

M-am grăbit spre masă și i-am turnat vin. Mi l-a luat din mână și i-a trimis de-acolo pe ceilalți servitori care așteptau pe coridor.

– Plecați!

Mi-a făcut semn spre pat.

Un val de căldură neplăcut mi-a cuprins toată ființa, dar n-am ezitat. M-am întins.

El s-a apropiat:

– Ține asta!

Mi-a pus cupa cu vin în mâini de parcă i-ar fi cerut rândașului să-i țină lucrurile înainte să plece la vânătoare. Apoi și-a scos mantia.

Nu înțelegeam de ce mi-a dat să-i țin vinul, dar m-am supus și am ținut cupa strâns, în timp ce degetele lui reci îmi zgâriau coapsa. Nu puteam să mă plâng. Asta îmi dorisem. Multe fecioare așteptau cu nerăbdare acest moment. Ar fi trebuit să fiu bucuroasă, ar fi trebuit să mă simt privilegiată și onorată că aveam să devin femeia Împăratului. Femeia Împăratului… ca Jewel… Mă întrebam cum se simțea ea când venea să-l servească…

Lichidul din cupă s-a scurs, udându-mi palma, în timp ce el se împingea în mine. Oricum, părea să aibă probleme, gemea și blestema. Eu mă uitam la tavan. Stâlpii de la pat păreau să se zguduie, iar mingile verzi din gurile dragonilor păreau gata să cadă în orice clipă. Se vedeau două reflexii, spatele lui și capul meu. Arătam amândoi mici, ca niște insecte care se târăsc…

Sudalmele lui au devenit mai puternice, iar respirația, mai grea. M-am încordat, îngrijorată. Speram că nu era supărat pe mine.

– Întoarce-te! a lătrat la mine.

M-a plesnit cu putere, palmele lui mi-au strâns fața. Urechea mi-era carne vie, iar falca mi-era aproape strivită.

Cum ar fi fost să fac asta cu Pheasant? Oare și el m-ar fi rănit? Ar fi trebuit să-mi fie rușine. Cum să mă gândesc la el, când eram în pat cu tatăl lui…?

S-a auzit un sunet puternic. Era cupa. M-am uitat la mâinile mele goale. Împăratul mi-o smulsese și o sfărâmase.

– Degeaba! Nu sunteți bune de nimic! a urlat el, agitându-și brațul amenințător.

O altă lovitură. Și apoi încă una. Răsufla din greu, cu fața roșie ca și cum era gata să omoare pe cineva:

– Ridică-te! Am spus să te ridici!

Nu mă voia. Eram prea șocată ca să mă ridic. Nu mă plăcea? Era ceva în neregulă cu mine? Eram prea urâtă?

– Vin! Vin!

M-am smucit și mi-am pus repede mantia, alergând spre cea mai apropiată masă. Am găsit un alt urcior și i l-am umplut cu vin.

L-a băut până la fund și l-a aruncat.

– Mai vreau!

I-am mai turnat unul, l-a băut și pe el, firișoare de vin prelingându-i-se pe bărbie. Nu-l mai văzusem niciodată bând cu o asemenea grabă și atât de grosolan.

– Niciuna dintre voi nu e bună de nimic! a zis.

Vocea lui era așa de aspră, de parcă l-ar fi pârjolit un foc în gât, iar acum focul se stinsese și mai rămăseseră doar tăciunii.

Mi-am amintit că Doamna Nobilă îmi spusese că nu prea mai izbutea să-și facă datoria. Așa că, până la urmă, poate nu era vina mea. Dar tot trebuia să fac ceva. Nu reușisem să-l satisfac. Dacă aș fi fost mai pricepută, dacă aș fi fost ca Jewel, poate ar fi putut să mă pătrundă. Nu puteam să ridic capul.

– Spune-mi, mi-a vorbit el, ștergându-se la gură, știi să minți?

Mă întrebam ce-o fi vrând să zică, așa că am răspuns cu grijă:

– Atotputernice, când eram copil, l-am studiat pe Lao Tzu. El susținea că Cerul și Pământul cuprind totul între ele, ca pe un burduf pe care-l hrănesc cu bogăția lor, în timp ce vorbele unui om pot suna mulțumitor și îmbelșugat, dar ele se vor isprăvi curând.

– Prostii! Spune ce crezi!

– E mai bine să nu minți, iar un bărbat poate evita întotdeauna să mintă, păstrând tăcerea.

Iar, dacă trebuie să mint, o să-i mint numai pe dușmanii mei, nu și

pe mine însămi.

– Să păstrezi tăcerea? Te întreb, a continuat el, agitându-și brațele și făcând să-mi zboare pe față stropi de vin, Tu minți?

Era furie în vocea lui și știam că focul se va întoarce, dacă nu mă supun.

– Depinde, i-am răspuns.

A dat din cap.

– Acum încep să te recunosc. Continuă! De ce minți?

Pentru că e mai comod și pentru că așa obții protecție, aș fi vrut să-i spun, dar am zis:

– Nu știu, Atotputernice. Știu doar că adevărul nu moare și că nu putem trăi fără el.

– Habar n-ai despre ce vorbești, a scuturat el din cap.

– Da, Atotputernice.

– Când o să fii mai mare, o să știi să nu mai vorbești așa cu împăratul tău.

– Da, Atotputernice.

– Tot timpul mințim. Îi mințim pe servitorii noștri, pe prieteni, pe dușmani și ne mințim și pe noi. Minciunile sunt ca urciorul ăsta cu vin. Bem tot timpul, ca să nu ne pierdem pe noi și ca să putem lupta. Cine ar îndrăzni să spună că nu e sănătos?

A ridicat cupa. O picătură de vin a căzut pe o lumânare, iar flacăra a sfârâit. Nu a părut să bage de seamă.

– Cui îi pasă de adevăr?

Nu știam ce să răspund.

– Dacă mințim bine, dacă îi facem pe toți să fie de acord cu noi, dacă mințim până la moarte, dacă mințim o sută de ani, nu crezi că atunci minciuna se transformă în adevăr?

Argumentul ăsta suna pervers și nu-mi plăcea deloc, dar trebuia să

fiu de acord. Adevărul avea valoare numai când oamenii voiau să-l știe, dar, dacă ei se lăsau înșelați de secole, dacă ei credeau că știu, cine ar mai putea cere să afle adevărul? La fel, dacă cineva se prefăcea toată viața, arătându-și o anumită față și ascunzând cele mai întunecate secrete ale sale, până la moarte, oare puteau oamenii să creadă că, de fapt, cel pe care-l cunoscuseră în tot acel timp nu fusese o ființă bună?

– Partea cea mai grea e când te trezești din beție. Și-i vezi ochii, a spus el, arătând undeva aiurea. Ochii lui morți!

A înghețat, capul i s-a lăsat într-o parte, iar ochii priveau în gol. Arăta de parcă ar fi fost pierdut într-o amintire veche. Era tristețe în ochii lui – da, de asta eram sigură –, iar gura i s-a strâns într-un spasm, ca și cum n-ar fi putut îndura durerea, ca și cum i-ar fi venit să plângă. Apoi a izbit aerul cu pumnul, iar chipul i s-a schimbat. Tristețea dispăruse și nu mai rămăseseră decât duritatea și răceala, care i se întindeau pe față ca o mască.

– Dar mă pedepsește tot timpul. Încearcă să mă facă să mă simt slab. El e! Știu că el e! a urlat. Se chiorăște la mine. Chiar mă strigă pe nume. *Shimin, Shimin*. Câți ani au trecut? Nu mai țin minte. Dar îmi amintesc adevărul pe care l-am creat eu – s-a bătut el cu pumnul în piept. Adevărul meu! Și toată lumea îl crede!

Eram nedumerită. Atât de nedumerită. Despre ce vorbea? Despre cine vorbea?

– Să nu-l minți pe împăratul tău!

– Niciodată, Atotputernice!

– Mincinoși, asta sunteți cu toții! a continuat și a băut și mai mult. Am făcut ce trebuia. Cine m-ar putea acuza? A meritat-o. Și el ar fi făcut același lucru. Ce mai poate să facă acum? E mort. În ce fel mai poate să mă rănească? Nu mai era fratele meu. Nu, nu mai era!

Fratele lui. Cel care ar fi trebuit să moștenească tronul? Împăratul

Gaozu avusese trei fii. Cel mai mare, Li Jiancheng, era moștenitorul tronului, dar a murit, iar cel mic a murit și el, lăsându-l astfel pe Împărat singurul moștenitor al tronului.

Suveranul s-a ridicat. Tivul de la pantalonii lui de noapte a atins flăcările. Am icnit și am alergat să înăbuș focul.

El s-a răsucit.

– Ce e?

– Focul…

S-a clătinat înapoi, cu capul rotindu-i-se când spre stânga, când spre dreapta.

– Unde? Îl vezi? Știu că e aici. Știu!

Vocea i se schimbase din nou. Era spartă, frântă, ca un os care se rupe sub o greutate.

– Spune-i să plece! E dormitorul meu! Spune-i să plece! Țipă la mine. Îl auzi?

Tremura. Arăta înspăimântat. Eram speriată.

– Nu… Nu, Stăpâne… nu aud nimic.

Flacăra i-a aprins tivul de la mantie. Era cât pe ce să strig, să-l avertizez, când el a aruncat-o la picioarele lui, înăbușind focul.

– Minți! mi-a zis.

Fumul s-a ridicat dintre picioarele lui, iar el și-a îngropat capul între genunchi.

– Îl auzi. Își bate joc de mine, mă amenință. „Mai devreme sau mai târziu, Shimin, mai devreme sau mai târziu…“, așa îmi spune.

Nu știam cum să reacționez și cât de repede i se schimba starea.

– O să… o să mai aduc niște lumânări.

– Du-te! Du-te! Pleacă!

Nu mă puteam mișca. Eu venisem să mă culc cu el, dar el nu părea interesat de asta și era supărat pe mine.

– Nu! Stai! Nu pleca! S-a întins pe podea: Nu pleca!

Eliberată, m-am dat în spate, spre lumânări. El mormăia ceva, gesticulând din mâini. Într-un târziu a tăcut și, cu picioarele răsucite, cu brațele strânse bine la piept, a adormit. Am așteptat puțin, am luat cu multă atenție lumânarea ruptă dintre picioarele lui și am pus-o pe masă. Apoi m-am așezat, îmbrățișându-mi genunchii.

Lumina lumânărilor strălucea. Făcea un cerc de lumină, ca marginea strălucitoare a soarelui la eclipsă, iar în interiorul lui întunericul se întinsese și-l înghițea pe Împărat.

Nu reușeam să înțeleg ce i se întâmplase sau de ce era atât de tulburat. Dar avea nevoie de mine. Eram încă favorita lui și asta era suficient.

ANUL 642 D.HR.

AL ȘAISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

IARNĂ

26

În sfârșit! Secretarul Fang i-a prezentat Împăratului raportul despre acțiunea de căutare a Mamei.

Păsările de Aur puseseră multe anunțuri în capitală și într-o lună primiseră multe mesaje despre ea, a zis Secretarul cu grijă. Dar se dovedise că oamenii o confundaseră pe Mama și multe informații erau false și niciun indiciu nu ducea nicăieri. El credea că, dat fiind faptul că dispăruse acum multe luni, toate urmele i se pierduseră. S-a oprit și n-a mai spus nimic, dar, din felul cum s-a înclinat, am simțit ce gândea – că Mama a murit și că era posibil să nu aflăm niciodată ce se întâmplase cu ea.

Am plâns, dar l-am implorat pe Împărat s-o mai caute. Mama era încă în viață. Simțeam. Și nu voiam s-o abandonez.

Peste câteva zile, am mers din nou la Sala de Audiențe.

– Atotputernice Stăpân! a vorbit primul Secretarul Fang, în roba lui de purpură. Iartă-mă că trebuie să-ți readuc dinainte acest subiect. Dar au trecut mai mult de patru ani de când iubita noastră Împărătească Wende a murit. Oamenii sunt nerăbdători să-și aducă omagiul viitoarei împărătese, a cărei grație să cheme norocul peste regatul nostru.

Am tras cu ochiul spre paravanul care-i proteja pe bărbați. Secretarul avea fața pătrată și picioarele scurte. Era un bărbat taciturn și tot timpul încruntat, de parcă ar fi fost nefericit acolo, la Curte.

Inima a început să-mi bată mai tare când mi-am dat seama ce urma să anunțe – propunerile pentru noua Împărătească. Strategia lui era bine gândită. Dacă doamna pe care o sugera el devenea Împărătească, avea să câștige putere și bogății.

– O s-o spun din nou! Până când nu mi se naște un nou fiu, nu va mai exista nicio Împărătească, a făcut un semn din mână Împăratul.

Deci zvonurile erau adevărate. Suveranul considera o pedeapsă a Cerului faptul că nu mai zămislise niciun fiu după moartea Împărătesei.

Dregătorii aflați în preajma Secretarului au dat din cap dezamăgiți. M-am mutat mai aproape de paravan, ca să le văd fețele din spatele tăbliților de fildeș. Mă întrebam cu cine s-ar alia fiecare. Cu fiul ei în exil, Doamna Imaculată era în dizgrație și niciunul dintre ei n-ar fi susținut-o. Secretarul Fang s-ar fi aliat probabil cu una dintre celelalte trei doamne sau cu Jewel. Dar n-o știa prea bine pe Jewel, așa că n-aș fi zis că ar alege-o pe ea. Probabil că pe Doamna Nobilă o voia. Gândul mi-a dat multă speranță și eram fericită pentru ea.

Dar în același timp eram tristă. Niciunul dintre ei nu m-ar fi ales pe mine.

– Îl implor pe Stăpânul Atotputernic să se mai gândească, a venit

rândul Unchiului să vorbească, ținându-și tăblița de fildeș. Un regat fără un moștenitor nu poate prospera și, la fel, un palat fără împărătească nu va avea pace.

Vocea lui era puternică, sigură și plină de autoritate.

– Atotputernice! a venit și Ducele în fața tronului. Te implor să nu accepți! Chestiunea e de cea mai mare importanță și nu trebuie să hotărâm în grabă. Candidata trebuie să întrunească multe condiții, precum familia din care provine și rangul nobiliar, originea nobilă, titlul, numărul de copii pe care i-a adus pe lume. Deși a trecut ceva vreme de la moartea Împărătesei, e nevoie de timp și de cercetare atentă pentru a lua decizia corectă.

Nu eram deloc surprinsă. Ducele nu voia o nouă împărătească, pentru că cea care murise fusese sora lui. Oricine ar fi înlocuit-o, i-ar fi redus lui din putere și influență.

– Asta e doar o scuză de-a ta, și-a îndreptat Unchiul toiagul spre Duce, acuzator. O să ne distrugi regatul, iar ambiția ta ne va distruge poporul. Sper doar că Atotputernicul își va da seama că…

– Nu vreau un discurs, Unchiule!

În glasul Împăratului se simțea un avertisment.

Unchiul s-a înroșit la față. Era prima dată când îl auzeam pe Împărat mustrându-l în fața tuturor și declarându-se pe față de partea Ducelui.

După un moment de tăcere, Secretarul a făcut din nou o plecăciune.

– Dacă îmi e îngăduit să vorbesc, Atotputernice Stăpân! și-a dres glasul și a continuat: Spre gloria Stăpânului nostru, există o femeie care întrunește toate criteriile. Cu noblețea ei fără cusur, cu originea ei, cu titlul ei, i-a fermecat inima Împăratului nostru și va bucura întregul regat.

Ducele și-a ridicat capul.

– Onorate Secretar, mă tem că nu există o astfel de femeie.

Împăratul arăta interesat. S-a aplecat în față.

– Să auzim, Secretare! Pe cine sugerezi?

Mi-am ținut respirația. Oare pe Doamna Nobilă o susținea?

– Nu sugerez pe nimeni altcineva decât pe Doamna de Onoare, a cărei înțelepciune ne-a uimit pe toți cei care am avut șansa s-o cunoaștem, pe Adorata noastră.

Jewel.

Am înghețat. Oare ce făcuse ca să-i câștige sprijinul? Dar cât de inteligentă fusese! Fiind doamnă de rangul trei și încă Adorata, păstra destul din afecțiunea suveranului și avea sprijin să obțină ce-și dorea. Și căutase alte căi să se ridice de când vechea ei aliată, Doamna Imaculată, ieșise din peisaj.

– Ah!

Împăratul a dat din cap, bătând cu degetele în brațul tronului.

Nu mai puteam să ascult. Oare avea să accepte?

Ducele a râs.

– Secretare, ai verificat? N-a adus pe lume niciun copil.

– Are încă douăzeci de ani, e tânără și fertilă. Are destul timp.

– Și cum rămâne cu rangul și ordinea ierarhică? Cum poate o doamnă de rangul trei să treacă înaintea doamnelor de rangul doi și să devină Împărăteasă?

Ce ironie! Nu-mi plăcuse Ducele niciodată, dar se pare că acum mă ajuta.

– Sugerezi că Atotputernicul trebuie să se supună unor hotare de el însuși create și că nu poate să-și aleagă de soție femeia care-i e dragă?

– Mă tem doar că un astfel de comportament ar submina ordinea socială și tradiția pe care le prețuim de sute de ani.

Împăratul a ridicat mâna.

– Tu ce crezi, Mare Cancelar?

L-am căutat cu privirea pe bărbatul cocoșat, Wei Zheng. Mă ajutase când Ducele mă acuzase de tentativa de asasinat, iar Doamna Imaculată îi ceruse sprijinul o dată. Era, fără dubiu, un om important.

– Pot să fac o sugestie… a pășit Unchiul în față.

– L-am întrebat pe Cancelar, a zis Împăratul fără să se uite spre el.

Unchiul a respirat din greu. Părea umilit. Câțiva curteni se uitau la el din spatele tăblițelor de fildeș.

– Cancelare?

– Am citit semnele de pe harta zilei de azi. Nu e o zi bună pentru discutat probleme personale.

Bărbatul cel cocoșat părea și mai adus de spate.

– Atunci, să ne dedicăm restul dimineții problemelor externe, s-a îndreptat suveranul.

M-am dus să mă așez într-un colț. Trebuia să-i spun Doamnei Nobile despre propunerea Secretarului. Cum de reușise Jewel să câștige un asemenea sprijin de la un aliat atât de puternic? Și, cel mai important, ce trebuia să fac în situația asta?

După ce Împăratul a încheiat audiențele, ne-am îndreptat spre Curtea Interioară. Mi-am terminat repede prânzul și m-am dus spre dormitorul Doamnei Nobile.

– Am aflat, a dat ea din cap. Ce surpriză! Adorata a fost ocupată să-și facă prieteni și ce aliat de forță a găsit! Spui că Împăratul le-a cerut părerea și altor curteni?

– Da, câtorva.

– Și cum arăta când le-a cerut părerea?

– Nu a părut să se opună la numele lui Jewel.

Doamna Nobilă și-a frecat bărbia cu nervozitate.

– Deci trebuie să facem ceva s-o oprim.

– Avem nevoie de timp.

Împăratul mă plăcea, dar încă nu eram Adorata. Trebuia să-mi mai petrec niște nopți cu el ca să-mi întăresc statutul.

– Sau am putea să încercăm niște alianțe, am mai spus eu.

Ne trebuia un om de vază, care să ne propună pe Doamna Nobilă sau pe mine. Dar nu puteam rosti acest gând deschis nici măcar cu Doamna Nobilă. Și aveam nevoie de un aliat cât mai repede. Secretarul Fang n-avea să înceteze presiunile asupra Împăratului până nu obținea ce-și propusese, iar data viitoare harta astrologică s-ar putea să nu ne mai ajute.

– Ducelui nu-i pasă decât de propria bunăstare, a zis Doamna Nobilă. Nu va accepta ca poziția ocupată de sora lui care a murit să fie luată de nicio altă femeie. Și apoi, mă urăște, a oftat ea. Sora lui nu mă plăcea.

– Dar Unchiul?

Nu era în grațiile Împăratului, pentru moment. Dar încă avea influență la Curte. Apoi mi-am dat seama că el trebuie să fi fost în spatele propunerii pentru titlul de împărătească. Îl detesta pe Duce. Dacă reușea să facă o altă femeie Împărătească, avea să câștige o aliată puternică și, probabil, să-l distrugă pe Duce.

– E din generația veche, a zis Doamna Nobilă. Mândru și îngâmfat. El e cel care l-a ajutat pe Împăratul Gaozu în timpul războiului. Nu-l cunosc destul de bine.

– Dar Marele Cancelar?

– Greu de spus. E un mare om de stat, un istoric renumit, dar, în același timp, un trădător.

– Trădător?

– L-a slujit pe tatăl meu.

M-am încruntat, simțindu-mă pierdută. Relațiile încurcate de la Curte erau mult mai complicate decât îmi imaginasem. Toți aveau o istorie în spate, un scop și un loc de păstrat, pe când eu n-aveam nici

istorie, nici susținători, iar scopul meu nu ducea nicăieri.

– Și-atunci, de ce o susține Secretarul pe Jewel? E posibil să fie rudă cu el? am întrebat.

Doamna Nobilă a clătinat din nou din cap.

– Îl cunosc. Nu e înrudit cu Adorata.

– Dar trebuie să-l știe de undeva sau de mult timp. Se întâlnește cu el în secret? Cum a ajuns să-l cunoască?

Aș fi vrut s-o întreb chiar pe ea toate astea, dar trecuseră câteva luni de când vorbisem cu ea acolo, la grajdul imperial. Brusc, mi-am amintit comportamentul ei ciudat din acel moment. Părea să-l fi cunoscut pe Pheasant când era mic, dar nega faptul că fusese exilată. Mă minți se. Încerca să-și ascundă trecutul.

– Doamna mea, știai că Jewel a fost exilată?

– Exilată? s-a uitat la mine surprinsă. Unde ai auzit?

– Am cunoscut-o în Curtea Concubinelor cu ani în urmă. Ea mi-a spus.

– Nu am știut. De ce nu mi-ai spus până acum?

– Nu mi s-a părut important.

– N-am auzit niciodată că ar fi fost exilată. Am crezut că a fost una dintre Alesele mai vechi din Curtea Concubinelor. Ești sigură?

– Mi-a zis acum câțiva ani, înainte să câștige favorurile Împăratului, dar acum, recent, a încercat să nege.

Doamna Nobilă a căzut pe gânduri.

– Dacă ar fi fost în Curtea Interioară, n-ar trebui s-o cunosc, eu sau altcineva? Când a fost în Curtea Interioară?

Jewel așteptase în Curtea Concubinelor timp de șapte ani și trecuseră vreo doi ani de când îmi povestise trecutul ei.

– Ar trebui să fie cel puțin nouă ani de-atunci.

– Acum nouă ani? Și ce titlu a avut?

– Nu mi l-a spus, așa că s-ar putea să fi fost doar o concubină oarecare, m-am uitat eu la Doamna Nobilă plină de speranță.

– Acum nouă ani, o concubină pe nume Jewel… Lasă-mă să mă gândesc… O concubină… N-aveam cum s-o întâlnesc prea des – a scuturat din cap. Nu-mi amintesc. Dar, cu viclenia ei și dat fiind faptul că a reușit să revină în Curtea Interioară, cu siguranță va ști să-i manipuleze pe înalții dregători.

– Inclusiv pe Secretar, am oftat eu.

– Acum sunt foarte curioasă, a mângâiat ea cutia cu păianjeni. De ce a fost Adorata noastră exilată din Curtea Interioară?

O întrebasem pe Jewel același lucru, dar nu obținusem niciun răspuns. Dar eram la fel de curioasă. Jewel avea un secret și acela putea fi punctul ei slab. Dacă îl descopeream, puteam să revin în forță. Puteam chiar s-o opresc să pună mâna pe coroană.

I-am urat Doamnei Nobile o zi bună și am plecat.

Mi-au venit în minte cuvintele maestrului: „Planurile tale să fie întunecate și de nepătruns ca noaptea, iar, când faci o mișcare, fă-o să cadă ca un trăsnet!“

Care era secretul lui Jewel?

Am început cu servitoarele lui Jewel. Mă opream în fața casei ei din ce în ce mai des. Ca să nu dau de bănuit, scăpam câte ceva pe jos, o lumânare, o batistă, așa încât să-mi fac o idee despre ce se petrecea la ea înăuntru. Dar servitoarele ei m-au observat și m-au alungat. Mi-am schimbat strategia, mituindu-le din plata mea lunară, trimițându-le dulciuri și prăjituri de orez. Ele le mâncau, dar n-au avut niciodată bunul-simț să-mi mulțumească.

Am început să vorbesc cu eunucii care aduceau mâncarea, cu doamnele de la spălătorie și apoi cu eunucii de acolo. Niciunul nu știa despre trecutul lui Jewel.

Eunucul Ming. Oare el îi cunoștea povestea? L-am găsit lângă intrarea în Curtea Concubinelor. M-a văzut și m-a urmat spre o pădurice de bambus liniștită, lângă un pavilion.

Mi-am deschis palma, în care strălucea un lingou de aur. Aveam cinci astfel de lingouri, pe care le păstrasem pentru asemenea momente.

– Spune-mi despre Prea Adorată. De ce a fost exilată?

Ochii lui mici, de șobolan, s-au fixat asupra aurului.

– Exilată? N-am auzit asta.

Mi-am strâns degetele peste lingou.

– Bine, atunci, o să i-l dau cuiva dispus să vorbească.

– Trebuie să se fi întâmplat acum mulți ani. Cine o să-și mai amintească?

M-am întors să plec.

– Așteaptă, așteaptă! Întoarce-te! Nu știu de ce a fost exilată, dar știu că nu e cine pretinde că ar fi.

– Ce spui? m-am răsucit eu.

– Nu o cheamă Jewel. Mi-aduc aminte că odată l-am auzit pe un eunuc bătrân spunând asta. A murit acum câțiva ani. Era un om bolnav, înțelegi. Da, Adorata. A fost în Curtea Concubinelor mulți ani, întotdeauna singură. Avea alt nume atunci, dar cumva a reușit să le zică oamenilor că o cheamă Jewel. Nimănui nu-i păsa cu adevărat de asta atunci…

Își schimbase numele? Ce inteligent! Nu-i fusese greu s-o facă acolo, la curtea uitată de toată lumea, unde n-o cunoștea nimeni.

– Care e numele ei adevărat?

S-a încruntat, scărpinându-se în cap.

– E… Salcia Delicată? Nu… Lotusul de Argint? Stai… Floarea Zăpezii.

I-am întins lingoul de aur.

Inima îmi bătea de nerăbdare. M-am grăbit să-i spun Doamnei Nobile. Avea să fie șocată și încântată să afle adevăratul nume al lui Jewel.

– Floarea Zăpezii? Ochii Doamnei Nobile s-au făcut mari: Numele ei adevărat e Floarea Zăpezii?

Am dat din cap. De-asta și-o aminteau atât de puțini oameni. Fusese o micuță concubină la Curtea Interioară acum nouă ani, apoi își schimbase numele. După atâția ani, cu părul ei alb, la fel ca al celorlalte Alese din Curtea Concubinelor, toată lumea crezuse că e una dintre ele.

Dar de ce fusese alungată? Ce încerca să ascundă?

– Mei, aici erai!

Plum a pus un pumn de semințe de floarea-soarelui prăjite pe masă și m-a tras într-un colț, cum am intrat în dormitor:

– Trebuie să-ți spun ceva. Vești foarte importante! Chiar uluitoare.

– Ce vești? am întrebat-o.

– S-a găsit un trup după-amiază, îngropat sub frunze, sub un pod de lângă Sala de Tras cu Arcul. Un cadavru. Al unui soldat din gardă.

– Și cine era?

A luat o sămânță și a spart-o în dinți.

– Era comandantul celei de-a noua divizii a Păsărilor de Aur. Porecla lui era A Cincea Fată.

Tradiția spunea că, atunci când se năștea un băiat, părinții lui îl numeau fetiță, ca să nu cumva spiritele rele să-i fure viața, iar respectivul își păstra porecla și când creștea.

– Cum a murit?

– Unii povestesc că era beat, că a intrat într-o încăierare și ar fi fost ucis din greșeală, a vorbit Plum, roșie de emoție. Dar alții zic că n-a fost nicio încăierare și că A Cincea Fată nu era beat, pentru că nu bea niciodată, și că ar fi fost ucis fără motiv.

M-am încruntat.

– Deci cum a murit, de fapt?

S-a dus la ușă, ca să se asigure că nu venea nimeni, și mi-a șoptit:

– E din cauza profeției, Mei. Toată lumea vorbește despre asta.

– Ești sigură?

– Da, ar trebui să-i auzi. Nimeni n-a mai murit până acum așa în palat, susțin oamenii, dar, de când cu stelele căzătoare, două gărzi – și mi-a arătat ea două degete – două, nu una, au murit fără motiv. Ce altceva ar putea fi?

Mi-a amintit de celălalt soldat, poreclit Băiatul Negru, împușcat pe motiv că ar fi furat cai. Ceva îmi spunea că vorbele lui Plum erau adevărate, dar nu voiam s-o las să mai vorbească și să dea de cine știe ce necazuri.

Am luat o mână de semințe de pe masă.

– Miros bine? Cum sunt la gust?

Plum n-a părut să mă audă. S-a uitat în jur să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea, chiar dacă eram singure. Fața ei era din nou roșie de emoție când a adăugat:

– Și mai e ceva, Mei. Ai auzit de baladă?

– Ce baladă?

– Se spune că toți copiii de pe străzi o cântă, iar eunucii care fac

cumpărături ar fi auzit-o. Zice așa:

În dimineața asta, o ramură încovoiată crește la mine în dud,
Se afundă adânc în fântâna mea și cântă o poveste, pe care trebuie să ți-o spun.
A fost odată o pasăre phoenix care și-a vărsat lacrimile peste muntele de flăcări,
Iar focul a ars un tânăr cocor care a zburat departe, fără să lase în urmă niciun nume.
Acum, bătrânul dragon închide ochii și adoarme sub o stâncă,
Iar ciorile îi cântă pe tron.

Am tras aer în piept. Desigur. De-asta făcuse Împăratul toate acele comentarii tainice despre minciuni și adevăruri când mă chemase în acea noapte.

– Spui că o cântă copiii pe stradă?

A dat din cap că da.

– Dacă împăratul află de la cine a pornit, o să-l…

Și a făcut un gest, arătând cum o să-i taie capul.

Aveam gura uscată. Oricine ar fi fost cel care pornise totul, putea fi în același timp bărbatul din profeție, cel care avea să pună capăt dinastiei.

– Ce crezi, Mei? Împăratul știe cine e dușmanul lui?

Am clătinat din cap. Nu știa. Dacă ar fi știut, ar fi existat un singur mort, nu doi.

– Doar nu crezi că era A Cincea Fată?

– Se poate.

– Nu înțeleg, Mei.

– Nici eu, am oftat. Sper doar că totul se va sfârși curând.

Sau era doar începutul? M-am gândit la dările de seamă despre violențele care izbucniseră pe străzi în ultima perioadă. Într-una dintre situații, un grup de răsculați furase două vase care transportau grâne de pe Marele Canal. Unchiul Împăratului se dusese să-i aresteze, dar, când ajunseseră Păsările de Aur, dispăruseră cu toții. Ducele a profitat de eșecul Unchiului și l-a acuzat că intenționat i-a lăsat să scape. Unchiul s-a înfuriat și a susținut că Ducele avea o mulțime de spioni în rândul oamenilor lui și că i-a sabotat misiunea.

În orice caz, răul fusese făcut, iar proscrișii din orașele învecinate, chiar și cei din sud, au fost încurajați de succesul rebelilor și au atacat delegațiile imperiale care transportau cai, grâne, mătase și aur.

Plum și-a pus trei semințe în gură. Buzele i s-au mișcat câteva secunde, apoi a scuipat toate cojile și a înghițit miezul. O priveam, fascinată de meșteșugul cu care spărgea semințele în dinți.

– De cât timp ești tu la Curte, Plum?

Am luat și eu o sămânță și am spart-o între dinți.

– De aproape cinci ani.

Deci Jewel venise la palat înaintea ei. N-avea de unde să cunoască adevărata ei identitate.

– De ce întrebi, Mei?

– Poate că e timpul să te pregătești pentru a cincea aniversare, am răspuns eu, luând cu grijă miezul micuț, albicios, între degete.

– Ce nu-mi spui, Mei? Stătea nas în nas cu mine: Am auzit despre propunerea Secretarului la Sala de Audiențe. Nu sună prea bine pentru Doamna Nobilă, nu-i așa?

– Nu vreau să te târăsc în povestea asta.

– Ce ai nevoie să afli?

N-am răspuns nimic. Ea m-am împins ușor cu umărul.

– Hai, zi!

Am mestecat miezul.

– Știai că numele Adoratei, Jewel, nu e numele ei adevărat?

A făcut ochii mari.

– Și care e numele ei adevărat?

– Floarea Zăpezii.

– De ce și-a schimbat numele? Am crezut că e o doamnă de la Curtea Concubinelor, una dintre Alesele mai în vârstă.

– Nu, nu e o Aleasă. A fost surghiunită acolo acum mulți ani.

Plum s-a încruntat îndurerată:

– Ești sigură? De ce a fost surghiunită?

– Asta o să-mi spui tu.

– Măi, măi, măi… a zâmbit ea, arătându-și dintele de iepure. Mă pricep să dezgrop secrete. O să aflu cât de curând.

27

A doua zi, când Împăratul a venit în Sala de Audiențe, eu îl așteptam în anticameră. Secretarul Fang a susținut-o din nou pe Jewel. Exact așa cum mă temeam, Ducele și Wei Zheng n-au mai găsit absolut nicio scuză ca să oprească discuția, iar Unchiul a tăcut. Suveranul părea să se gândească serios la Jewel. În ziua următoare ea și-a făcut apariția în timpul unei întâlniri și le-a adus susținătorilor ei cupoane de mătase și daruri generoase. Când au luat o pauză între întâlniri, ea a adus tăvi cu delicatese pentru ei: prepeliță friptă, urechi de porc fierte, labe de urs înăbușite. Înalții dregători păreau încântați. Au devorat mâncarea și au început să cânte un cântec în care o preamăreau pe Jewel.

– Într-adevăr, Adorata e cea mai virtuoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spuneau ei.

Împăratul râdea. A pornit alături de Jewel și de curteni, în timp ce eu veneam în spate. Și nimeni nu mă băga în seamă.

Disperarea încolțea în mine ca semințele primăvara. Trebuia să mă

mișc mai repede.

Dar Plum nu găsise nimic, iar eu tot nu aflasem motivul pentru care Jewel fusese exilată.

Doamna Nobilă și-a ridicat capul când am intrat în dormitorul ei.

– Stai jos! mi-a zis, atingându-și colierul cu degetele, în timp ce se îndrepta spre un scaun pictat de lângă fereastră.

– M-ai chemat, Doamnă!

– Nu știu de unde să încep, Mei. Dar cred că trebuie să afli.

A lăsat colierul în pace și s-a întors spre mine:

– Umblă un zvon că ai fi vândut mantia de noapte a Împăratului pe bani.

– Cum? N-am făcut așa ceva! mi-am strâns eu pumnul. Doar nu crezi asta?

– Sigur că nu. Știu că n-ai face niciodată așa ceva. Am vorbit cu câțiva eunuci și i-am plătit ca să pună capăt zvonului. Te asigur că nu va ajunge la urechile Atotputernicului.

– Din nou vreo șmecherie de-a lui Jewel. Pregătește ceva nou.

– Te înșeli de data asta, Mei. Sursele mele spun că nu de la ea a pornit, dar, cu siguranță, i-a ajuns la urechi și a ațâțat și ea zvonul.

– Atunci, de la cine a pornit?

– Am aflat că de la o femeie care e funcționar.

Am tras aer adânc în piept. Rain. Aproape că uitasem de ea.

– Știi despre cine e vorba?

Am dat din cap că da.

– E ceva ce ar trebui să știu, Mei?

Nu puteam s-o mint.

– Profesoara Mei a avut o aventură cu Prințul Zhi. Și acum crede că prințul e interesat de mine.

– Prințul Zhi.

M-am uitat la ea, să-mi dau seama dacă era supărată pe mine.

– Împăratul îl adoră, ți-am spus doar, iar pe vremea când Wende trăia, Zhi stătea la ea în dormitor și l-a crescut ca pe o perlă. Oamenii încă îl tratează astfel. Fetele își pierd capul când îl văd. Nu înțeleg de ce suveranul îl ține în Palatul de Răsărit. Probabil că știe despre flirturile lui. Dar Prințul Zhi e o problemă. N-o să te apropii de el, da?

– Da.

– Bine. Am încredere în tine. Tu nu ești ca alte fete, care se lasă ușor păcălite de el, a zis ducându-se spre roata de tors. Mă bucur că ai descoperit numele adevărat al Adoratei. Ai făcut o treabă excelentă. Ai mai aflat ceva?

Am dat din cap că nu. Plum îi cumpărase pe eunuci, pe profesorii de etichetă și chiar pe scribii de la Palatul Exterior. Cât de curând, spunea ea, o să afle ceva despre Jewel. Dar până atunci se putea să fie prea târziu.

Nu aveam prea mult timp la dispoziție. De când înalții dregători își dăduseră acordul în privința lui Jewel, nu mai depindea decât de Împărat. Odată ce el avea să se hotărască, ea va deveni Împărătească. Iar el putea să-și anunțe hotărârea în orice clipă.

– N-a mai ieșit de la ea din cameră, a zis Doamna Nobilă, apucându-se să învârtească roata de tors.

– De ce?

– Habar n-am.

Ușile s-au deschis cu un scârțâit în curte. M-am uitat pe fereastra zăbrelită. Servitoarea lui Jewel, cea pistruiată, a ieșit din dormitor cu o tavă de mâncare.

– Ce se întâmplă?

– Pare că nu i-a plăcut mâncarea. N-a mâncat nimic.

Mâncarea era neatinsă și am văzut că era un platou plin cu pui.

– Servitoarea mea spune că nu prea are poftă de mâncare în ultima vreme.

– Poate e bolnavă – speram eu.

– Nu știu. Chiar nu știu.

Doamna Nobilă a clătinat din cap. Niciodată nu fusese mai îngrijorată.

Cu inima grea, i-am spus că plec și am pornit pe coridor. Toată lumea era ocupată în jur și m-am oprit o clipă să mă uit la ei. În mijlocul curții, un grup de servitoare erau ghemuite peste o masă și jucau *weiqi*. Lângă muntele în miniatură, alte câteva stăteau și brodau, iar altele măturau. M-am întors să mă uit la camerele doamnelor. La dreapta mea era camera Doamnei Supuse, unde își unduia șoldurile și-și flutura brațele, dansând pe ritmul unei tobe. La stânga mea, era camera Doamnei Virtuoase, unde câteva cusătorese, cărând haine roșii, indigo sau verzi se adunaseră în fața intrării. Camera Doamnei Imaculate era închisă. Mă întrebam ce face. N-o mai văzusem de când fiul ei, Prințul Yo cel capricios, fusese surghiunit. Nu mai lua parte la festivități, la împărțirea fructelor sau la alte întruniri, iar în cea mai mare parte a timpului stătea încuiată la ea în cameră. Dar ar fi trebuit să fiu nebună să cred că se hotărâse să devină vreo pustnică. Doamna Nobilă era genul care înșfăca tot ce putea în momentul în care simțea că se scufundă, ca să tragă după ea la fund.

M-am uitat la casa lui Jewel. Se vedeau niște umbre mișcându-se înăuntru, dar nu-mi dădeam seama exact ce erau. De ce nu mânca?

M-am hotărât să mă întorc la mine în cameră. Când am trecut pe lângă pinii noduroși de lângă munte, am observat cum o pătură de

gheață acoperise vârful și fisurile stâncilor. Albul nu acoperise stâncile cu totul și mai rămăseseră pete negre care se zăreau pe sub cearșaful de gheață, ca niște picioare de păianjen. În iaz, apa era nemișcată, dar încă nu înghețase, iar o bucată de gheață subțire plutea la mal.

Mi-am strâns haina mai bine. Nu-mi plăceau nici gheața, nici zăpada. Preferam furtunile și tunetele și furia amândurora, care spălau praful și murdăria.

În ultima vreme, nopțile fuseseră atât de reci, încât nu dormisem bine. Adesea stăteam în pat și mă uitam la luna care-mi strălucea la fereastră. Și desena forme întunecate. Uneori, Pheasant mi se ivea în minte și închideam ochii ca să nu mă mai gândesc la el.

– Am auzit că mă spionezi, a răsunat vocea lui Jewel din spatele meu.

Stătea sub cornișa casei ei, la capătul pasajului.

I-am făcut o plecăciune. Era încă Adorata…

– Ai ieșit afară.

Oare trebuia s-o chem pe adevăratul ei nume? Mai bine nu. Ca să nu devină prevăzătoare.

– Sigur că da. Voiam să-ți cer o favoare, Mei. O să-mi faci pe plac, nu?

– Cum dorești, Adorată, am zâmbit eu fermecător.

Și-a strâns haina de blană roșie în jur. Părul alb îi cădea în cascade pe spate. În obraji i-au înflorit bujori roz.

– Știam eu.

– Ce favoare?

– Când te-a chemat la el acum o lună, am aflat că a vorbit cu tine și că a dormit într-un cerc de lumânări.

Cine era iscoada ei?

– Da.

Mă așteptam să mă întrebe cum mi-am făcut treaba cu Împăratul, dar n-a spus nimic.

S-a uitat la cer o clipă. Vântul îi vântura părul alb, ca niște degete invizibile.

– Ai dormit bine, Mei, în ultima perioadă? E atât de frig, că eu n-am putut să dorm. Azi-noapte luna mi-a strălucit la fereastră, desenând tot felul de forme, ca niște flori de prun negre. Mi-aș dori să le fi văzut și tu. Aș vrea să le pictez, dar e ceva vreme de când n-am mai pictat.

Ce ciudat! Observaserăm același lucru. Dar ea era dușmanul meu și obținuse sprijinul Secretarului.

– Ai fost ocupată.

Și-a ridicat umerii, de parcă vântul i-ar fi atins gâtul și i s-ar fi făcut frig. O clipă nici nu i-am văzut buzele, doar ochii ei de pisică mă priveau din spatele blănii roșii.

– Ce ți-a spus?

– Multe, dar nimic despre tine.

– Asta nu e o surpriză. Dar ți-a fost frică atunci când l-a pomenit pe mort?

Știa mai multe amănunte decât aș fi crezut. Mi-am păstrat calmul.

– Ce mort?

S-a uitat la mine cu ochii la fel de nemișcați ca iazul înghețat. Apoi a privit în altă parte. Dar o scânteie i-a strălucit o clipă în priviri, iar eu am surprins-o – o scânteie de îngrijorare sau poate chiar de durere. Fusese vagă, neclară, trecătoare și s-a stins imediat ce s-a aprins. Am avut sentimentul că găsise ce căuta, dar nu știam despre ce era vorba sau ce anume spusesem sau făcusem ca să-i ofer răspunsul. Era dezamăgită.

– Să ai o zi frumoasă, Mei!

– Cum ai obținut sprijinul Secretarului Fang, Jewel?

A dat din cap.

– Îți urez mai mult noroc data viitoare, Mei!

Nu mai așteptam nimic altceva de la ea. M-am întors să plec. Dar de unde știa ce-mi spusese Împăratul în acea noapte? Și de ce păruse îngrijorată auzindu-mi răspunsul? M-am oprit și m-am uitat în spate. Era tot acolo, sub cornișă, uitându-se după mine.

Dar nu mai era singură. Lângă ea era o siluetă subțire, cu o față ascuțită, triunghiulară.

Rain.

Mi s-a strâns inima. Am grăbit pasul.

ANUL 643 D.HR.

AL ȘAPTESPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

PRIMĂVARĂ

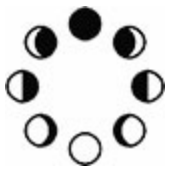

28

Avea să fie o serbare în acea seară, mi s-a spus, chiar dacă nu era prilej de sărbătoare. Urmându-le pe celelalte doamne, am mers spre sala de ospețe. Chiar din clipa în care am pășit înăuntru, am știut că ceva nu era în regulă.

Dregătorii sosiseră, iar muzicanții se aliniaseră la ușă. Pe mese erau multe buchete de flori, aranjamente făcute în pepeni, portocale și pere. Alături de Împărat stătea Jewel, înveșmântată într-o rochie de damasc roșu, cu modele în formă de flori de piersic, păsări purpurii și papagali.

Mi-am ocupat locul lângă Talentate, iar servitorii au adus tăvi cu mâncare. Supă de pasăre în boluri de ceramică, pictate cu frunze de bambus, carne de cămilă friptă, servită pe platouri dreptunghiulare, tocană din labă de urs, în vase mici. Chefal cu dungi argintii, pescuit în mare, și fiert în aburi, cu sos de ghimbir picant. Și multe dintre mâncărurile preferate ale Împăratului, delicatese rare de care doar auzisem. Jewel și-a acoperit nasul și a dat la o parte peștele. M-am

încruntat și apoi i-am zărit mâna care-și mângâia burta. Mi s-a strâns inima.

Cum de-mi scăpase?

Jewel era însărcinată.

– Cerul fie lăudat! În sfârșit! Sângele meu! Am un urmaș! a tunat Împăratul în toată sala. Am să vă dau o veste minunată!

Servitorii din spatele meu m-au întrebat ceva, dar eu eram atât de șocată, că nici nu i-am auzit. Au luat mâncarea de pe masa mea și au adus niște farfurioare cu bucăți de carne.

– Cerul îmi promite încă un copil! Fie ca el să fie un băiat care să stea mărturie regatului prosper pe care l-am creat.

Mustățile i-au tremurat când a strigat. Părea într-o formă excelentă.

– Sfetnici, ascultați-mă! Am s-o binecuvântez cu coroana pe această femeie care mă onorează astfel. Da, ea este femeia mea și ea va fi următoarea împărătească a regatului.

Nu mai puteam să văd fețele oamenilor, nici să ascult valurile de laude asurzitoare. Singurul sunet pe care-l auzeam venea dinlăuntrul meu.

Jewel. Împărătească.

Într-un colț, cineva a zdrăngănit o lăută, care a scos un sunet ca un geamăt, ca un lup care trage să moară… Voluptuoasă, Doamna Supusă s-a ridicat și s-a dus în mijlocul sălii, între mese. A bătut din palme, ca să le dea semnalul muzicanților să cânte și a început să-și miște mâinile ca niște aripi grațioase. Muzica de *guzheng*, flaute vesele și clinchetul de clopoței au umplut atmosfera. Se cânta *Munții cei semeți și apele curgătoare*.

Dregătorii s-au așezat la rând în fața mesei de sărbătoare, ca să-și aducă laudele. Au urmat Doamnele. Doamna Nobilă a fost prima. Încet, s-a dus spre ei, palidă și cu ochii în lacrimi, de parcă ar fi fost la o procesiune funerară. Dar ce doamnă minunată era! Când a ajuns în

fața mesei, și-a netezit rochia și a făcut o plecăciune adâncă.

N-am putut să privesc scena. Jewel nu merita reverența Doamne Nobile. Nu merita nimic.

Doamna Virtuoasă și-a luat ochii roșii de plâns din oglinda ei de bronz și a venit și ea să se încline, apoi a fost rândul Doamnei Supuse. Doamna Imaculată lipsea, ca de obicei.

A venit rândul Doamnelor de Onoare. Apoi al Grațioaselor.

A venit și rândul meu. M-am înclinat în fața lui Jewel și am ridicat cupa să-i fac o urare. *Gong xi. Felicitări!*

– Îți primesc urările din tot sufletul, a zis ea.

Mi-am mușcat buza.

– După încoronare, o să am nevoie de servitoare personale, a sorbit ea din cupa cu vin.

– Sunt multe fete în Curtea Interioară din rândul cărora poți să alegi.

Ea a clătinat din cap.

– Nu. Sunt prea drăguțe și deștepte, a spus privindu-mă cu ochii ei de pisică. Fetele deștepte pot să-ți facă probleme. Ne-ar putea distrage atenția mie și Împăratului. Și nu voi permite. Cred că e momentul să cam dispară din peisaj. Am de gând să chem câteva fete noi din regat. Am nevoie de fețe noi în jur.

Voia să scape de mine. Am simțit că îngheț.

– Desigur că poți face tot ce dorești. Vei fi împărătească.

A oftat.

– Îmi pare rău, Mei. Țin la tine, chiar țin. N-am nicio dorință să-ți fac rău, dar i-am promis unei prietene.

Rain. Mi-a tremurat mâna și vinul mi s-a scurs printre degete.

Nu știu cum m-am întors la masă. Stând acolo, mă uitam la tăvile cu mâncare din fața mea. Erau platouri cu rață, prepeliță, carne de oaie, rasol de porc, limbă de vită. Peste tot animale moarte, gătite și tăiate –

fripte, înăbușite sau prăjite.

O femeie pe care n-o mai văzusem niciodată stătea în fața ușii de la garderobă.

– Adorata m-a trimis să-ți spun că de-acum încolo am să mă ocup eu de garderoba Împăratului.

– E datoria mea, am încercat eu să-mi păstrez cumpătul. Nu poate răsturna o poruncă a Împăratului.

– Dacă vrei să-l întrebi pe Împărat, o poți face.

– Unde este?

– În dormitorul Adoratei.

Disperată, m-am îndreptat direct spre Cartierul Lotușilor. Dar, când am ajuns în curte, m-am întors. N-aveam să fiu decât jalnică dacă apăream în fața lui. Și apoi, nu reușeam să găsesc niciun motiv pentru care el ar fi fost de partea mea.

Eram disperată. Jewel începuse deja să mă îndepărteze și nici nu era împărătească încă. Iar Plum nu-mi spunea nimic din ce nu știam. Toată lumea o credea pe Jewel una dintre Alese și nimeni nu-și amintea numele Floarea Zăpezii.

Astrologii imperiali s-au adunat în biblioteca Împăratului ca să stabilească ce dată era cea mai prielnică pentru încoronare. Printre ei se afla și astrologul desculț. M-am așezat în spatele celorlalte servitoare și mi-am plecat capul. Nu-l plăceam pe astrolog și eram

bucuroasă că nu mă observase.

În parfum de tămâie, a intonat cântări împreună cu ceilalți, făcând plecăciuni deasupra unui glob, aflat pe un trepied cu picioare în formă de broască. Un instrument faimos, care avea trei sute de ani vechime și despre care se spunea că ar avea puterea să arate voia Cerului. Bărbații îl atingeau cu degetele în diverse puncte, se încruntau, dădeau din cap și șopteau. Erau anumite zile prielnice pentru nunți, altele pentru călătorit, altele pentru călărit, zile în care era mai bine să purtăm podoabe din lemn decât din jad, să îmbrăcăm haine în culori palide, în loc de roșu, altele în care trebuia evitat să se vorbească despre șerpi sau era mai bine să nu aprinzi focul și să nu gătești.

– Pentru încoronare – studiau ei împreună globul – să vedem…

Speram să nu găsească o zi prielnică în următoarele două sute de ani. Dar după un timp au bătut din palme și au strigat:

– Cea de a douăzecea zi din cea de-a treia lună.

Mai era doar o lună până atunci.

Brusc, curtea s-a umplut de croitorese, muzicanți, bijutieri, cunoscători în ale vinului și eunuci care verificau liste cu specialități din întregul regat, pentru marele ospăț. Jewel se fălea de dimineața până seara. Servitoarele ei o susțineau în timp ce mergea, de parcă s-ar fi temut că se împiedică și moare, în timp ce preoții o sfătuiau ce trebuie să mănânce ca să se hrănească așa cum trebuie și ea, și fătul. Urechile mele nu mai suportau să audă tot ce auzeau.

Prea curând, a sosit și cea de-a treia lună a anului.

– Tot n-ai găsit nimic? m-a întrebat Doamna Nobilă când am intrat la ea în dormitor.

Am dat din cap că nu. Plum vorbea cu o femeie în vârstă, de la spălătorie, dar sigur n-avea să ducă nicăieri.

– Îmi pare tare rău. Am vorbit cu Cancelarul despre intențiile Împăratului. Mi-a spus că nu a depins de el să ia hotărârea în privința Împărătesei.

Mi-am frecat fruntea, dezamăgită.

– Știam eu că n-o să mă susțină pe mine. Îi ceream prea mult.

S-a așezat pe un scăunel de lângă pat, cu mâinile pe un încălzitor de metal și a continuat:

– L-am rugat și pe Unchiul Împăratului. Bătrânul m-a primit și m-a întrebat ce cred despre Duce. Mi-a ținut o tiradă despre dușmanii lui, spunându-mi cât de nevrednic a fost și cum l-a jignit Împăratul. Mă tem că devine tot mai furios și senil.

Nu exista nimic care s-o poată opri pe Jewel.

În cea de-a optsprezecea zi a lunii, cu două nopți înainte de încoronarea lui Jewel, stăteam în curtea de la camera mea și priveam cerul nopții. Nu era lună, doar stele, împrăștiate ca niște semințe de floarea-soarelui înghețate. M-am gândit la Tata. Îmi părea rău. Nu-i puteam împlini visul.

Apoi, am auzit un strigăt ascuțit din partea de răsărit a curții, dinspre Cartierul Lotușilor. Strigătul lui Jewel. Fără să stau pe gânduri, am alergat într-acolo.

O mulțime de servitoare se agitau de colo până colo prin curte. Lângă camera lui Jewel, servitoarele ei alergau afară cu cearșafuri pline de sânge.

Pierduse copilul.

Cerul mă ajuta! Poate că n-avea să mai fie împărătească acum.

Din camera Doamnei Nobile, le priveam pe femeile care veneau în vizită la Jewel. Așa era protocolul, ca Doamnele să ofere condoleanțe, chiar dacă toate știam că e curată prefăcătorie. Când Doamna Nobilă s-a întors din camera lui Jewel, am întrebat-o:

– Oare o să amâne Împăratul încoronarea?

– Nu cred, a clătinat ea din cap.

– Dar are uterul rece.

O sarcină nu se putea dezvolta într-un uter rece, auzisem eu.

– Așa am crezut și eu. Dar Adorata susține că nu e adevărat.

– Atunci, ce altceva se putea întâmpla?

– Ea susține că i-a pus cineva aconit în vin.

Eram șocată. Aconitul era o iarbă periculoasă, care se folosea pentru lepădarea unui copil nedorit.

– Cine ar face așa ceva?

Ea a oftat.

– Nimeni n-ar fi atât de crud. Dar e furioasă acum. Acesta e motivul. Te sfătuiesc să ai grijă. Nu te arăta! Nu ai nevoie de niciun fel de atenție în clipa asta.

Mi-a stat inima în loc. Oare avea să mă acuze Jewel că i-am pus otravă?

În acea noapte, când m-am întins pe saltea, n-am putut să adorm. Mă întrebam dacă a doua zi aveam să dorm pe podeaua rece din Curtea Concubinelor. Sau chiar mai rău?

În noaptea dinaintea încoronării lui Jewel, Împăratul le-a chemat pe Talentate să-l servească. Celelalte opt Talentate și cu mine am ajuns la el îmbrăcate în rochiile noastre de mătase și am așteptat pe o saltea mare dintr-un colț. El stătea în mijlocul cercului de lumânări și bea. Vestea despre cum lepădase Jewel îl zguduise, după câte mi-am dat

seama, și părea trist, cu ochii încețoșați și mustățile lăsate în jos. Nu ne-a cerut să ne scoatem hainele sau să ne apropiem. Curând, celelalte Talentate s-au plictisit să aștepte și au început să șușotească despre ceremonia încoronării de a doua zi.

– Mei, mi-a șoptit Plum la ureche, întinzându-se spre mine, am aflat de ce a fost alungată Jewel.

– Serios?

Era cât pe ce să sar de pe saltea. Împăratul, cu un urcior în mâna stângă, încerca să-și apuce sabia cu dreapta. Dar nu prea reușea.

– Spune-mi, de ce a exilat-o?

– Nu Împăratul a exilat-o. Ci fosta Împărăteasă. Era geloasă, pentru că Jewel era mai frumoasă și el o plăcea. Așa că Împărăteasa a inventat un motiv, i-a ucis lui Jewel familia și pe ea a surghiunit-o în Curtea Concubinelor.

– Serios?

M-am uitat la celelalte Talentate, care tăcuseră și mai aveau puțin și adormeau.

– Dar nu e tot. Acum vine partea cea mai frumoasă, mi-a zis Plum. Jewel a fost concubina fratelui mai mare al Împăratului înainte să devină concubina lui.

M-am ridicat.

– A fratelui mai mare al Împăratului?

– Da.

– Ești sigură?

– Absolut. Am dat peste o bătrână, cu șoldul deformat, la înmormântarea unui eunuc. Ea mi-a spus. A fost în slujba fratelui Împăratului cu mulți ani în urmă. La început n-a recunoscut-o pe Jewel. Dar când i-am zis de Floarea Zăpezii și-a amintit.

– Doamna Nobilă a văzut-o când era la Curte, acum nouă ani?

Plum s-a uitat la Împărat. Reușise să apuce sabia, dar îi tremura mâna și a aruncat-o. A blestemat.

– Nu, nu cred c-a văzut-o niciuna dintre doamne. El o ținea într-o sală specială, ascunsă de Împărătească. De-asta s-a supărat ea.

Nu era de mirare că nimeni nu auzise de ea. Ce va spune Doamna Nobilă când o să afle? Va fi surprinsă, fără îndoială, dar încoronarea lui Jewel avea loc a doua zi. Era prea târziu. N-aveam cum s-o oprim nici dacă răspândeam zvonul în acea noapte.

– Dacă aș fi știut toate astea mai devreme… Așa, încoronarea va avea loc mâine.

– Mai e ceva, și-a pus Plum mâinile pâlnie la urechea mea: Jewel are o batistă specială.

– Specială?

Era ceva obișnuit să ai o batistă. Toată lumea avea.

– I-a aparținut unui bărbat.

– Împăratului?

– Dacă ar fi fost a lui, n-ar mai fi avut nimic special, a făcut ea o față.

– Atunci, a cui a fost?

– Vin! s-a auzit vocea puternică a Împăratului, făcându-mă să tresar.

Plum s-a ridicat.

– Așteaptă-mă, când mă întorc, îți spun.

Tivul de la fusta ei mi-a atins genunchiul când a trecut pe lângă mine.

Mi-am ros unghiile. În sfârșit! Aflasem secretul lui Jewel. Ce trecut interesant avea! Și păstra batista unui bărbat…

– Spune-mi, Plum, am grăbit-o eu când a venit înapoi. A cui e batista?

– Tot ce pot să-ți spun este că are numele unui bărbat brodat pe ea.

A început să-mi bubuie inima.

– Ce fel de nume?

– *Jiancheng* sau cam așa ceva. Nu sunt sigură. Jewel o ține mereu cu ea.

Știam acel nume. Primul născut al Împăratului Gaozu, fratele mai mare al Împăratului. Deci Jewel chiar fusese concubina lui.

– Cum ai aflat?

– O femeie de la spălătorie mi-a zis acum câteva zile. Dar n-aveam nicio dovadă. Ziua de azi a fost o nebunie, de când a pierdut copilul azi-dimineață… Mulți oameni au intrat și au ieșit de la ea din cameră. M-am strecurat înăuntru și am aruncat o privire. Rapid. Are pe ea brodate două rațe înamorate și numele acesta de bărbat.

Doamna Nobilă va fi încântată să afle toate astea. M-am uitat la Împărat, care-și apucase cu tărie sabia și se ridicase, ca și cum ar fi vrut să înceapă un dans. M-am întors spre Plum și am întrebat-o încet:

– Juri, Plum?

– Nu pot. Poate mă înșel, a ridicat ea din umeri.

– O batistă, am repetat eu în șoaptă. Așteaptă aici, Plum! Mă întorc.

Totuși, n-am putut pleca imediat. Împăratul s-a întors spre mine, a împuns aerul cu sabia și a urlat. Agitată, mi-am mușcat unghia și am așteptat. În cele din urmă, s-a răsucit.

M-am strecurat afară și am alergat spre Cartierul Lotușilor.

Doamna Nobilă și-a dus mâna la piept când am terminat de povestit.

– Ești absolut sigură? A fost concubina fratelui lui?

– Și încă îi păstrează batista. Cu numele lui brodat pe ea, am adăugat eu. Probabil că o are de la el. Nu poate fi de la altcineva. Dar

de ce o mai ține? După atâția ani?

– Doar ea poate să răspundă, a zis Doamna Nobilă, rămânând pe gânduri. Dacă am fi avut batista, i-am fi putut-o arăta Împăratului.

– Crezi că ar trebui s-o furăm?

– Nu, nu, mi-a răspuns ea stând pe un scăunel de lângă pat și înroșindu-se la față. Nu putem să facem o asemenea ticăloșie. Refuz să-mi sacrific mândria din cauza ei.

Eram surprinsă să aud asta. Eu n-aș fi avut nicio problemă să fur batista, dacă asta mi-ar fi salvat viața.

– Și atunci, ce sugerezi?

S-a îndepărtat de mine, cu ochii îngânduraţi și cu pasărea phoenix de pe pălăria ei tremurând. În cele din urmă s-a oprit.

– Chiar dacă am vrea să facem asta, n-ar lăsa-o la vedere, în așa fel încât s-o putem lua. Îmi pare rău. Eram aproape sigură că am putea s-o distrugem cu batista asta. Dar cred că m-am înșelat. Nu există nicio cale. Dacă fratele Împăratului nu era mort, povestea asta ar fi fost sfârșitul Prea Adoratei.

– Deci nu facem nimic și ne uităm mâine cum va fi încoronată?

– Mă tem că da, a oftat ea din nou. Du-te și culcă-te și pregătește-te pentru mâine!

Dezamăgită, mi-am târât picioarele spre ușă.

– Împăratul m-a întrebat o dată despre fratele lui. Părea să creadă că acest frate îl urmărește. Nu e ciudat?

– Nu mi-ai povestit niciodată, m-a oprit ea. Spune-mi! Ce a zis?

– Stătea într-un cerc de lumânări și părea înspăimântat. Părea bântuit. Dar nu înțeleg. De ce se teme de fratele lui?

Ochii ei au scânteiat în lumina lumânărilor.

– Nu avem voie să vorbim despre asta, Mei. De-asta tu nu știi nimic. Împăratul și-a ucis familia.

Eram șocată. Deci balada cu pasărea phoenix era adevărată.

– Așa a ajuns el pe tron. A avut loc o bătălie fioroasă la Poarta Xuanwu, în timpul căreia el și-a ucis fratele mai mare, moștenitorul de drept al tronului, și apoi l-a ucis și pe fratele mai mic. Pe femeile lor le-a făcut sclave, i-a ucis pe copii, pe tatăl lui, Împăratul Gaozu, l-a întemnițat, iar apoi s-a autoproclamat Atotputernicul.

Mă uitam la ea cu ochi mari. Deci ăsta era adevărul!

– Ai spus că Împăratul l-a omorât pe moștenitor? Și că le-a transformat pe femeile lui în sclave?

– Presupun că pe Jewel a păstrat-o pentru el, a oftat ea. Era al doilea fiu, Mei. N-ar fi avut niciodată șansa de a urca pe tron.

Mi-am amintit ce-mi spusese Pheasant. *A fost o concubină… Mamei nu-i plăcea cum se purta cu ea…* Acum înțelegeam.

– Și copiii?

A oftat din nou.

– Cel mai mare avea șapte ani. Primul născut al familiei Li. Șapte băieți și cinci fete. Și toate femeile, servitorii, curtenii care îi sprijiniseră…

Tremuram. Parcă auzeam țipetele copiilor și le vedeam piciorușele fugind fără speranță din calea tăișului sabiei. Parcă le vedeam fețele micuțe, brăzdate de lacrimi de frică și trupurile înecate în sânge. Și toți acei oameni…

– Deci Împăratul crede că-l bântuie stafia fratelui său?

Doamna Nobilă n-a răspuns, privea doar flacăra lumânării. Fața ei durdulie tremura când mi-a cuprins strâns umerii.

– Mei, cred că am găsit o cale s-o înfrângem pe Adorată.

Era un tremur în vocea ei pe care n-aș fi crezut niciodată c-o să-l aud la Doamna Nobilă. Nu era frică. Era exaltare. Răsuflarea îi era agitată și vedeam cum se străduiește din greu să se controleze.

– Cum?

S-a dus să deschidă ușa și le-a chemat pe servitoarele care stăteau lângă camera ei.

– Pregătiți-mi felinarele!

Am înghițit, știind încotro se ducea. Dar voiam să fiu sigură.

– Unde mergem, Doamnă?

Mi-a făcut semn cu mâna.

– Urmează-mă, Mei!

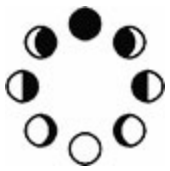

29

Eram fără răsuflare când am ajuns în dormitorul Împăratului. Părea mai agitat decât era când plecasem eu. Umbre treceau de colo până colo – servitorii lui Jewel, care făceau ultimele pregătiri înainte de încoronare.

Stând lângă statuia unui imens unicorn împreună cu Doamna Nobilă, mi-am șters sudoarea de pe frunte.

– Cu atât mai bine că e aici, mi-a zis ea, așteptând un eunuc să-i anunțe sosirea.

Când suveranul a fost gata să ne primească, Doamna Nobilă a pășit în încăpere, iar eu am urmat-o. Plum și celelalte Talentate nu erau nicăieri.

M-am uitat la Jewel, care stătea pe un scăunel, lângă Împărat. N-o mai văzusem de ceva vreme și nu mă așteptam la o asemenea priveliște. Părul alb îi cădea pe piept neglijent, alunițele ei ca niște bujori erau mâzgălite, buzele îi erau crăpate, iar lumina lumânărilor îi scotea la iveală riduri adânci la coada ochiului. Purta o fustă lungă,

roz, și o robă albă, care arăta ca o cămașă de noapte. Pe scăunelul de lângă ea se aflau însemnele galbene ale reginei și o parură în formă de pasăre phoenix, pe care avea să le poarte a doua zi.

– Ce problemă ai, Doamnă Nobilă? a întrebat Împăratul.

Vocea lui suna ștearsă, era beat, se legăna și sabia zăcea undeva pe patul uriaș.

Ea a îngenuncheat în fața lui. Am stat pe gânduri o clipă, apoi am îngenuncheat și eu lângă ea.

– Atotputernice, a început ea, iartă-mă, nu te-aș fi deranjat la o oră așa târzie, dar mă tem că trebuie să-ți vorbesc în interesul întregii Curți Interioare, chiar dacă s-ar putea să supăr urechile mai-marilor noștri.

– Vorbește!

– În această primăvară am mers să-mi aduc omagiul străbunilor noștri la Altar, în Ziua de Qingming. Poate că n-ar trebui să spun asta, dar s-a întâmplat să aud rugăciunile Prea Adoratei, rostite într-un colț, după ce tu ai plecat.

Nu știam exact ce avea în minte Doamna Nobilă. Ziua de Qingming era o sărbătoare la care oamenii se adunau în amintirea celor dispăruți. Multe familii mergeau atunci la morminte să mărture, să aprindă tămâie și să dăruiască fructe și carne. În acea zi, Doamna Nobilă și alte doamne aprinseseră tămâia în Altar, după ce vizitaseră monumentul Împăratului Gaozu, în timp ce eu mă rugam pentru Tata, în fața tăbliței mele, de vreme ce nu puteam merge în Wenshui, la mormântul lui.

– Ce înseamnă asta? S-a întâmplat acum mult timp. De ce aduci în discuție povestea asta? a întrerupt-o Jewel, ca și cum ar fi simțit o amenințare în aer. Și apoi, Atotputernice, am plecat împreună cu tine. Nu mai ții minte?

Împăratul nu i-a dat atenție.

– Dacă asta e ce ai vrut să-mi spui, Doamnă, consideră că am auzit.

– Atotputernice, îngăduie-mi să vorbesc mai departe! N-am să repet aici toate detaliile. Dar s-a întâmplat s-o aud pe Adorată exprimându-și dragostea ei veșnică pentru cei dispăruți. Dar rugăciunea ei nu era pentru Împăratul Gaozu.

– Dar pentru cine s-a rugat? s-a îndreptat suveranul.

– Mai bine nu i-aș rosti numele.

– Doamnă Nobilă, nu am crezut că ești în stare să torci minciuni ticăloase la fel de bine cum știi să torci mătasea, a zis Jewel. Crezi că stăpânul nostru cel înțelept va pleca urechea la o asemenea poveste mârșavă?

– Morții sunt puternici, Adorată, și amândouă știm că răzbunarea lor putea distruge rodul iubirii pe care ai încercat să-l aduci pe lume.

Era o mișcare inteligentă să lege frica de morți a Împăratului de tragedia lui Jewel. El a început să tremure. Jewel s-a ridicat și s-a dus spre Doamna Nobilă.

– Ar trebui să ai grijă ce spui, Doamnă!

Ochii i se îngustaseră, dar fața îi era albă ca varul.

– Ce păcat, Adorată! Ne temem de ei, îi venerăm, și totuși nu putem să ne scuturăm de povara lor, a răspuns Doamna Nobilă, păstrându-și expresia ei senină. Și mai uimitor ca orice este că ascundem un dar de la ei, ca un simbol, sperând ca în acest fel să păstrăm vie o bucată din trecut.

Mi-a stat inima în loc. Era riscant. Și dacă nu exista nicio batistă? Dacă se dovedea că e un dar de la Împărat?

Cu ura revărsându-i-se din ochi, Jewel s-a aplecat spre ea.

– Să-ți fie rușine, Doamnă Nobilă! Cum e posibil să-ți fi pierdut demnitatea în așa măsură, încât să acuzi un nevinovat?

Doamna Nobilă a rămas fermă.

– Dacă Adorata susține că nu simte nicio dragoste pentru morți, cum se face că nu te-ai despărțit niciodată de batista de la el…?

– Batista? a bolborosit Jewel. Cum… cum…

– Ce batistă? a sărit în picioare Împăratul.

Jewel a făcut un pas în spate, cu mâinile încleștate pe rochie.

– Nu știu despre ce vorbește.

– Unde e batista? Dă-mi-o!

Jewel arăta de parcă era gata să leșine. Suveranul s-a repezit la ea:

– Unde e?

Înainte să-mi dau seama ce se petrece, i-a sfâșiat rochia dintr-o singură mișcare. A sfâșiat mai departe, blestemând, lovind, până când a căzut pe podea o bucată de pânză.

M-am uitat la ea, cu gura deschisă. Batista era dintr-o mătase fină, transparentă, frumos brodată cu o pereche de rațe înamorate. Dar cel mai uimitor lucru era broderia: *Iubitei mele, dragostea mea veșnică. Jiancheng*.

Urlând, Atotputernicul a aruncat-o la pământ și a călcat-o în picioare:

– Ai păstrat batista de la el. Cu numele lui! Numele lui!

A înșfăcat-o de gât:

– Cum ai îndrăznit? Cum ai îndrăznit să-i arăți numele în fața mea?

– Aș… fi… onorată… să explic…

Jewel se făcuse roșie ca focul.

– Nu mai e… nimic… de explicat, a urlat el, împingând-o.

Iar ea s-a prăbușit lângă ușă, fusta roz zburând o clipă prin fața ochilor mei.

Totul s-a petrecut foarte repede. Nici n-am apucat să clipesc, că Împăratul a strigat, iar în cameră au dat buzna mai mulți servitori, care au tras-o pe Jewel afară, în curte. O zarvă teribilă s-a iscat în jur.

Ea țipa, bărbații strigau, se auzeau tare urme de pași, iar eunucii și cameristele scoteau icnete de spaimă. M-am dus spre ușă, împleticindu-mă. De pe alee, curgeau bărbați cu bețe și săbii în mână. M-am înfiorat și m-am sprijinit de ușă. De obicei gărzile n-aveau voie să intre în Curtea Interioară, ca să nu mai vorbim de cele înarmate.

Împăratul a strigat ceva și s-au repezit spre Jewel. Fusta i-a fost sfâșiată cu un sunet ascuțit, urmat de un urlet isteric, care s-a ridicat până la cer.

N-o puteam vedea. Erau prea multe umbre, prea multe ciomege, prea multe picioare. M-am clătinat pe picioare, mergând spre un stâlp și, în sfârșit, am zărit-o lângă treptele de piatră. La început, și-a acoperit capul, ferindu-se din calea pumnilor. Apoi s-a prăbușit la pământ. Bețele i-au zdrobit spatele. Lovituri puternice îi țineau burta, acolo unde o viață fusese hrănită, apoi o teacă grea a izbit-o în ochiul drept. S-a zvârcolit, chinuită, tremurând și bălăcindu-se în pământul îmbibat de sânge.

Am închis ochii. Mă dureau oasele numai privind-o. Când i-am deschis din nou, în fața mea era un fel de trup gol, plin numai de sânge. Degetele ei tremurânde se înfipseseră în pământ, corpul i se umflase și s-a prăbușit din nou.

Ar fi trebuit să mă simt veselă și eliberată. Rivala mea din toți acești ani, cel mai mare dușman al meu – Jewel cea intrigantă, Jewel cea vicleană, care-mi distrusese șansele și-mi distrusese viața – căzuse în sfârșit și nu mai exista nicio cale de întoarcere.

Dar fața îmi era rece ca gheața și aveam mâinile amorțite. De ce trebuia să fie așa? De ce atâția bărbați și atâtea ciomege?

– A meritat-o, a zis Doamna Nobilă lângă mine.

– N-a cerut îndurare, am comentat eu. Nici măcar o singură dată.

Și nici nu plânsese. Nu vărsase o lacrimă.

– Ar fi ajutat la ceva?

Nu știam ce să spun și aș fi vrut să mă uit în altă parte.

– Țineți-o! a răcnit Împăratul.

Un soldat a prins-o pe Jewel de umeri, iar Împăratul i-a tăiat fața cu sabia. O linie, apoi încă una și încă una. O literă, din care picura sânge gros, i s-a format pe obraz. *Nu.*

Sclavă.

– Acum și aici te acuz! a tunat el cu vocea fierbând de venin. Ți se va lua titlul pe care l-ai avut, vei fi întemnițată în Curtea Concubinelor și vei locui în încăperea cea mai întunecată, plină de șobolani și mucegai, tot restul vieții. Vei curăța oalele de noapte și vei aduna bălegarul din grădină de dimineața până seara. Căpitane! Ia-o!

Căpitanul s-a supus. A luat trupul zdrobit al lui Jewel și l-a azvârlit într-un fel de roabă. Împăratul a strigat din nou, spumegând de furie, și în cele din urmă s-a potolit. Făcându-le semn gărzilor, a împins roaba. A scârțâit trecând pe lângă mine, apoi pe lângă singurul cais din curte și pe urmă a ajuns la statuia imensă cu unicornul mitic, care păzea intrarea.

S-a oprit, iar înăuntrul roabei s-a ridicat o umbră.

M-am dus spre ea. Nu știu de ce. Doamna Nobilă stătea mai departe lângă mine și s-a întrebat, probabil, ce fac. Dar n-am putut să mă abțin. Voiam doar să mă uit la ea. Pentru ultima dată.

Se chinuia să se agațe de statuia așezată pe un piedestal, încerca să se urce pe ea. Însă era prea înaltă pentru ea, dacă ar fi stat pe pământ, de-abia ar fi reușit să-i atingă burta. Dar iat-o acolo, în picioare în roabă, cu trupul umflat, cu brațele agățându-i-se de spatele animalului mitic. Când a reușit să se urce, s-a întins pe spatele lui uriaș. Și atunci, cu o mână pe statuie, și-a ridicat capul spre mine. Cu părul alb, încâlcit și plin de sânge, împrăștiat în jurul feței, ca niște vrejuri otrăvitoare, cu ochii ei de pisică, s-a uitat la mine cu o privire pe care n-o mai văzusem niciodată pe fața unui om.

Am vrut să spun ceva, dar n-am știut ce.

– Aici erai, Mei! a zis ea cu o voce răgușită, de nerecunoscut. Ce interesant s-au răsturnat toate. Nu m-aș fi așteptat la asta niciodată. Dar să nu-ți pară rău pentru mine! Nu! Pentru că ar fi trebuit să știu.

Mi-am îndepărtat privirea de la ea.

– Eu… n-am știut că te vor trata așa…

– Ai făcut ce trebuia. Nu te pot învinovăți. Până la urmă… e vorba despre mine… ar fi trebuit să…

Sângele îi curgea pe obraz, dar nu l-a șters.

– Vreau să te rog să mă ierți pentru toate relele pe care le-am făcut. Te-am păcălit, am pus la cale tot felul de lucruri…

– Eu…

– E-n regulă. Nu trebuie să spui nimic. Doar uită totul! Uită totul și uită-mă pe mine!

Și-a deschis brațele și ceva umed mi-a curs pe gât, arzându-mă ca o picătură de ulei încins. M-am cutremurat.

– O să te întorci. Întotdeauna reușești să te întorci, i-am zis.

Ea a dat din cap.

– De data asta, nu.

– Ești o luptătoare. O să te lupți, Jewel!

S-a întors. Părea că se chinuiește să se ridice, să stea pe statuie, dar n-o mai țineau picioarele și a tot alunecat. În cele din urmă, a reușit să stea în picioare, cu tot corpul tremurându-i și cu părul lung, încâlcit, lipindu-i-se de spate ca o pelerină albă.

– Sunt obosită, Mei, sunt atât de obosită.

Vocea ei era din ce în ce mai slabă, de-abia se auzea, de parcă efortul de a se cățăra pe statuie o secase de ultimul strop de energie.

– Plec acum. Adio, prietena mea!

Și atunci s-a aruncat. Capul i s-a sfărâmat de zid. S-a auzit o izbitură

surdă și mii de picături s-au răspândit prin aer ca niște boabe grele. Apoi s-au prefăcut într-o ploaie neagră.

Mult timp am rămas acolo și am privit întunericul, incapabilă să mă mișc. Mai târziu am simțit mișcare în jur. Împăratul le-a poruncit tuturor să plece. La un moment dat, se întorsese în curte, dar nu știam când și dacă privise săritura lui Jewel. Țipând, și-a tras mânecile după el și a părăsit curtea. Doamna Nobilă m-a strigat. Nu i-am răspuns și curând a plecat și ea.

Jewel zăcea nemișcată lângă zid. O baltă neagră se formase în jurul ei, un râu lucitor îi curgea din cap, prelingându-se pe trepte, în toată curtea. Căpitanul a ridicat-o și a aruncat-o în roabă. Mulțimea s-a împrăștiat și s-a retras în întuneric.

Ceva rotund zăcea la picioarele statuii. Evantaiul lui Jewel.

L-am ridicat. Era pictat pe ambele părți, poate chiar de Jewel. Pe o parte, era desenată o doamnă, cu capul plecat ușor să privească un bujor, iar pe partea cealaltă, o altă doamnă, cu capul ridicat, admirând luna. Nu știu de ce, dar imaginile m-au făcut să mă gândesc la Jewel și la mine.

Adevărul era că semănam. Asemenea celor două părți ale unui evantai, eram în dezacord una cu cealaltă, ne luptam una cu alta, dar soarta noastră stătea în aceeași măsură în mâinile Împăratului – stăpânul, conducătorul, manipulatorul destinelor noastre.

Și nu puteam face nimic în privința asta, pentru că eram doar o toană în mintea lui, o fantezie în patul lui, un accesoriu lângă perna lui, nimic mai mult. Cream doar fire pentru câteva clipe de plăcere, dar niciodată pânza fericirii lui.

ANUL 643 D.HR.

AL ȘAPTESPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

VARĂ

30

Acum nu mă mai temeam că Jewel o să mă trimită înapoi în Curtea Concubinelor sau că o să-mi întindă capcane și, când mergeam în spatele Împăratului, nu mai trebuia să mă uit în stânga și-n dreapta după ochii ei de felină. Dar uneori o făceam… Curând, mi s-a dat înapoi slujba de la garderobă, unde am fost avansată să supraveghez alte cinci servitoare și douăzeci și nouă de croitorese.

Doamna Nobilă credea chiar că s-ar putea să mă promoveze Doamnă de Onoare, titlu pe care-l deținuse Jewel.

– O să mă străduiesc să pun o vorbă pentru tine în fața Împăratului, mi-a zis.

După moartea lui Jewel, Doamna Nobilă redevenise cea mai puternică femei de la Curte. Suveranul a pus-o din nou să supravegheze Atelierele de Viermi de Mătase. A primit rochiile extravagante ale lui Jewel, hainele ei de blană și bijuteriile și, de asemenea, a primit sarcina de a le îndepărta pe fostele ei cameriste. Când aveam să devin Doamnă de Onoare, spunea Doamna Nobilă,

aveam să conducem împreună Curtea Interioară.

Totuși, eu nu eram așa de sigură. Mă neliniștea ceva din victoria sângeroasă. O visam pe Jewel, moartea ei și toată violența acelui moment. Când mă trezeam, îmi frecam gâtul, de parcă încă aș fi simțit picăturile de sânge ale lui Jewel acolo.

Fără să spun nimănui, m-am dus s-o văd atunci când au înmormântat-o. I-am urmat pe cei doi eunuci, care împingeau căruța în care se afla sicriul spre cimitirul femeilor în dizgrație. Niciuna dintre servitoarele ei n-a venit. Eu am fost singura ei procesiune funerară. Când am ajuns la o movilă lângă un crâng de copaci morți, i-am rugat să deschidă sicriul din lemn de pin. Înăuntru, Jewel era contorsionată, cu brațele întinse, de parcă ar fi încercat să păstreze coroana pe care o pierduse. Obrajii îi erau negri și supți, iar părul, încâlcit cu sânge închegat. Unul dintre ochii ei de pisică rămăsese înghețat așa. Celălalt era închis.

N-am recunoscut-o pe această femeie. Era Jewel, dar ar fi putut fi oricare dintre femeile căzute în dizgrație care muriseră în trecut. Sau puteam fi eu însămi în viitor.

N-am vorbit cu nimeni despre moartea lui Jewel sau despre înmormântarea ei, dar mă gândeam la Pheasant din ce în ce mai mult. El m-ar fi înțeles. El ar fi înțeles ce simțeam. Îmi lipsea mai mult ca oricând.

M-am dus să-l caut la terenul de polo. Stând sub un dud, mi-am amintit cum stăteam exact acolo cu doi ani în urmă. El mă găsise, mă dusese în crângul de mandarini și așa începuse povestea noastră. Eu venisem din nou și stăteam sub pomi, dar el n-avea să mai vină după

mine.

Călărea un armăsar negru, cu spatele drept și mișcări grațioase. Avea umeri lați și mușchi puternici, la fel ca prințul moștenitor. Încă nu împlinise optsprezece ani, dar deja arăta ca un bărbat. Într-un an sau doi, avea să fie la fel de impunător ca moștenitorul coroanei.

S-a oprit o clipă și s-a întors să se uite spre copacul sub care mă ascundeam. Era prea departe ca să mă zărească, dar oare se mai gândea vreun pic la mine?

„E bărbatul la care visează multe fecioare“, spusese Jewel.

În visele mele da, dar nu și în destinul meu. De ce trebuia să fie așa? De ce nu se putea ca visul meu să fie și destinul meu?

Am plecat de-acolo în lacrimi.

– Am auzit că ai fost la terenul de polo, mi-a zis Doamna Nobilă când cercetam împreună teancurile de veșminte din camera lui Jewel.

– M-am plimbat, i-am spus eu fără să ridic capul.

– N-ar trebui să fii ocupată cu pregătirile pentru mâine?

Se uita atent la broderia de pe o mânecă. A doua zi era serbarea anuală a vânătorii. În fiecare an, Împăratul găzduia această serbare în Grădina Interzisă. Mulți dregători și membri ai familiei imperiale aveau să vină.

– M-am gândit că ar fi un prilej bun să-l rog pe Împărat să-ți acorde titlul lui Jewel.

Am făcut o plecăciune.

– Sunt recunoscătoare pentru tot ajutorul, Doamnă.

– Te descurci bine, Mei. Jewel e moartă. Doamna Imaculată nu te deranjează în niciun fel. Nicio altă fată nu poate concura cu tine.

Curând, vei primi titlul Adoratei și o să poți avea tot ce-ți dorești. Nu îți rata șansa!

Mă întrebam dacă știa adevăratul motiv pentru care mă dusesem la câmpul de polo. Îmi ardeau obrajii.

– N-am s-o distrug, Doamna mea.

– Îți place? m-a întrebat și mi-a dat o rochie lungă, indigo, cu modele cu valurile mării și munți.

M-am uitat la rochia galbenă de lângă ea. Dar nu puteam s-o cer. Galbenul era culoarea Împăratului și-a Împărătesei.

– E prețioasă.

– Ar trebui s-o porți. O să-ți vină bine. Uite! – și-a scos brățara și mi-a pus-o mie pe mână – Arată mai bine cu brățara asta. Îți place?

– Da. Dar e a ta, am încercat eu să mi-o scot de pe mână.

– Păstrează-o! Pot să ți-o împrumut. Mâine e o zi importantă. Trebuie să faci o impresie bună.

M-a mângâiat ușor pe mână și apoi a spus, ca și cum ar fi fost un gând ce i-a venit târziu:

– Prințul Zhi este fiul cel mai mic al lui Wende și cel de-al optulea prinț. N-are nicio șansă.

– Am înțeles, Doamna mea.

Ea a dat din cap și eu am fost eliberată că n-a mai zis nimic.

În acea după-amiază Împăratul a plecat devreme să se pregătească pentru vânătoare. Am pus deoparte cerneala și pergamentele în bibliotecă, împreună cu Plum, care venise să mă ajute, pentru că una dintre servitoarele personale ale Împăratului se îmbolnăvise. Ne pregăteam să ieșim în curte, când l-am văzut pe astrologul desculț

stând de vorbă cu un grup de bărbați care purtau mantii cu luna și stelele, robele taoiștilor. Avuseseră o întâlnire cu Împăratul mai devreme, dar eu nu observasem că erau încă acolo.

Astrologul m-a zărit și mi-a făcut semn cu mâna:

– Vino!

M-am oprit brusc. Aveam sentimentul că eram precum șoarecele și pisica și că eu călcasem din neatenție exact în capcana pe care mi-o întinsese.

A venit el spre mine, cu picioarele lui goale călcând pe pământ.

– Îmi pari cunoscută. Ne-am mai întâlnit. Nu aici, în palat. Ne-am întâlnit în altă parte.

Vocea lui avea inflexiunile stranii ale unui preot care aducea o jertfă. Fruntea mi s-a umplut de sudoare. Mi-am plecat capul și am făcut o reverență.

– Nu cred că am avut această onoare, stimate astrolog.

El s-a încruntat, iar restul taoiștilor au venit și ei spre mine. Păreau precauți și nu clipeau.

– Cine ești? m-a întrebat unul dintre ei.

Erau oameni periculoși. Am făcut un pas în spate.

– Cum îl chema pe tatăl tău? m-a întrebat astrologul.

I-am dat un cot lui Plum și amândouă ne-am grăbit să plecăm, fără să luăm seama la strigătele lor în spatele nostru.

Inima încă îmi bătea cu putere când am ajuns la intrarea în Curtea Interioară. Mă simțeam de parcă tocmai făcusem un pas greșit și căzusem de pe o stâncă.

A doua zi de dimineață, când am ajuns la Grădina Interzisă,

vânătoarea începuse deja. Bărbații stăteau alături de Împărat și de ai lui, lângă un luminiș, iar Cele Patru Doamne stăteau sub un arbore de ginkgo biloba, iar servitoarele erau în jurul lor. De cealaltă parte a luminișului se aflau alte doamne cu titlu nobiliar și înalți dregători. Pentru Împărat era o vânătoare, dar pentru noi, toți ceilalți din palat, era o sărbătoare, de vreme ce nu trebuia să lucrăm.

Doamna Nobilă, stând în față, ca să poată vedea vânătoarea de aproape, mi-a făcut semn din cap. M-am dus spre ea. Doamna Imaculată, care lipsise de la multe manifestări, stătea la o oarecare distanță, la dreapta, cu pisica ei albă în brațe. Și-a îngustat privirea când m-a văzut, dar eu m-am uitat în altă parte.

Blestema. Poate pe mine, poate pe altcineva. Nu conta, pentru că ea ura pe toată lumea, mai ales pe celelalte Doamne. Auzisem că atunci când Doamna Virtuoasă fusese înțepată de țânțari în grădina ei, cu câteva zile în urmă, Doamna Imaculată îi trimisese o cupă cu zeamă de praz – un remediu obișnuit pentru mușcăturile de țânțari, numai că lichidul se dovedise a fi altceva, nu zeamă de praz, și curând pielea Doamnei Virtuoase s-a infectat.

Mă întrebam dacă Doamna Imaculată mă acuza pe mine pentru căderea lui Jewel. Cel mai probabil da și cu siguranță mi-ar fi dat o cupă cu otravă, dacă ar fi avut posibilitatea.

– Nu există niciun motiv să refuze, mi-a zis Doamna Nobilă când m-am apropiat. Mi-a spus în șoaptă, de parcă s-ar fi temut să nu o audă Doamna Imaculată. E destul de atașat de tine, după cum se vede, a continuat ea.

– Când vrei să-i vorbești, Doamna mea? am întrebat-o privindu-l pe Împărat pe calul lui preferat, Surul Cafeniu.

Atotputernicul a ridicat arcul și în spatele lui spectatorii au scandat:

– Trage, trage, trage! În antilopă! Antilopa!

Nu înțelegeam de ce bărbaților le plăcea vânătoarea. Era un sport

atât de crud! Nici măcar nu era vânătoare adevărată, era mai mult o joacă, pentru că nu se deranjau să se ducă prin păduri. În schimb, ciobanii, cu câini și leoparzi în lesă, goneau mistreți și antilope prinse peste noapte, spre mijlocul luminișului. Iar acolo Împăratul și oamenii lui, stând în cercul exterior al luminișului, păzit de mai mulți câini de vânătoare, ținteau și trăgeau în ele.

Scopul era să ucizi un animal cu o singură săgeată și cine reușea să omoare mai multe câștiga premiul cel mare – să ocupe locul de lângă Împărat la petrecerea de după. Dacă cel care trăgea doar rănea animalul, în loc să-l omoare, pierdea din puncte.

Îmi doream ca vânătoarea să se termine cât mai repede, pentru ca Doamna Nobilă să poată vorbi cu Împăratul și să-i ceară titlul lui Jewel pentru mine.

– După asta or să ia o gustare. Apoi o să mă duc la el, mi-a zis Doamna Nobilă. Iar tu vii cu mine.

– Bucuroasă.

Împăratul a încordat ușor arcul, căutând o țintă. Apoi o săgeată a țâșnit în aer. Din luminiș s-a auzit un scheunat. Suveranul a mormăit dezamăgit. Ratase.

Mi-am înăbușit un căscat. Care era plăcerea să vânezi un animal deja prins? Punându-mi mâinile la ochi și întinzând gâtul, ca și cum aș fi vrut să văd mai bine următoarea încercare a Împăratului, i-am cercetat rapid pe membrii familiei imperiale. Pheasant nu era acolo și nici fratele lui mai mare, Taizi.

Nici nu-mi mai aminteam de când nu-l mai văzusem pe moștenitor. Să fi fost din noaptea în care se bătuse cu Prințul Yo? Mi-am amintit că, oricum, după exilul Prințului Yo, și Taizi era în dizgrație. Zvonurile spuneau că Împăratului nu-i plăcea înclinația lui spre violență și că avea dubii că ar putea conduce un regat. Așa că se încercase disciplinarea lui Taizi. Nu i s-a mai permis să ia parte la

luptele corp la corp, iar plata lunară și suita i-au fost, de asemenea, reduse.

– Cauți pe cineva? și-a îngustat privirea și Doamna Nobilă.

– O, nu, am răspuns repede. Taizi n-a venit.

Celălalt frate al lui Pheasant, Prințul Wei, era acolo. Era prea gras ca să poată întinde un arc. Stând într-o lectică purtată de patru femei care nădușeau, prințul obez arăta ca un elefant călărind pe o pernă de crini, o priveliște ciudată printre ceilalți călăreți atât de pricepuți.

– Se pare că Împăratul n-a invitat mulți oameni importanți.

Doamna Nobilă și-a lins buza, în timp ce ramurile de la gingko biloba își întindeau umbrele întunecate peste colierul ei de aur.

– Nici Unchiul Împăratului nu e aici.

Am cercetat repede fețele transpirate ale dregătorilor. Avea dreptate.

– De ce n-a fost Unchiul invitat la vânătoare, Doamna mea?

– Relația dintre Unchi și Duce se înrăutățește pe zi ce trece. Acum două zile, Ducele a sugerat promovarea unui dregător. Unchiul s-a opus, spunând că omul e incompetent și că Ducele a fost plătit. Împăratul i-a poruncit Unchiului să tacă și l-a avansat pe respectivul, așa cum îi ceruse Ducele.

– Înțeleg…

Un strigăt s-a auzit brusc din partea dreaptă.

– Ai vărsat vin pe mine!

Doamna Imaculată era cu mâna înfiptă în urechea unei fete:

– Servitoare neîndemânatică ce ești!

– Nu te uita la ea! mi-a zis Doamna Nobilă. Caută ceartă. Poți să-mi aduci niște vin?

M-am dus să iau un urcior de pe o tavă din spatele meu.

– Îmi imaginez că unchiul Împăratului e foarte supărat pentru că a

fost exclus de la un eveniment atât de important.

Doamna Nobilă a aprobat din cap.

– Am aflat că și-a pierdut cumpătul la acea întâlnire. A spus că Împăratul e lipsit de înțelepciune și nerecunoscător și multe alte lucruri. El s-a înfuriat. A poruncit să-i fie retrasă renta anuală și toate îndatoririle lui de la Curte să fie suspendate o lună.

Asta era o adevărată lovitură pentru un om în vârstă, obișnuit să aibă putere. I-am umplut cupa.

– Presupun că nu i-a picat prea bine.

– Sper doar să-și dea seama și să-și revină cât mai repede. Nu poate să fie pace la Curte, dacă el continuă cearta cu Ducele. Cine e profesoara asta de etichetă?

– Care? i-am urmărit eu privirea.

Rain apăruse chiar lângă Doamna Imaculată. A făcut o plecăciune adâncă și i-a șoptit ceva la ureche. Doamna Imaculată și-a ridicat capul și s-a uitat fix la mine. Dacă privirea ei ar fi putut ucide, aș fi fost moartă de vreo zece ori.

– Mai ții minte că o femeie a răspândit zvonul că aș fi vândut roba Împăratului?

– Asta e?

Am dat din cap.

– Ce face aici, cu Doamna Imaculată?

– Nu știu.

Rain nu trebuia subestimată. Se aliase cu Jewel, dar, pentru că nu mă mai vedeam cu Pheasant, nu-mi puteau face niciun rău. Ce puneau oare la cale ea și Doamna Imaculată?

– Mă întreb ce îi spune Doamnei Imaculate.

– Nu-ți face griji în privința ei.

Doamna Nobilă s-a întors și s-a uitat la Împărat, care lua o pauză,

iar Prințul Ke și ceilalți prinți încălecau, așteptând să le vină rândul.

– Mergem la Împărat? am întrebat eu plină de speranță.

– Încă nu, a dat ea din cap. Bea o gură de vin, Mei!

Am sorbit dintr-o cupă. Vinul era amar, dar avea un parfum minunat, care-mi amintea de casă, de Mama, de Tata, de Sora cea Mare, de vremea când stăteam sub un gingko și beam bere când era Sărbătoarea Lunii.

– Doamna mea, te gândești vreodată la mama ta?

Împăratul fusese de acord să continue s-o caute pe mama, dar uneori credeam că n-o vor găsi niciodată și că era deja plecată din această lume…

M-a privit direct în față.

– La mama?

– Iertare!

Am regretat imediat. O rănisem. Mama Doamnei Nobile, Împărăteasa Dinastiei Sui, murise în timpul revoltei care răsturnase dinastia. Avusese parte de o moarte crâncenă și violentă, se șoptea.

– Nu, nu. N-ai de ce să-ți ceri iertare. Mă gândesc la mama tot timpul, iar ție pot să ți-o spun – s-a întors să se uite la luminiș, unde era rândul fiului ei să încordeze arcul și să tragă –, copiii sunt ca păsările, iar mama este copacul. Oricât de departe ar zbura păsările, tot timpul tânjesc după un copac unde să se așeze să se odihnească.

– Dar un copac se prăbușește… m-am uitat eu la ea.

– Chiar dacă se prăbușește sau moare, rădăcinile lui sunt adânc înfipte în inima copilului și-l hrănesc cu gândurile ei pe vecie.

Cuvintele ei m-au emoționat. Eram iar încrezătoare. Poate că aveau s-o găsească pe Mama. Poate că aveam s-o văd din nou, într-o zi…

– Fiul tău se descurcă bine…

– Se străduiește.

Prințul Ke nimerise cele mai multe ținte. Curând poate că avea să câștige marele premiu și să stea lângă Împărat.

– Sper să câștige, am spus.

– Așa ar trebui să sper și eu.

Umbra copacului s-a mișcat și colierul ei de aur a strălucit în soare. Părea mândră și sigură pe sine. Moartea lui Jewel îl făcuse pe Împărat să-și dea seama ce prețioasă e Doamna Nobilă, iar, dacă s-ar fi gândit să-l dezmoștenească pe Taizi, atunci, fără îndoială, Prințul Ke ar fi devenit moștenitorul.

– Ți-ai pregătit ce să spui când va veni Atotputernicul?

Înainte să-i răspund, o formă albă mi s-a așezat pe umăr. O labă și niște gheare mi-au trecut peste față. M-am sufocat și am dat din mâini. Ghearele astea! Mă mai atacaseră și altă dată… Nu aceleași, dar unele asemănătoare.

Și urmase un bubuit asurzitor, apoi un țipăt sfâșietor, iar cerul a părut să se rotească, în timp ce o furtună de frunze s-a iscat în jurul meu… „Mei“ – vocea Tatălui meu.

– Mei?

Am tresărit. Era doar Doamna Nobilă. Dar nu înțelegeam. Acele imagini. De unde veneau? Dar stai! Fiara era încă pe umărul meu și mârâia. Am țipat de frică.

– Pleacă, pleacă! a zis Doamna Nobilă, dând din mâini și greutatea de pe umărul meu a dispărut. Ești bine? mi-a prins umărul, iar eu am răsuflat ușurată. Ești bine, Mei? Te-ai speriat? E doar o pisică.

M-am străduit din greu să nu mai tremur.

– Știu, doamna mea… știu.

Doamna Nobilă s-a întors spre Doamna Imaculată, care-și mângâia pisica.

– Vezi ce-a făcut pisica ta, doamnă? Ar trebui să fii mai atentă, i-a

zis.

Era prima dată când o auzeam vorbindu-i Doamnei Imaculate pe un ton dezaprobator.

Doamna Imaculată a aruncat-o la picioarele ei și ea a țâșnit spre noi.

– Acum îmi faci observație pentru pisica mea? Pisica mea? Ești foarte mândră de tine, nu-i așa, Doamnă Nobilă? Totul îți merge din plin. Fiul meu a fost exilat, iar al tău stă aici și trage cu arcul în animale. Ce altceva mai ai să-mi faci?

– Cum poți să spui așa ceva, Doamnă Imaculată?

– Și uită-te la tine, cu toate bijuteriile alea pe care le porți și tot aurul, arăți splendid și superioară… Te crezi mai bună decât mine? Nu ești nimic fără fiul tău și nu meriți să porți asta! a apucat-o ea de colierul de aur și l-a smuls.

Doamna Nobilă a scos un țipăt și și-a dus mâinile la gât.

– Nu mă poți acuza pe mine pentru exilul fiului tău.

– Așa crezi? Dar trebuie să plătești, a spus ea dând capul pe spate, iar brațul ei lung s-a întins, arătând spre mine și apoi spre ceilalți. Tu și voi toți! Și a plecat ca o furtună…

– Sângerezi, doamna mea!

Am prins-o de mâini. Colierul tăiase adânc în pielea ei și două răni îi apăruseră de o parte și de alta a gâtului, așa că arăta de parcă ar fi fost rănită de două săbii care îi trecuseră pe sub bărbie. Îmi părea teribil de rău că o implicasem în asta.

Nu părea să mă audă.

– Ai auzit-o? Ai auzit ce-a spus?

– Da.

– A spus c-o să ne facă să plătim, dar ce-am făcut noi? Nu e vina mea că fiul ei a fost exilat.

– Era furioasă, i-am zis în timp ce îi curgea sângele pe gât. N-ai vrea

să te vadă un doctor, doamnă?

– Un doctor?

Obrajii ei durdulii au pălit. Parcă era gata să leșine:

– O, da! Du-mă la un doctor!

Aveam să vorbim cu Împăratul altă dată. În grabă, am lăsat în urmă umbra copacului și, împreună cu Doamna Nobilă și servitoarele ei, am plecat. În spatele meu, Rain a scos un sunet, de parcă și-ar fi înăbușit un chicotit. Inima mi s-a făcut grea. Nu puteam să explic de ce, dar simțeam că răul de-abia începe.

ANUL 643 D.HR.

AL ȘAPTESPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

IARNĂ

31

– Trezește-te! am simțit eu o mână care-mi scutura umărul.

Era Împăratul. M-am ridicat în capul oaselor pe saltea și m-am frecat la ochi. În jurul meu, celelalte Talentate dormeau. În noaptea dinainte merseserăm în dormitorul lui, dar, ca de obicei, nu ne onorase în niciun fel. Își petrecuse noaptea bând în cercul de lumânări. Potrivit protocolului, puteam să plecăm odată ce termina cu noi, dar în ultima vreme ne poruncea întotdeauna să rămânem. Nu înțelegeam de ce, dar măcar încă își urma calendarul pentru alcov.

– Vino după mine!

A trezit-o și pe Daisy, care, recent retrogradată la rangul de Talentată din cauza stângăciei ei, și toți trei, eu și Daisy ținând felinarele, am părăsit incinta.

Aș fi vrut să știu unde mergem și de ce părăsim dormitorul să ieșim în noaptea rece. Aș fi preferat să mă întorc și să dorm, dar avea nevoie de noi să-i ținem felinarele. Tremurând, mergeam în fața lui, ținând felinarul cu mâna dreaptă și strângându-mi haina cu stânga.

Era dis-de-dimineață. Cerul era întunecat ca cerneala. Ningea. Curtea era liniștită și cei mai mulți servitori dormeau încă.

Am mers până la Poarta Xuanwu, din spatele Curții Interioare, unde ne aștepta un grup de soldați. Împăratul le-a făcut semn să ne urmeze și împreună am pătruns în pădurea din Grădina Interzisă. Ore întregi ne-am târât picioarele prin zăpada proaspătă, prin hățișurile înalte până la genunchi. Nu pusesem niciodată piciorul în partea asta a Grădinii Interzise. Zona era întinsă și deluroasă, bună pentru cățărări.

S-a crăpat de ziuă, iar pomii și dealurile prindeau contur. Eu și Daisy am stins flacăra de la felinare. Când am ajuns într-un luminiș de lângă o vale, Împăratul s-a oprit sub un plop aflat lângă o stâncă uriașă, în fața căreia se deschidea o râpă adâncă, cu un colț ascuțit. Le-a poruncit gărzilor să se împrăștie.

– Și să nu vă apropiați decât dacă vă poruncesc eu!

Soldații au plecat, iar eu și Daisy ne strângeam una într-alta, așteptând să ne spună și nouă să plecăm. Dar el nu zicea nimic, stând cu capul ridicat spre cerul pe care planau doi ulii.

De ce venise aici cu noaptea în cap?

Brusc, aerul rece al dimineții mi s-a înfipt sălbatic în gât. Îmi curgea nasul și-mi înghețase fața. Mi-am frecat mâinile și m-am uitat în jur. Terenul înghețat, plin de copaci înalți și tufișuri pline de ghimpi, se întindea nesfârșit în fața mea, iar la stânga, o vale adâncă, accidentată, presărată cu alb, tăia printr-o pădurice de copaci căzuți și dispărea în spatele unor molizi pudrați cu zăpadă.

Am început să tremur. Cearșaful de gheață îngropase urmele din față, dar nu putea ascunde scârțâitul sinistru al copacilor și pustietatea zonei. Nu se zăreau niciun om și niciun animal cât vedeai cu ochii, iar singurul sunet pe care-l auzeam era apa curgând undeva în vale, probabil de la canalul care venea din palat.

Împăratul stătea acolo nemișcat, cu mâinile încrucișate la spate. Am bătut din picioare ca să mă încălzesc. Dacă mai stăteam mult acolo, aveam să pierdem masa de dimineață.

Un cârâit vag s-a auzit de undeva, de sus. Vreun vultur sau așa ceva și-a luat zborul.

– Rămâneți aici! ne-a poruncit Împăratul.

A luat-o pe o potecă de lângă stâncă și a dispărut în spatele ei.

– Unde se duce? am întrebat-o pe Daisy, punându-mi mâinile la subraț.

A dat din cap, cu fața îngropată în eșarfă. Mult timp am stat pur și simplu acolo, încălzindu-ne mâinile pe lângă corp și țopăind ca să nu înghețăm. Tot mă uitam la stâncă, sperând să-l văd pe Împărat întorcându-se.

– Ah, s-a auzit o voce slabă, guturală, de bărbat.

M-am oprit din țopăit.

– Ce-a fost asta?

Daisy a clătinat din cap, apoi și l-a afundat și mai tare în blană.

Am ezitat. Sunetul părea să vină din direcția unde se dusese Împăratul.

– Ah, s-a auzit din nou.

M-am hotărât.

– Mă duc să arunc o privire. Mă întorc repede, Daisy.

– Cum? s-a uitat ea la mine, cu expresia ei obișnuită, care exprima neînțelegere.

– Ar putea fi Împăratul.

– Nu mă lăsa singură! s-a uitat ea în jur, cu borurile de la pălărie fluturându-i ca niște urechi. O să vină lupii. Aici nu vin decât lupii. Și șerpii. Mi-e frică de șerpi.

– Atunci, vino după mine! Nu mă duc prea departe.

Ne-am îndreptat spre stâncă, urmând cărarea pe care mersese suveranul. În spate era o vale, unde pădurea era mai deasă, iar ramurile copacilor erau încărcate de zăpadă. M-am oprit, cercetând. Un povârniș blând, cu araci înalți și copaci morți se deschidea în fața noastră și am zărit o apă undeva, într-o zonă mai îndepărtată a canalului care străbătea palatul. Împăratul nu era nicăieri, iar țipetele vagi dispăruseră. Era cât pe ce să mă întorc, când am văzut o barcă apărând pe canal. Înăuntru se afla o siluetă ascunsă sub o glugă.

Ducele. În loc să poarte veșmintele cu însemne regale, era îmbrăcat într-o tunică neagră, ca un călugăr. Tunica îi atârna până la picioare și părea udă, ca și cum și-ar fi stropit-o în față. Câteva animale negre, mici, ca niște câini, se zvârcoleau la picioarele lui. Și-a plecat capul și le-a lovit.

M-am încruntat. Oare Împăratul venise aici ca să-l întâlnească pe Duce? Și unde era? M-am ridicat pe vârfuri, cercetând mai atent. L-am descoperit, stând sub stânca ieșită în afară, la o oarecare distanță de mine. Cu spatele la mine, îi făcea semne Ducelui aflat în barcă, ca și cum i-ar fi dat un semnal.

Mi-am ridicat capul spre Duce, dar barca lui ieșise din raza mea vizuală.

– Nu văd nimic, a zis Daisy, hai să ne întoarcem!

– Așteaptă!

Animalele negre din barcă trebuie să fi fost importante, altfel Împăratul n-ar fi venit până aici, prin ger, ca să le vadă. Și Ducele. Părea să facă ceva tainic, așa, îmbrăcat în tunica neagră și cu gluga pe cap. Ce erau acele animale?

– Eu vreau să plecăm, Mei.

– O clipă, Daisy.

Aș fi vrut să văd mai bine, dar nu îndrăzneam să mă apropii. Așa că m-am afundat în zăpadă și m-am dus spre stânga, să mă urc într-un

copac. Trunchiul era alunecos de la gheață, dar până la urmă am reușit să mă agăț de o ramură groasă de deasupra și să-mi sprijin picioarele. M-am săltat și m-am uitat spre canal. De acolo aveam o perspectivă mult mai bună asupra Ducelui și asupra canalului și am văzut limpede că animalele – cel puțin douăzeci – nu erau câini, ci oameni, cu capetele acoperite de o pânză neagră. Cu mâinile și picioarele legate, se luptau cu disperare. Aveau legați de gât și de picioare niște bolovani și o frânghie în jurul încheieturilor, care-i lega unul de altul. Inima a început să-mi bată cu putere. Ce voia Ducele să le facă?

– Dă-te jos, Mei! De ce te-ai urcat în copac?

– Taci, Daisy! i-am șoptit eu, sperând că o să vorbească mai încet. Împăratul și Ducele aveau să mă omoare dacă aflau că i-am văzut.

– Eu plec, Mei. Vii?

N-am putut să-i răspund, pentru că în clipa aceea Ducele l-a lovit pe unul dintre oamenii de lângă el și l-a îmbrâncit spre marginea bărcii. Omul a strigat, cu vocea înăbușită, dar el a continuat să-l lovească până când a căzut în canal. S-a dus la fund imediat, cu trupul îngreunat de bolovanii legați de el. Frânghia cu care era legat de un altul l-a tras și pe acesta la fund. Simțind pericolul, omul s-a luptat, cu tot trupul zvârcolindu-i-se. Ducele și-a scos sabia din teacă și i-a înfipt-o în piept. Bărbatul s-a prăbușit în apă.

Mi-am pierdut echilibrul pe creangă și am căzut. Aveam fața înghețată și îmi tremurau dinții. Am vrut s-o strig pe Daisy, dar nu am reușit. Îmi tremurau mâinile, când m-am urcat la loc în copac. Dar picioarele îmi erau prea slăbite și n-am mai reușit să fac saltul. Dar auzeam strigătele disperate și bufniturile surde venind dinspre canal. Când am reușit să mă agăț din nou de o creangă, m-am uitat într-acolo.

Oamenii dispăruseră cu toții, iar Ducele rămăsese singur în barcă.

Pe suprafața apei se vedeau plutind haine negre, umflate ca niște bășici și se scufundau încet, iar un covor de sloiuri de gheață, mormane de alge, frunze moarte și iarbă plutea, acoperind locul unde se duseseră la fund bărbații.

Iar Împăratul dădea din cap, ca și cum ar fi fost foarte mulțumit.

– D-Daisy? Ai văzut…? am șoptit eu. Daisy?

N-am auzit ce-a răspuns. Ea o luase deja înainte, dar s-a întors repede.

– Ce-ai spus? Un șarpe? E un șarpe? Unde?

Mi-am dat drumul din copac.

– Nu, nu un șarpe.

– Atunci, ce e? Mai bine mergem, Mei. Gărzile o să observe că am plecat. Vii?

– Da, da, dar… mi-am înghițit restul cuvintelor.

Din spatele nostru a ajuns, purtată de vânt, vocea Împăratului.

– Câți au mai rămas?

– Vreo o sută cincizeci, i-a răspuns Ducele.

– Te ocupi de ei?

– Voi fi onorat, Atotputernice!

S-a auzit respirația lui grea în timp ce urca:

– …și așa ne ocupăm de profeție…

M-am împiedicat. Am lovit cu mâna o creangă și o ploaie de zăpadă mi-a căzut pe cap. Tremurând, m-am grăbit s-o ajung pe Daisy.

ANUL 644 D.HR.

AL OPTSPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

PRIMĂVARĂ

32

Împăratul era disperat. Se zvonea că balada denigratoare se cânta în multe colțuri ale regatului, și el tot nu pusese mâna pe cel care o răspândise.

Și timpul trecea în defavoarea lui. Se anunțau revolte în multe regiuni ale regatului și fiecare grupare susținea că bărbatul din profeție este căpetenia ei. Se spunea că țăranii din sud, conduși de o femeie, ar fi cei mai amenințători.

În fiecare săptămână, mesaje trimise cu cai de poștă erau așezate pe masa Împăratului, indicând cât înaintaseră miile de țărani, care se adunaseră și îi atacau pe *yamen*, dregătorii locali. În fiecare zi, femeia-general câștiga și mai mult sprijin. Armata pusese mâna pe Yangzhou și controla Marele Canal. Împăratul trimisese cinci mii de oameni să înăbușe revolta, dar nu reușise. Oastea țăranilor mărșăluia spre nord, spre Jingzhou. În două luni, dacă nu era oprită, avea să ajungă în Chang'an.

Împăratul și-a adunat cavaleria de la granița de apus și a trimis-o

spre sud, lăsând orașele de frontieră vulnerabile în calea turcilor de la Apus, care n-au ratat șansa și au atacat, turbați, un oraș după altul. În timp ce oamenii noștri de la graniță se zbăteau în fum și foc, Taizi i-a salvat. Și-a condus cavaleria și a gonit printre iurtele turcilor, sub lumina lunii. În dezordinea care s-a iscat în tabără, moștenitorul l-a luat prizonier pe conducătorul lor și i-a cerut să lupte cu el. În cazul în care câștiga conducătorul turcilor, triburile lor rămâneau pe loc. Dacă, în schimb, pierdea, turcii trebuiau să se retragă pentru totdeauna pe teritoriile lor. Ei au fost de acord, iar lupta a început în strigătele oamenilor. Dar s-a sfârșit repede, pentru că Taizi l-a aruncat din ring pe conducătorul lor după numai trei runde. Obligați să-și respecte înțelegerea, turcii s-au retras rușinați.

Taizi nu s-a oprit acolo. Și-a continuat drumul spre sud și s-a legat că va înfrânge armata țăranilor. Locuitorii din sud, care erau de statură mică și nu văzuseră niciodată un om ca el, au crezut că văd un zeu. S-au împrăștiat cu sapele și greblele lor când l-au văzut pe prinț galopând spre ei. Și în acest mod ciudat rebelii au fost înfrânți, iar Taizi s-a întors acasă, unde Împăratul l-a primit cu o față mult îmbunată.

După ce m-am întors de dimineață din parc, m-am îmbolnăvit. Săptămâni întregi am zăcut în pat. Aveam membrele slăbite, articulațiile mă dureau și aveam frisoane. Doctorii imperiali au spus că energia mea vitală, *qi*, e dată peste cap.

– Un vânt rău ți-a atacat trupul și ți-a slăbit mintea. Odată ce-ți vei reface echilibrul de yin și yang, energia ta vitală, *qi*, se va restabili.

M-au sfătuit să țin ușa închisă și să rămân înăuntru. De asemenea,

mi-au prescris să beau apă caldă cu ghimbir și zahăr de trestie.

– Asta o să-ți crească fluxul de lichid de jad, care va stimula organele interne și va ajuta energia *qi* să circule prin tot restul corpului.

Lichidul de jad era saliva, unul dintre cele trei elemente vitale, credeau doctorii. Nu înțelegeam importanța acestor elemente, dar am fost bucuroasă că uscăciunea din gât a dispărut în câteva zile. După câteva săptămâni puterile au început să-mi revină, iar capul îmi era din nou limpede.

Dar nu reușeam să-mi scot din minte imaginea cu canalul.

Stând în fața unei oglinzi de bronz, îmi desenam pe sprâncene niște aripi de fluture, cu un fard. Linia era tremurată. Am șters-o și m-am apucat s-o desenez din nou, de data asta mai încet.

Când am terminat, mi-am privit fața în oglindă. Boala îmi ascuțise bărbia. Chipul meu oval își pierduse moliciunea, iar pomeții erau mai pronunțați. În jurul ochilor pielea îmi era parcă spartă, ca gheața crăpată, și apăruseră niște riduri.

Îmbătrâneam?

Aveam doar optsprezece ani, dar mă simțeam o femeie bătrână și slăbită, în drum spre mormânt. Un sentiment înspăimântător începea să mă copleșească, precum cețurile care învăluie pădurea. Viața era lipsită de sens. Când mă plimbam prin grădină, copacii îmi păreau palizi, iarba, argintie, iar florile ofilite. Păsările cântau trist, iar vântul șoptea melodii amare. Îmi era dor de Pheasant. Îmi doream să-l țin de mână și să vorbesc din nou cu el.

Am lăsat jos fardul, am înmuiat o pensulă într-o cremă roșie și am început să-mi desenez alunițele. Să încerc un vultur sau un zmeu? Dar la ce bun să mă mai deranjez? O altă pasăre putea să-mi apară pe față, numai pasărea dragostei mele nu-mi zbura din inimă.

Am auzit pași repezi pe coridor. Ușile s-au deschis cu putere.

– Plum? mi-am ridicat eu capul. Ce s-a întâmplat?

Nu-i povestisem ce se întâmplase la canal, deși mi-aș fi dorit. Dar, pentru siguranța ei, era mai bine să nu știe.

– Mei, s-a întâmplat ceva la Palatul de Răsărit. Doamna Nobilă te roagă să te duci acolo.

Gâfâia toată și m-a tras de mânecă.

– Lasă-mă să termin!

– Nu mai e timp. Trebuie să te grăbești.

Am lăsat jos pensula și mi-am pus un șal în jurul umerilor.

– Ce s-a întâmplat?

– De ce ești așa agitată?

Și-a șters fața.

– Nu știu, dar a zis că e urgent. Trebuie să te duci acolo acum.

– E și ea acolo? am întrebat-o în timp ce alergam în jos prin curte.

– Da. Ea m-a trimis să te aduc.

Am ieșit din incinta noastră și am luat-o pe o alee care ducea în partea de răsărit a curții. Mulți servitori se îndreptau, de asemenea, spre Poarta Tongxun, singura intrare în Palatul de Răsărit.

Când am ajuns acolo, se adunaseră deja mai mulți dregători. Unii dădeau din cap, șoptind, în timp ce alții se adunaseră în jurul unchiului Împăratului, în mijlocul pasajului ce ducea spre bibliotecă.

– Rușine! Fie ca strămoșii noștri să ne ierte! a strigat el, agitându-și pumnul spre cei din jur. Își reluase poziția la Curte, dar dregătorii păreau rezervați. Doar dădeau politicos din cap. Unchiul s-a întors spre bărbatul cocoșat, Wei Zheng.

– Te-am avertizat, Cancelare, că nu se poate avea încredere în el. Ce mai ai de spus acum?

Cancelarul doar s-a sprijinit în toiagul lui și s-a frecat la ochi, pandantivul de jad zăngănindu-i la centură.

Ce se întâmplase oare? Rănise Taizi pe cineva? Era un erou după ce obținuse victoria, iar Împăratul părea să accepte faptul că va fi un moștenitor bun. Poruncise ca Taizi să studieze muzica clasică și să ia lecții de guvernare. Prințul se supusese. Îi lăsase pe luptătorii lui, angajase trupe de muzicanți și-și petrecea diminețile cântând și după-amiezile citind din Confucius și chiar cărți de Han Feizi, cel care crease sistemul legal pe care regatul nostru îl adoptase în urmă cu opt sute de ani. Ba chiar îl însoțea pe Împărat la audiențele de dimineață și lua parte la discuții despre cum să fie restabilită pacea în sud. Niciunul dintre frații lui, nici măcar Prințul Ke, nu putea să-i găsească vreun cusur.

– Mei, m-a strigat Doamna Nobilă de sub un arbore de scorțișoară.

Când eu și Plum ne-am apropiat, mi-a cercetat fața și a dat din cap:

– Ți-ai pictat o singură aluniță. În afară de asta, te-ai aranjat frumos.

Am fost surprinsă că încă îi păsa de cum arătam.

– N-am avut timp pentru mai mult, doamna mea. Ce se întâmplă?

– Împăratul a avut o întâlnire cu sfetnicii lui ceva mai devreme și apoi a hotărât să-i facă o vizită lui Taizi, la ora de muzică.

– Și?

– A descoperit că prințul nu studia muzica.

– Dar ce făcea?

– Ceva ce nu se poate spune, a răspuns după o pauză.

Ceva din vocea ei m-a făcut s-o privesc cu atenție. Părea jenată, în timp ce-și freca obrazul. Ce anume din ce se întâmpla acasă la Taizi ar fi putut s-o supere așa de tare?

S-a întors, iar eu am urmat-o pe poteca spre grădină și m-a condus în locuința privată a moștenitorului. Tocmai trecuserăm de clădirea care găzduia academia imperială, când două doamne în rochii indigo, din personalul lui Taizi, s-au grăbit undeva spre stânga, ieșind din clădire. Cu fețele albe ca varul, au urcat treptele și s-au uitat înapoi

înspăimântate, de parcă ar fi fugit de ceva.

Aproape în același timp, vocea Împăratului a răsunat puternic:

– Cine ești? În vocea lui se simțea amenințarea: Cine ești? Zi! Cine?

– La cine țipă Împăratul, Doamna mea? am șoptit eu.

– La flautist. Eu trebuie să plec acum.

A ezitat o clipă, apoi s-a întors să plece.

O doamnă de rangul ei nu putea veni în locuința prințului fără invitație, din câte știam. Dar, dacă aș fi fost în locul ei, aș fi lăsat deoparte regulile o dată și aș fi rămas să văd ce urmează.

– Am să vin să-ți povestesc imediat ce aflu mai multe, Doamna mea.

Dând din cap, a plecat, iar eu am intrat în locuința prințului. Plum era deja în fața mea și mergea în grabă spre pasajul din fața salonului. S-a strecurat prin mulțimea care se adunase acolo. Am urmat-o.

Curtea din fața mea era goală și liniștită, dar dormitorul prințului din fața noastră, la care se uita lumea, era deschis, iar Împăratul urla dinăuntru.

– În toate zilele astea în care ai spus că studiezi muzica, tu, de fapt, mă păcăleai? Făceai lucrul ăsta oribil?

Un băiat ciufulit a luat-o la fugă din dormitor și s-a lipit de un stâlp. Nu-mi puteam crede ochilor.

– Cine e ăsta?

Plum avea gura deschisă. Nici ea nu părea să înțeleagă.

– E flautistul?

– Nu știu.

Mă uitam șocată la flautist. Băiatul și Taizi, un luptător puternic? Cum era posibil așa ceva?

– Unde e? Unde e flautistul? a apărut Împăratul pe coridorul din fața camerei, cu sabia în mână.

În spatele lui, s-a ivit Taizi. Arăta ca de obicei, fără cămașă, cu

trupul acoperit doar de o bucată de pânză.

– Tată!

– Și tu? Cine ești tu? Un sodomist?

Împăratul tremura. Arăta înspăimântător.

– Tată!

De-asta nu zămislise moștenitorul niciodată un copil?

– Îți bați joc de mine? N-o să îndur asta. Dispari din fața mea! Dispari din palatul meu! Ieși afară!

Băiatul a luat-o la fugă spre mine. Podeaua coridorului îmi vibra sub picioare. Chipul îi era tânăr, schimonosit ca o cupă de argint topită. Mantia lui atârna în dezordine pe pieptul gol, iar pantalonii îi alunecaseră pe șolduri, în jos.

– Fugi, vrei să fugi? Vrei să fugi din calea mea? Împăratul și-a scos sabia din teacă: Păzește ușa, Căpitane! Nu pleacă nicăieri.

Căpitanul a răspuns și a venit spre salon. Băiatul s-a oprit, înecându-se de frică. Apoi a făcut un salt în curte și a alergat spre cealaltă parte a coridorului.

– Crezi că poți să fugi? Fug și eu cu tine.

Un pantof l-a lovit pe flautist în spate. Într-o clipă, Împăratul a fost și el acolo.

Băiatul țipa cu o voce ascuțită și a încetinit pasul.

– Hai, fugi! Fugi iar! Vrei să fugi în continuare? Crezi c-o să poți fugi de mine?

Împăratul l-a prins și i-a împuns umărul cu sabia.

Băiatul a căzut de pe scări în curte. Rostogolindu-se la pământ, a gemut, iar sângele a început să-i țâșnească din rană. Mi s-a strâns stomacul și mi-am acoperit gura.

– Îți poruncesc acum, a tunat vocea Împăratului plină de otravă, când a coborât în curte. Ridică-te! Și aleargă până ți se scurge și ultima

picătură de sânge din corp!

– Tată!

Taizi a traversat curtea cu pas apăsat. Era atât de înalt, încât aproape că atingea cu capul cornișa de la clădirea din spatele lui. Întotdeauna fusese o prezență dominatoare, înspăimântătoare, ori de câte ori îl văzusem, dar acum ținea capul plecat și arăta mic și jalnic.

– O să-l omori, Tată!

Și-a strâns pumnii și apoi i-a desfăcut. Iar și iar. Mușchii de pe pieptul lui gol și umerii i s-au încordat. Parcă tocmai ar fi ieșit de pe un ring de luptă, dar în ochii lui era altceva. Nu erau ochi de luptător, ci de om rănit.

– O să-l omor, da, a arătat Împăratul cu degetul spre băiat. Gângania asta mă face de ocară. Ce a făcut el în curtea mea, sub nasul meu. O să-l omor de o mie de ori. Și totuși, de o mie de ori dac-ar muri, asta tot n-o să mă facă pe mine să mă simt mai bine. Nu mă simt mai bine. Și-a îndreptat sabia spre fiul lui și a continuat: Și-o să te omor și pe tine, ca să nu mai afle nimeni ce rușine ești. Ești fiul meu, moștenitorul meu, și totuși, ești un monstru – mă faci de rușine.

Ochii injectați ai lui Taizi au rămas fixați pe silueta căzută la pământ.

– Mărturisește acum! De ce mi-ai făcut asta? De ce?

Moștenitorul n-a răspuns.

– El ți-a spus să-mi faci asta?

– Nu mi-a spus nimeni, Tată!

– El.

Împăratul a respirat din greu și a gesticulat sălbatic, arătând spre ceva din aer.

– El! El ți-a spus să-mi faci asta? Mi-a zis el că asta o să se întâmple, c-o să mă faci de rușine…

Împăratul tremura, pielea de pe obrazul lui drept i s-a întins parcă dintr-odată și, brusc, colțul gurii a început să-i zvâcnească și întreaga față i s-a contorsionat. Imaginea îmi era atât de familiară… Așa arătase și atunci când îmi vorbise mie din mijlocul cercului de lumânări… și am putut chiar să disting o umbră de frică în vocea lui, pe care n-o mai auzisem niciodată pe timpul zilei.

– Nu are nimic de-a face cu nimeni. E vina mea, Tată! Lasă-l să plece!

Împăratul stătea nemișcat. Și apoi, *clang*. Sabia i-a alunecat la pământ. Umerii i s-au lăsat în jos și capul la fel. Parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani.

– Trezește-l, Chengqian! l-a strigat el pe Taizi pe celălalt nume, ridicând sabia. Își pierde cunoștința.

Părea resemnat. Am răsuflat ușurată.

Aruncând o privire recunoscătoare spre tatăl lui, Taizi a sfâșiat o bucată de pânză din pantalonii băiatului, a îngenuncheat lângă el și i-a bandajat umărul. Era atâta tandrețe în ochii lui Taizi, cât nu mă așteptasem să văd vreodată la un luptător cât un munte.

– Uită-te în ochii lui, strigă-l pe nume și să fii sigur că te vede și știe cine ești! Împăratul și-a îndreptat sabia spre moștenitor: Apoi ucide-l!

M-am cutremurat, iar lumina puternică s-a reflectat în lama de la sabie și mi-a străpuns ochii. Mi i-am acoperit cu mânecile. Când mi-am dat mânecile la o parte, Taizi, cu mâinile tremurând, încă răsucea fâșia de pânză, cu mișcări încetinite și întrerupte.

– Fă-o!

– Tată!

N-avea să facă asta, eram sigură. O să încerce să-l facă pe Împărat să se răzgândească. Nu știam ce avea să spună moștenitorul, dar trebuia să spună ceva.

– Fă-o sau nu mai ești fiul meu!

Taizi și-a plecat capul. Mușchii de pe spate i s-au contorsionat, mușchii brațelor i s-au întărit, pielea i-a strălucit, iar ochii îi erau liniștiți ca moartea.

Apoi a luat sabia și a înfipt-o în inima iubitului său.

A urmat un moment de tăcere, atât de lung, încât părea că n-o să se sfârșească niciodată. Taizi a urlat, lovindu-și pieptul. Mulțimea a murmurat. Plum a șoptit ceva. M-am întors și mi-am șters lacrimile care mi se iviseră în ochi. Nu puteam să înțeleg în veci de ce prințul iubea un băiat și nu știam cum te simți când ucizi o ființă iubită – speram că n-o să fiu niciodată nevoită să fac așa ceva –, dar neputința lui și suferința m-au străpuns până în adâncul ființei, ca o sabie.

Nu mă mai puteam uita. Îndreptându-mă, l-am privit încă o dată pe Taizi, înainte să fac un pas în spate, dar am înghețat. Pheasant era acolo, lângă el.

– Pleacă, pleacă! a urlat Taizi. E numai vina ta!

Pheasant și-a lăsat capul în jos, a șoptit ceva și a încercat să-l apuce de umeri pe fratele lui, dar el l-a împins.

– Ești un trădător! Te urăsc! Te urăsc! Să nu te mai apropii de mine!

Mâinile lui Pheasant au căzut, neajutorate, și lacrimile i-au brăzdat fața frumoasă.

Apoi a luat-o la fugă.

Mi s-a strâns inima. M-am întors, căutându-l cu privirea. Capul lui s-a ivit și a dispărut prin mulțimea care mă înconjura și m-am tras în spatele oamenilor ca să-l pot vedea. În cele din urmă, i-am dat la o parte pe servitori, eunuci, doamne, le-am ignorat fețele încruntate și am fugit după el.

L-am găsit într-o grădină, în spatele dormitorului. Ținea în mână o creangă și lovea cu ea prin aer ca un nebun.

– Pheasant! l-am strigat eu.

– Ce e? a aruncat el creanga. Ce cauți aici?

– Ce se întâmplă? m-am dus eu mai aproape.

Stătea pe o piatră.

– M-a văzut când veneam cu Tata. Și a crezut că eu l-am trădat. Dar nu l-am trădat. Încercam să-l opresc pe Tata.

– Poate c-o să reușești să-i explici mai târziu.

– N-o să mă asculte. Am încercat să-l avertizez când a venit Tata, dar nu m-a auzit. N-o să mă ierte niciodată… Și-a îngropat fața în mâini: Iar acum băiatul lui preferat e mort. Crezi că am vrut așa ceva?

Avea vocea răgușită și umerii îi tremurau. Nu puteam să suport să-l văd așa.

I-am pus o mână pe braț.

– Îmi pare rău, Pheasant!

Și-a îngropat fața în rochia mea. L-am luat în brațe și l-am strâns cu putere. Îi simțeam neputința, frustrarea și tristețea, care se împleteau cu durerea mea și mă făceau să fiu una cu el. Îl țineam strâns. Aș fi vrut să-i spun că a doua zi totul va fi bine și Taizi îl va ierta. Aș fi vrut chiar să-i spun că mi-ar plăcea să ne vedem iar în grădină.

Atunci, s-au auzit pași în spatele meu. Mi-am ridicat capul. Însemnele regale ale Împăratului. Mi-am luat brațele de pe Pheasant și m-am dat în spate.

Era prea târziu însă.

S-a năpustit spre mine și m-a plesnit. Forța loviturii m-a făcut să mă răsucesc. Am încercat să mă agăț de un felinar de lângă copac, dar am alunecat și am căzut pe ceva din spate. Întunericul m-a învăluit și mult timp n-am putut să văd. Am auzit doar voci. Multe voci. De femei, de bărbați. Țipete. Suspine. Gemete. Certuri.

– Tată! a vorbit Pheasant disperat. Ce faci?

– Femeie ticăloasă! Cum a îndrăznit să te seducă?

– Nu e ce crezi.

– Am văzut-o cu ochii mei! a urlat Împăratul. A pus mâinile pe tine. Ce destrăbălată! Merită să moară.

– Nu poți să faci una ca asta!

– Să nu îndrăznești s-o aperi!

– Nu e ce crezi. Chiar nu e! Nu ea a încercat să mă seducă pe mine. Eu am încercat s-o seduc pe ea, iar ea a refuzat. N-a vrut să te trădeze.

– Tu!

– Eu sunt vinovat, e vina mea. Numai a mea. Pe mine pedepsește-mă! Nu pe ea.

Am scos un geamăt. Durerea mi-a cuprins tot capul, dar eu m-am sprijinit de pământ, încercând să mă ridic. Un grup de femei s-a îndepărtat de mine și s-au dus spre Împărat. Nu le puteam vedea la față. Sau poate nu erau femei. Se mișcau prin fața mea ca niște veșminte goale.

– Gărzi! Vocea Împăratului mi-a străpuns inima: Biciuiți-l! Douăzeci de lovituri…

Prin fața ochilor zăream picioare defilând. După aceea s-au lungit, transformându-se în siluete întregi, începătoșate, dar amenințătoare, care s-au repezit la Pheasant și l-au trântit la pământ. Brațele lor s-au ridicat, cu vergile lungi și groase pregătite, și au lovit. S-a auzit ca o bufnitură surdă. Urmată de un geamăt greu. O altă lovitură. Și un alt geamăt.

– Opriți-vă, opriți-vă! am spus.

Dar sunetul îngrozitor a continuat să răsune, astupându-mi vocea, și apoi au urmat valuri de gemete – groase, prelungi și dureroase –, străpungându-mi inima. Și apoi nimic.

– A murit! a strigat cineva.

M-am urnit din loc. Pheasant zăcea pe pământ, cu spatele mantiei împroșcat cu petale de trandafir.

– Duceți-l la doctori!

Roba aurie a Împăratului s-a ridicat în fața mea. M-am cutremurat de frică. Dar aș fi vrut să mă duc după Pheasant, să-l văd și să-l țin de mână. Aș fi vrut să-l strig pe nume să știe că sunt lângă el.

– În genunchi!

Am încercat să mă ridic. Nu-mi simțeam nici mâinile, nici picioarele, nici genunchii. Am simțit un gust sărat în gură și ceva ud mi-a picat pe mână. Nu m-am șters. Împăratul avea să mă pedepsească. N-o să mă ierte niciodată. Totul se terminase.

– Să nu te mai ridici niciodată!

S-a îndepărtat. În spatele lui a venit un grup de femei. Una dintre ele s-a oprit, cu colțul gurii ușor ridicat. Am clipit de câteva ori până să-mi dau seama cine era.

Rain.

De data asta reușise. Mă urmărise și își alesese momentul perfect să ne expună pe mine și pe Pheasant. Ce puteam să mai spun? Fusesem neglijentă. Uitasem la ce Curte trăiam.

Curând a plecat și ea.

Întâi am auzit șoaptele lui Plum și ale celorlalte însoțitoare, apoi gâfâitul servitoarelor. Dar curând totul a amuțit. Eram singură.

Soarele, târându-se spre mijlocul Cerului, mă învăluia în căldura lui toridă. După-amiaza târziu, am început să nu mai văd bine, iar genunchii deja nu-mi mai puteau susține corpul. Vocea aspră a eunucului care mă supraveghea mă ocăra de câte ori mă aplecam. De nenumărate ori m-am prăbușit pe-o parte și de fiecare dată vocea m-a forțat să revin în aceeași poziție.

Luna a luat locul soarelui pe cer, apoi soarele a răsărit din nou. Și eu eram tot în genunchi.

33

– Mei, Mei!

Vocea Tatei. Firavă, dar hotărâtă.

Am ridicat capul. Și iată-l acolo, cu ochii galbeni, bulbucați, uitându-se fix la mine. Avea trupul dungat, suplu și maiestuos, iar labele dure strângeau iarba. Se holba la mine după o ramură de pin, la doar câțiva pași depărtare.

Un tigru.

Timpul a început să curgă cu încetinitorul. O clipă m-am uitat în ochii lui, incapabilă să mă mișc sau să vorbesc. Ce frumoși erau ochii lui, ai celui care avea puterea! Arăta mulțumit de sine, sigur, arogant, simbolul frumuseții și al măreției. Nu părea să-i pese de mine, de pădure, de cer sau de orice altceva din jur. Era un animal obișnuit să ucidă și care știa c-o poate face cu ușurință. Era un rege care întotdeauna își putea împlini voia, un rege care nu putea fi învins. Și mă voia pe mine.

– Fugi, fugi acum!

Glasul Tatei a străbătut pădurea și mi-a pătruns în urechi. M-am întors.

Era deja în fața mea, atât de rapid, încât n-am avut timp să țip. Dar apoi a apărut Tata, blocând drumul, cu brațele întinse și o creangă în mâna dreaptă.

– Fugi! Acum!

Eu am zburat în aer și o furtună de crengi, frunze și pietre și nori de praf mi-au biciuit fața. Vocea Tatei m-a gonit, urmată de un răget asurzitor, care a zguduit muntele. Apoi pământul s-a închis în fața mea, toate sunetele au dispărut și cerul s-a întunecat. Când m-am trezit, m-am dus singură acasă, incapabilă să-mi amintesc ceva.

Mai târziu, oamenii l-au găsit pe Tata. Era agățat într-un pin, pe o stâncă de lângă cimitirul familiei, cu o creangă străpungându-i pieptul. Nimeni n-a știut despre tigru sau ce se întâmplase de fapt cu el, așa că Mama presupusese că se împiedicase și că fusese un accident.

Dar, stând acolo, în genunchi, am văzut cum a murit Tata cu adevărat. Și mi-am amintit totul.

Cerul părea să se învârtească odată cu mine, iar țigla de pe acoperiș cădea ca picăturile de ploaie. O bucată mi-a aterizat direct în gură. Avea gust de praf, dar mirosea ca rășina de pin. M-am uitat în sus.

Uitându-se la mine cu ochi lui galbeni, tigrul a deschis gura.

– Crau, crau!

Inima mi s-a făcut cât un purice. Mă întorsesem. M-am întins să înșfac ceva, dar nu mi-am putut mișca picioarele. El a pășit țanțoș spre mine. Un pas. Am început să tremur. Doi. Voiam să țip.

Apoi și-a întins aripile negre și a dispărut deasupra acoperișului unei clădiri îndepărtate.

Un croncănit.

Tremurând, am închis ochii.

– Liniștește-te, Mei, liniștește-te! am auzit o voce blândă de femeie și am simțit cum mă îmbrățișa cineva.

Am vrut să-mi ridic capul, dar era atât de greu…

– Cine e acolo?

– Bea!

O lingură mi-a atins buzele, o mână durdulie mi-a cuprins umerii. Doamna Nobilă.

– Tata… tata a murit ca să mă apere pe mine, i-am zis eu.

O știusem undeva, în adâncul sufletului meu. În toți acești ani, nu-mi amintisem, dar știusem întotdeauna că era ceva acolo, o întrebare fără răspuns. Dacă el n-ar fi murit, familia mea ar fi fost încă fericită și prosperă… Eu eram de vină pentru moartea Tatei, pentru tot ce se întâmplase cu averea familiei, pentru dispariția Mamei…

– Ce tot spui, Mei? Nu mai vorbi! Acum, ascultă-mă! Bea asta! Încetișor, așa… O să te simți mai bine. Uite, arzi…

Am tușit. Lichidul mi-a fript limba. Avea un gust tare și amar, ca o bucată de coajă de copac pe care o mestecasem odată în pădure, cu Tata. Petrecuserăm atât de mult timp acolo, privind la ținuturile noastre, vorbind, simțind briza pe față… Am dat din cap și am împins lingura deoparte.

– E pasat de orez. Îți face bine. O să te hrănesc eu. Nu poți să stai așa, fără să mănânci nimic.

M-a mângâiat ușor pe spate.

Atingerea ei era blândă, iar eu mi-am plecat capul supusă și am sorbit. Nu avea gust atât de rău și curând gustul dulce al orezului mi s-a răspândit în gură.

– Trebuie să rămâi puternică, Mei! Trebuie să fii tare. Și să nu renunți, mi-a strâns ea mâna.

Apoi mi-am adus aminte unde eram și că fusesem pedepsită.

– De cât timp sunt aici, Doamna mea?

Vocea îmi suna răgușită și bătrână, ca a unei femei în vârstă, care nu mai vorbise de zeci de ani.

– Asta e a doua zi, mi-a dat ea încă o lingură cu mâncare.

Mie mi se părea că trecuse mult mai mult timp.

– Ce face Pheasant?

– E bine acum. Doctorii i-au dat cu alifie pe spate și l-au bandajat. Și i-au dat și ceva ca să poată dormi. Cred c-o să-și revină curând.

Și-a plecat capul ca să mă cerceteze mai bine.

– Plum a vrut să vină să te vadă, dar nu i s-a dat voie. Oare ce s-a întâmplat acolo?

– Nu-mi aduc aminte.

– Ți-am spus, Mei, să stai departe de el.

– Îmi pare rău.

Dădusem greș. Fusesem atât de aproape și dădusem greș. Din nou.

– Și mie îmi pare rău, a zis ea și a pus lingura în bol. Te descurcai atât de bine. Aș vrea să pot face mai mult. Am vorbit cu el, dar nu vrea să mă asculte.

Fără nicio speranță, m-am uitat la ea. Oare Împăratul chiar voia să mă țină în genunchi până îmi dădeam ultima suflare?

– Mă tem că trebuie să plec.

Și-a scuturat praful de pe rochie și s-a ridicat.

– Dar…

Am dat s-o opresc, apoi mâna mi s-a lăsat în jos. Nu puteam s-o împovărez pe ea.

– Așa e… Nobila mea Doamnă. Nu trebuie să-l faci să se supere pe tine.

Ea a oftat, le-a făcut un semn cu mâna servitorilor și a plecat.

Eram din nou doar eu cu mine. Am alunecat, cu privirea în pământ. Îmi ardeau ochii, buzele mi se crăpaseră și sângerau, iar spatele îmi era rigid și tensionat, de parcă stătea să plesnească. Pământul se comporta ciudat. O clipă arăta ca o grămadă de oase albe. Apoi se cufunda într-o gaură neagră, iar pe urmă o lua la goană ca o teribilă furtună de nisip.

Noaptea avea să se lase curând. Avea să fie a doua noapte pe care mi-o petreceam în genunchi. Oare o să mai văd vreodată lumina zorilor?

Deci era adevărat. Provocasem moartea Tatei și de-asta trebuia să fac orice ca să-i împlinesc visul. Și chiar avusesem șanse. Spre deosebire de acum…

După un timp, am auzit o voce de bărbat.

– Ridică-te! mi-a spus. Te-a iertat.

Am țâșnit în sus. Nu mai trebuia să stau în genunchi?

– De ce?

– Nu știu.

Stătea la câțiva pași de mine. Era Căpitanul, omul cu un semn din naștere, care-i acoperea jumătate de față și care întotdeauna împlinea poruncile Împăratului.

Valuri de ușurare s-au năpustit asupra mea. M-am chinuit să mă ridic, dar eram prea slăbită. Mai hotărâtă de data asta, m-am sprijinit de pământ și mi-am luat avânt. Am căzut pe-o parte. Fără suflu, mi-

am regăsit din nou echilibrul și am continuat să mă lupt. Dar, oricât m-am străduit, genunchii nu m-au ținut.

Nu puteam să mă ridic în picioare.

Mi-am frecat genunchii. Nimic. M-am ciupit de picior și am tras tare de piele. Nimic. Mi-am înfipt unghiile în piele. Nimic, doar o dungă lungă, sângerie pe picior.

Îmi venea să plâng.

– Ce mi s-a întâmplat?

– Să te ajut! s-a apropiat el.

– Nu! Mi-am împreunat mâinile și am continuat: Pot să împrumut sabia ta?

– Un soldat nu se desparte niciodată de sabia lui.

– Atunci, înfige-o în mine! i-am arătat eu spre picioare. Nu simt nimic.

El s-a încruntat.

– Probabil e sângele rău.

– Sângele rău?

– N-o să mai poți merge niciodată.

M-am holbat la el. Un soldat ar trebui să-și folosească doar sabia, nu și cuvintele. Cine se credea? Nu era decât un ucigaș crud.

– Îți arăt.

Și-a scos pumnalul, s-a așezat în fața mea și mi-a împuns genunchiul cu vârful.

Ar fi trebuit să simt o durere, piciorul meu ar fi trebuit să reacționeze.

Dar nimic. Nicio durere. Niciun răspuns.

– Vezi? Sânge rău.

Mi-am acoperit fața cu mâinile. El a mai spus ceva, dar n-am înțeles. Un gând mi s-a înfipt în minte ca o buruiană otrăvitoare. Nerostit,

stăruitor și fără formă și-a întins rădăcinile în capul meu și a rodit fructele amare ale sinuciderii.

Eram o schiloadă.

Furioasă, mi-am zgâriat pielea și mi-am lovit picioarele.

– Dacă sângele rău urcă spre inima ta, n-o să mai apuci să vezi prima lună plină, mi-a zis el.

Părea că-i pasă de mine, dar vocea lui suna rece, ca de obicei.

– Pleacă!

– Ți le tai, dacă vrei, și-a pus el mâna pe sabie. Nu trebuie să te temi.

– Pleacă!

– Trebuie să te hotărăști repede.

Preferam să mor decât să trăiesc ca o schiloadă. Cu toată puterea pe care am reușit să mi-o adun, m-am târât până la marginea grădinii. Pietrele de pe jos îmi frecau pielea jupuită, dar eu nu simțeam nimic. M-am târât mai departe. În cele din urmă, m-am așezat într-un colț și mi-am îngropat fața în mâneci.

Era atâta liniște. Ca moartea. Am închis ochii. Oare aveam să-l văd pe Tata curând?

– Am stricat tot, o să-i mărturisesc atunci când o să ne întâlnim. Te-ai înșelat în privința mea.

Am adormit. Când m-am trezit, se lăsase noaptea. Dar nicăieri nicio lumânare și niciun felinar. M-am uitat în jur. Eram singură, încolăcită în acel colț, ca o pisică uitată.

Niște brațe m-au ridicat. Uimită mi-am înălțat capul. Mâna mea a atins un obraz moale.

– Pheasant?

– Aici erai… – chiar era el. Te-am căutat peste tot. Ce faci aici?

Vocea lui atât de cunoscută aproape că m-a făcut să plâng.

– Nu pot să merg, i-am spus.

M-a strâns la piept.

– Hai să plecăm de-aici!

Brațele lui erau puternice, pielea lui, moale, iar inima îi bătea cu putere lângă pieptul meu.

M-am agățat de el ca o cicada care se prinde de frunzișul ei.

El a trecut pe lângă o clădire întunecată, mișcându-se cu băgare de seamă, și apoi a luat-o la dreapta, spre o intrare într-o altă grădină. Odată intrați, a trecut un pod.

– Unde e toată lumea? l-am întrebat eu în șoaptă.

Era liniște. Eram singuri. Îmi plăcea asta.

– În cealaltă parte a grădinii, cu Taizi, a zis el, uitându-se atent în jurul acelei mici zone înconjurate de copaci. Îl îngroapă pe flautist.

– Și tu? i-am atins eu mâna.

– Sunt bine.

Dar pasul lui era mai încet decât de obicei.

– Ți-ai pierdut cunoștința.

– Asta nu-i mare lucru.

– Te-a iertat?

El a dat din cap și o vreme n-am mai vorbit.

– N-ar fi trebuit să-i spui așa ceva Împăratului, Pheasant!

A clătinat din cap și s-a dus spre o bancă de piatră. Apoi m-a așezat jos și și-a dus un deget la buze. Se zăreau lumini slabe din partea stângă. Niște șoapte mi-au ajuns la urechi. Noaptea era atât de liniștită, încât puteam să aud pe cineva recitând finalul unui text de înmormântare pe undeva prin apropiere.

Într-un sfârșit, s-au auzit niște voci care-i cereau moștenitorului să se întoarcă la el în dormitor. Pașii lor s-au auzit mai tare, apoi s-au stins. Mă sprijineam de copacul de lângă bancă și mă uitam la cer, unde o lună rotundă atârna ca o farfurie spartă. O creangă de

deasupra mea mi-a înghiontit umărul. Stăteam acolo, nemișcată, amintindu-mi ce-mi spusese Căpitanul. Eram o schiloadă, eram distrusă, ca o masă fără picioare, un monstru, la fel ca prințul moștenitor.

Simțeam suprafața dură a băncii.

– Căpitanul mi-a spus că mai bine mi-ar fi tăiat picioarele. A zis că e sânge rău.

– Cum? s-a lăsat el pe vine ca să fie la nivelul ochilor mei.

M-am întors spre Pheasant. Luna palidă i se așezase pe cap, ca un cuib strălucitor.

– Nu mai pot să merg.

A întors capul.

– E nebun, a zis el cu vocea aspră. Să nu-l asculți!

– Și dacă are dreptate?

Mi-a luat fața în mâini. Nu-mi venea să cred cât de mult se schimbase. Toate acele urme de tânăr fără griji dispăruseră. Arăta altfel. Mai sensibil, mai melancolic.

Îmi plângea inima după el.

– O, sărmanul meu, Pheasant! Ce ți-am făcut?

L-am ținut strâns. Mi-am dat seama în clipa aceea că nu se putea așeza din cauza durerilor de după biciuire.

M-a mângâiat pe păr.

– Să nu spui asta! Aș face orice pentru tine.

Mi s-au umezit ochii. Cât timp îl aveam pe el, nu-mi păsa de ce mi se întâmpla. Aș fi putut să mor în acea clipă, ținându-l strâns în brațe, și n-aș fi avut niciun regret.

– Trebuie să-ți spun ceva, mi-a zis.

– Ce?

– A promis să te lase în pace.

– M-a iertat?

– Da. N-o să te mai lovească, n-o să-ți ia titlul, n-o să te exileze de la Curte.

I-am cercetat chipul. Știam eu că Pheasant avea să mă apere, că avea să-l convingă pe Împărat să mă cruțe.

– Ce ai făcut, Pheasant?

Nu mi-a răspuns. L-am apucat de mantie.

– I-ai promis că n-o să mă mai vezi niciodată, nu-i așa?

S-a uitat în altă parte. Mâinile îmi tremurau.

– O să te trimită de-aici?

– Să-i studiez pe clasici...

– Și?

– Mai ții minte ce ți-am povestit? Când era pe patul de moarte, mama mi-a promis că o să mă pot căsători cu orice femeie îmi doresc, oricare pe care eu am s-o aleg.

Îmi aminteam. Fusese fiul ei cel mai mic, fiul ei iubit. Își dorise ca el să fie fericit, nu o unealtă a tronului.

– Acum a ales el în locul meu, a zis Pheasant. Și eu am acceptat.

Mâinile mi-au alunecat și am rămas cu ochii pierduți în întunericul nopții. Atât de nesfârșit. Simțeam golul în jurul meu, de parcă aș fi căzut în gol, ca o frunză înghițită de un defileu.

– Ai grijă de tine, dragostea mea! s-a ridicat el, întinzând mâna, ca și cum ar fi vrut să mă atingă. Promit că n-o să te mai văd niciodată.

– Așteaptă! l-am prins de mânecă și privirile ni s-au întâlnit, iar ochii lui au strălucit în lumina lunii. Mai stai puțin, te rog!

A dat din cap.

– Când pleci?

– În zori.

Atât de curând. Data viitoare când aveam să-l revăd, el avea să fie al

alteia.

– Pot să mă uit unde te-au lovit?

Și-a desfăcut cureaua și apoi și-a dezlegat mantia. În jurul mijlocului și pe spate avea bandaje, care ascundeau sângele pe care el și-l vărsase pentru mine. Nu l-am atins. Doar m-am uitat.

– Pheasant, ți-am povestit despre tata?

A clătinat din cap.

– A murit ca să mă salveze pe mine. Aveam doisprezece ani. M-a dus la cimitirul familiei și mi-a arătat pământurile noastre. Vorbeam și eram atât de veseli. M-a iubit, Pheasant! Am fost preferata lui. Dar ne-a atacat un tigru. Nu. De fapt, pe mine m-a atacat. Și m-a împins de-acolo ca să mă salveze. Ani întregi n-am putut să-mi amintesc ce s-a întâmplat acolo, dar acum știu.

M-a strâns de mână cu putere.

– Își dorea atât de mult să reușesc. M-a crescut ca pe un fiu. A crezut în mine, a crezut într-o anume profeție și apoi a murit ca să mă apere. Am vrut să-l fac fericit, să-l fac mândru de mine. Am vrut să merg pe drumul pe care mi l-a ales el. Nu puteam fi cu tine – mi-am ridicat eu capul spre el –, chiar dacă îmi doream.

M-a mângâiat pe cap. Odată, tandrețea lui m-ar fi distrus, m-ar fi durut. Dar acum nu. I-am atins pielea, lângă bandaje. El s-a dat înapoi.

– Dar acum mă tem că nu mai e nimic de făcut. Trebuie să-l dezamăgesc, am spus.

Trebuia să fac o alegere, propria mea alegere. Nu era nici dreaptă, nici bună. Pentru că din cauza acestei alegeri aveam să alung visul tatei în colțul întunecat al curții, unde avea să rătăcească precum o fantomă și din pricina ei n-aveam să-i mai aduc familiei mele nici faimă, nici glorie.

Mi-am dezlegat mantia și am lăsat-o să-mi cadă de pe umeri. Apoi am luat mâna lui Pheasant și l-am sărutat.

El a înghițit cu greutate.

– Nu pot acum.

– De ce?

– Aveai dreptate. O să te distrug. Am fost egoist. Asta o să te pună în primejdie și o să te dezonoreze. N-o să-ți fac asta.

– Nu-mi pasă.

Mi-am desfăcut corsajul și l-am lăsat și pe el să cadă. Aerul rece mi-a atins pieptul gol, dar nu mi-era frig.

– Mei… a îngăimat el.

Nu m-am oprit. Mi-am tras în jos fusta și lenjeria, ridicându-mi fundul ca să o pot scoate. Când n-a mai rămas nimic pe mine, mi-am ridicat brațele, mi le-am pus în jurul gâtului lui și m-am lipit de el.

Tremuram amândoi.

– Tot nu pot…

Respirația lui caldă îmi atingea buzele ca o pensulă delicată. Inima lui bătea în același ritm aprig cu a mea.

– Sărută-mă!

– Mei…

Se lupta. Respirația i s-a accelerat.

M-am întins spre el și l-am mângâiat pe piept. Respira mai repede, dar tot nu mă luase în brațe. M-am mișcat spre el. El era tot nemișcat. Apoi, brusc, m-am trezit sub el, pe banca de piatră.

Cât de ciudat mă simțeam! Eram acolo și, totuși, nu eram. Eram sus și, totuși, atât de jos. Eram moale și, totuși, atât de tare. Eram mai puțin, dar în același timp eram mai mult. Am alunecat, am zburat, am făcut un salt într-o lume îndepărtată și necunoscută. M-am transformat în apă, în aur și apoi în foc. Fiecare parte din corpul meu părea să evolueze, dar nu știam în ce mă transformam. Știam doar, cumva, că eram mai puternică.

Apoi ceva în adâncul meu a țâșnit, pulsând, persistent, dar subtil, ca niște aripi de fluture. A devenit mai puternic și tot mai puternic, mi-a tăiat răsuflarea, ca niște aripi de vultur.

– Ești bine? m-a întrebat el.

– Da, i-am șoptit eu.

Ne-am oprit să ne tragem sufletul, eu cu fața în scobitura gâtului său. Eram atât de aproape! Îi simțeam sufletul lângă al meu și sămânța dulcții a înflorit înăuntrul meu.

Mi-a dat părul într-o parte.

– Ce-o să ne facem acum?

I-am strâns mâna.

– Să călătorești în siguranță mâine.

Brațele lui m-au strâns cu putere.

– Nu avem nicio șansă, Pheasant!

Îmbrățișarea lui s-a făcut mai puternică. L-am lăsat să mă strângă, cu ochii închiși. Nu voiam decât să rămân cu el, dar soarta asta nu ne era rezervată nouă. Încet, i-am desprins degetele, unul câte unul, și i-am desfăcut mâna de pe mijlocul meu. Mi-am luat hainele și am început să mă îmbrac.

– O să vorbesc cu fratele meu, Prințul Wei. El o să aibă grijă de tine când eu o să fiu plecat.

Stătea în fața mea.

– O să fiu bine.

Am alunecat de pe bancă și am înghețat.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu… nici n-am putut să termin propoziția de bucurie. Uite!

Ne-am uitat amândoi în jos. Un covor de lumină acoperea pământul. Nu era acolo decât vârful întunecat al pantofilor mei, ieșind de sub fusta lungă.

– Pot să stau în picioare, m-am agățat eu de umărul lui. Uite, pot. Îmi simt picioarele.

Un val de durere mi-a străbătut picioarele și m-am clătinat:

– Vezi? Căpitanul n-a avut dreptate!

Apoi mi-au cedat genunchii și m-am împleticit. Pheasant m-a prins.

– Știam eu!

Fața lui s-a luminat de o asemenea strălucire și fericire, de parcă el și-ar fi recăpătat puterile.

– Ți-am spus că era o nebunie. Acum mă crezi?

Bucuria îmi curgea prin tot corpul.

– Da, te cred! Și, privindu-l, i-am prins bărbia cu palmele: Pentru totdeauna!

Și-a plecat capul. Ne-am sărutat îndelung.

Undeva, a gângurit o pasăre de noapte. Cântecul ei dulce a răsunat în întuneric și mi s-a așezat în inimă ca un cuib.

Aș fi vrut să mai rămân acolo. Aș fi vrut ca noaptea să nu se termine niciodată. Dar apoi s-au auzit vocile servitorilor, stridente și răstite, sfâșiind liniștea nopții. I-am aruncat lui Pheasant o ultimă privire și m-am îndepărtat șchiopătând.

ANUL 644 D.HR.

AL OPTSPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

TOAMNĂ

34

M-am gândit adesea la acea noapte ca la noaptea în care mi s-a schimbat definitiv viața și mi-am dat seama că eram o elevă îngrozitoare. Învățasem pe dinafară versetele lui Sun Tzu despre cum să reușești în Nouă Situații, cum să te păzești de foc și de apă, cum să-ți cultivi aptitudinile practice și cum să folosești spioni ca să afli cele mai adânci secrete ale dușmanilor. Dar eșuasem tragic în a mă înțelege pe mine însămi.

Totuși, nu regretam nimic și, dacă Tata ar fi fost în viață, aș fi îngenuncheat la picioarele lui și i-aș fi implorat iertarea. Nu-i puteam îndeplini dorința, oricât de minunată ar fi fost viziunea și oricât de perfect ar fi fost desenat destinul meu. Eram doar o femeie simplă, împovărată de slăbiciunea și lacrimile unei femei obișnuite.

Acum știam: iubirea și destinul erau doi cai sălbatici, care nu puteau fi struniți. Galopau în direcții diferite și o luau pe cărări diferite, unde cei doi curenți, dorință și speranță, nu se întâlneau. Să-l urmezi pe unul însemna să-l trădezi pe celălalt. Să-l faci fericit pe unul însemna

să-i frângi inima celuilalt. Totuși, presupuneam că asta făcea parte din viață, era o lecție pe care trebuia s-o învățăm. Să crești însemna în același timp să renunți, iar să construiești viitorul însemna să lași trecutul să dispară. Singurul lucru pe care-l puteam face era să sperăm în ce era mai bun, să credem că acel cal pe care l-am ales o să ne poarte spre o destinație sigură.

La suprafață, totul a rămas neschimbat. Mă ocupam de garderobă, le dădeam instrucțiuni ajutoarelor mele, care livrau hainele, și dormeam pe salteaua din camera Împăratului cu Plum, Daisy și celelalte Talentate atunci când ne venea rândul. Câteodată îl urmam pe Împărat la Sala de Audiențe. Nu m-a îndepărtat și nici nu m-a mustrat.

Dar ceva se schimbase. Trecea pe lângă mine ca și când n-aș fi existat. Privirea lui atingea fețele celorlalte însoțitoare, dar pe mine nu mă vedea. Când cerea vin, nu se întorcea niciodată înspre mine atunci când îi ofeream tava cu o reverență. Nu m-a mai chemat să-i țin companie când stătea singur, în cercul de lumânări. Părea că mă izgonise într-un colț invizibil, unde n-o să se uite niciodată.

După Anul Nou aveam să împlinesc nouăsprezece ani, dar ratasem șansa vieții mele.

Uneori mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fugit atunci după Pheasant. Și cum ar fi fost dacă nu l-aș fi întâlnit niciodată pe Pheasant și nu m-aș fi îndrăgostit de el. Probabil că aș fi devenit Adorata cu mult timp în urmă.

Pheasant a plecat de la palat la câteva zile după ce ne-am luat la revedere. Împăratul îi dăduse o casă undeva, în afara palatului. Servitorii șopteau despre femeia pe care tot el i-o alesese. Era din prestigioasa familie Wang și iubea animalele. Mulți credeau că era o alegere bună.

Și, spre marea mea disperare, nerușinata Rain, mult mai rea decât

oricine altcineva, chiar mai rea decât Jewel, a adus pe lume un fiu, pentru că se culcase cu Pheasant, după ce eu îl părăsisem anul trecut. N-am mai putut să dorm când am aflat. Speram că Împăratul o va pedepsi sever deoarece avusese o legătură nepermisă cu Pheasant, dar n-a făcut-o. Pentru că născuse un fiu prețios, suveranul nu doar că o iertase, dar chiar poruncise ca nașterea să fie sărbătorită cu mare pompă. Și chiar decretase că Rain avea să-l servească pe Pheasant de-atunci, devenind membru oficial al casei lui. Urma să fie concubina lui.

Brusc, Pheasant, Pheasant al meu, iubirea vieții mele, era soțul altei femei, tatăl unui fiu nou-născut.

În noaptea în care palatul îl sărbătorea pe fiul lui Pheasant, Împăratul a dansat, a râs și a vărsat mult vin. Am stat într-un colț, în timp ce Pheasant bea cu ceilalți. Când protocolul Curții m-a obligat să închin pentru el, m-am apropiat, am îngenuncheat în fața lui și l-am felicitat.

El a ridicat capul, cu ochii, două fântâni adânci de durere. Dar nu ne puteam spune nimic acolo, cu Rain stând la dreapta lui, cu copilul în brațe. Mi-am ținut capul plecat și i-am turnat vin în cupă. Șuvoiul de chihlimbar a curs ca o cascadă de lacrimi.

Împăratul i-a retras lui Taizi plata și i-a interzis orice activitate în Sala de Trageri cu Arcul, în grajdurile imperiale, în bibliotecă, ba chiar și în grădini. Nu mai era bine venit nici la întâlnirile oficiale. Moștenitorul s-a retras la reședința lui și își petrecea tot timpul găzduind întreceri de lupte corp la corp. Uneori, când mă trezeam noaptea, auzeam râsetele violente ale bărbaților și ecourile strigătelor

lor din depărtare. Mă gândeam cu câtă tandrețe îl bandajase Taizi pe iubitul lui cu acea pânză și cum îi tremuraseră mâinile când auzise porunca Împăratului. Îi înțelegeam golul din glas și știam că suferința lui era la fel de adevărată ca a mea.

Și Împăratul, da, și el se schimbase. Își pierduse și ultimele urme ale frumuseții de altădată. Obrajii îi atârnau, iar partea dreaptă a feței lui părea cumva mai lungă decât stânga. Nu-și mai putea ține sabia în mână. Lama zăcea la degetele lui, dar pur și simplu nu reușea s-o țină în mână.

Încă ne chema la el în cameră, urmând calendarul alcovului, dar atunci când, împreună cu celelalte Talentate, mergeam la el în dormitor, întotdeauna stătea în cercul de lumânări, ținând pocalul cu mâna dreaptă, care era cea bună. Ca de obicei, nu se deranja să se culce cu noi sau să ne ceară să-l seducem. Ne poruncea să stăm într-un colț, departe de scaunul lui. Să mergem în fața lui era strict interzis. Când cineva făcea asta, înălța capul și striga „Umbre! Umbre!“, de parcă i-ar fi dat dureri de cap teribile.

Îi poruncea câte unei cameriste – nu mie, niciodată mie – să-i citească poeme sau să-i cheme pe muzicanți să cânte până în zori. Dar el nu asculta – sforăitul lui acoperea muzica. Și, cum se opreau, cum se trezea cu un salt. Se pare că îi era frică să doarmă.

Nopțile lui cu alte doamne merseseră mai rău decât ale mele din câte auzisem. Blestemase, lovise, aruncase cu obiecte, iar când ele îl imploraseră să se oprească, se dădea înapoi, ca și cum s-ar fi trezit brusc, și începea să plângă. Uneori, în această stare de epuizare, se zvârcolea în patul lui uriaș, iar apoi, dimineața, când primeam cearșafurile lui de la cameriste, adesea erau mânjite și pătate de sămânța lui.

De ce se schimbase așa? Din cauza stafiei fratelui său? Probabil că n-aveam să aflu niciodată și aveam grijă să nu vorbesc despre Împărat

cu Plum sau cu Daisy.

– Atotputernice, poate că e timpul să revizitezi Arta Alcovului, a răsunat glasul astrologului în Sala de Audiențe, în timp ce eu așteptam în anticameră.

Îmi doream să se termine repede. Îmi pierdusem interesul în privința strategiilor de guvernare ale Împăratului și a evenimentelor care se petreceau la noi în regat. Când ascultam, simțeam un fel de indiferență grea, un fel de letargie, care-mi învăluia capul ca într-un nor. Mi se părea că nici pe Împărat nu-l interesau prea tare. În acele zile, nu mergea prea des la Sala de Audiențe. Iar când mergea era scurt și plictisit, iar curtenii trebuiau să aștepte afară, pe hol.

Întâlnirea lui cu astrologul n-a post plănuită. Se plângea de o durere pe față sau undeva în gură, nu era prea sigur. Așa că medicii imperiali îl consultaseră, iar doctorul Sun Simiao îi prescrisese niște pilule pentru dureri de dinți. Dar Împăratul l-a chemat și pe astrolog să-i spună ce crede.

– Bărbatul se vindecă cel mai bine printr-o femeie, e cel mai bun leac din univers. Mulți îl practică, dar puțini reușesc, a zis astrologul. Când sămânța se eliberează, spiritul bărbatului slăbește, iar femeia, în schimb, se întărește.

– N-am decât o durere de dinți, i-a răspuns suveranunl cu un glas slab și nedeslușit, cu care deja mă obișnuisem. Spune-mi un remediu bun!

– Da, Stăpâne Atotputernic! Pot să dezvolt? Dacă sămânța rămâne înăuntru, bărbatul se bucură de sănătate și minte puternică. Forța Yin a femeii cedează în fața forței Yang a bărbatului, a continuat

astrologul pe tonul lui monoton și, chiar dacă nu-i vedeam fața, îmi imaginam barba lui înspicată tremurând în timp ce vorbea. Să presupunem că un bărbat se împreunează cu zece femei fără să-și verse sămânța. Mintea lui va fi mult mai puternică și toate felurile de vise – cu femei, cu demoni sau alte închipuiri – vor fi alungate și, astfel, blestemele fantomelor rătăcitoare vor dispărea și ele.

– De ce zici asta?

Asprimea din glasul Împăratului m-a făcut să ridic capul. În jurul meu, celelalte însoțitoare s-au uitat una la alta. Vocile de pe coridor au scăzut, ca și cum curtenii, care așteptau afară să le vină rândul, erau și ei preveniți.

– Atotputernicule, visele de toate felurile sunt blestemele stafiilor care bântuie prin întuneric. Ele se străduiesc să treacă dincolo de bariera minții, ispitindu-l pe om cu visele lui tainice.

– Exagerezi.

Glasul tot nu îi era limpede, dar se făcuse mai dur.

– Când mintea unui bărbat e slabă, și nivelul lui de apărare e slab. Stafiile reușesc cel mai bine atunci când un bărbat își varsă sămânța în vis. Aceasta, Atotputernicule, e cea mai mare nenorocire dintre toate.

Dacă ar fi văzut cearșafurile pe care le strângeam eu, n-ar fi spus așa ceva. Dar era prea târziu.

– Cred că nenorocirea ta o să sosească mai curând decât ai fi crezut, a urlat Împăratul. Căpitane!

Căpitanul a răspuns din afara Sălii de Audiențe.

– Coase-i buzele, în așa fel încât în viața lui să nu mai poată rosti vreun cuvânt!

S-au auzit pași apăsați, urmați curând de un strigăt ascuțit. Mi-am acoperit gura, ca și cum acul mi-ar fi străpuns mie buzele. Încă un strigăt isteric. Apoi o înlănțuire de tânguiri sfâșietoare. Dregătorii care așteptau pe coridor șușoteau, dar niciunul n-a îndrăznit să se opună

sau să intre, în timp ce strigătele astrologului s-au transformat încet în scâncete. M-am dus în ușa anticamerei și am tras cu ochiul. Bietul om, împleticindu-se, a pășit peste prag și s-a rostogolit pe coridor. O ființă demnă de milă, ca un animal de sacrificiu, muiat în sânge.

– Să reluăm audiența! a poruncit Împăratul, iar curtenii s-au strecurat în sală. Unul câte unul, și-au prezentat cazurile, ca și cum n-ar fi văzut sângele, ca și cum n-ar fi auzit gemetele astrologului alături.

Solemnitatea obișnuită, deși mai grea decât de obicei, s-a lăsat peste sală, iar eu m-am sprijinit de stâlpul din spatele meu, întrebându-mă ce-o să facă acum astrologul, cu buzele cusute. Până acum, eram sigură, se dusese deja vorba despre cum fusese pedepsit. Iar la finalul audienței, toți cei prezenți, dregătorii, scribii, servitorii, gărzile, doamnele și chiar locuitorii regatului își vor pune întrebări dacă Împăratul mai e în toate mințile.

Și n-avea să fie acesta sfârșitul. De-acum înainte, nimic n-avea să mai fie la fel, căci, chiar dacă nu puteam vorbi despre asta, o simțeam cu toții: toanele lui atârnau deasupra capetelor noastre ca o sabie nevăzută, așteptând să cadă când te așteptai mai puțin.

Un țipăt a răsunat brusc în sală. Am sărit, m-am dus în grabă spre capătul paravanului și m-am uitat printre faldurile lui. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Suveranul tremura violent, nu doar mâinile sau brațele, ci tot corpul, ca și cum cineva pe care nu-l puteam vedea se supărase pe el și-l scutura puternic. O spumă albă i-a ieșit din gură, iar ochii i s-au dat peste cap. Apoi, în timp ce dregătorii urlau ca nebunii, s-a ridicat și a întins mâinile, ca și cum ar fi încercat să le poruncească oamenilor să se liniștească, dar atunci l-a cuprins un spasm, picioarele i s-au încovoiat, iar capul i-a căzut într-o parte. S-a răsturnat de pe tron.

Doctorii Curții au fost chemați în mare grabă. Împăratul a fost luat de acolo cu grijă și dus în dormitorul lui. Până la lăsarea serii, toată lumea din palat șoptea.

– Împăratul e bântuit!

– Împăratul a fost otrăvit!

– Împăratul e pe moarte!

– Împăratul a murit!

Dacă nu l-aș fi însoțit la el în dormitor, i-aș fi crezut. În fapt, era adevărat. Împăratul părea mort. Nu răspundea la strigătele noastre sau la atingerile doctorilor. Nu deschidea ochii, nici gura și nici nu-și mișca mâinile. Doar zăcea acolo, cu fața contorsionată, cu mâinile îndoite și de-abia respirând.

Zi și noapte, medicul Curții, Sun Simiao, se învârtea în jurul lui, îi lua pulsul, îi cerceta ochii, îi asculta respirația. Din când în când, brațul Împăratului zvâcnea și gura i se strâmba. Dar nu putea să deschidă ochii.

Ducele l-a întrebat pe doctor dacă-l otrăvise cineva pe Împărat. Sun Simiao a clătinat din cap, părând foarte sigur.

– Asta nu e otravă, a spus el.

Dar ce era? Nu a dat niciun răspuns.

Dar, în același timp, zvonurile zguduiau palatul ca o furtună puternică. Împăratul n-avea să mai apuce sfârșitul lunii, se spunea, și un soi de neliniște, ceva ciudat a început să se ridice în aer. Atârna greu pe buzele servitorilor, pe sprâncenele soldaților și în tusea stânjenită a înalților dregători. Mă urmărea, mă vâna, ca o duhoare care nu vrea să se risipească în aer.

Într-o zi, m-am dus la Sala de Audiențe, să aduc centura

Împăratului, pe care o uitasem acolo, când am auzit șoapte din colțul unui coridor. M-am oprit să ascult. De când cu boala misterioasă a Împăratului, Sala fusese aproape părăsită. Oare cine se întâlnea acolo?

– Toată dimineața un cârd de ciori au croncănit pe un pin din Piața de Apus și toate păsările din preajmă au murit în mod misterios.

Glasul îmi suna cunoscut. M-am uitat printr-o gaură din ușă. Un dregător cu spatele încovoiat, Cancelarul Wi Zheng, vorbea cu un bărbat care ținea un toiag. Unchiul Împăratului.

– E un semn al Cerului! Ochii Unchiului s-au făcut mari cât niște mingi de polo și a continuat: N-o să se mai trezească. O să moară. Am vorbit și cu un ghicitor. A prezis că zilele îi sunt numărate.

– Nu, nu! E doar un zvon… N-are decât patruzeci și șase de ani, e un bărbat în putere…

– E un om bolnav, pe patul de moarte, prietene, și e numai vina lui, a dat Unchiul din cap. N-ar fi trebuit să-l sprijinim atunci când a conspirat să-și ucidă fratele. Acum, stafia moștenitorului îl pedepsește. Și urmăm noi. Trebuie să facem ceva, sau vom fi cu toții condamnați.

Nu puteam să plec atunci. Trebuia să ascult mai departe.

– Bătrânul meu prieten, nu o lua așa! E doar un moment întunecat. O să treacă. Trebuie să rămânem calmi, a spus Wei Zheng.

Unchiul a bătut cu toiagul în pământ.

– Doar ne mințim, prietene, știi prea bine. Trebuie să folosim prilejul ca să îndreptăm ce am strâmbat odată. E momentul nostru. Vom rescrie istoria, ca pe vremuri. Ne vom alege împăratul și-l vom înlătura pe măscăriciul turcilor. Ce spui?

A urmat un moment de tăcere.

– N-aș fi riscat să-ți vorbesc, dacă n-aș fi avut încredere în tine. Nici un dregător nu-l mai suportă. A poruncit să fie cusute buzele unui astrolog, mai ții minte? Veneratul nostru astrolog! Omul care citește

semnele Cerului. Îți spun că nepotul meu ne-a pierdut. Ascultă, prietene, vreau să-ți spun ceva important. Am primit tot ce avem nevoie. Hanii sunt cu noi. Hanii! Știi prea bine că nu-l înghit pe el și îngâmfarea lui. Au fost de acord că acum e momentul. Vor ataca granițele la semnalul nostru. Da, la semnalul nostru, o să-l înconjoare, exact ca pe vremuri.

Vasalii Împăratului, turcii de la Răsărit și oamenii din Tuyuhun, rămăseseră tăcuți după meciul de polo, dar profeția și zvonurile despre rebeliunile din regat trebuie să le fi ajuns la urechi.

– Hanii? Puțin probabil. Nu i-a liniștit Taizi pe toți atunci când i-a învins pe turcii de la Apus?

– Adevărat. Vasalii îl respectă pe prinț. Și nu le place cum își tratează Împăratul fiul. De-asta ei ni se vor alătura.

– Care han? a oftat el.

– Toți. Sunt nemulțumiți de tributul anual pe care-l cere Împăratul. E prea mult. Nu și-l pot permite. N-ai văzut producția de anul trecut? Un lot sărac de cai slăbănogi. Și apoi… – și-a făcut mâna pâlnie la urechea lui Wei Zheng și a șoptit ceva.

– Cum? E implicată și ea?

Cine era ea? M-am dat mai aproape de ușă.

– Da! Doamna Imaculată – ce femeie minunată! –, ea a angajat mercenari, i-a cumpărat pe rebelii de la graniță și chiar a recrutat oameni lângă Chang'an. Ea a pregătit totul…

Mi s-a urcat sângele la cap. Nu-mi puteam crede urechilor.

– Dar de ce? De ce și-ar lua un asemenea risc… Da, știu, știu… Sigur că știu despre profeție… Ce?

– E adevărat, bătrâne prieten.

– Eu… Asta… mi se pare greu de crezut.

– E plimpede, prietene! Prințul Yo este omul. El este cel care va

distruge dinastia. Mai ții minte semnul care spune că dinastia nepotului meu se va sfârși și că va veni dușmanul lui?

– Da, da. Dar cum poate fi el bărbatul din profeție? Pandantivul de jad al lui Wei Zheng a scos un clinchet când el s-a aplecat spre Unchiul: Cum poți fi sigur?

– Gândește-te! Recită profeția!

– *„El va veni atunci când piatra se va preface-n sânge, atunci când animalele vor plânge, iar păsările vor striga de trei ori din Cer. Atunci va veni Omul Wu…“*

Omul Wu? Ce însemna asta?

Sunetul „Wu“ conținea numeroase omonime. În funcție de ton, fiecare dintre ele avea un sens diferit. Desigur, numele familiei mele era tot Wu, dar eu nu eram bărbat…

– Gândește-te care e rangul lui în ordinea nașterii!

A făcut o pauză.

– Este cel de-al patrulea fiu…

– Da, și dacă-l adaugi și pe pruncul care a murit înainte să se nască el?

Wei Zheng a tras aer în piept.

– Atunci, ar fi al cincilea…

Cuvântul „al cincilea“ se pronunța „Wu“. Mi-am acoperit gura, aproape gâfâind. Deci Omul Wu din profeție însemna „Al Cincilea“, iar Unchiul credea că Prințul Yo, prințul exilat, era adevăratul om despre care vorbea profeția.

– Înțelegi despre ce vorbesc, prietene?

– E… destul de… neașteptat. Dar… Împăratul mi-a spus că a eliminat amenințarea. A înecat două sute de bărbați în al căror nume se regăsea sunetul „Wu“.

Cuvintele lui m-au izbit. Călătoria în Grădina Interzisă, cei doi

soldați morți, Băiatul Negru – pronunția cuvântului „negru“ era „wu“ – și A Cincea Fată. Împăratul îi omorâse, crezând că sunt dușmanii lui.

– A înecat pe cine nu trebuia. Acum, prevestirea spune că rivalul lui va veni, anunțat de trei semne. Dacă nu e Prințul Yo, cine ar putea fi?

– Nu știu, nu știu, a zăngănit iar pandantivul lui Wei Zheng.

Unchiul s-a apropiat de el.

– E mâna Cerului. L-a exilat și acum nu se poate atinge de el. E apărat. Tot ce ne trebuie e semnalul dat de Doamna. Un semnal! Apoi totul se va schimba. Ce mai aștepți, prietene?

– Lasă-mă să mă gândesc, prietene! Lasă-mă!

Wei Zheng s-a îndreptat spre capul leului de pe balustradă și și-a târât picioarele spre scări. Apoi au coborât împreună.

M-am lipit de ușă, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Centura se mototolise de la cât de tare o strânsesem, iar hainele de pe dedesubt erau ude de transpirație. Dacă ar fi știut că am tras cu urechea, Unchiul și Cancelarul nu m-ar mai fi lăsat să ies vie. Să pună la cale o revoltă! Unchiul și Doamna Imaculată erau nebuni. Dar poate că greșeam eu. Își aleseseră bine momentul acum, că Împăratul era inconștient…

Trebuia să-i spun Doamnei Nobile cât mai repede. Părea că Unchiul va pune totul în mișcare curând…

Respirând adânc, am ieșit din anticameră.

– Ce cauți aici?

Tresărind, m-am răsucit. Căpitanul era în spatele meu, încruntat. Cu inima bătând nebunește, am luat-o la goană pe scări.

– Ia vino-ncoace! a strigat el. Vreau să vorbesc cu tine.

Am luat-o la fugă cât de repede am putut. Când nu l-am mai văzut, am încetinit, ca să nu atrag atenția. Dar, când am ajuns în Curtea

Interioară, deja mă temeam că s-ar putea să le spună dregătorilor că trag cu urechea.

35

– Unchiul? a întrebat Doamna Nobilă după ce i-am povestit ce auzisem.

Am dat din cap.

– Da, împreună cu Cancelarul.

Eram într-o situație teribilă. Doctorul Sun Simiao nu ne putea spune când avea să se trezească Împăratul sau măcar dacă avea să se mai trezească vreodată. Dacă Prințul Yo ataca palatul, nimeni nu putea conduce Păsările de Aur ca să ne apere…

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată așa ceva. Credeam că bătrânul și-a acceptat dizgrația până acum. Cum de a putut să pună la cale un asemenea complot îngrozitor? Cu Doamna Imaculată?

Și-a mângâiat gâtul. Purta un alt colier de aur, iar în jurul gâtului se vedea o cicatrice făcută de Doamna Imaculată.

– Trebuie să fie disperat. Iar i-a suspendat Împăratul îndatoririle?

Doamna Nobilă a oftat.

– Mai rău. Voia să-l pensioneze.

– Să-l pensioneze?

Asta echivala cu exilul.

– Împăratul pregătise deja edictul, dar s-a îmbolnăvit și n-a mai apucat să-l facă public. Ducele a hotărât să ducă el la înfăptuire hotărârea. Retragerea Unchiului va fi anunțată oficial luna următoare. Trebuie să fi simțit el ceva sau poate i-a șoptit vreun scrib.

De când suveranul era bolnav, Ducele preluase toate petițiile și problemele de stat. Când era vorba de chestiuni urgente, lua hotărâri în numele Împăratului.

– Desigur, Ducele îl urăște pe Unchi.

Iar Unchiul nu se putea lăsa înlăturat așa de ușor. La urma urmei, avusese o contribuție importantă la formarea dinastiei.

Doamna Nobilă a dat din cap.

– Nu ți-am spus, Mei. Dar acum câteva săptămâni am surprins-o pe Doamna Imaculată stând de vorbă cu Unchiul în timpul unei adunări la Palatul Exterior. I-a dat o hârtie. Bătrânul a citit-o repede, apoi a scuipat pe ea și a amestecat cerneala cuvintelor cu degetul.

A dat din cap, părând c-o aprobă într-o anume privință.

– Ai auzit ceva din ce-au vorbit? am întrebat-o.

– Nu. N-am dat prea multă atenție, dar felul în care a mâzgâlit cuvintele a fost ciudat și nu mi-a ieșit din minte.

S-a plimbat gânditoare prin cameră.

Se pare că de-atunci puneau ei complotul la cale.

– Ce putem face, doamna mea?

– Știam eu că Doamna Imaculată nu uită niciodată! Dar să pună la cale un complot? Doamna Nobilă părea pierdută în propriile gânduri și a continuat: Cât de inteligentă a fost să-l aleagă pe Unchiul. Bătrânul vine în povestea asta cu propria lui soartă, pentru că în spate se află disputa cu Ducele. Acum, și el îl urăște pe Împărat.

– Încă are putere la Curte.

Până și Cancelarul păruse de partea lui.

– De-asta mi se pare de neconceput.

Încă pierdută în gânduri, mângâia cutia în care se aflau păienjenii. Nu era primăvară încă, iar țesătoarele nu se apucaseră de lucru.

– Și a spus când or să înceapă? a mai întrebat ea.

Am dat din cap.

– A zis că așteaptă un semnal.

– Ce fel de semnal?

Am dat din nou din cap în semn că nu știam. Dar, orice fel de semnal ar fi fost, trebuia să-l descoperim înainte să fie dat.

– Avem nevoie de o dovadă.

Asta era partea cea mai provocatoare.

– Trebuie să acționăm rapid. Am să vorbesc cu Ke. Să nu spui nimănui ce-ai descoperit!

De când cu dezonoarea lui Taizi, Prințul Ke era favoritul. Dacă se dovedea trădarea Doamnei Imaculate, fără îndoială că Împăratul avea să-l proclame pe el moștenitor.

– N-o să vorbesc cu nimeni.

– Pentru siguranța ta.

– Înțeleg.

– Între timp, încearcă să-l urmărești pe Unchiul și să vezi cu cine se întâlnește și, pe cât posibil, să tragi cu urechea. Poate mai afli detalii despre plan.

Nu eram sigură că e o idee bună să spionez de data asta.

– Ce ai de gând să faci, Doamnă Nobilă?

Aș fi vrut să-i aflu gândurile, iar, dacă îmi împărtășea planurile ei, cu atât mai bine.

– Nu trebuie să pierdem nicio clipă, mi-a zis ea, neluându-mi în

seamă întrebarea.

Într-o după-amiază, Ducele, care a venit în camera Împăratului să-l vadă, mi-a poruncit să mă duc în bibliotecă să aduc cerneală și hârtie. Imediat ce am luat-o pe poteca de lângă clădire, mi-am dat seama că eram urmărită. Am grăbit pasul. Silueta uriașă din spatele meu l-a grăbit și ea. M-am oprit și m-am întors.

Era Căpitanul.

Mi-a sărit inima din piept. Oare mă văzuse trăgând cu urechea la conversația dintre Unchi și Cancelar? Oare îi porunciseră să mă aresteze?

– Oprește-te!

A venit în fața mea, cu semnul lui stacojiu întinzându-i-se pe obraz ca o umbră. Nu arăta amenințător, așa cum mă așteptam, dar vocea îi era rece.

– Am un mesaj pentru tine.

– Ce mesaj? m-am crispat eu.

A scos din buzunar un sul de hârtie cât degetul meu de mic.

– E de la mama ta.

– Cum? i l-am smuls eu din mână și l-am desfășurat.

Era scrisul de mână al Mamei. Era bine. Își găsise adăpost într-o mănăstire budistă. Mi-am acoperit gura cu mâna și am simțit un val de ușurare.

– E în siguranță! E într-o mănăstire. Într-o mănăstire budistă.

Mă întrebam unde se afla mănăstirea. În China, nobilii studiau confucianismul și practicau taoismul. Budismul era o religie străină, desconsiderată și practicată mai degrabă de femei, de proscriși și de

clasa de jos. Nu existau temple budiste oficiale sau mănăstiri în Chang'an, iar religia nu primea sprijin de la Împărat sau de la palat. Bazându-se mai ales pe ele însele, templele și mănăstirile erau adesea așezate în locuri îndepărtate și rămâneau izolate.

– Distruge-o! Înainte s-o vadă cineva!

– Așa o să fac.

Am încercat să mă stăpânesc. Secretarul Fang o căutase pe Mama, dar nu dăduse de nicio urmă. Căpitanul, cel care comanda Păsările de Aur, garda palatului, nu avea nicio treabă cu această căutare.

– Cum ai găsit-o? De ce mă ajuți?

– Nu te ajut, a zis el și s-a întors să plece. Mama ta m-a găsit pe mine. L-am cunoscut pe Tatăl tău. Am fost împreună la război. A fost un om bun.

– Așteaptă! m-am dus eu după el. Pot s-o văd?

– Nu, mi-a răspuns el fără să se uite în spate. Să părăsești palatul fără permisiunea Împăratului este împotriva legii. Eu sunt Căpitanul lui. Ține minte!

Dar trebuia s-o văd și nu mai puteam aștepta mult. Avea deja o vârstă înaintată. Dacă mai întârziam, era posibil să n-o mai văd niciodată.

Cum să părăsesc palatul? Nu-i puteam cere voie Împăratului, pentru că era inconștient, și, chiar dacă n-ar fi fost, tot n-aș fi îndrăznit. Cine mă putea ajuta? Mi-am trosnit degetele.

M-am dus să-l caut pe Eunucul Ming. Nu l-am găsit.

– A murit, mi-a spus un eunuc când am întrebat. Ulcer la stomac. A murit acum două luni.

Am trecut pe lângă servitorii agitați, care livrau apă fierbinte celorlalte doamne și m-am oprit. Îi puteam ruga pe ei să mă ajute. Servitoarele care cumpărau legumele de la piață aveau libertatea de a intra și de a ieși din palat în fiecare dimineață. Foloseau o singură

intrare, de lângă bucătărie, în partea dinspre apus a curții, unde nici doamnele, nici gărzile nu puneau piciorul.

36

– Nu mă duc mâine la piață, a clătinat din cap eunucul cu fața ciupită de vărsat, în timp ce-și târa picioarele în fața cuptorului. Nu pot să te ajut.

– Poate că nu am vorbit limpede, am insistat eu. Nu o să-ți fac niciun necaz. O să port uniforma femeilor de la bucătărie când plecăm, iar la întoarcere poți să mă acoperi cu legumele. Nimeni de la poartă nu va ști.

– Am prea multă treabă.

– Îți promit c-o să merite, i-am zis și am scos două lingouri de argint.

S-a uitat atent la mine. Am mai adăugat unul, de disperare.

– Vino aici mâine, de dimineață la ora *chou*!

Mi-a înșfăcat argintul din mână și mi-a strecurat o mantie slinoasă.

– Să nu întârzii! E drum lung până la mănăstirea la care vrei să mergi, chiar și cu catârii mei.

Am părăsit palatul la trei ore după miezul nopții. Când am ajuns la muntele din afara zidului orașului, lumina palidă a zorilor a strălucit la orizont. M-am dat jos din căruța de legume.

Muntele era uriaș și nu-i zăream vârful, ascuns de o ceață groasă. Niște trepte abrupte și înguste, acoperite cu mușchi verde, se răsuceau în jurul muntelui și dispăreau în spatele unor ienuperi impunători. Și acolo, sus, pe stâncă, stătea cocoțată o clădire micuță: mănăstirea budistă.

Am urcat scările, imaginându-mi întâlnirea cu Mama. Aveam să ne îmbrățișăm, aveam să plângem și să râdem, dar, întâi de toate, aveam să fim noi înșine – mamă și fiică. Mi-am amintit blândețea și înțelepciunea ei și tot corpul mi s-a umplut de energie, iar inima, de fericire. Cât de dor îmi era de ea! Mama! Copacul meu. Muntele meu. N-aveam să mă mai despart de ea niciodată.

Am ajuns la mănăstire. Arăta mai rău decât părea de la depărtare. Avea pereți de chirpici, acoperiș de paie, iar ușa din față era o bucată subțire de lemn, pe care se târau o mulțime de termite.

O călugăriță, cu capul înfășurat cu o eșarfă bine strânsă, mi-a răspuns atunci când am bătut la ușă. Ea era stareța, mi-a spus, și mi-a făcut semn spre spatele clădirii, când i-am zis că venisem pentru Doamna Yang, numele de fecioară al Mamei. Am traversat curtea micuță și am ajuns la ușa bucătăriei. Acolo, m-am adunat și apoi am împins ușa.

În fața mea era o masă micuță, dar fără scaune. Lângă ea, o rază de soare cădea peste o urmă de praf de pe podeaua murdară. În colț, fierbea niște apă într-un vas. Clocotul ei aproape că a reușit să mă liniștească. Aproape… Încovoindu-mă sub cadrul jos al ușii, m-am prins de toc și inima a început să-mi bubuie mai tare decât atunci când

urcasem scările abrupte.

N-am văzut-o pe Mama.

– Pot să te ajut cu ceva? s-a auzit o voce de undeva, de lângă plită.

O călugăriță budistă a pus deoparte o mână de ciuperci uscate și a venit spre mine.

– O caut pe mama. Stareța mi-a spus că e în bucătărie, am răspuns eu dezamăgită.

– Cu toții suntem copiii lui Buddha, mi-a zis călugărița.

De politețe, am dat din cap, deși nu aveam chef de discuții despre religie. În spatele bucătăriei, cineva a aruncat o găleată într-o fântână. Poate că Mama se dusese să aducă apă. Trebuie să fi lucrat ca ajutor la bucătărie în timp ce-și căutase refugiu în templu. Reținându-mi cu greu emoția, m-am înclinat să plec.

– Ai crescut și te-ai făcut un boboc de fată, o femeie teribil de frumoasă și de grațioasă, a spus călugărița. Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine.

M-am lovit cu capul de tocul ușii.

– Mamă?!

Părea mai mică de înălțime, iar părul ei lung, în care adesea îmi îngropam fața, dispăruse. Chipul ei, pe care se imprimaseră din plin lacrimile unei vieți grele, arăta aspru și purta urmele soarelui și ale vântului. Arăta atât de diferit de femeia nobilă și grațioasă pe care mi-o aminteam. Dar chiar era mama…

M-am aruncat în brațele ei. Mă rătăcisem, iar acum mă întorceam acasă.

– A trecut atât de mult timp! m-a mângâiat ea ușor pe spate. Cinci ani, nu?

– Da, am aprobat eu.

Erau atâtea lucruri despre care tânjeam s-o întreb. De ce o izgonise

Qing? Cum ajunsese la templu? Avea vești despre Sora cea Mare?

– Am fost atât de îngrijorată pentru tine, Mamă. Ce faci aici? De ce ești îmbrăcată așa?

– Am găsit mare alinare și mângâiere urmând calea lui Buddha. Cinci ani de singurătate m-au adus mai aproape de natură și mai departe de lumea oamenilor. Nu mă așteptam să te mai văd niciodată.

– Nici eu n-am crezut c-o să te mai revăd vreodată, Mamă! i-am atins eu obrazul. Ai slăbit.

– Iar tu ai crescut.

– Știu.

M-am uitat la ea, pregătită de următoarea ei întrebare. Avea să mă întrebe ce făceam la palat. „Totul e bine", aveam să-i răspund eu. Dar nu m-a întrebat. În schimb, s-a dus spre o nișă deasupra cuptorului, unde familiile se rugau pentru străbunii lor. Și-a împreunat mâinile, a închis ochii și a început să murmure ceva.

M-am uitat la figurina micuță aflată în nișă. Lacrimile mi-au împăienjenit privirea. Nu-l uitase pe Tata. Îi făcuse altar în bucătăria templului.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Mamă! m-am dus eu în spatele ei.

Avea să fie dezamăgită, dar trebuia să știe: n-aveam să devin împărătească.

– Pentru el, adevăratul luptător pentru sufletele noastre, a zis ea și a arătat spre figurină.

Nu era Tata, ci un fel de călugăr stând sub un copac, cu frunzele în formă de palmă.

– Când se va întoarce, ne va salva pe toți și va răspândi adevăratul mesaj al lui Buddha. Ni-l va aduce nouă, tuturor!

Tonul ei pios m-a înmărmurit. Mama devenise o călugăriță devotată a lui Buddha. Mi-am mușcat limba.

– Buddha se întoarce?

– Nu, mi-a răspuns Mama. Marele călugăr. Luptătorul care a încălcat legea lui Tang ca să se îmbarce și să plece într-un pelerinaj în India, locul unde s-a născut Buddha. A plecat doar cu un cal și se va întoarce și ne va aduce adevărata învățătură a iluminării și a Nirvanei. Mă rog ca acea zi să vină curând.

M-am străduit să zâmbesc ca s-o mulțumesc pe ea. Dar, în adâncul inimii, aș fi vrut să mă iubească pe mine, nu un călugăr necunoscut.

– Nu vrei să știi cum e viața mea la Curte, Mamă?

– Nu-l mai ții minte, nu-i așa? m-a întrebat ea, ca și când nici n-ar fi auzit ce-am spus, în timp ce cu degetele muta mărgelele de lemn de la rozariu. L-ai cunoscut. Tripitaka.

Țineam minte numele.

– Da.

– Când a plecat spre țara lui Buddha, acum câțiva ani, a trecut pe la noi pe-acasă. Tatăl tău l-a rugat să citească viitorul familiei noastre. El e cel care ți-a prezis ție viitorul și moartea tatei. Mai ții minte?

Sigur că țineam minte. M-am întors să mă uit la vasul unde fierbea apa.

– Știai, Mamă? am înghițit eu cu greu. Că Tata a murit din cauza mea?

Mărgelele de la rozariu s-au oprit.

– Nu mi-am putut aminti în toți acești ani, dar acum știu. N-a fost un accident. Eram acolo când a venit fiara. Tata a murit ca să mă apere pe mine. Cuvintele mi s-au oprit în gât, dar am continuat: A fost vina mea. Dacă n-ar fi murit, încă am trăi în Wenshui. Sora cea Mică ar fi încă în viață, iar tu, tu ai fi acasă…

– Ai fost acolo?

– Iartă-mă! mi-am îngropat fața în poala ei, nemaiputând să-mi

stăpânesc lacrimile. Eu am distrus familia noastră.

– Deci de-asta te strigă el.

– Cum? am ridicat eu capul.

– Tatăl tău îmi apare în vise. Numele tău e singurul pe care-l rostește. De-asta l-am rugat pe Căpitan să-ți aducă acel mesaj, ca să pot vorbi cu tine. L-am întâlnit la piață. El și tatăl tău au luptat împreună la război. Mă ținea minte.

– Și ce ți-a spus Tata?

– Să nu te învinovățesc.

M-am uitat la ea.

– M-a… iertat?

– La început n-am înțeles. Dar acum da.

Am izbucnit iar în plâns.

– Asta e tot? A mai spus și altceva?

Ea a dat din cap că nu.

Am tras aer adânc. Mi s-a luat o greutate de pe suflet.

– M-a iertat… pur și simplu?

Mi-a mângâiat părul.

– Lasă trecutul cu ale lui! Nu te mai îngrijora, copile!

Am îmbrățișat-o strâns. Ea era tot ce aveam și voiam să rămân cu ea, să mătur podeaua cu ea, să aduc apă de la fântână, să gătesc pentru ea, să mănânc cu ea, să văd cum îi crește părul, să-i spăl eșarfa și să stăm de vorbă până adormim.

– Trebuie să te întorci la palat, a zis ea cu blândețe.

– Și tu?

– Eu sunt fericită aici.

M-am ridicat și m-am uitat în jur la podeaua murdară și la pereții crăpați.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a spus:

– Când o să mai crești, o să înțelegi – o să înțelegi ce înseamnă fericirea. Este o iluzie pe care oamenii le-o promit celorlalți ca să-i păcălească. Am învățat atât de multe de la Buddha. Toți oamenii duc o viață de chin și suferință, de când se nasc și până mor, iar după moarte sufletele lor suferă o veșnicie ca să se îndrepte. Degetele ei au împins mărgelele de pe rozariu și a continuat: E adevărat, copilă. Viața nu înseamnă nimic, e lipsită de sens și fericirea nu există.

M-am tras înapoi.

– Și cum rămâne cu familia mea? Asta nu e o iluzie. Ei chiar înseamnă ceva pentru mine.

– Și ce înseamnă toate astea, familie, copii, dragoste și onoare? Unde ne duc?

N-am reușit să găsesc un cuvânt să-i răspund.

– Nu sunt decât legături lumești și zădărnicii amăgitoare, care ne trag ca un jug și ne obligă să măcinăm încontinuu. Ține minte, în final nimic nu e important și totul se întoarce în țărână.

– Țărână?

– Mă rog ca toți să aibă parte de pace. Mă rog ca toți cei rătăciți să se regăsească.

De la ușă s-a auzit un cânt. Stareța și-a făcut apariția, cu mâinile împreunate. Mama s-a ridicat și i-a răspuns cu un gest asemănător.

Le-am privit. Mișcările lor erau line, pe chip având aceeași expresie de liniște. Mama nu avea nevoie de mine. Nu avea nevoie de îmbrățișările mele, de iubirea mea, de ocrotirea mea. Era împăcată, ca să folosesc vorbele ei. Sau ale lui Buddha. Nu conta.

După un timp, am făcut o plecăciune în fața ei și a stareței. Le-am urat sănătate, le-am promis că o să mai vin în vizită și am plecat.

Am ieșit din mănăstire. Cețurile dese ale muntelui m-au învăluit. Un vultur a țipat deasupra, apoi s-a topit printre vârfurile unor pini de pe o stâncă îndepărtată. M-am gândit la Tata, la iertarea lui și la

faptul că Mama se retrăsese într-o lume religioasă și, încet, m-am dus spre scări.

Sub picioarele mele se întindeau doar câteva trepte, restul erau ascunse în norii deși de ceață. Un singur pas greșit, și aveam să plonjez în prăpastia adâncă.

Dar acum înțelegeam. Cumva, la un moment dat în viață, cu toții aveam nevoie să găsim o potecă printre cețurile destinelor noastre și să coborâm. Singuri.

Am coborât încet scările de pe munte.

ANUL 644 D.HR.

AL OPTSPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

IARNĂ

37

Curând după ce m-am întors la palat, Împăratul a deschis în sfârșit ochii. Era teribil de slăbit și nu putea să vorbească. Noi toate, concubinele de la rangul șapte în sus, am fost degrevate de îndatoririle noastre zilnice și ni s-a poruncit să stăm cu el zi și noapte, să avem grijă de el. După o lună, putea să mănânce supă, să bea niște băuturi din ierburi și să stea în fund ajutat de cineva. Treptat, a început să rostească și cuvinte, deși ciudat de nedeslușit, și își ținea adunările într-o sală de lângă dormitorul lui. Nu putea ține în mână pensula pentru caligrafie, așa că se întâlnea cu Ducele și-i dicta lui. Unchiul și Cancelarul n-au fost solicitați, așa că n-a fost nevoie să-i spionez.

A venit Anul Nou. Tot regatul era preocupat de sărbătoare, deci Împăratul a folosit prilejul ca să se odihnească, deși dăduse poruncă să se răspândească zvonul că era în putere și călărea, ca să nu mai existe dubii în privința sănătății lui.

Doamna Nobilă a pus peste tot oameni s-o supravegheze pe

Doamna Imaculată și chiar și pe servitoarele ei. În fiecare zi, fiecare mișcare îi era raportată ei și fiului ei, care le analizau atent.

– Dacă trimite un semn, o scrisoare sau un mesaj, o să meargă să întâlnească spiritul lui Jewel, spunea ea sigură pe sine.

Eu nu eram așa de sigură. O scrisoare ar fi incriminat-o într-adevăr pe Doamna Imaculată, dar dacă nu trimitea o scrisoare? Dacă era ceva ce noi nu puteam vedea?

Doamna Imaculată părea să știe că e urmărită. Nu făcea decât să stea la soare, să joace *weiqi* cu cameristele ei sau să se plimbe cu pisica în brațe. Când vremea era frumoasă, mergea la Palatul de Răsărit ca să privească florile de prun. Odată, s-a oprit la grajd să se uite cum făta o iapă un mânz. Mi s-a părut ciudat că se ducea la grajd, în vizuina lui Taizi, dar n-a vorbit cu moștenitorul și nici nu l-a scuipat, așa cum mă așteptam. Doar s-a uitat la mânz, ni s-a spus.

Ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă, dar nu știam ce anume.

Servitorii păreau să nu-și facă griji. Cei mai mulți credeau că împăratul va trăi. Ici și colo, se salutau, chiar zâmbeau câteodată, cu obrajii roșii de bucuria sărbătorii și cu burțile îndulcite de prăjituri de orez și curmale uscate.

Plum mi-a spus că Pheasant se căsătorise cu Doamna Wang în locuința lui din afara palatului. Aș fi vrut să aflu mai multe despre nuntă, despre mireasă, despre Pheasant și ce credea despre noua lui mireasă, dar Plum n-a dezvoltat subiectul, a spus doar că Doamna Wang era foarte înaltă.

A venit Sărbătoarea Lampioanelor. Lampioane în formă de căprioară, de iepure sau de țestoasă erau așezate peste tot în Curtea Interioară și luminau fiecare colțișor. Decorațiuni din hârtie, în formă de vulturi, papagali și rândunele atârnau de cornișele caselor. Peste tot mă întâmpinau culori precum roșu, mov, indigo, verde și alte

nuanțe strălucitoare. Ultima zi din vacanța lungă de Anul Nou, din sărbătoarea luminilor, se presupunea că trebuie să ne aducă noroc tot anul.

Atârnam niște păsări de hârtie în grădină, când l-am zărit pe Pheasant la poartă. Și-a dus mâna la umărul stâng ca să-mi atragă atenția. Eram surprinsă. De când locuia în afara palatului și se căsătorise, îl văzusem rar. Câteodată, îl surprindeam privindu-mă când venea să-l vadă pe Împărat, iar privirea lui mă însoțea zile întregi. Străbăteam coridoarele gândindu-mă la intensitatea privirii lui și apoi mă duceam la culcare, mințindu-mă că mă ținea în brațe pe mine, nu pe soția lui.

Dar, când erau oameni în jur, rareori se uita spre mine, ca să nu mai vorbim de a veni să mă vadă între patru ochi.

Am dat din cap ușor, ca să-i dau de știre că-l văzusem și m-am întors, așteptând un prilej. În cele din urmă, a trecut un grup de eunuci, cărând un pom împodobit cu frunze de aur. Oamenii s-au adunat să-l admire. M-am strecurat și eu.

Am coborât podul și l-am găsit după o stâncă din grădină, în spatele sălii.

Stătea în umbra stâncii. Lampioanele aruncau la picioarele lui o baltă de lumină roșiatică. Era același Pheasant pe care-l așteptam în pavilion. Dar arăta mai grav, mai singuratic și mult mai în vârstă. Eram îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? m-am dus eu spre el.

Nu era în apele lui. Se foia întruna și lovea încontinuu pământul cu picioarele. Când mi-a auzit vocea, s-a îndreptat, uitându-se atent în jur, să fie sigur că nu ne vede nimeni.

– Iartă-mă că te pun iar în primejdie! E ultima dată când îți cer să te vezi cu mine, îți promit.

– Nu-ți face griji, nu m-a zărit nimeni.

Împăratul, dregătorii lui de rang înalt și doamnele sărbătoreau în sala de ospețe din Palatul Exterior și tot acolo erau și mulți dintre servitori.

Și-a pus mâinile pe piatră. Apoi a făcut o pauză înainte să spună:

– Am venit să te avertizez, Mei. Nu ești în siguranță aici.

Nu m-am putut abține și m-am apropiat de el.

– Ce se întâmplă?

– O să se întâmple un dezastru. Trebuie să pleci din sala de ospețe. Acum. Fugi la tine în cameră cât poți de repede și încuie ușa! Sau – și-a scos pălăria și și-a trecut degetele prin păr – du-te la noi, în pavilionul secret. Într-un loc necunoscut și sigur și ascunde-te acolo până mâine-noapte!

Oare Doamna Imaculată intrase în acțiune?

– De ce?

– Fratele meu, a tras el adânc aer în piept. Cred că și-a ieșit din minți.

Am fost eliberată să aud că nu era vorba de Doamna Imaculată.

– Taizi, am zis eu.

Era profund nefericit, știam cu toții…

– Ce se întâmplă cu el? l-am întrebat.

– Am găsit arme ascunse. Arme. Știi la ce mă refer, nu? Lăncii, săbii, armuri, coifuri și săgeți, și-a strâns el pumnii. Maldăre și maldăre de arme, în grajd.

Am scos un mic strigăt, înțelegând limpede sensul cuvintelor lui. Legea le interzicea oamenilor să poartă arme, chiar și prinților.

– Pune ceva la cale? De ce ar aduna atâtea arme?

Pheasant a lăsat capul în jos.

– E din cauza flautistului. Știu prea bine. Tata n-ar fi trebuit niciodată să-i poruncească să-l ucidă.

– E prea târziu să mai spui asta acum. Și ce are de gând să facă cu toate armele?

Un râs strident a răsunat în aerul nopții. Nu știam exact de unde venea. Dar eu și Pheasant am rămas nemișcați.

– S-ar putea să nu fie nimic. Îi place să încerce arme. S-ar putea acum să vrea să devină spadasin.

Avea vocea tocită, iar pieptul i se zbătea de agitație. Aș fi vrut să-l iau în brațe și să-i mângâi părul. Aș fi vrut să-l cred, să-i spun că exact de-asta adusese Taizi armele în palat. Dar cuvântul *trădare* nu-mi dădea pace și știam că nu mă puteam amăgi nici pe mine, nici pe el.

– Lasă-o baltă! a dat el iar cu piciorul. Doar mă mint singur. Se întâlnește cu un soldat înainte să se crape de ziuă.

– Un soldat? mi s-a strâns mie tot corpul.

– Conducătorul armatei lui, a rânjit Pheasant. L-am auzit vorbind cu oamenii lui în grajd. A aranjat ca oamenii lui să ia locul gărzilor din Palatul Exterior, în așa fel încât niciun soldat din armata tatei să nu poată intra în palat. A plătit chiar și santinelele din turnul de veghe.

– Vrea să pornească o revoltă?

Și-a șters fața. Lumina roșie i s-a reflectat în ochii agitați.

– Aș vrea să vorbesc cu el și să-l fac să înțeleagă.

– Cum adică?

– Sunt fratele lui. Nu pot să stau și să mă uit cum își pierde mințile. E moștenitorul, pentru numele Cerului. Regatul e oricum al lui. De ce l-ar provoca așa pe tata?

– Te-a iertat Taizi pentru flautist?

El nu mi-a răspuns și mie mi s-a strâns inima.

– Deci e încă supărat. De ce crezi că te-ar asculta acum? Nu te poți duce acolo, Pheasant. Taizi și-a pierdut mințile. Să stai de vorbă cu el n-o să schimbe nimic.

– Dar, dacă nu vorbesc eu, cine o s-o facă? Ce fel de frate sunt? Nu se poate revolta împotriva tatei. Asta e sinucidere.

Bietul Pheasant! Prins între două pietre tari: tată lui și fratele lui.

– Poate că ar trebui să-i spui Împăratului.

– Lui tata?

Și-a ridicat capul, uitându-se înspre Palatul Exterior, unde suveranul și oamenii lui petreceau. A scuturat din cap.

– Nu pot! Mai ții minte ce s-a întâmplat când s-a bătut Taizi cu Prințul Yo? L-a exilat pe Yo. Ce crezi c-o să facă, dacă află despre armele lui Taizi? O să-l omoare.

I-am strâns mâna.

– Dar nu te poți duce acolo! Asta e răzmeriță. Taizi vrea să se răzbune. N-o să te asculte. Dacă o să-i spui, o să-și dea seama că-i știi planurile și-o să te ucidă. N-o să țină cont că ești fratele lui.

– N-am de ales.

M-am uitat în ochii lui.

– Ascultă-mă! Nu te grăbi! Să ne gândim! Du-te la tine în cameră, bea niște vin și culcă-te! Poate că n-o să se întâmple nimic. Poate c-o s-o facă uitată.

M-a privit în față, iar mâna lui mi-a dat deoparte părul care alunecase. O umbră i-a trecut prin priviri, iar genele i-au tremurat. O clipă, obrazul lui a părut să se topească acolo, în fața mea, apoi și-a strâns buzele și chipul lui imaculat s-a transformat într-o sculptură perfectă, care trăda fermitate și hotărâre.

Mi-a luat fața în mâini.

– Te doresc, dulcea mea! Sper că știi. Numai pe tine te vreau.

Mi s-a înmuiat inima. Încă mă iubea, chiar dacă o avea pe Doamna Wang.

– Știu.

– N-am regretat niciodată. Tu ai regretat?

Am clătinat din cap, reținându-mi lacrimile.

– Trebuie să-l opresc pe fratele meu. Trebuie să-l salvez.

Mi-a venit să plâng.

– Să nu faci asta!

Și-a luat mâinile de pe mine și a coborât pe alee. Silueta lui subțire se contura din balta de lumină de la felinar, care curgea ca un râu de sânge. Apoi l-a înghițit întunericul nopții.

M-am dus înapoi în grădină, unde eunucii așezaseră pomul de aur. Am agățat lampioanele printre ramurile aurite, dar de-abia le zăream. Ce avea să se întâmple cu Pheasant? Oare avea să-l asculte Taizi? Sau avea să-l omoare? Am început să tremur. Normal c-o să-l omoare. N-o să-l lase niciodată pe Pheasant să-i dea la iveală secretul.

Am dat la o parte lampioanele stinse de la picioarele mele și am luat-o la fugă spre Palatul de Răsărit. În spatele meu, Daisy striga după mine și mă întreba unde mă grăbesc așa, dar eu am fugit mai departe.

Partea de răsărit a Curții Interioare era goală. Aproape toată lumea se afla în sala de ospețe din Palatul Exterior. Am alergat spre zona largă de lângă Poarta Tongxun, am trecut de tunelul lung și am intrat în Palatul de Răsărit. Am bătut la poarta locuinței lui Taizi.

– Taizi! am strigat.

Liniște.

– Pheasant!

N-a răspuns nimeni.

M-am panicat și, cu toată puterea, am bătut din nou și am strigat. N-a venit nimeni. Ceva era în neregulă. Chiar dacă Taizi nu era înăuntru, servitorii lui ar fi trebuit să deschidă poarta.

M-am întors.

Trebuia să găsesc ajutor. Trebuia să-l salvez pe Pheasant înainte să fie prea târziu.

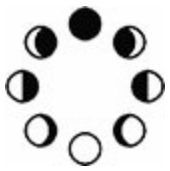

38

Am alergat spre Palatul Exterior și m-am năpustit în sala de ospețe. În fața mea erau capete de dregători, rochii colorate și servitori agitați. Ducele era acolo și tot acolo era și Cancelarul. Dar unchiul Împăratului și Doamna Imaculată lipseau. Unde erau? Încă nu-și trimiseseră semnalul? Dar nu mă puteam gândi acum la revolta lor.

Împăratul stătea la masă, în capătul sălii. Arăta destul de bine, dar nu-și revenise niciodată complet din vraja rea care-l slăbise. Era gârbovit, obrazul drept îi atârna, ca o bucată de hârtie mototolită și lipită pe fața lui.

Trebuia să-i spun despre complotul lui Taizi. Iar el avea să-și ia oamenii și să dea buzna în Palatul de Răsărit, să-l salveze pe Pheasant. M-am dus în spatele stâlpilor, am trecut de servitorii care cărau tăvi, de muzicanții care cântau la țitere și la lăute și m-am apropiat de masa din centru.

Am încetinit.

Oare avea să mă creadă? Ce aveam să-i răspund când o să întrebe

de unde știu? Aveam să-i mărturisesc că de la Pheasant. Dar apoi avea să înțeleagă că eu și Pheasant ne întâlneam pe la spatele lui.

M-am ascuns după o coloană și am încercat să mă liniștesc. Din spatele unui felinar, m-am uitat spre mesele unde stăteau doamnele. Doamna Nobilă s-a aplecat spre fiul ei, Prințul Ke, și i-a spus ceva.

Poate că ar fi trebuit să vorbesc cu ea, ca să-i zică Împăratului despre planul lui Taizi. Dar apoi Atotputernicul avea să facă cercetări și tot la mine și Pheasant avea să ajungă.

Nu reușeam să găsesc nicio cale să-l salvez pe Pheasant, fără să mă pun pe mine în primejdie.

Zărindu-mă, Doamna Nobilă mi-a făcut semn cu mâna, colierul ei de aur strălucind în lumina lumânărilor. Nu mă puteam mișca. Ce mi-ar fi spus, dacă ar fi știut ce voiam să fac? „Ți-ai pierdut mințile, Mei?“ probabil că mi-ar fi zis. „Vrei să ai soarta lui Jewel?“

Dar trebuia s-o fac, altfel Pheasant avea să moară. Am tras aer în piept și m-am dus spre masa Împăratului. Lângă mine, Doamna Supusă s-a răsucit, mânecile ei lungi, verzi, rotindu-se ca un inel de smarald. Tot felul de sunete grele și înfundate mi-au bubuit în urechi.

Am ajuns lângă masă și am îngenuncheat.

– Atotputernice, am spus eu, iartă-mă că întrerup acest moment fericit. Dar un complot teribil se pune la cale în locuința lui Taizi. Pheasant încearcă să-l convingă să renunțe la ideea lui nebunească, dar mă tem că n-o să izbutească.

Glasurile din jurul meu au tăcut, iar Doamna Supusă a tăiat-o de lângă mine.

– Ce complot? a întrebat Împăratul.

Vocea lui, mai neclară ca niciodată, bolborosind, a închis în jurul capului meu un inel de fier. Nu m-am clintit.

– Sunt multe arme. Am auzit că Taizi le-a adus și le-a ascuns în grajd. Acum își înarmează oamenii și se pregătesc de revoltă.

În jurul meu s-au ridicat murmure înăbușite. Eu am rămas nemișcată.

– De revoltă?

Am plecat capul.

– Cine ți-a spus?

Mi-am pus mâinile pe pământ ca să mă sprijin.

– Fiul tău, Pheasant!

Tăcere.

– Pheasant? Unde e?

– E în mare primejdie. A zis că trebuie să-l oprească pe moștenitor și s-a dus la Palatul de Răsărit acum puțin timp.

Picioarele Împăratului mi s-au ivit în fața ochilor. Frica și groaza mi-au urcat pe șira spinării, dar nu mă puteam opri. Viața lui Pheasant și viața mea depindeau de acest moment.

– Trebuie să mă crezi, Stăpâne! Spun adevărul. Am fost la Palatul de Răsărit și am bătut în poartă. Nu mi-a răspuns nimeni. Te rog, fă ceva! Pheasant… Trebuie să-l salvezi!

O mână m-a prins de bărbie.

– Uită-te la mine!

Nimeni nu avea voie să se uite în ochii Împăratului, dar știam de ce mi-a poruncit asta. Voia să-mi citească în suflet și să scoată de-acolo secretele inimii mele. Totuși, pentru prima dată de când intrasem în sală, nu mi-era frică. Nu-mi păsa dacă avea să mă pedepsească. Nu-mi păsa dacă-i puteam câștiga afecțiunea. Nu mai conta pentru mine. Acum, alesesem ce-mi cerea inima și n-aveam niciun regret. M-am uitat în sus, la el.

Pete întunecate se întindeau pe chipul lui ca niște umbre amenințătoare, iar ochii lui, acum umbriți, erau adânciți în orbite, iar ochiul drept, mai ales, era tras în jos de pielea lăsată și arăta mic și

jalnic, ca un fitil de cânepă arsă, într-o baltă de ceară topită.

Dar amândoi încă scânteiau. Erau încă vii și înspăimântători.

Mâinile mi-au tresărit, dar nu mi-am mutat privirea.

– O să mă ocup de tine mai târziu, mi-a zis.

Și-a ridicat mâna și și-a târât picioarele spre masa lui.

– Căpitane! Du-ți oamenii la Palatul de Răsărit! Dărâmați porțile, cercetați grajdurile și aduceți-i la mine pe Taizi și Pheasant!

Căpitanul i-a răspuns și a plecat. Eu am așteptat în liniște. Am rămas în genunchi, cu spatele aplecat și cu mâinile sprijinite de podea. Dar mă simțeam eliberată. Pheasant avea să fie în siguranță. Aveau să-l găsească și să-l salveze.

Mi se părea că stau în genunchi de secole, când s-au auzit urme de pași din afara sălii de ospețe. Sosiseră. M-am întors. Dar nu era nici Pheasant, nici Taizi, nici Căpitanul. Doar un alt soldat.

– Stăpâne, Atotputernicule! a strigat el.

Inima a început să-mi bată mai tare. Ceva era în neregulă. Vorbise înainte să i se dea permisiunea.

– Urgență! a urlat el.

– Ce e? a întrebat Împăratul. Unde e Căpitanul?

– Taizi ne-a atacat cu oamenii lui. Am fost înconjurați.

Soldatul și-a șters fruntea. Voia să vorbească din nou, când a răsunat un clopot.

Loviturile erau puternice și insistente, avertizând că o amenințare se apropie de palat. În sală s-a făcut liniște. Toate doamnele și toți curtenii s-au ridicat în picioare să asculte, cu chipurile cadaverice.

– Ce s-a întâmplat? Cine atacă palatul?

Împăratul tremura.

Un alt soldat din garda imperială a intrat alergând în sală și s-a închinat în fața lui.

– Atotputernice! Este armata Prințului Yo! Suntem atacați.

Un val de murmure s-a ridicat în jurul meu, inundându-mă, și am început să tremur de frică. Imposibil! Taizi se revolta în interiorul palatului, iar acum Prințul Yo lovea din afară.

– Duceți-mă la turnul de veghe! s-a ridicat Împăratul, sprijinindu-se cu mâinile de masă.

– Sunt prea mulți. E prea periculos, a zis soldatul.

– Wuji! Vino cu mine! Să-i strivim! l-a strigat Împăratul pe Duce, târându-se spre intrare.

Ducele s-a grăbit să i se alăture. În spatele lor, curtenii se îngrămădeau înnebuniți. Apoi l-au urmat și ei. Prințul Ke, fiul Doamnei Nobile, a alergat după ei. Curând au plecat cu toții, lăsându-le în urmă, în sala de ospețe, doar pe doamnele înspăimântate și pe servitorii agitați. M-am dus spre Doamna Nobilă.

– Prințul Yo a atacat. Când a trimis semnalul Doamna Imaculată? Cum a reușit, când eu am stat cu ochii pe ea tot timpul?

Doamna Nobilă părea șocată, dar stătea într-o atitudine reținută, cu mâinile în poală, de parcă le-ar fi dat instrucțiuni servitorilor.

Am clătinat din cap. Întârziaserăm. Mult prea mult.

– Și Taizi? și-a frecat ea pieptul agitată. De ce se revoltă împotriva tatălui său?

– Și eu am fost surprinsă, i-am zis.

Era o coincidență că amândoi prinții atacaseră în aceeași noapte? Nu, nu putea fi o coincidență. Cei doi trebuie să fi conspirat împreună. De-asta se ducea Doamna Imaculată la Palatul de Răsărit, ca să privească iapa care făta un mânz și prunii înfloriți… Atunci trebuie să le fi dat semnalul.

Dar de ce să fi acceptat Taizi să conspire cu Prințul Yo? Taizi îl ura pe prinț. Trebuie să fi fost atât de lovit de suferință, încât își pierduse mințile. Iar Prințul Yo, desigur, n-ar fi refuzat niciun ajutor ca să poată

pătrunde în palat.

– Ce bine ar fi fost să nu fi plecat fiul meu! a zis Doamna Nobilă, uitându-se spre ușă.

– Dacă vrei, mă duc după el.

Așa aveam o scuză. Nu voiam să stau acolo să aștept. Voiam să-l urmez pe Împărat și să-l caut pe Pheasant.

– E mai bine să așteptăm. Sper că se vor întoarce curând.

– Dar…

– Așteptăm.

– Bine.

Am început să mă plimb printre mese, întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. În jurul meu, femeile păreau neliniștite și agitate. Una plângea, alta se cuibărise tremurând în brațele cuiva. Păreau că respiră frică, nu aer.

– Poți să te oprești, te rog? Mă amețești, a zis Doamna Nobilă.

Mi-am frecat fața care-mi luase foc.

– Iertare! Nu mi-am dat seama.

A luat o cupă și a sorbit.

– Vrei puțin vin?

Am dat din cap că nu. Simțeam că nu pot să înghit nimic.

– Bun vin…

Un zăngănit puternic de metale care se ciocnesc a explodat de-afară. Am înghețat.

Ea a scăpat din mână cupa, care s-a zdrobit de podea, apoi peste toată sala s-a lăsat o tăcere de moarte.

– Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? a întrebat cineva disperat.

Ca pentru a-i da un răspuns, pași grei au tunat de-afară și s-au auzit bărbați strigând. Nu știam ai cui oameni erau, dar îi auzeam aproape.

– Vine aici! Vin rebelii! a strigat cineva de lângă mine.

Panica s-a răspândit prin sala de ospețe, mai repede decât o armată de șobolani flămânzi. Femeile țipau, îngrămădindu-se una într-alta, stingând lumânările. Sala s-a cufundat în beznă.

Frica mi-a înșfăcat gâtlejul ca o gheară.

– Ești bine, Doamnă Nobilă?

Nu mi-a răspuns. Am întins brațele, căutând-o. Ceva mi s-a prăbușit în cap. Am căzut la pământ.

Am clipit repede, dar era prea întuneric și nu vedeam nimic. Am simțit o slăbiciune în genunchi și am orbecăit prin întuneric. Oriunde puneam mâna, erau oameni: umeri, păr și chiar ochi. Șopteam întruna scuze și, disperată, mă răsuceam ca un orb. M-am dat cu capul de un stâlp. M-am lăsat să alunec în jos și m-am sprijinit de el. Era bine să știu că aveam ceva de care să mă sprijin.

Afară, tropăit asurzitor de copite. Zdrăngănit de metal pe metal. Strigăte sfâșietoare, apoi mai domoale, pentru ca în cele din urmă să fie curmate brusc.

Sala toată s-a cutremurat. Praf și mizerie cădeau din tavan. Ceva s-a rostogolit peste mine. Un măr, încă învelit în mătase.

S-a lăsat liniștea. Chiar când credeam că bătălia s-a sfârșit, un alt val de țipete a sfâșiat tavanul și zgomote nebune și haotice au răsunat de pretutindeni.

– Mei? s-a auzit vocea Doamnei Nobile. Unde ești, Mei?

– Lângă stâlp, Doamna mea.

Oamenii în jur se târau, iar mâna durdulie a Doamnei Nobile mi-a atins obrazul.

– Oh! Aici erai! Ce mă bucur că te-am găsit!

Am apucat-o de mână și i-am făcut loc lângă mine.

– Ești bine?

– Da, a zis ea trăgând aer în piept, în timp ce mâna îi tremura. Ce

ironie! Am mai trecut o dată prin asta.

– Cum adică?

– Împăratul a invadat acest loc, din același palat, pe vremea când încă era casa mea… Aveam zece ani. M-am ascuns sub o masă din sala de ospețe, iar când am ieșit – vocea îi era firavă și plină de tristețe – toată familia murise.

Mi s-a făcut pielea de găină.

– Îmi pare rău, n-am știut.

– Toți, în afară de mama, firește, căreia îi țineau… o sabie sub bărbie… Întotdeauna mi-am dorit să fiu ca ea, să fiu împărătească. Am vrut să mor cu ea atunci…

M-am cutremurat.

– S-au schimbat vremurile. Împăratul va învinge. Întotdeauna învinge.

– Să sperăm. Dar uneori aș prefera… M-a păstrat. Nu știu de ce. N-am spus niciodată nimănui. Dar, dacă aș fi putut… Aș fi făcut altfel. Mi-aș fi luat destinul în mâini…

Vocea ei, adâncă și deznădăjduită, așa cum n-o mai auzisem niciodată, m-a zguduit. Îmi venea să plâng, pentru toată durerea și amărăciunea pe care a trebuit să le îndure de la o vârstă fragedă, pentru tot ce îndurase în toți acești ani, trăind sub puterea unui bărbat care-i omorâse mama, dar nu voiam s-o las să vorbească mai departe, pentru că mă temeam de urechile din jur.

– Să nu vorbim despre asta acum, da? Curând, o să ne întoarcem în camerele noastre și o să ne odihnim, iar de dimineață o să ne întâlnim și o să ne bucurăm împreună de soare, în curte.

– Mei, ești prea tânără. Nu înțelegi, dar eu știu cum se vor sfârși toate astea. Nu vom supraviețui.

– Doamna mea…

– Asta e viața, Mei. În toți acești ani n-am vrut să-mi amintesc cine sunt și m-am luptat și le-am spionat pe celelalte doamne. Acum au dispărut toate. Jewel e moartă, la fel și copilul ei. Acum nu-mi mai e teamă de nicio amenințare… Eu i-am pus aconit în vin, Mei. Eu. Nu puteam s-o sufăr. N-am avut încotro…

Nu-mi venea să cred. Doamna Nobilă, doamna cunoscută pentru blândețea și gingășia ei, îi pusese otravă rivalei ei ca să lepede pruncul? Ce altceva ar mai fi putut să facă o femeie ca să-și distrugă rivala?

– Șșșș… Vine cineva!

Un călăreț. Cel mai probabil, înarmat. Am auzit metalul zdrăngănind. Se auzea ca și cum călărețul căuta intrarea. Respirând agitat, oamenii s-au strâns în jur. O simțeam pe Doamna Nobilă tremurând lângă mine.

– Nu te teme! mi-am pus brațele în jurul ei și aveam gura uscată și inima îmi bubuia de frică, dar încercam s-o liniștesc pe Doamna Nobilă. Ar putea fi un soldat din garda imperială sau însuși Împăratul.

– Ar putea fi oricine, a clătinat ea din cap.

– Tăceți! ne-a apostrofat în șoaptă probabil Doamna Supusă. O să ne găsească.

Erau mai mulți? Loviturile grele de copită izbeau pietrele de jos. Era adevărat. Parcă erau cel puțin doi călăreți. Femeile au început să plângă, dându-se cât mai în spatele sălii. N-am putut să mă abțin. Ținând-o pe Doamna Nobilă, m-am dat și eu în spate.

– Mei! am auzit vocea spartă a Doamnei Nobile. Ușa…

M-am uitat la intrare. Nu puteam să văd clar.

– E tras zăvorul.

Speram să fie. Era nevoie de cel puțin cinci oameni ca să pătrundă înăuntru, dacă ușa era zăvorâtă. Dar, dacă nu era… Am simțit gheara

înfigându-mi-se în gât și mi s-a tăiat respirația. Copitele nu s-au mai auzit. Oare plecaseră călărețiі?

O izbitură teribilă a zguduit sala, iar ușile s-au deschis. Am sărit, iar părul mi s-a făcut ca ariciul pe ceafă. Dar n-a intrat nimeni. Nicio mișcare. Doar liniște.

– Ce a fost asta? a întrebat Doamna Nobilă, cu un glas tremurând.

Am scuturat din cap. Vântul nopții s-a năpustit pe uși ca o mână puternică, măturându-mi capul. Un animal a urlat undeva, în depărtare. Sau poate era un om care țipa în agonia morții.

– Trebuie să închidem ușa. Poate să se ducă cineva să închidă ușa, vă rog? s-a auzit vocea lui Plum.

Nimeni nu s-a mișcat. Femeile de lângă mine tremurau violent. Doamna Nobilă avea ochii închiși și, în lumina slabă care venea de afară, i-am putut vedea fața albă ca varul.

M-am ridicat și, deși simțeam că nu mă țin picioarele, am răspuns:

– O închid eu.

Ținându-mi respirația, m-am târât spre intrare. Aveam să mor, eram sigură. O sabie avea să străbată aerul și să-mi taie capul înainte să apuc să țip.

Când am ajuns în prag îmi tremurau mâinile și de-abia mai respiram. Dar nu vedeam nicio sabie nicăieri și nici rebeli.

Afară, lampioanele de la cornișe fuseseră stinse, iar luna galbenă atârna jos, ca un evantai rotund și pictat. Nu era nimeni nici pe coridor, nici în curte. M-am întins spre tocul ușii.

Ceva a explodat deasupra și mii de bucățele au zburat prin aer. Mi-am acoperit capul, am căzut pe spate, în timp ce niște copite au țâșnit prin ușă. Un animal alerga prin sală.

– Un cal, un cal! a strigat Doamna Nobilă.

Femeile au țipat.

Inima îmi bubuia. Armăsarul, un exemplar uriaș, de război, și-a răsucit gâtul și a nechezat, scoțând aburi groși. Lovind cu copitele lui zdravene, și-a plecat capul și s-a pregătit.

Femeile au început să țipe mai tare. Câteva au alergat spre colțurile sălii. Altele, spre uși. Eu eram prinsă între ele. Un cot m-a lovit în cap. Am căzut din nou. Adunându-mi puterile, am încercat să mă ridic, dar m-a lovit altă mână.

– Mei, Mei!

Am ridicat privirea. Acolo! Printre picioarele care se mișcau dement, am zărit-o pe Doamna Nobilă, cu ochii închiși, tremurând, căzută la pământ. Iar calul, cu capul plecat și bătând din copite, se pregătea să se ducă spre ea.

– Ai grijă, Doamna mea!

A deschis ochii. O clipă n-a înțeles, ca și cum nu era conștientă de ce se petrecea în jur. Apoi s-a ridicat și și-a netezit cutele de la rochia de mătase, de parcă se pregătea să iasă din dormitor să întâmpine un oaspete. Dar calul era prea aproape de ea!

– La o parte! La o parte! am țipat eu.

Dacă aș fi fost mai aproape de ea, dacă aș fi putut să-i fac vânt din calea lui. S-a întors spre mine, a văzut animalul și s-a schimbat la față. Dar era prea târziu – el s-a cabrat și a lovit-o direct în frunte.

– Doamna mea!

Mi s-a strâns inima și o ploaie de picături negre m-a orbit.

Armăsarul s-a întors și a pornit în galop spre poartă, măturându-mi umărul cu coada. Lacrimi fierbinți mi-au țâșnit din ochi și m-am târât prin mulțime, până la ea. Cineva m-a călcat pe mâini. De-abia am simțit. Centimetru cu centimetru, m-am târât până la ea. Și când am ajuns, în sfârșit, am ținut-o strâns. N-am putut să mă uit la fața ei, pentru că ce mai rămăsese nu era chipul pe care-l iubeam atât. Dar ea rămăsese în inima mea, indiferent ce o doborâse, indiferent ce făcuse.

Mă iertase, atunci când m-ar fi putut pedepsi. Stătuse lângă mine atunci când eram singură. Ar fi putut să-mi fie dușman, dar alesese să-mi fie prietenă.

– Doamna mea, doamna mea, ar fi trebuit să mă asculți. De ce? De ce nu te-ai mișcat?

N-avea să-mi mai răspundă niciodată.

– Mei, trebuie să plecăm, m-a zgâlțâit Plum. Trebuie să ieșim de-aici.

– Doamna mea Nobilă…

– Ceruri! și-a acoperit Plum gura. O să venim la ea mai târziu, dar acum trebuie să plecăm.

– Nu pot… Nu… Stai puțin…

Într-o clipă eram pe coridor. Vacarmul se auzea mai tare acolo și m-am cutremurat. Revolta era departe de a se fi sfârșit. Mi-am șters lacrimile. Aveam să-i povestesc fiului ei despre ultimele clipe ale mamei sale, dar întâi trebuia să supraviețuiesc.

– Unde mergem?

– Putem merge la noi în dormitor, a zis Plum agitată. Câteva doamne au fugit afară, în curte, altele s-au adunat în jurul nostru.

Am dat din cap că nu.

– De unde știi că Taizi nu a invadat deja locul? Și apoi, nu puteam ajunge singure până acolo.

Ca să ajungem la noi în dormitor, trebuia să traversăm o mulțime de săli, să trecem de porți și să tăiem niște grădini. Cu siguranță erau rebeli care trecuseră prin Poarta Tongxun și intraseră în Curtea Interioară. Aveam să fim prinse înainte să traversăm o singură sală.

– Și atunci, unde să mergem?

– Trebuie să ieșim din palat, am zis.

Urletele bărbaților se auzeau tot mai puternic și peste tot umbre nedeslușite se luptau una cu alta. Mă simțeam goală stând acolo, fără

nicio apărare.

– Bine. Să mergem!

Un grup de bărbați a apărut în întuneric, în depărtare, și au strigat la noi. Am tras-o pe Plum deoparte. Am stat în spatele zidului unei clădiri și le-am ascultat pașii. După un timp vocile s-au stins și părea că ne-au pierdut urma.

– Ascultă-mă, Plum! Dacă traversezi trei săli, în direcția asta, o să dai de bucătăria eunucilor. Știi zona, da? Acolo sunt multe depozite, dar, dacă fugi cât poți tu, o să dai de canal și o să ajungi la intrarea dinspre apus, pe unde ies eunucii dimineața să meargă la piață. Acolo vei fi în siguranță. Rebelii n-o să meargă acolo să jefuiască. Poți să le iei și pe celelalte femei cu tine. Du-te acum!

– Da, mergem!

S-a întors spre mine. În întuneric era greu să-i văd fața, dar o simțeam agitată și speriată.

– Haide! mi-a zis.

Am dat din cap că nu.

– Tu nu vii?

– Eu… eu trebuie să găsesc pe cineva.

– Ce tot spui?

Nu i-am explicat. Plum n-ar fi înțeles.

– Pe cine să găsești, Mei?

– Mă duc să-l caut pe Pheasant, i-am răspuns.

Am auzit undeva, în apropiere, sunet de metal.

– Trebuie să mă duc, trebuie să aflu dacă e bine.

– Ești nebună! Rebelii sunt peste tot. Ce-o să pățești dacă te prind?

– O să… o să… o să am grijă, am înghițit eu cu greu.

– Nu fi proastă, Mei! Nu trebuie să te gândești acum la el. E prea periculos să te duci la Palatul de Răsărit. O să cazi în mâinile lor. Cum

vrei să ajungi până acolo?

Habar n-aveam cum. Palatul de Răsărit era chiar mai departe decât dormitorul meu și era locul unde începuse revolta.

În întuneric se vedea un alt grup de bărbați care venea spre noi. Am împins-o:

– Du-te, Plum! Nu-ți face griji pentru mine! Du-te înainte să se facă prea târziu.

Celelalte doamne au împins-o și ele și, în cele din urmă, a luat-o la fugă pe alee. Curând, prietena mea și celelalte femei s-au topit în întuneric.

Undeva în apropiere răsunau pași, din partea cealaltă a zidului. Mi-aș fi dorit să existe tufișuri sau pomi ca să mă pot ascunde, dar erau numai o terasă și statuile unicornilor. Am țâșnit spre una dintre ele și m-am ascuns în spatele ei, ținându-mi genunchii cu mâinile. Vocile s-au făcut tot mai puternice. Torțe au sfârâit în aer. Eram înconjurată. Ochii mi s-au încețoșat și mi-am ținut respirația.

Mi s-a părut că au trecut veacuri până când au plecat în sfârșit. M-am strecurat afară din spatele statuii și am luat-o la fugă. De câteva ori, glasurile au fost atât de aproape, încât m-am târât pe pământ ca să nu mă zărească. Când am găsit niște copaci, m-am lipit de un trunchi și i-am așteptat să treacă, apoi am luat-o din nou la fugă. Distanța până la Palatul de Răsărit părea mai mare decât cea de la pământ la cer și mi-aș fi dorit să mă prefac într-un cocor și să zbor pe deasupra acoperișurilor.

În cele din urmă, am zărit acoperișurile de la Sala Celui De-al Nouălea Cer, o clădire de lângă Palatul de Răsărit. Nevăzând pe nimeni în jur, am țâșnit în spatele clădirii.

Am înghețat. Fum. Straturi multe de fum. Din frunzele uscate ale ulmilor căzuți la pământ, ale mestecenilor, ale stejarilor împodobiți cu șiruri de felinare pentru sărbătoare. Încă agățate de crengi, felinarele

revărsau mingi de foc.

Am tușit. Fumul mă îneca sau poate frica…

Am auzit un mârâit în fum. Am înghețat. Animale. Peste tot. Căprioare țâșnind din tufele de crizanteme, maimuțe chițăind prin duzi, câini de vânătoare mârâind pe coridoarele de la Sala Celui de-al Nouălea Cer, un rinocer prin curtea din față, un leopard cutreierând straturile de flori, un lup cu ochi lucitori, cocoțându-se pe un munte decorativ din mijlocul curții. Și deasupra vulturi, șoimi și multe bufnițe.

Trebuie să fi venit din grajdurile și țarcurile imperiale. Asta însemna că rebelii deja atacaseră aici.

Îmi tremurau picioarele când am luat-o înapoi pe o potecă de lângă copaci. O mulțime de cadavre zăceau pe jos. Soldați ai gărzii imperiale, Păsările de Aur. Oamenii Împăratului.

– Se coboară iadul! a țipat cineva.

Eunuci, servitori, cameriste de la palat și curteni au ieșit din întuneric. Un servitor care servise mai devreme la ospăț a luat-o la sănătoasa. Ținea în mână, deasupra mulțimii, o statuie de aur – o furase, cel mai probabil. Un eunuc l-a lovit din spate, iar el l-a pocnit cu statuia.

– Toată lumea vrea să profite. Se coboară iadul!

Nu mă puteam întoarce. Poarta Tongxun era mai aproape. Odată ajunsă acolo, puteam să alerg până la Palatul de Răsărit. Mi-am ridicat fusta și am luat-o la goană pe aleea de lângă zid.

Am călcat pe ceva mocirlos. Mi s-au încordat brațele. Mi-am făcut curaj să mă uit în jos. Frânghii încolăcite. Nu, era ceva mai moale. Am înghețat. Șerpi?

M-am clătinat.

De undeva din spatele meu se auzea un mârâit furios. M-am răsucit, cu inima cât un purice. Doi câini alergau după mine. Unul a scurmat

și a tras de una dintre frânghii, iar al doilea și-a înfipt colții la celălalt capăt. Am făcut un pas în spate, simțind că-mi vine rău. Frânghiile nu erau șerpi.

Clătinându-mă, m-am dus spre spatele sălii, spre poartă. Acolo, din nou, nori de fum se ridicau în fața mea ca un baldachin uriaș. Nu puteam să respir, îmi ardea gâtul și mi s-au muiat picioarele. Ceva cu blană mi-a atins picioarele. Nu m-am uitat în jos.

În cele din urmă, am ajuns la poartă, o clădire grozavă, cu un tunel boltit. Bucuroasă, am alergat spre ea. Porțile fuseseră lăsate întredeschise, iar eu am apucat de zăvor și am deschis.

– Stai pe loc! am auzit o voce urlând la mine de cealaltă parte a porții și atunci a apărut și-o torță. Focul aproape că mi-a ars părul. A trebuit să-mi acopăr fața, când un bărbat într-o tunică însângerată, care nu semăna cu uniforma Păsărilor de Aur, m-a înșfăcat de brațe și mi le-a prins la spate.

– Încă una!

Era un rebel.

39

M-am zbătut, lovindu-l cât de tare am putut.

– Dă-te la o parte! Lasă-mă!

– Nu te duci nicăieri!

El m-a tras spre o zonă deschisă din Palatul de Răsărit. Peste tot erau oameni. Cu fețele stropite de sânge, cu capetele plecate, în genunchi. Nu puteam să-i văd, dar n-aveam să uit niciodată pălăriile negre, fustele colorate și hainele ponosite. Erau dregători, scribi, doamne de la palat, eunuci, servitori de la bucătărie.

Mi s-au înmuiat genunchii.

Prințul Yo câștigase. Împăratul pierduse.

Dar asta nu era posibil. Împăratul nu pierduse niciodată un război. Întotdeauna câștiga. Era Li Shimin, cel mai mare cuceritor al pământului și-al mărilor. El turtise munții la apus, el băgase spaima până și în lupii din prerii. Iar acum… acum să fie învins în propria casă?

M-am cutremurat. Ce avea să se întâmple cu mine? Cu noi? Cu toți

cei din palat? Și Pheasant. Ce i se întâmplase? Reușise să plece? Reușise… O siluetă, niște membre așezate într-o poziție ciudată, rășchirate lângă zid. Avea capul căzut într-o parte și sângele îi gâlgâia din gâtlejul despicat, iar mantia, mantia lui albă, atât de cunoscută era într-o baie de sânge. Pheasant? Mi s-a strâns inima și mi-a venit să urlu. Apoi i-am văzut fața. Era doar un scrib. Am răsuflat ușurată. Dar unde era Pheasant?

– Mișcă! m-a împins o mână din spate.

M-am împleticit. Torțele defilau prin fața mea, arzându-mi pielea. Gemete în agonie, țipete cumplite îmi umpleau urechile, fiecare, înfigându-mi-se în inimă. Când mi-au spus să mă opresc, mi-am înălțat capul. M-am clătinat.

În față era un buștean. Lângă el, un om mascat s-a ridicat și a căzut un topor.

Un trosnet. Un cap ca o minge s-a rostogolit, adunând frunze, mizerie și balegă de cal, s-a lovit de rădăcinile smulse ale unui ulm, a încetinit și s-a oprit la picioarele mele, în timp ce din el a țâșnit un lichid gros ca un sirop de arțar. Omul cu masca a venit spre mine. A înșfăcat capul de păr, a șters murdăria de un cadavru care zăcea alături și a înfipt căpățâna într-o suliță.

Am simțit un gust acru-amar urcându-mi dinspre stomac. M-am dat în spate. Iar și iar, am înghițit, încercând să alung gustul de fiere.

Mâna m-a lovit din nou:

– Mișcă!

M-am clătinat și m-am dat într-o parte. În fața mea se afla un gard de sulițe, în care erau înfipte capete, cu ochii bulbucați, cu gurile contorsionate, cu fețele roase de sânge și agonice.

M-am aplecat și-am vomitat.

– Mișcă!

Nu mai puteam să merg.

– Mișcă!

– Vă rog… nu… vă rog!

– Mișcă acum!

Nu voiam să mor. Nu voiam să devin unul din capetele alea din vârful sulițelor. Am simțit o lovitură în spate și pământul m-a izbit în față. Zăceam acolo, paralizată. M-a cuprins o senzație ciudată. Pluteam, purtată de un car descoperit, prin văzduh. În jur se auzeau copite. *Clop, clop, clop*. Și-a galopat, și-a galopat, trecând prin tunele întunecate, afundându-se în nori de fum, zburând printre stropi de ploaie înghețați, atingând vârfurile chiparoșilor și ale statuilor de piatră, care împrăștiau lacrimi roșii. Iubirea și destinul erau doi cai sălbatici, care nu puteau fi struniți… mi-a venit mie în gând. Deci acolo eram. Călărind pe calul pe care-l alesesem…

O voce melodioasă a venit de nicăieri, blândă și moale ca laptele, ca cerul de vară. Am fost ispitită s-o urmez, așa cum te duci după un sunet, într-un vis îndepărtat.

O, plângi, copila mea, plângi,
lasă cețurile din ochi să ți se risipească,
peste munții de suferință.
O, plângi, copila mea, plângi,
lasă vântul gândurilor tale să bată,
trecând peste pajiștea goală.
Căci norii se adună și furtuna începe,
înecând luna și sfâșiind cerul veșniciei.
Lasă să se sfărâme granițele inimii tale, înnodate, să se ridice în aer ca niște pene,
iar lumina amintirilor tale, pălind, să zboare cu licuricii nopții.
Iar în lac sufletul tău privește acum

și tremură,
când vede soarta oglindindu-se, luminoasă, inevitabilă,
ca o lacrimă în iuțeala unei hașme.

Nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Am închis ochii.

– Nu! am strâns pumnii. Nu!

Niște mâini m-au ridicat și am văzut ochii înlăcrimați ai lui Daisy.

– Mei…

Avea hainele sfâșiate și agrafa alunecată într-o parte. În jurul ei erau și alte femei de la palat. Nu mai aveau șalurile și fețele le erau stropite de sânge și mânjite de lacrimi.

M-am ridicat.

– Daisy! Biata mea, Daisy, ești bine? Ești rănită?

– Plum… Plum… a zis ea și s-a uitat spre butuc. Ea… ea…

Mi s-a frânt inima.

– Aduceți femeile! a strigat o voce.

Un bărbat m-a apucat de mâini. Peste tot în jur, femeile se tânguiau, strigătele lor strângându-se în jurul meu ca un lanț. Prea curând am fost oprită din nou. În fața mea erau Prințul Yo, Doamna Imaculată, unchiul Împăratului și Taizi.

– Ia mâna de pe mine! m-am smucit eu și m-am ridicat.

Dacă tot trebuia să mor, măcar voiam să mor în picioare.

– Vreau să-ți pun o ultimă întrebare, Taizi! Unde e Pheasant? Lasă-mă să-l văd înainte să mor.

– Pheasant? s-a încruntat el.

– Ce i-ai făcut?

La început nu mi-a răspuns.

– Ce tot spui acolo?

Vocea lui era groasă și părea mai impunător ca oricând. Dar mie nu-

mi mai era frică.

– Știi prea bine. A venit să-ți vorbească. Aflase că adunaseși arme. Voia să stea de vorbă cu tine. Avea încredere în tine.

A rămas tăcut.

– Nu l-am văzut.

– Nu l-ai văzut? am întrebat eu zăpăcită. Nu l-ai văzut în noaptea asta? Nu a vorbit cu tine?

– Asta am zis.

Oare îl omorâseră rebelii pe Pheasant? Nu înțelegeam.

– M-am despărțit de el înainte să înceapă revolta, am explicat eu.

– E bărbat. Știe unde ar fi cel mai în siguranță, a răspuns Taizi.

– Atunci, unde e?

Taizi s-a răsucit, cu mâinile în șold.

– L-a văzut cineva pe Pheasant? a strigat spre mulțime.

Încă îi păsa de el.

– Pheasant e un trădător, ca toți ceilalți, a zis Prințul Yo.

– Nu e trădător! m-am întors eu spre Taizi. Știi prea bine că nu e. Te iubește. Și îi pasă de tine. N-ar lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău. Găsește-l! Găsește-l înainte să-l omoare acești oameni! Găsește-l până nu e prea târziu!

Taizi și-a încrucișat mâinile pe piept. S-a încruntat. Știa că așa e.

– Prostii! a exclamat Prințul Yo. Avem atâtea de făcut. Să nu pierdem timp cu Pheasant!

– Nu-mi spui tu ce să fac! și-a strâns Taizi pumnii.

– Asculți de o femeie? a scuipat Prințul Yo. Ai înnebunit?

Am rămas fără cuvinte când Taizi a fandat spre Prințul Yo și mâinile i s-au încleștat pe gâtul lui.

– Trimite oamenii să-l caute pe Pheasant! E porunca mea. Ai auzit?

Prințul Yo a bolborosit ceva, cu fața roșie și picioarele bălăbănindu-

i-se. De-abia mai puteam respira. Avea să-l strângă de gât Taizi? Așa speram. Dacă Prințul Yo murea, poate că rebeliunea se sfârșea.

Dar apoi, fără vreun avertisment, mâinile lui Taizi au eliberat gâtul prințului și el s-a clătinat. Încet, s-a întors.

În spate avea înfipt un pumnal.

– Căutam un moment să te dobor, a spus Doamna Imaculată, ștergându-și mâna plină de bijuterii de rochia ei de argint. Doar nu credeai că am făcut toate astea pentru tine, nu-i așa?

Spre groaza mea, Taizi s-a clătinat și s-a prăbușit la pământ. Îl folosiseră doar. Se folosiseră de durerea lui ca să le deschidă porțile palatului, iar acum îl înjunghiaseră pur și simplu și-l lăsau să moară.

– Cale bătută! i-a zis Prințul Yo, apoi s-a întors și a strigat: Acum, aduceți-l pe tata!

Îl prinsese pe Împărat?

Am simțit un fior, ca și cum prințul tocmai mă înjunghiase cu un pumnal și peste tot în jur femeile și curtenii țipau și plângeau.

Și iată-l! Mărețul, Atotputernicul, stăpânul pământului și a șapte mări, era târât pe pământul îmbibat de sânge, cu capul atârnându-i într-o parte. A îngenuncheat în fața fiului său.

– Ce spui acum, Tată? a râs Prințul Yo. Nu ți-a păsat de mine niciodată. M-ai trimis în exil. De ce? N-am făcut nimic greșit, ți-am spus. Dar tu n-ai vrut să asculți. Niciodată n-ai ascultat. În timpul lunilor cât am stat în surghiun, am jurat că, deoarece n-am putut să te fac să mă asculți câtă vreme ai fost în picioare, atunci va trebui să mă asculți în genunchi.

– Ești pe atât de nebun, pe cât ești de prefăcut, s-a auzit Împăratul, firav și neclar, dar plin de venin. Nu ești fiul meu.

– Ești sigur, Tată? s-a aplecat spre el Prințul Yo. Nu vezi? Sunt adevăratul tău fiu. Am făcut exact ce-ai făcut și tu. Sunt ca tine, exact ca tine, și când am să conduc, am s-o fac exact ca tine.

Trupul suveranului a tremurat, ca și cum l-ar fi zgâlțâit o mână nevăzută. O clipă am crezut că se va prăbuși la pământ, la fel ca atunci, în Sala de Audiențe. Dar nu. A rămas așa, cu capul zguduindu-i-se de spasme.

– Ești bătrân, Tată! O să mori, a dat din cap Prințul Yo. O să mori acum. În această noapte. Împacă-te cu ideea!

– Nu… am… să…

– Atunci, fii mândru de mine! Uită-te la mine! De ce nu ești mândru de mine? Ce anume voiai și eu nu aveam? Aș fi meritat mult mai mult. Pot să fac mult mai mult. Atunci, de ce? De ce? a țipat el.

Doamna Imaculată i-a pus o mână pe braț.

– Foarte bine, a spus Yo, gâfâind. Am să sfârșesc eu treaba asta. Dar ar fi trebuit să știi că asta urmează, Tată, ar fi trebuit să prevezi.

Am vrut să închid ochii. Nu-l iubisem niciodată pe Împărat. Nu era un om bun sau un amant tandru, dar oare îmi doream să moară?

Poate.

Dar nu așa.

Prințul Yo a ridicat sabia. Am început să tremur și, fără să mă gândesc, am închis ochii.

– Nuuu! a răsunat o voce.

Am deschis ochii. Pheasant!

Sabia lui s-a oprit în aer. Prințul Yo s-a întors.

Din spatele bușteanului s-au ridicat o mulțime de umbre luminând întunericul nopții ca niște fulgere. O clipă, am avut impresia că toți rebelii au ieșit de prin toate colțurile regatului și încercau să taie o bucată din Împărat și din noi. Apoi am văzut fața pătată a Căpitanului, oamenii lui înghesuindu-se în spate și, printre ei, călare pe un cal, pe Pheasant.

Mi-am ridicat capul. Oh, Pheasant! Focul care ardea lângă el îi

lumina fața. Arăta ca de aur, suveran și magnific, iar mișcările lui, hotărâte și ferme, străluceau mărețe. Și-a întins brațul, iar oamenii din jur au scos un strigăt, revigorați.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Aș fi vrut să alerg să-l îmbrățișez. Dar nu puteam, pentru că un val de agitație m-a înghițit. Un strigăt a rupt cerul ș în jurul meu umbre au început să salte și să coboare, vânându-se una pe alta. Săbii, pumnale, lănci au zburat prin aer și s-au amestecat. Bărbații gemeau. Oasele se sfărâmau. Încheieturile trosneau. Țestele se izbeau una de alta. M-am tras înapoi, cu ochii la silueta suplă de pe cal.

– Pheasant! am strigat eu.

A întors capul în direcția mea, dar n-a părut să mă vadă. Nu conta. Am alergat. Fiecare bucățică din corp mă durea în timp ce șchiopătam spre poarta arcuită. Am găsit-o pe Daisy și am ajutat-o să se ridice. O altă femeie de la palat gemea la picioarele mele și am tras-o și pe ea. Împreună, ne-am târât pe podeaua lipicioasă, în timp ce zăngănitul ascuțit al armelor îmi răsuna în urechi. În cele din urmă, am traversat aleea acoperită de la Poarta Tongxun și am ajuns în zona deschisă din Curtea Interioară. M-am lăsat în jos pe zid și am întins picioarele. Eram epuizată.

– L-am prins pe Împărat! a strigat cineva din partea cealaltă a porții. Aveți grijă de el!

– Nu se atinge nimeni de fratele meu! am auzit glasul lui Pheasant. Lăsați-l pe Taizi în seama mea!

– Fiul meu! a urlat o femeie. Doamna Imaculată. O, fiul meu! Ucigașule…

Apoi, brusc, vocea ei ascuțită s-a frânt.

Aș fi vrut să văd ce se întâmplase cu ea, dar eram prea sleită. Un lichid cald mi-a împroșcat fața, dar nu m-am deranjat să-l șterg. Eram obișnuită cu sângele, lichidul lipicios, cu miros greu. Un bărbat care

mânuia o sabie alerga prin pasajul acoperit și s-a năpustit asupra noastră. Era gata să mă atingă, când s-a prăbușit în genunchi. O sabie – a Căpitanului – i se înfipsese în spate. Mai mulți rebeli s-au scurs prin pasaj, dar au căzut unul după altul. Și, în cele din urmă, în fața mea au rămas doar Căpitanul și oamenii lui.

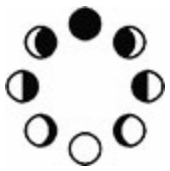

40

Lumini strălucitoare și scânteietoare îmi străpungeau ochii. Puncte roșii, verzi și portocalii mi se învolburau în față. Era dimineață. Cerul arăta limpede, colorat într-o nuanță de indigo cu care lucrătorii de la atelierele de viermi de mătase vopseau firele. O clipă am crezut că tot ce se întâmplase în noaptea dinainte fusese un coșmar. Apoi m-am uitat în jur.

O pădure de capete înfipte în sulițe se întindea în fața ochilor mei, în timp ce pământul din jur era înțesat de lame ascuțite, brațe tăiate și stârvuri cu capul retezat. La câțiva pași, gemeau niște soldați, ținându-și picioarele cu mâna. Lângă ei, înalți dregători, cu pălăriile strâmbe, cu bărbile pline de sânge, stăteau prăbușiți lângă zid, la fel ca mine. Ceva mai încolo erau doamnele și eunucii, sprijinindu-se unii pe alții și stând fără vlagă de-a lungul zidului.

Supraviețuiserăm, dar n-aveam să mai fim niciodată la fel, n-aveam să mai simțim la fel și n-aveam nici să mai vedem la fel viața din Curtea Interioară.

– Hei! a răsunat o voce lângă mine.

Mâinile lui mi-au înconjurat umerii.

– Pheasant! m-am uitat la el cu inima caldă de fericire. Ești aici! Ne-ai salvat. Ai venit! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

– S-a terminat.

S-a sprijinit de zid, lângă mine.

– Știu. Am văzut tot.

– Am ajuns prea târziu.

Și-a lăsat în jos capul. Avea fața stropită de sânge.

I-am atins mânecile.

– Ce s-a întâmplat cu tine? De ce a zis Taizi că nu te-a văzut?

– M-au răpit oamenii Doamnei Imaculate, aproape imediat după ce m-am despărțit de tine, a zis el făcând o grimasă. Am crezut c-o să mă omoare. Dar atunci a ieșit Căpitanul din sala de ospețe și s-au speriat. M-au ascuns după un copac și m-au legat. Nu știu ce căuta Căpitanul la Palatul de Răsărit…

– Eu i-am spus Împăratului despre complotul lui Taizi.

– Tu?

– Te rog, nu te supăra pe mine! Eram îngrijorată din cauza ta.

– Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc. Dacă n-ai fi făcut-o, oamenii Doamnei Imaculate m-ar fi ucis.

– Deci Căpitanul te-a salvat?

– Nu, el nu ne-a văzut. Dar oamenii ei l-au văzut pe el și s-au îngrijorat că ceva nu e în regulă. Doi au zburat să-i dea de veste, iar restul s-au repezit la Căpitan. Numai unul a rămas să mă supravegheze pe mine. L-am lovit între picioare când nu era atent și am fugit. Am dat peste Căpitan și i-am spus despre complotul lui Taizi.

Atunci auzise el clopotul bătând, mi-a povestit Pheasant. Știa că

palatul e atacat, dar nu știa și că era Prințul Yo și, în timp ce lupta cu rebelii, alături de Căpitan, Împăratul îi ordonase Ducelui să țină poarta principală și se dusese el însuși, împreună cu Unchiul, să-l învingă pe Taizi. Dar Unchiul l-a trădat, ducându-l direct la Doamna Imaculată și la Prințul Yo.

M-am uitat la soldați, care aruncau niște cadavre într-o roabă. Am recunoscut rochia Doamnei Imaculate. Cadavrul fiului ei, Prințul Yo, a fost următorul.

– Unde e Taizi? am întrebat eu cu grijă. Într-un fel îmi părea rău pentru el. Spre deosebire de Prințul Yo, el nu era un om rău. Poate că, de fapt, niciodată nu-i păsase de tron. Poate că îi păsase de iubitul lui mai mult decât orice. Și el făcuse o alegere, iar Pheasant avea dreptate să-l iubească.

– Doctorii imperiali se ocupă de el chiar acum.

Deci supraviețuise. Speram că-și va reveni curând. Dar va trebui să plătească, cu viața sau cu altceva.

Pheasant a întins picioarele. Sprijiniți de zid, ne uitam la scena înspăimântătoare din fața noastră, fără să spunem nimic. Mi-a căutat mâna.

– Ce noapte! a zis el. Atât de mulți și-au pierdut viața. A meritat oare?

Cuvintele lui, pline de tristețe, s-au ridicat în aer. Chipul îi era serios și trăda îngrijorare, brăzdat de linii hotărâte și de suferință care nu erau potrivite cu vârsta lui. Mi-aș fi dorit să pot spune ceva care să-l facă să se simtă mai bine.

– Nu știu, i-am zis.

Mi-a strâns mâna.

– Și Împăratul? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Pheasant a făcut un semn din cap spre un grup de oameni care stăteau sub un copac. Ridicau o targă pe care era întins Împăratul. Își

pierduse pălăria, avea mantia sfâșiată, iar mustățile, strâmbate într-o formă tristă, îi stăteau înfipte în obraji. Când au trecut pe lângă mine, am văzut că tremura, cu mâna dreaptă îndoită ciudat pe piept și cu ochii închiși. Atunci, brusc, a deschis ochii și s-a uitat la mine. Imediat mi-am mutat privirea și m-am dat la o parte de lângă Pheasant, înghețând. Oare avea să poruncească să fiu ucisă?

Dar n-a spus nimic.

– Trebuie să plec, a zis Pheasant și s-a ridicat. O să te mai văd… vreodată?

Sigur că da. Aș fi fost în stare să alerg printr-o pădure în flăcări ca să-l întâlnesc din nou, dacă era nevoie. Aș fi vrut să-i mărturisesc asta, dar mi-am amintit că erau oameni în jur. Mi-am lăsat capul în jos:

– Da, Prințe Zhi! Da.

S-a dus după oamenii care cărau targa pe care se afla Împăratul, o cascadă de lumini aurii revărsându-se pe spatele lui ca o mantie. Pe lângă el, crengile de ulmi și de stejari se plecau blând când le atingea. Un vânticel a măturat drumul, trimițând spre mine un val de aer rău mirositor. Mi-am acoperit nasul. Când am luat mâna, se schimbase briza și acum mirosea a aer proaspăt de dimineață.

L-am tras în piept lacomă. Gândindu-mă la întrebarea lui Pheasant, m-am întrebat pe mine însămi: *Meritase să trecem prin toate astea pentru el?*

Îmi riscasem viața și stăruisem pe lângă el. Mă împleticisem pe pământul îmbibat de sânge. Văzusem oameni pierzându-și capetele și stătusem în genunchi în fața unui butuc de lemn, așteptându-mi eu însămi moartea. Fusese cât pe ce să fiu decapitată. Supraviețuisem, iar Împăratul plecase pur și simplu.

Meritase. Făcea parte din destinul meu.

În fața mea, cerul s-a luminat, nuanța de indigo dizolvându-se într-un alb lăptos.

La scurt timp s-au anunțat pedepsele pentru rebeli. Unchiul a fost decapitat, împreună cu toate rudele apropiate, inclusiv soția, familia soției, concubinele, concubinele familiei, copiii, nepoții și ai lor. Bunurile, averea, titlurile și plata anuală le-au fost confiscate.

Toți urmașii familiei Doamnei Imaculate au fost eliminați. Toate rubedeniile ei de sânge – părinți, bunici, frați și surori vitrege, cu familiile lor, copiii lor și familiile copiilor lor – au fost decapitate.

Am auzit că în ziua morții lor terenul de execuție din Piața de Apus a fost inundat cu râuri de sânge.

Pentru că Pheasant a implorat îndurare pentru Taizi, Împăratul l-a exilat undeva în partea de sud a regatului, unde avea să trăiască în uitare, dar măcar rămăsese în viață. Totuși, toată casa lui a fost desființată, iar femeile și servitorii lui au devenit sclavi. Toți tovarășii lui, îndrumătorii, sfetnicii și chiar luptătorii invitați la meciuri au fost decapitați.

Am auzit că Wei Zheng, Cancelarul, a murit și el în aceeași noapte, dar nimeni nu părea să știe ceva despre implicarea lui în revoltă, așa că Împăratul a decretat funeralii generoase și a transmis condoleanțe întregii familii. Secretarul Fang n-a avut decât o rană ușoară la umăr. I-a luat o lună să se refacă.

Ducele a supraviețuit. Când Împăratul îi poruncise să păzească poarta principală, luase cu el niște soldați, dar la momentul la care ajunsese acolo poarta fusese deja spartă. Fusese forțat să dea înapoi și, de fapt, nu dăduse niciodată piept cu rebelii. Totuși, a fost răsplătit pentru bravul lui sprijin. Când l-am văzut, la câteva zile după revoltă, n-avea nici măcar o zgârietură pe față. Am bănuit că erau mai mult povești și că ce se întâmplase în noaptea aia era cu totul altfel. Probabil stătuse ascuns în vreo latrină.

I-am povestit Prințului Ke despre mama lui. Fața delicată a bietului prinț s-a făcut roșie, iar trupul lui mlădios s-a chircit de suferință. Când s-a dus să-i aducă trupul, a plâns ca un copil. Cu ochii încețoșați de lacrimi, i-am povestit cât de curajoasă a fost Doamna Nobilă în momentul morții. Nu i-am spus nimic despre faptul că-i dăduse otravă lui Jewel. Era mai bine pentru el să nu știe.

Vântul revoltei nu s-a potolit ușor. Peste câteva luni, unul dintre vasalii Împăratului din partea de nord-est, un general al regatului Koguryo, încurajat de rebeliune, l-a omorât pe băiatul-rege cel supus, pe care îl pusese Împăratul și a proclamat propria lui dinastie. Înfuriat, Împăratul a hotărât să pornească un război ca să-i pedepsească și a condus el însuși armata. Incapabil să mai încalece, și-a pus platoșa și o capă, și-a ascuns brațul drept, pe care nu-l mai putea folosi și a călătorit într-un car căptușit cu perne, spre granița de răsărit, poruncindu-i Căpitanului să conducă el cavaleria.

Căpitanul s-a dovedit forța cea mai mare pe câmpul de luptă. Cavaleria lui a rupt frontul rebelilor, lăsând în urmă mulți morți și sate întregi înghițite de flăcări. În trei luni a luat peste zece forturi, împingându-i pe cei din regatul Koguryo înapoi, până în inima ținutului lor. Se spunea despre Căpitan că fusese atât de fioros, încât simpla rostire a numelui său îi făcea pe rebeli s-o ia la fugă. Dar, când a ajuns la Fortul Anshi, ultima fortăreață a regatului Koguryo, armata noastră a fost amenințată cu foametea și cu iarna aspră și au trebuit să capituleze. În cele din urmă, Împăratul s-a întors acasă fără să fi atins drapelul generalului rebelilor.

Totuși, de-a lungul imperiului s-a cântat un cântec de biruință, în care erau preamărite forța și supremația Atotputernicului. De fapt, chiar le servise vasalilor o lecție, spunea lumea, iar dregătorii de la Curte sărbătoreau.

Dar Împăratul, supt la față, slăbit de la vreme și de la condițiile

aspre ale călătoriei, nu mai putea merge singur. Nu mai vedea bine și nici nu se mai ținea pe picioare, era cărat pe o targă învăluită în perdele groase, când trebuia să participe la o întrunire, iar în următorii doi ani a petrecut multe luni la băi termale, în munți, în speranța că-și va redobândi sănătatea.

Când și-a mai revenit, a început să-l ia pe Pheasant cu el în Sala de Audiențe, să-l roage să stea cu el, să cineze cu el și se uitau la meciuri de polo și râdeau.

În mod firesc, oamenii au început să vorbească pe la colțuri. Oare Împăratul avea să-l numească pe Pheasant prinț moștenitor?

Cum Taizi cel aflat în dizgrație murise în exil, cu doi fii dispăruți, suveranul trebuia să aleagă dintre fiii rămași. Doi erau copilași, iar ceilalți erau născuți de femei cu rang inferior, ceea ce-i scotea din cursa pentru tron. Numai Prințul Ke, Prințul Wei și Pheasant erau concurenți serioși. Și Ke, și Wei erau mai mari decât Pheasant și legea succesiunii îi favoriza, dar Pheasant îi salvase viața Împăratului.

– Sigur că Prințul Zhi ar trebui să fie moștenitorul. El ne-a salvat pe noi toți, am auzit odată niște măturători. Prințul Wei ce-a făcut pentru noi?

Chiar și Ducele a trimis o petiție către Împărat. Era timpul ca regatul să-și aleagă un nou moștenitor, spunea el, iar acest moștenitor trebuia să fie cel de-al optulea prinț în viață, Prințul Zhi.

Apoi, într-o noapte caldă de vară, Atotputernicul s-a întors de la băi și, pentru prima dată de când avusese loc rebeliunea, ne-a poruncit tuturor să luăm parte la o serbare. Chiar dacă n-a spus-o limpede, intenția lui era clară.

Urma să anunțe moștenitorul.

ANUL 648 D.HR.

AL DOUĂZECI ȘI DOILEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

VARĂ

41

Melodiile de țitere, de lăute și de flaut și muzica de clopot invadaseră sala, iar Doamna Supusă, conducând un grup de dansatori, se unduia în spațiul deschis dintre mese. Sala de ospețe era plină de dregători, prinți, doamne de rang și servitori.

Stând în spate, alături de Talentatele care supraviețuiseră, mă uitam la Împărat. Era gârbovit la masa lui, în mijlocul sălii, căci era obosit și nu putea să stea în picioare prea mult timp. Avea pe cap o tocă plină de bijuterii, în locul coroanei pe care o purta doar în Sala de Audiențe, iar fața lui, teribil de ursuză, rămăsese diformă. Dar arăta sobru și destins.

Mi s-a strâns inima de emoția așteptării. Oare îl va alege pe Pheasant? Oare va face anunțul acum?

Cei trei prinți, Ke, Wei și Pheasant, stăteau lângă el, dar, așa cum se întâmplase adesea în ultima vreme și contrar obiceiului, cel din urmă stătea mai aproape de el decât ceilalți. Iar Ducele, adesea serios și încruntat, acum rânjea, nasul lui de om hrăpăreț părând mai puțin

ascuțit. Mă întrebam dacă reușise să-l convingă pe Împărat să-l aleagă pe Pheasant moștenitor. Cu siguranță asta voia, pentru că era unchiul lui și ar fi fost un om puternic, dacă Pheasant urca pe tron.

Secretarul Fang stătea alături de ceilalți dregători. Au mâncat cu poftă, chiar dacă păreau în așteptare, iar ochii le alunecau de la suveran la Pheasant, la Prințul Wei și apoi la Prințul Ke. Chiar și servitorii, oprindu-se în timp ce serveau masa, întorceau capul, uitându-se de la Împărat la prinți.

Singurul care părea detașat de restul mulțimii era Căpitanul. Stând la câțiva pași în spatele prinților, nu mânca și nici nu se uita la nimeni. Semnul din naștere i se întindea pe față ca o baltă de sânge uscat, iar el își ținea ochii ațintiți la un stâlp, în tăcere. Mă întrebam ce o fi în mintea lui. În timpul rebeliunii, sabia lui retezase multe capete și apoi mai multe când rebelii pătrunseseră în forturile regatului Koguryo. Atotputernicul îl promovase, lăudându-i vitejia și loialitatea. Acum era General, comandant al tuturor armatelor din Cele Patru Garnizoane, al celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur și al întregii cavalerii. Era cea mai ascuțită sabie pe care o avusese vreodată Atotputernicul.

M-am uitat la doamnele cu rang nobiliar aflate lângă mine. Niciuna nu zâmbea, toate păreau calme, ca și cum nu le păsa de anunțul în privința moștenitorului. M-am gândit la soția lui Pheasant, Doamna Wang, cu care era căsătorit de aproape trei ani, și la Rain. Amândouă locuiau în afara palatului și nu fuseseră invitate la serbarea din această seară. Dacă ar fi fost acolo, cu siguranță ar fi fost emoționate.

Servitorii au adus farfurii cu praz prăjit, carne de vită friptă și felii de carne de tigru marinată și le-au pus pe masa Împăratului. Prazul avea darul de a-i crește pofta de mâncare, iar carnea alunga spiritele rele și ridica moralul. Dar el nu s-a atins de ele. Nu eram uimită deloc. De mult își pierduse apetitul, iar în aceste zile nu mâncase la cină

decât prăjituri moi, de orez.

În cele din urmă, suveranul și-a dres glasul. Toată sala a tăcut, muzica s-a oprit și numai aromele de vin și de mâncare mai tulburau aerul.

– Curtenii mei, v-am adunat pe toți aici ca să fiți martori la acest moment crucial al regatului nostru. Am să-mi anunț moștenitorul azi și am să-i arăt întregului regat ce fiu priceput am.

Pielea întinsă de pe obrazul lui drept a tremurat, iar vocea lui nu era decât o bolboroseală tărăgănată, greu de deslușit. Cei care nu-l văzuseră în ultima vreme erau surprinși de glasul lui pierit, deși mi-era clar că își adunase toate puterile să rostească acele cuvinte. Și îmi dădeam seama că eforturile îl costaseră. Cu mare greutate, și-a recăpătat respirația.

– Regatul să se veselească! Unul dintre fiii mei a dovedit, prin cinstea și curajul lui, că merită să-mi fie moștenitor. Vino, Pheasant!

Acesta a ezitat. S-a uitat în jur, și-a dat mâncarea la o parte și încet, dar hotărât, s-a dus spre masa lui.

Inima a început să-mi bată cu putere. Îi vorbisem despre zvonurile cum că el urma să fie moștenitorul atunci când eram doar noi doi, dar el doar ridicase din umeri. Însă acum sosise momentul.

– Uită-te la toți acești oameni! Uită-te la fețele lor, Pheasant! Și ține-le minte! Sunt servitorii tăi, sfetnicii tăi, familia ta. Încearcă să-i înțelegi cât mai bine, pentru că într-o zi vei avea nevoie de ajutorul lor ca să domnești.

Împăratul, cu mâinile tremurând ca de obicei, l-a apucat pe Pheasant pe după umeri:

– Iată! Vi-l dau pe moștenitorul meu, viitorul Împărat al Chinei!

Mulțimea a țipat. Valuri de laude s-au revărsat și strigăte vesele au umplut sala.

Inima a început să-mi cânte de fericire. Pheasant. Viitorul Împărat al

Marii Chine!

Dar el părea șocat și o umbră de panică i-a trecut peste față.

– Ce spui acum? M-ai făcut mândru de tine, Pheasant! a zis Atotputernicul mai puțin grav și cu fața înmuindu-i-se în ceea ce s-ar fi dorit un zâmbet. Acum stai lângă mine și bea!

Un servitor a umplut o cupă cu vin, iar Pheasant a golit-o.

– Tată, înalți dregători ai regatului! a făcut o pauză. Sper că n-am să vă dezamăgesc.

– Lăudat fie prințul nostru! a spus Secretarul Fang, ridicându-se și făcând o plecăciune. E norocul nostru să avem un moștenitor brav!

Ceilalți dregători s-au înclinat și ei, strălucind de bucurie. Pheasant răspundea și el cu o plecăciune fiecăruia și, când s-a terminat, a ridicat capul, zâmbind, părând relaxat.

Ducele le-a poruncit muzicanților să cânte din nou și, într-o clipă, sala s-a umplut iar cu sunete de țiteră. Funde colorate se răsuceau în aer și mâneci lungi de dans, asemenea. Toată lumea dădea din cap, lăudând alegerea înțeleaptă făcută de Împărat.

Ducele râdea. Sigur că era mulțumit! Dușmanul lui era mort, iar Pheasant, unul dintre nepoții lui, era moștenitor. Pheasant avea să se poarte frumos cu el, tratându-l cu respectul și cinstea care se cuveneau vârstei lui. Și, cum Împăratul încă nu putea să țină în mână o pensulă pentru caligrafie, bănuiam că Ducele avea să fie indispensabil mult timp.

Cu inima cântându-mi de fericire, am stat și am privit. Mi-aș fi dorit ca Doamna Nobilă să fie acolo. Ar fi fost surprinsă, dar ar fi fost binevoitoare și i-ar fi dat lui Pheasant binecuvântarea. Știam că i-ar fi dat-o.

Rain și soția lui Pheasant, Doamna Wang, o să se bucure și ele când o să afle vestea. Încă nu o cunoscusem pe Doamna Wang, dar aveam s-o întâlnesc curând, fie că-mi doream sau nu, pentru că, odată făcut

anunțul că Pheasant era moștenitorul, și Doamna Wang, și Rain aveau să se mute la Palatul de Răsărit, iar Doamna Wang, ca soție a moștenitorului, avea să fie stăpâna palatului.

După câteva ore, Împăratul s-a retras. Luminile s-au făcut mai palide, servitorii au început să caște, iar curtenii au adormit cu capul pe masă. Când nimeni n-a părut să ne observe, Pheasant mi-a făcut semn și s-a strecurat afară. L-am urmat. Ne-am dus într-un colț, lângă o pădurice de bambus, din spatele sălii.

– Ce bine că e liniște aici! a zis el când m-am așezat alături.

Zidul era rece în spate, dar simțeam căldura din brațele lui.

– Împăratul meu! mi-am plecat eu capul în fața lui.

A scos o sticluță de la brâu și a sorbit.

– E o nebunie, nu?

Nu părea fericit. I-am căutat ochii.

– O să fii un conducător bun, Pheasant!

Împăratul spusese odată că Pheasant n-ar putea conduce un regat, pentru că e prea plin de iubire. Dar se înșela. Un împărat plin de iubire nu conduce un regat, îl cucerește.

– Nu știu… E o treabă serioasă să conduci un regat, Mei. N-am vrut să cred când i-am auzit vorbind… Dar acum…

– Ne-ai salvat. Ai salvat pe toată lumea.

A ridicat din umeri.

– Oricine ar fi făcut la fel. Dar tata nu crede asta. Vrea să fiu eu moștenitorul. E de neclintit. Mâine va da de veste în tot regatul. Mi-a promis chiar că va construi o pagodă budistă pentru mama, așa cum l-am rugat.

– O pagoda budistă?

Pheasant a aprobat din cap.

– Da, vreau să-i cinstesc amintirea. Unchiul a recomandat să facem o

mănăstire taoistă, dar eu vreau o pagodă budistă. Până la urmă, ea a fost budistă și cred că și-ar dori să existe o construcție oficială budistă care să-i fie dedicată ei.

M-am întors spre el, emoționată de bunătatea lui. Budismul, până la urmă, nu era o religie populară în regatul nostru și nobilii o priveau cu dispreț, dar, dacă Pheasant voia să onoreze memoria mamei lui și să-i ofere sprijin, poate că viziunea oamenilor despre ea avea să se schimbe. Și mulți budiști aveau să se bucure, cu siguranță. Mi-am amintit de mănăstirea unde stătea Mama și cât de dărăpănată era.

– Ce idee bună, Pheasant! Sunt sigură că oamenilor o să le placă.

– Sper. Ultimii ani au fost destul de grei, rebeliunea, războaiele…

– Știu.

Am oftat și m-am dat în spate. Se întâmplaseră atâtea! Muriseră atâția oameni… și eu fusesem cât pe ce să mor. Iar acum Pheasant era moștenitorul. Cine s-ar fi așteptat? După câte se părea, profeția era greșită până la urmă…

– Te simți bine?

– Da. Mă gândeam la profeție.

Când îl ascultasem pe Unchiul vorbind cu Cancelarul, zisese ceva de Omul Wu și credea că e vorba de Prințul Yo…

– Nu mai crede în ea! E doar un zvon. Dacă ar fi fost adevărată, Prințul Yo ar fi trăit.

– Ai dreptate. Nu era el acela.

M-am gândit din nou la indiciu. Omul Wu, așa spusese Unchiul. Să fiu cea care avea să pună capăt domniei Împăratului și să conducă regatul?

Să fie posibil ca prezicerea lui Tripitaka despre destinul meu, făcută cu atâta timp în urmă, să se adeverească până la urmă? Dar atunci, de ce vorbea profeția despre un bărbat? Nu înțelegeam, dar gândul că eu eram cea din profeție mă înspăimânta. Am început să tremur.

– Arăți de parcă ți-ar fi frig. Uite, bea ceva! O să te încălzești. Pheasant mi-a întins sticluța: Ce zici? Nu terminăm asta?

Am hotărât să dau uitării profeția.

– E o provocare?

A râs.

– Vrei ceva de mâncare? Pun pariu că ești moartă de foame. Nu te-am văzut să te fi atins de ceva la masă.

– Eram prea fericită.

Avea dreptate, mi-era foame. Am băut puțin vin și i-am înapoiat sticluța.

– Vreau să te rog ceva, Pheasant. O să-mi spui adevărul?

– Ce vrei să știi?

– Ce-o să faci când o să devii Împărat?

Tatăl lui era deocamdată stabil, dar rebeliunea și călătoria în războiul cu regatul Koguryo îl slăbiseră mult. Era posibil să nu-și mai revină niciodată… sau putea să aibă un nou atac misterios și să nu se mai trezească niciodată. Acest gând interzis mi s-a ivit în minte și m-am grăbit să-l alung.

El a mai băut puțin vin și apoi s-a șters la gură.

– O să-ți îndeplinesc visul. Orice vis! a ridicat el degetul.

– Doar unul? am râs eu.

Aburii alcoolului sau, poate, perspectiva unui viitor frumos, așa cum nu mi-l imaginasem niciodată, mi s-au urcat la cap.

– Da, așa că alege bine!

– Aș vrea un exemplar din *Arta războiului*.

Voiam să recitesc cuvintele înțeleptului și să explorez toate acele metode direct și indirect. Cine știe? Poate că de data asta aveam să le înțeleg mai bine.

– S-a făcut. O s-o fur pentru tine.

– Mă bazez pe tine. Dar, serios, asta ai tu de gând să faci când o să fii Împărat? Să furi?

– Nu, sigur că nu. O să-ți poruncesc să bei toată sticla, să te îmbeți și să stai întinsă lângă mine.

N-am mai putut să spun nimic, că m-a tras la el în brațe. M-am uitat la el. Un val de euforie m-a cuprins brusc și simțeam că plutesc într-o mare de dulceață. Am ridicat capul să-l sărut. Avea gust de vin, dar era mai puternic și mai aromat decât orice alcool.

După o vreme, stăteam amândoi întinși, cu brațele sub cap. Era întuneric… Nu vedeam decât cele două lampioane roșii lângă sala de ospețe. Sunete de flaut pluteau până la noi, din ce în ce mai slabe, apoi se pierdeau în vânt.

– Uite! i-am arătat eu spre cer. Luna! E atât de luminoasă!

Pe cer, stelele înfloreau ca niște flori de argint care plutesc într-un râu negru, iar norii curgeau încet, ca cerneala revărsată. Luna plină, strălucitoare și senină, arunca asupra noastră o plasă de lumină. Ce noapte frumoasă!

– Mai ții minte noaptea când eram în grădină?

– Da, am dat eu din cap. Ți-am povestit despre Chang E, fata care și-a dorit nemurirea mai mult decât pe soțul ei. Iar tu ai zis că e nebună.

– Așa am zis?

– Ai uitat?

– De fapt, la fel cred și acum. Dar să lăsăm asta, mi-a mângâiat el umărul. Când o să fiu împărat, tu o să fii împărătească. Împărăteasa lunii strălucitoare.

M-am întors spre el. Și cum rămânea cu soția lui, Doamna Wang? Dar știam că, de fapt, nu-i păsa de ea și părea atât de serios, încât am știut că trebuie să am încredere în el.

– Vorbești serios?

Mi-a strâns mâna și a dat din cap.

Am zâmbit. Vocea lui se țesea în jurul meu ca o vrajă plină de promisiuni. Împărăteasa lunii strălucitoare. Îmi plăcea cum sună. Și lui Tata i-ar fi plăcut. Aveam douăzeci și doi de ani. Încă nu eram prea bătrână ca să fiu împărătească, nu?

Deasupra capului meu, stelele străluceau ca niște semințe scânteietoare. Lângă ele era luna, în mijlocul căreia radia palatul născocit. Nu arăta atât de singuratic sau atât de îndepărtat. De fapt, părea chiar aproape și părea să vină spre mine, să se apropie de mine, să-mi facă semne. Nu trebuia decât să ridic mâna și să-l ating.

NOTA AUTOAREI

Povestea lui Wu Mei are la bază o personalitate istorică, singura femeie-conducător din China, Wu Zetian, cunoscută și ca Împărăteasa Wu. Toate personajele masculine din roman, în afară de eunuci, sunt personaje istorice; câteva dintre personajele feminine, inclusiv Doamna Nobilă și mama lui Mei, sunt ființe reale, care au trăit și au fost consemnate de istorie. Altele, precum Jewel, Plum, Daisy și alte Doamne de la Curte sunt pure ficțiuni.

Data nașterii lui Wu Mei nu este cunoscută. Se pare că ar fi fost cu doi ani mai mare decât Pheasant, dar în roman eu am ales să-i înfățișez ca având aceeași vârstă. De asemenea, nu se știe dacă Mei ar fi avut o poveste de dragoste cu Pheasant în timp ce ea se afla în slujba Împăratului Taizong.

Numele oficial al primului născut al Împăratului Taizong, prințul moștenitor, a fost Li Chengqian, dar am ales să folosesc numele „Taizi", care înseamnă „prințul coroanei" în limba chineză. Nu se știe dacă a fost homosexual, dar datele istorice arată că a fost mai degrabă atașat de moștenirea turcică.

Tentativa de asasinat asupra Împăratului Taizong și rebeliunea lui Li Chengqian și a Prințului Yo apar în arhive, dar comploturile celor

doi prinți au fost puse la cale separat și au fost descoperite înainte să producă pagube la palat.

Toate citatele din *Arta războiului* a lui Sun Tzu au fost traduse de Lionel Giles (1875–1958), cu o singură mică modificare la versetul *„ju qiu hao bu wei duo li“*. Giles l-a tradus: „Să ridici un puf de toamnă nu e semn de mare forță“. Eu am schimbat cu: „Să ridici o pană nu e semn de mare forță“, căci *qiu hao* face referire la o pană foarte fină, care putea fi găsită toamna, în China străveche.

Am folosit sistemul modern, *pinyin*, varianta standard a limbii chineze, pentru majoritatea numelor chinezești, dar am recurs la numele Confucius, Lao Tzu și Sun Tzu, așa cum le sunt cunoscute cititorilor englezi.

Orașul Chang'an este cunoscut azi ca Xi'an. Regatul Koguryo este acum Coreea de Nord.

MULȚUMIRI

Un proverb chinezesc spune așa: „Îți ia zece ani să ascuți o sabie“. Mie mi-a luat zece ani să scriu prezenta carte. Zece ani înseamnă mult timp și sunt destui oameni cărora trebuie să le mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-au dat de-a lungul acestei lungi călătorii.

Prima și cea mai importantă dintre mulțumirile mele îi este adresată soțului meu, Mark, care mă încurajează să-mi urmez visul și mă sprijină în timpul procesului de scriere. Întotdeauna ai avut farmecul de a mă inspira și de a mă face să râd, iar asta nu se va schimba, indiferent câți ani vor trece. Le mulțumesc și celor doi copii ai mei adorabili, Annabelle și Joshua, adevărata mea pasiune din viața reală: vă iubesc până la Cer!

Îi mulțumesc înțelegătoarei și curajoasei mele directoare editoriale, Shana Drehs. Nu-mi vine să cred că ai riscat cu o debutantă ca mine și ai acceptat un contract pe două cărți, înainte să fi citit măcar un cuvânt din cel de-al doilea volum. Sunt profund recunoscătoare pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o. A fost șansa vieții mele faptul că te-am cunoscut acum câțiva ani.

Îi mulțumesc extraordinarului meu redactor, Anna Michels. Ai petrecut multe ore îmbunătățind acest manuscris, iar sugestiile tale au

fost neprețuite. Sunt norocoasă să mă aflu în mâinile tale prețioase.

Îi mulțumesc minunatului meu agent, Shannon Hassan, care a intrat în viața mea și a făcut ca visul meu să devină realitate. Îmi plac la nebunie hotărârea și eficiența ta.

Mulțumesc, Deb Werksman, din toată inima pentru e-mailul tău, care m-a dus la acest frumos rezultat. Așteptarea ar fi fost mult mai lungă fără tine.

Mulțumesc, generoasa mea Jeannie Lin, pentru ajutorul tău entuziast în ceea ce privește corectura și pentru că mi-ai oferit multe detalii din interior.

Mulțumesc, Diana Gabaldon, pentru că mi-ai dat încredere atunci când eram pierdută în praful îndoielii și al dezamăgirii.

Mulțumesc, Christy English, pentru că mi-ai citit manuscrisul și mi-ai oferit un excelent feedback și încurajări.

Mulțumesc, Dianna Rostad, Karen Walters, Cindy Vallar și Laura Vogel, pentru critica pe care ați făcut-o paginilor mele. Și mai ales Diannei, pentru că-mi lăsa un feedback în cutia poștală ori de câte ori o rugam, și lui Karen, care m-a inspirat să rescriu primul capitol.

Mulțumesc, Renae Bruce, care căuta neobosit un cuvânt de care aveam nevoie, și lui Lei Zhang, și lui Elaine Cho. Sunteți prietenii mei pe viață.

Mulțumesc, Katrina Kuroda, pentru că mi-ai luat băiatul de la grădiniță, în așa fel încât eu să pot participa la atelierele de critică.

Mulțumesc, Sheila Randel și Ray Randel, pentru că m-ați primit în familia voastră cu brațele deschise și mi-ați citit paginile ori de câte ori v-am rugat. Vă sunt profund recunoscătoare pentru dragostea și toleranța voastră.

Le mulțumesc tuturor celor care mi-au oferit un ajutor generos când am avut nevoie disperată: A. Lee Martinez, Deborah DeFrank, Stephany Evans, Katie Grimm, Natalie Lakosil, Dawn Frederick,

Rachel Udin, Deborah Needleman Armintor, Carolyn Woolston, Jeanne Ledwell și Lisa Stone-Hardt.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, le mulțumesc familiei și prietenilor mei din China, pe care nu i-am văzut de zece ani. Nu mi-am propus să fie un pariu, dar acum, că această carte a fost publicată, pot să merg acasă.

NOTE

1 - „Fazan“, în lb. engl. (n. tr.).

2 - Anii 476–221 î.Hr., când cele șapte state importante, rămase în urma unei lungi perioade de consolidare politică, s-au luptat între ele (n. tr.).

3 - Zi specială în tradiția chineză, când se prăznuiesc morții, pe 4 sau 5 aprilie, a cincisprezecea zi de după echinocțiul de primăvară (n. tr.).

4 - Unitate de măsură, echivalând cu jumătate de kilogram (n. tr.).

5 - În cultura tradițională chineză, *qì* sau *ch'i* este un principiu activ în orice lucru viu. *Qi* se traduce literal ca „suflare”, „aer” sau „gaz” și, la figurat, ca „energie materială”, „forță vitală” sau „flux de energie”. *Qi* este principiul de bază în medicina tradițională chineză (n. tr.).

6 - Zeița Lunii în mitologia chineză, subiectul mai multor legende (n. tr.).

7 - Unitate de măsură tradițională în China, echivalând cu 500 de metri (n. tr.).

8 - Un tip de ceapă, numită și ceapă franțuzească (n. tr.).